

Ngài Cừ Đen

Contents

Ngài Cừ Đen	2
1. Chương 1: Bắt Nhầm Cừ	2
2. Chương 2: Giao Dịch	5
3. Chương 3: Đêm Đen	8
4. Chương 4: Đêm Đen (2)	10
5. Chương 5: Sói Chiến Cáo	14
6. Chương 6: Chống Cự	17
7. Chương 7: Sự Phẫn Nộ	20
8. Chương 8: Sự Dịu Dàng	23
9. Chương 9: Cô Gái	25
10. Chương 10: Bệnh Lạ	28
11. Chương 11: Tính Số	31
12. Chương 12: Lén Lút	34
13. Chương 13: Tranh Giành	37
14. Chương 14: Ăn Không Dễ	39
15. Chương 15: Gây Chuyện	43
16. Chương 16: Hình Phạt	46
17. Chương 17: Chuyện Lúc Nhỏ	49
18. Chương 18: Cảm Giác	53
19. Chương 19: Nóng Trong Lạnh	56
20. Chương 20: Bảy Mươi Tính Kế	59
21. Chương 21: Kích Thích	62
22. Chương 22: Nhà Tắm	66
23. Chương 23: Những Câu Chuyện Bên Trong Xe Ngựa	69
24. Chương 24: Quê Nội	72
25. Chương 25: Trên Chiếc Giường	75
26. Chương 26: Trà Và Hoa	79
27. Chương 27: Trêu Đùa	82
28. Chương 28: Trêu Đùa (2)	85
29. Chương 29: Đêm Xuân	88
30. Chương 30: Đôi Chân Trần	92
31. Chương 31: Màu Đen	95
32. Chương 32: Mặt Dày	98
33. Chương 33: Tình Yêu Của Gã Đần	102
34. Chương 34: Hấn Là Tất Cả	105
35. Chương 35: Trước Ngày Mai	109
36. Chương 36: Ánh Trăng Và Linh Hồn	112
37. Chương 37: Gia Đình	115
38. Chương 38: Gã Chấn Cừ	118
39. Chương 39: Mua Bán	122
40. Chương 40: Gọi Tên Tôi	125
41. Chương 41: Tìm Anh	129

42. Chương 42: Ghen	133
43. Chương 43: Kế Hoạch	137
44. Chương 44: Tấn Công	140
45. Chương 45: Bình Minh	144
46. Chương 46: Henry	147
47. Chương 47: Khiêu Vũ	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49: Ngoại Truyện: Lễ Cưới	156
50. Chương 50: Ngoại Truyện: Lũ Quỷ	160

Ngài Cừ Đen

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, sắc 21+ HE. Tác giả để nhân xưng của nhân vật theo ngôi thứ nhất, mang lại điểm nổi bật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-cuu-den>

1. Chương 1: Bắt Nhầm Cừ

Tại vùng đồi cỏ xanh mướt, đàn cừ trắng rải rác khom lưng gặt những phần cỏ tươi cho vào xe đẩy. Gần đó là bìa rừng, nơi cây xanh mọc um tùm cao lớn. Một đôi mắt sắc bén nấp sau thân cây đang hướng về phía đám cừ rậm lông kia. Đó là tôi và tôi là một con sói giống cái sắp trưởng thành. Mục đích và lí do tôi ở đây là vì mấy con cừ tươi ngon ngon kia. Phải đấy! Tôi sắp sửa đi săn.

Đây là cuộc đi săn đầu tiên của tôi, chỉ một mình tôi thôi. Nghe nói rằng vùng đất xanh tươi này có một con cừ đen. Nó được xem như một vệ thần của vùng này, bảo vệ những con cừ trắng kia khỏi nguy hiểm và cả canh chừng cả vùng đất, giống như vua canh giữ đất nước hay sao ấy nhỉ? Cha tôi - Sói giữ chức vụ thủ lĩnh nghiêm cấm mọi người trong làng không được đến đây, quan trọng hơn là không được chạm mặt hay để con cừ đen đó nhìn thấy. Ông ấy bảo nó là một con quý, chúng tôi không nên động đến nó nếu còn muốn sống.

Nhưng nghĩ xem nào, nếu tôi bắt được một con cừ trắng về nhà mà không để cừ đen biết thì sẽ càng chứng tỏ được bản thân tôi là một con sói mạnh mẽ, nhanh nhạy. Tuy là giống cái nhưng tôi cũng dũng cảm, mạnh mẽ không khác gì giống đực, cha tôi sẽ công nhận điều đó và tự hào về tôi. Được rồi, làm việc thôi! Tôi lú đầu ra khỏi thân cây sau đó chồm đến núp sau bụi cây, đôi mắt tinh anh liếc trái liếc phải xem xét xung quanh.

Hmm... chẳng thấy con cừ đen hay bọn lính gác nào quanh đây cả. Bọn chúng đâu rồi nhỉ. Nhưng mà thôi kệ đi, không có chúng thì càng tốt. Việc bắt con mồi sẽ dễ dàng hơn, hôm nay tôi thật may mắn.

Chọn một trong số mấy con cừ ở đây rồi bắt nó thôi. Haha! Lũ cừ này đàn lắm, dù có nhỏ hơn chúng nhưng chỉ cần tôi nhe nanh múa vuốt là chúng sợ bán sống bán chết ngay. Một lũ nhát cầy!

Quan sát một lượt từ trên đồi xuống dưới đồi. Tôi ngay lập tức nhận ra điều khác thường, trong khi bọn cừ đang tập trung xén tỉa đám cỏ thì phía xa có một em cừ đực lại nằm lẫn ra đấy, miệng chỉ ngậm một nhánh cỏ đại cũng không buồn nhai. Thân thể nó có lớn hơn những con khác, chẳng lẽ do ăn nhiều quá to đùng ra nên lười? Không đúng, nó không phải to theo kiểu mập hay cơ bắp quá đà mà là cao lớn cơ bắp nở nang vừa phải nhìn rất đẹp và có sức hút. Thế quái nào bọn cừ lại có con cơ bắp như thế nhỉ? Chẳng lẽ là loài cừ mới?

Nhưng còn một đặc điểm nữa, tên cừ này toàn thân lại rậm nắng ngăm đen, chỉ có mái tóc là màu trắng. Giống cừ này ngộ thật! Nhưng vậy thì càng làm nó trông mạnh mẽ hơn. Theo sự hiểu biết của tôi, làng

cừ này không chỉ có một giống cừ nhưng duy nhất chỉ có một con là màu đen, còn lại đều là cừ trắng mà giờ thì chả thấy một con cừ lông đen nào cả. Vấn đề ở chỗ cái con cừ nằm đằng kia thì trông to lớn hơn tôi nhiều, không biết nó có nhát hay không.

Mặc kệ, chỉ cần ra hù một phát là ẻm sợ tè ra quần ngay ấy mà. Hô hô! Cừ lớn à, chị đây sẽ bắt mày. Nếu mang được em cao lớn này về chắc cha sẽ vui lắm cho xem. Có khi cả làng sẽ khâm phục mình cũng không chừng.

Quyết định xong tôi liền nhảy nhào ra ngoài hướng thẳng đến con cừ đang nằm kia mà chạy vèo đến. Sau đó tôi nhe nanh gầm gừ.

“Này, mi kia.” Thấy nó vẫn không nhúc nhích gì mà khê mở mắt.

Tôi lại đứng im ra đó khi thấy một đôi mắt đẹp như nạm đá quý hay trân châu lục bảo gì đó, đôi mắt sâu thẳm, trông mắt xám xanh trông mị hoặc vô cùng, lông mi.... nếu bọn con gái trong làng thấy hàng lông mi kia rậm rạp cong vút kia chắc ghen tị đến chết mất. Sống mũi cao vừa vặn, đôi môi gợi cảm. Chân mày rậm hình lưỡi kiếm sắc sảo... Mỹ thú sao?

Có một điều tôi phải công nhận là tên này dù da ngăm nhưng lại đẹp hoàn hảo, đẹp không tì vết lại nổi bật với màu tóc trắng cùng làn da đen. Khiến tôi cũng phải ghen tị, vì vậy tôi càng quyết tâm bắt nó về hơn. Nó vẫn không trả lời, chỉ mở một mắt liếc nhìn tôi. Ha! Con này to gan nhỉ.

“Mi đi với ta! Nếu không ta sẽ ăn mi và ăn cả bạn mi, đám cừ này luôn.” Tôi lại gầm gừ dùng ánh mắt mà tôi cho là đáng sợ và có nhiều tính hăm dọa nhất để nhìn nó. Tuyệt! Giờ nó lại mở hai mắt ra và nhướng một bên mày liếc nhìn tôi mặt nó kiểu như “mi đang nói chuyện với ta sao?”, vậy đấy. Đám cừ xung quanh đều sợ hãi nhìn tôi, chỉ riêng có mỗi con cừ vô lại này là trơ trơ ra đó làm tôi mất mặt chết được. Tôi mất kiên nhẫn và hung hăng giơ vuốt nắm lấy cái sừng kia lôi nó dậy. Cũng may là nó biết điều phối hợp theo nếu không chắc tôi cũng chẳng kéo dậy nổi.

Sau đó tôi kéo tay nó đi vào bìa rừng vì nó quá cao, tôi không thể với tới chiếc sừng kia, cũng không quên đe dọa:

“Đi nhanh lên! Ta giết mi bây giờ.”

Trước sự sợ hãi của lũ cừ xung quanh, tôi thản nhiên lôi kéo con cừ to đùng này đi theo tôi. Tôi còn thấy trong đôi mắt của bọn chúng như là đang tiếc thay cho bạn mình, hay là thương xót lo lắng cho số phận của con cừ to này. Hah! Thật tội nghiệp. Nhưng tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ không vì thương xót mà thả nó đi đâu. Bỗng nhiên có một con trong đám cừ giọng run rẩy nói:

“Ngài.. ngài cừ...”

“Shhh.... tôi sẽ trở về sớm thôi.” Còn chưa nói xong thì bị con cừ to xác này chặn họng lại. “Ngài cừ” sao? Không lẽ tên này là vua của đám này? Vậy càng tốt, bắt được con đầu đàn chẳng phải tốt hơn sao? Muốn trở về sớm hả? Nằm mơ đi. Tôi vui vẻ trong lòng tiếp tục lôi kéo con cừ to xác này về nhà.

Sợ nó chạy mất trên đường đi nên tôi nắm chặt cổ tay nó nhưng một tay lại nắm không chắc, tôi nắm bằng cả hai tay luôn và cũng không quên đe dọa.

“Mi mà trốn thoát... hừ hừ! Cái đám cừ ấy sẽ không được yên đâu.” Nhưng đáp lại lời tôi chỉ có tiếng gió thổi và tiếng của đám côn trùng thôi. Con cừ này vẫn không chịu mở miệng với tôi, khóc lóc van xin lại càng không. Con cừ này lạ thật, có phải nó không được bình thường không nhỉ. Nhưng nó không hề làm trái lời tôi, ngược lại còn rất ngoan ngoãn đi theo tôi. Chà xem ra lời đe dọa của tôi cũng có tác dụng gói ghém ấy chứ? Nhưng tôi lại thấy nó chẳng có vẻ nào là lo lắng cả.

Tôi quan sát nó. Càng nhìn càng thấy thích, tên này thật sự là rất đẹp trai, tuy khuôn mặt có hơi bất cần, vóc dáng cao to lại rất chuẩn, tỉ lệ cân đối hoàn hảo, nói chung là hơn tất cả bọn sói đực trong làng và mấy giống đực loài khác mà tôi biết nữa. Thậm chí đến mỹ thú giống đực Hươu Sao tôi đã từng thấy cũng không chắc đẹp hơn là bao so với tên này, Hươu kia đẹp một cách mỹ miều, còn con Cừ này lại có vẻ đẹp rắn rỏi, nếu với sở thích của tôi thì tôi thích những tên mạnh mẽ thế này. Nếu hần đẹp vậy sao tôi lại không biết hần được nhỉ? Cũng không nghe tiếng gầm hay lời đồn gì.... nhìn một hồi tôi mới hoàn hồn, trở lại với việc chính. Cho dù có đẹp cũng không được để bị cuốn vào.

“Her! Đừng lo. Nhìn mi đẹp như vậy, khi mang về nhà ta sẽ xin cha không ăn thịt mi. Ta sẽ cho mi làm nô lệ của ta.” Tên cừu vẫn không nói gì cả nhưng nếu không lầm thì có lẽ tôi đã thấy hần hơi nhếch mép lên.

Đến khi về đến nhà, người dân xung quanh đều bu lại tôi với vẻ mặt ngỡ ngàng và khâm phục, vui mừng. Đám sói cái trong làng thì nhìn chằm chằm vào con mồi tôi bắt được. Chắc họ cũng nhìn ra tên này thực sự đẹp trai đến khó cưỡng ấy mà. Cả làng đều nhón nháo lên khen ngợi hỏi han tôi cho đến khi cha tôi bước lại.

“Con gái, đây là chiến lợi phẩm đầu tiên của con sao? Thật là giỏi quá, ta đúng là không nên xem thường con. Tên cừu này thật to lớn, làm tốt lắm con gái. Để ta xem nào.... Ơ... ngài.. ngài..” ông vừa bước lại phía tên cừu nhìn một vòng từ dưới lên trên đến khi tới khuôn mặt của hần thì cả người ông cứng lại, miệng lắp ba lắp bắp. Rồi cuối cùng ông quỳ rạp xuống trước mặt tên cừu không ngừng cầu xin.

“Ngài Cừu đen. Xin hãy tha thứ cho tôi. Tôi không biết là con bé đi săn ở vùng đất của ngài. Tôi đã dặn tất cả mọi người là không được đến đó săn nhưng con gái tôi cứng đầu quá. Tôi thực sự xin lỗi mong ngài tha thứ, mong ngài tha thứ.”

“Cha?” Cha nói tên cừu kia là cừu đen? Rõ ràng hần lông trắng cơ mà... sao... không lẽ vì da hần rám nắng ngăm đen nên mới gọi là cừu đen?. Tôi hoảng hốt đến không biết làm gì hơn, thấy vậy mọi người trong làng đều quỳ xuống theo cha, tôi tuy không kịp phản ứng nhưng cũng làm theo mọi người. Giờ đây hần mới cất tiếng trầm thấp khàn đục, chất giọng vừa nghe đã khiến tôi rùng mình.

“Đã lâu không gặp, tộc trưởng Waff.” Miệng gằn nở ra nụ cười khiêu khích châm chọc.

“Xin ngài hãy tha cho bộ lạc bé nhỏ này... xin ngài...” tôi thầm nghĩ kì này chết thật rồi. Ai mà ngờ con cừu đen đó lại giả mạo cừu trắng lại còn ngoan ngoãn theo tôi về đây. Thì ra là đều có mục đích cả...

“Được thôi chúng ta tìm chỗ thương lượng nào.”

“Vâng vâng! Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài.” Rồi cha và mọi người đứng dậy. Tôi thấy cha đi theo tên cừu kia vào bên trong nhà lớn. Rồi mọi người dồn vào tôi.

“Lanie. Cậu chết chắc rồi. Đó là ngài cừu đen đó.”

“Tôi không nghĩ số cậu lại xui như vậy. Thôi đã làm thì đành chịu đi.”

“Xin lỗi, tôi không biết đó là Ngài Cừu đen, vì lông và tóc hần màu trắng nên tôi tưởng...”

“Haiz cậu mang về của nợ rồi.”

.....

Trước lời bàn tán của mọi người tôi vẫn thắc mắc tại sao? Tên cừu đó đã làm gì hay có cái gì mà mọi người phải sợ hãi đến vậy. Tại sao mọi người đều không nhận ra, mà chỉ có cha vừa nhìn qua đã nhận ra hần? Cha và hần rốt cục có chuyện gì đã xảy ra trước đó à?

“Tôi không hiểu lắm. Tên cừu đen đó có gì mà mấy người sợ dữ vậy?”

“Trời. Trưởng làng không kể cho cậu à?”

“Mấy năm trước khi mà cậu còn bé tí ấy, khi đó cha cậu cùng tộc trưởng đời trước đã mang theo một vài tên sói giỏi giang nhất cùng đi săn thành đàn. Họ liền tìm thấy cái vùng đất xanh tươi kia và họ đã nhào vào cắn chết vài con cừu ở đó. Tộc trưởng giết được hai tên cừu nhưng xui thay ông ta giết phải cha mẹ của tên cừu đen kia. Ngay lập tức tên cừu đó nổi điên lên và nhào vào ông ta cắn đứt cổ ông ấy chỉ trong giây lát. Sau đó hần đã tàn sát tất cả các con sói trong bầy, cha cậu là sói duy nhất sống sót trở về vì ông ấy do đi chậm mà đến trễ nên không giết một con cừu nào cả. Nhưng ông ấy chứng kiến toàn bộ sự việc sau đó nhanh chóng bỏ chạy về làng. Tên cừu đen ấy như một con quỷ sát thú và khi ấy hần ta chỉ mới là một tên cừu non. Đêm đó là đêm ”cổ tắm máu sói” đáng sợ nhất.”

“Chưa đâu nha, còn nữa. Vài năm sau tôi còn nghe nói ngài cừu đen đã chiếm được thêm một khu rừng của bọn hổ. Ngài ấy rất được bọn thú trong đó hoan nghênh bao gồm cả bọn thú săn mồi. Chúng ngưỡng mộ ngài ấy vì ngài ấy rất mưu trí và mạnh mẽ...”

Tôi thật sự không ngờ đến chuyện lại đáng sợ đến như vậy. Có phải tôi sắp chết rồi hay không? Tự dừng lại đừng phải tên ma quỷ này? Đáng chết, tên cừu đen ấy giăng bẫy mình. Giờ thì tôi thật rồi, tôi có lẽ không thể sống đến ngày mai. Giờ mới nghĩ lại, cái vẻ mặt thương xót của bọn cừu trắng kia là dành cho mình chứ không phải dành cho tên cừu đen kia. Trời ơi, tôi chết chắc rồi, phải làm sao đây? Thôi một mình tôi chết cũng được, chết để bảo vệ cho làng cũng vinh hạnh mà.

Đang lo sợ nơm nớp trong lòng thì tôi thấy cha cùng tên ma vương đen kia đi đến phía tôi cùng dân làng. Tôi liền lật đật quỳ xuống nhận tội mà chẳng để ai nói gì cả. Tôi tuân một tràng.

“Tôi sai rồi, tôi xin ngài tha thứ. Tôi đã không nghe lời cha mà bướng bỉnh bước đến vùng đất của ngài. Xin ngài hãy để tôi chịu hết mọi tội lỗi, xin hãy tha cho dân làng sói của tôi. Tôi nguyện chết dưới chân ngài. Tôi xin ngài hãy tha thứ cho dân làng.”

2. Chương 2: Giao Dịch

“Lanie, thật ra... ta và ngài cừu đã thỏa thuận một việc. Cha xin lỗi con, nhưng ngài cừu yêu cầu con thay cho sự yên bình của làng chúng ta. Cha đã đồng ý với thỏa thuận này. Ta rất thương con nhưng cha vẫn phải bảo vệ thân dân của mình. Chuyện con đã gây nên thì con hãy tự chuộc lỗi.”

“Con?” Tôi ngược mặt lên rồi giơ một ngón tay chỉ vào mình. Hắn ta chỉ muốn mình thay cho sự yên bình của làng? Không sao, bây giờ tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý phần nào rồi. Tôi sẽ hy sinh vì dân làng, có làm có chịu.

“Vâng con xin theo ý cha và ngài cừu.” Tôi không do dự đồng ý. Sau đó cha bảo tôi về chuẩn bị đồ cùng ngài cừu trở về vùng đất của hắn. Mới đầu tôi cũng không hiểu sao phải thu dọn đồ nhưng tôi cũng không hỏi nhiều mà làm theo. Nhưng tôi vẫn suy nghĩ, không lẽ hắn ta muốn mang mình về nhà để làm nô lệ? Thôi kệ, nếu thật vậy thì tôi giữ được cái mạng này là may rồi.

Thế là tôi xách theo vỏ đồ, chào tạm biệt mọi người rồi đi theo tên cừu ấy. Dọc đường đi, nhờ thân hình cao lớn mà hắn tiện tay hái không biết bao nhiêu là trái cây bên đường rồi bắt tôi ôm hết. Tôi thật sự là sẽ làm người hầu cho hắn sao? Tò mò quá nên cuối cùng tôi cũng buộc miệng

“Ngài.. ngài cừu. Ngài đây là muốn tôi làm nô lệ cho ngài sao?”

“Ừ! Làm tất cả mọi việc ta yêu cầu.”

“Ngài sẽ không ăn thịt tôi chứ?” Tôi lên nhìn hắn.

“Nhìn ta có giống động vật ăn thịt hay không?”

“Tôi xin lỗi, tôi quên mất.” Nghĩ một lúc tôi lại hỏi.

“Vậy ngài có giết tôi không?” Nghe vậy hắn cười khinh bỉ.

“Giết? Nếu có ý định đó thì ta đã làm rồi. Ta còn chưa ”dùng” em đủ thì sao lại giết?” Cũng đúng ha. Hắn đưa mình về làm nô lệ mà. Thôi, hắn tha mạng cho là mừng rồi. Dành ở cùng hắn một thời gian rồi nghĩ cách trốn đi sau cũng được. Nhưng không biết là mặt tôi có biểu hiện gian xảo hay sao mà hắn nhận ra được tôi đang tính kế bỏ trốn.

“Ta biết em nghĩ gì. Nếu ngày nào ta không thấy em, dân làng của em ắt hẳn cũng sẽ biến mất theo em.” Thôi rồi, vậy là tôi sẽ phải chôn chân tại làng cừu mãi mãi sao? Không có lối thoát, phải làm nô lệ cho con cừu lắm kẻ này cả đời? Huhu tôi còn trẻ mà, tôi muốn được tự do tự tại. Haiz cũng tại bản thân ngu ngốc lại tự chuốc họa vào thân.

Tôi lê đôi chân nặng trĩu, vác vỏ đồ cùng một bao lớn trái cây được đựng bằng áo của tên cừu kia. Bây giờ đi cùng hắn, nhìn hắn lưng trần cơ bắp cơ bụng chắc nịch vạm vỡ, còn có vài lần sọc không những khiến hắn trông dũng mãnh hơn mà còn khiến cơ thể hắn trở nên quyến rũ hơn. Máu trong người tôi như sôi sục lên,

mặt mày ửng đỏ cúi gằm xuống không dám nhìn hấn. Giờ mới để ý, tôi mà đứng thẳng thì cũng chỉ cao tầm hơn chiếc núm kia trên ngực hấn một tí thôi. Thật là sỉ nhục quá đi. Làm quái nào lại có con cừu to lớn vạm vỡ thế này được chứ. Tôi vẫn không thể tin vào mắt mình. Hay là tại vì tôi quá nhỏ bé nhỉ? Cũng đúng... Tôi còn chưa cao bằng mấy bạn gái cùng tuổi nữa mà...cũng có thể nói tôi là đứa nhỏ con nhất đám.

Có lẽ hấn thực sự là thần hộ vệ như bọn họ nói. Nãy giờ suy nghĩ đến đủ thứ chuyện thì chúng tôi cũng đã trở về đến nơi của tên cừu này. Trời cũng đã xế chiều. Tôi bước theo sau tên cừu đen đi đến giữa bãi cỏ trong con mắt kính ngạc của bọn cừu trắng. Bỗng có 1 tên cừu trắng chạy đến chỗ tên cừu đen cung kính.

“Ngài cừu đen ngài đã trở về, nhưng con sói này là sao ạ?” Tôi chỉ thấy tên cừu đen, hấn ta nhếch miệng cười rồi xoay người lại tiến đến chỗ tôi. Hấn mang cái áo bằng len đựng đầy trái cây tôi đang ôm lên rồi đưa cho tên cừu trắng. Tên cừu trắng lại đưa nó cho 1 tên cừu khác mang đi. Sau đó tên cừu đen nắm lấy tôi lôi đến một bãi đá cao cỡ 2m. Hấn lôi tôi đứng lên đó, phía dưới là đám cừu trắng nhìn chăm chăm vào tôi, khuôn mặt hiếu kì.

“Các bạn! Con sói con này từ nay về sau sẽ là nô lệ của tôi. Hôm nay tôi giới thiệu với các bạn.” Hấn đột nhiên quay xuống tôi hỏi: “Em tên gì?”

“Tôi.. tôi là Lanie.” Tôi trả lời xong thì hấn nhanh chóng quay sang dân làng của hấn mà nói lên một câu khiến tôi vừa ngỡ ngàng vừa khó hiểu.

“Con bé này gọi là Cún. Tuy là nô lệ nhưng cũng là nô lệ của riêng tôi thôi. Các bạn cứ xem nó như dân làng bình thường đi. Vậy thôi, mọi người tiếp tục công việc của mình đi.” Cún? Sao lại là cún? Tôi là một con sói mà. Haiz nếu không phải tôi đang trong thân phận nô lệ thì tôi nhất định sẽ lên tiếng cãi lại ngay. Nhưng nghĩ lại cảnh cha tôi còn phải khiếp hãi trước hấn thì tôi đành phải nhịn nhục vậy.

“Chúc mừng ngài đã có được một nô lệ.”

“Cám ơn, vậy các bạn làm gì thì làm tiếp đi, tôi trở về nhà sắp xếp chỗ cho con Cún này đã.”

Đám cừu kia tươi cười chúc mừng một tràn. Xong hấn mỉm cười nhẹ gật đầu một cái rồi kéo tay tôi đi vào trong một cái nhà gỗ to trên ngọn đồi cỏ cao nhất. Bên hông nhà có một cây cổ thụ to cao chắc cũng gần trăm năm rồi và còn có vài cây to rải rác gần đấy. Xung quanh là mảnh vườn trồng rau củ, tôi chỉ kịp quan sát được nhiều đó thì đã bị lôi vào trong nhà.

Hấn để tôi đứng một bên rồi ngồi phịch xuống bộ ghế dài được làm từ gỗ và lông cừu kia. Hấn lười biếng nằm xuống gác đầu lên tay mình sau đó nói với tôi.

“Có một không gian trên lầu, em mang đồ lên trên để đi. Phòng tắm ở phía sau, em ra ngoài lấy nước từ giếng nấu lên cho ấm rồi mang vào phòng tắm cho ta. Ta nằm nghỉ một lát. À còn nữa, có một tầng hầm ở phía dưới, đó là ranh giới cuối cùng, không được xuống đó.” Hấn tuôn ra một tràn rồi nhắm mắt lại nằm đó nghỉ ngơi. Haiz xem ra tôi phải làm công việc nô vật của mình rồi. Tôi vâng một tiếng sau đó mang đồ của mình lên lầu đặt xuống rồi ra ngoài cái giếng gần nhà múc nước vào bếp nấu lên, sau đó mang vào nhà tắm.

Xong việc tôi chạy lên gian phòng trước nơi tên cừu đen đang nằm và gọi hấn dậy tắm. Cứ tưởng vậy là xong việc rồi ai ngờ...

“Tốt lắm! Trong khi ta tắm em hãy làm bữa chiều. À hình như em không biết làm thức ăn của bọn ta. Vậy vào phòng tắm kì lưng cho ta. Lát nữa tắm xong ta sẽ dạy em làm thức ăn.”

Vừa nói hấn vừa đi về phía phòng tắm. Còn tôi đứng trơ ra, hấn bảo kì lưng cho hấn? Không phải chứ, chỉ cần nhìn mỗi lưng trần cùng cơ ngực cơ bụng của hấn thôi tôi đã cảm thấy mình gần như sắp sùi bọt mép chết rồi. Lỡ như còn thấy phần ở phía dưới kia, tôi làm sao sống nổi đây?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Vào đây.” Hấn ra lệnh. Miệng nhếch lên cười cười nhìn tôi, không hiểu sao tôi lại thấy bộ dáng này của hấn đẹp đẽ vô cùng. Tuy là không cam tâm nhưng đã là nô lệ rồi, cũng phải nghe theo lời chủ nhân thôi, không sao, chỉ là tắm thôi mà, chỉ cần xem hấn như một đứa trẻ là được, cơ mà có đứa trẻ nào to đùng như vậy chứ. Vừa bước vào phòng tắm, một mùi hương nam tính nồng nặc xộc ngay vào mũi tôi. Cơ thể lỏa lồ của tên Cừu dần hiện ra sau màn hơi nước. Hấn ngồi trong bồn nước bằng gỗ đang đợi tôi tới kì lưng cho hấn. Đành vậy, làm nhanh sẽ sớm xong.

Tôi liền bắt tay vào chà lưng cho hắn, đột nhiên cánh tay tôi bị bắt lấy đem kéo ra trước ngực vạm vỡ của hắn, có lẽ hắn muốn tôi kì ở đấy nữa. Tôi cũng lẳng lặng làm theo, rồi hắn kéo tay tôi xuống bụng khiến tôi nhoài người về phía trước vì tay tôi không được dài lắm, mặt tôi gần sát cần cổ tỏa ra mùi hương nam tính của giống đực, lại thơm không kém, tôi rất muốn há miệng thật to cắn một cái nhưng...liệu sau khi cắn thì tôi có còn sống không!? Nhưng tôi là động vật ăn thịt mà, mỗi tưng thể này phải làm sao đây. Cuối cùng vẫn phải nuốt nước miếng mà chịu đựng.

Sau đó đập vào mắt tôi là hình ảnh mờ ảo dưới nước trong kia, tim tôi thót lên, tôi nhắm mắt kì vội kì vàng. Mong là việc này sẽ hoàn thành sớm. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng hắn phì cười khiến tôi mở mắt nhìn hắn.

“Không muốn làm thì nói.” Hắn không nhìn tôi nhưng vẻ mặt có ý cười.

“Thật ạ? Nếu tôi không muốn, tôi có thể nói ạ?”

“Ừ.” Câu trả lời của hắn làm tôi ngỡ ngàng, không ngờ đến hắn cho tôi từ chối công việc hắn yêu cầu. Tôi vội đáp lại.

“Vậy tôi không muốn làm việc này. Ngài cho phép tôi ra ngoài làm việc khác nhé?” Tôi mừng rỡ, giọng có chút vui vẻ thốt lên. Tôi đang vội rút tay về chuẩn bị đợi lệnh ra ngoài thì hắn đột nhiên túm lấy cổ tay tôi.

“Không. Kì tiếp đi.” Một lần nữa hắn lại khiến tôi ngỡ ngàng... không phải ý hắn... tôi ngập ngừng thắc mắc.

“Nhưng.. nhưng không phải ngài nói...”

“Ta nói em không muốn thì em có thể nói. Nhưng ta có đồng ý hay không thì chưa biết, bây giờ thì tiếp tục công việc của em đi.” Trời đất, tôi cứ tưởng tên cừu này thật sự tốt bụng không muốn làm khó tôi. Ai ngờ hắn lại gian manh như vậy, khó tránh lúc trước tôi lại bị hắn lừa. Kết quả bây giờ phải ngồi đây để hắn sai khiến. Tôi lại nhắm mắt và kì tiếp phần cơ bụng cứng ngắc của hắn. Sờ đến đâu là tim tôi lại đập mạnh đến đấy, như muốn nổ tung ra vậy.

Nhưng có vẻ hắn không tha cho tôi, lại kéo tay tôi xuống dưới... xuống dưới nữa đến khi tay tôi chạm phải thứ gì đó lạ lạ, khi đó tôi có cảm giác tên cừu này hình như run nhẹ một cái. Tôi mở mắt ra nhìn một chút vì tò mò, lại đỏ mặt vì thấy vật kì dị kia nằm giữa hai chân hắn. Dù thấy không rõ nhưng cũng làm tôi đỏ mặt tía tai. Lúc trước tôi cũng có nghe nói qua về cái nơi nhạy cảm kia, là dùng để giao phối và không được để ai thấy nơi đó của mình, càng không được để ai khác động vào nếu không phải là bạn đời của mình. Vậy mà tên cừu này thật là....Giọng tôi run run cất lên.

“Ngài... ngài cừu... tôi không kì chỗ đó được không?” Dẫu biết thế nào cũng bị từ chối nhưng vẫn mở miệng cầu xin. Kết quả là nghe hắn trầm thấp hỏi.

“Khi nào thì em trưởng thành?”

“H..hai.. hai tuần nữa ạ. Nhưng nếu hôm nay tôi có thể đi săn thành công thì cha sẽ làm lễ trưởng thành cho tôi luôn.” Nói xong tôi mới thấy hối hận, không biết nhắc tới việc đi săn kia có khiến hắn tức giận hay không.

“Hai tuần? Có phải là sớm quá không? Nhìn em thế nào cũng phải ba bốn năm nữa mới trưởng thành.”

“Nhưng thực sự tuổi của tôi chỉ cần hai tuần nữa là trưởng thành rồi ạ.”

“Nếu vậy có lẽ em không thuộc loài của lão Waff hoặc em có lai của loài nhỏ bé nào khác, nhìn em rất nhỏ. Mà thôi được rồi em ra ngoài đi. Tắm xong ta sẽ gọi.”

Tôi mừng rỡ cảm ơn hắn rồi đi vội ra ngoài chờ nghe hắn gọi. Trong khi đó tôi đi nhìn xung quanh nhà, nhìn mọi góc ngách xem ngôi nhà này có gì. Một lát sau hắn bước ra ngoài rồi gọi tôi xuống bếp. Hắn dạy cho tôi nấu một số món thực vật, còn bảo với tôi là gần đây có một con sông, nếu tôi không ăn được thức ăn này thì có thể ra đó bắt cá mà ăn. Hoặc có thể đi vào khu rừng của hắn săn vài con thú nhỏ. Thú nhỏ theo ý hắn là thú loại nhỏ chứ không phải là thú con.

3. Chương 3: Đêm Đen

Vậy là trong khi hấn ngồi trong nhà ăn chiều thì tôi lại mang một xô nước bằng gỗ ra sông bắt vài con cá về nướng lên mà ăn. Buổi tối hấn làm việc gì đó trên chiếc bàn cạnh ghế dài nơi tôi đang ngồi. Hấn cầm một cây gỗ nhỏ đã được đốt cháy thành than ở phần đầu rồi dùng phần đầu viết viết lên một tờ giấy. Tôi cũng chả buồn để ý nữa. Nói tóm lại ở đây không có bạn cũng không có ai để nói chuyện hay chơi đùa, tôi cũng thấy phát chán.

Hấn làm việc đến khi trăng lên cao rồi mới ngừng. Khi đó tôi đã hơi gật gù buồn ngủ. Hấn bỏ bút đi đến bể bóng tôi lên làm tôi giật mình tỉnh ngủ hấn. Tôi đổ mặt giấy dựa muốn thoát ra khỏi bờ ngực rắn chắc của hấn, do hấn không mặc áo nên tôi hoàn toàn tiếp xúc với da thịt của hấn. Gần quá rồi, gương mặt xuất thần kia, lồng ngực cùng cơ tay cứng cáp mà tôi cảm nhận được khi hấn bế tôi. Tất cả đều khiến tim tôi đập liên hồi. Từ trước tới giờ tôi chả gần gũi với tên con trai nào đến cỡ này cả. Thế này là quá gần rồi.

“Ngài.. ngài cừ. Để tôi xuống tôi tự đi được rồi. Ngài không cần phải làm thế này đâu.”

“Tự đi? Đi đâu?”

“Thì đi ngủ ạ.”

“Em ngủ ở đâu?”

“Thì... không phải là ở trên lầu ạ?”

“Không. Đó chỉ là nơi để đồ của em.” Nghe hấn nói vậy tôi bỗng vui vì cứ tưởng hấn sẽ cho tôi ngủ trên nền gỗ lạnh trên đó chứ. Nhưng câu tiếp theo của hấn lại lại làm tôi cứng người.

“Em ngủ cùng ta.” Vừa nói hấn vừa bế tôi vào một căn phòng thơm ngát mùi cỏ non trong trẻo. Hấn đặt tôi lên chiếc giường bằng lông cừu mềm mại ấm áp. Tôi lúc này mới bừng tỉnh.

“Sao lại ngủ với ngài ạ? Tôi... nô lệ sao có thể ngủ với chủ nhân? Xin ngài hãy để tôi ngủ ở ngoài đi ạ.” Tôi vội bật dậy muốn đi ra ngoài thì bị hấn bắt lấy rồi ấn xuống giường. Tôi hốt hoảng vô cùng, hai tay tôi nắm chặt lại đẩy hấn ra. Cho dù hấn là cừu, tôi là sói nhưng vẫn phải công nhận là hấn rất cao lớn lại mạnh mẽ. Tôi công thể thoát khỏi hấn. Khuôn mặt hấn gần sát xuống mặt tôi.

“Em dám cãi lời ta?” Hấn nhìn tôi đầy tức giận và điều đó dọa đến trái tim nhỏ bé đang phập phồng của tôi.

“Tôi... tôi không dám. Xin ngài tha thứ.” Tôi chỉ kịp nghe hấn hừ một cái, khuôn mặt đẹp như thần liền rời khỏi tôi. Tôi cũng đứng dậy định đi theo hấn nhưng.... Hấn đi đến cánh cửa, đóng nó lại rồi tôi nghe một tiếng *cạch*. Sau đó hấn đưa tay lên chiếc kệ gần đó đặt chìa khóa lên tận chỗ trên cao, nơi mà tôi không bao giờ với tới. Hấn... hấn khóa cửa? Sao lại khóa cửa? Không lẽ là sợ tôi chạy trốn? Nhưng cũng đâu cần làm quá vậy chứ?

Đột nhiên hấn quay về phía tôi ung dung nhẹ nhàng mà tiến đến, tôi cảm thấy có điều gì đó không đúng. Tôi cảm thấy hấn ta có gì đó không đúng, hấn trông nguy hiểm hơn bình thường. Không lẽ muốn giết tôi? Tôi làm gì sai sao? Một bước hấn tiến lên là một bước tôi lùi lại. Toàn thân hấn tỏa ra mùi nguy hiểm bao nhiêu lại khiến tôi lo lắng sợ hãi bấy nhiêu. Hấn cứ tiến về phía tôi đến khi tôi lùi lại té ngã trên giường, tôi lại vội ngồi dậy lui lui về đến khi đụng thành giường. Tôi sợ hãi nhìn hấn.

“Ngài... ngài muốn làm gì?” Hấn không trả lời tôi mà đột ngột nhào đến hai tay bắt lấy hai cổ chân tôi kéo về phía hấn. Tôi sợ hãi hét lên một tiếng. Không phải hấn sẽ ăn thịt tôi chứ? Nhưng hấn là động vật ăn cỏ mà.

“Ngài... ngài đừng dọa tôi nữa có được không. Tôi xin lỗi, nếu tôi có làm sai điều gì xin ngài cứ nói tôi sẽ sửa. Tôi sẽ nghe theo ngài. Xin hãy tha thứ cho tôi.” giọng tôi run rẩy nói. Tôi thực sự bị hấn dọa đến nỗi tim muốn bay ra khỏi lồng ngực. Sau đó động tác của hấn rất nhanh mà cuối xuống hôn lên môi tôi. Tôi ngây người ra, không ngờ hấn sẽ có hành động này. Con cừu này hấn đang nghĩ cái gì vậy? Không lẽ hấn động dục? Cũng có thể lắm nhưng... cừu và sói thì... làm sao được. Huống chi tôi còn chưa làm lễ trưởng thành.

Nằm đè lên người tôi, lúc đầu hắn chỉ hôn bình thường nhưng sau đó hắn cạy môi cùng răng tôi ra rồi đưa lưỡi của hắn vào trong khoang miệng tôi. Khuấy đảo dây dưa cùng lưỡi tôi dù có cố né tránh thế nào thì vẫn bị hắn bắt được, ép tôi thừa nhận sự xâm phạm của hắn. Hắn cũng đã chen được vào giữa hai chân tôi từ lúc nào mà tôi cũng không hay. Tay hắn luồn vào trong áo vải mỏng manh của tôi, tôi hoảng hốt chụp lấy bàn tay sẫm sỡ bên trong, kéo ra nhưng vẫn không thể ngăn được bàn tay xấu xa kia. Vậy nên tôi cào lên tay hắn khiến hắn nhú mào. Hắn vẫn không ngừng hôn tôi rồi cầm lấy hai tay tôi khóa lại trên đỉnh đầu chỉ bằng một tay của hắn.

Tay còn lại tiếp tục công việc của mình, luồn vào trong áo tôi chụp lấy bộ ngực mềm mại mẫn cảm khiến tôi tê dại, không kiểm soát được mà kêu nhẹ một tiếng. Chân tôi vùng vẫy hai bên hông hắn nhưng vẫn không thể tìm được điểm trụ mà đẩy hắn ra. Sau đó còn cảm nhận được phía dưới hắn đang cọ cọ vào tôi. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đầu óc tôi hoàn toàn choáng váng. Lại cảm nhận được thứ gì đó ấm nóng bên dưới đang cứng lên. Giờ tôi mới nhận ra hắn đang cọ cái vật cứng cứng đó vào tôi. Tuy cách lớp quần nhưng tôi đều có thể cảm nhận rõ ràng. Hắn rõ ràng là đang động dục. Tôi đã từng thấy hành động này của vài con mồi khi đang cùng đám bạn rình mò tập đi săn.

Bị hắn hôn đến sắp hết hơi hắn mới nhả môi lưỡi tôi ra nhìn tôi thở hổn hển dưới thân hắn. Tay hắn vẫn còn bên trong áo tôi đặt trên ngực còn chưa phát triển hết của tôi.

“Ngài... ngài... sao lại làm như vậy? Xin hãy thả tôi ra.” Tôi giãy dựa khóc nức lên. Lại nghe hắn nói.

“Trông em nhỏ thế này ta cũng không nỡ nhưng em cũng đã sắp trưởng thành rồi nên sẽ không sao đâu.”

Hắn đưa tay nắm lấy áo và quần của tôi xé toạt ra rồi vứt trên đất. Hắn cúi xuống ngậm lấy bộ ngực trần như nhộng của tôi, hơi dùng sức nức lấy, lưỡi mạnh bạo quét trên nhũ hoa mẫn cảm của tôi. Không! Hắn làm gì vậy? Không được! Tôi vùng vẫy la hét dường như lại càng tăng thêm kích thích cho hắn. Bên dưới càng căng cứng hơn cọ cọ vào chỗ tiểu của tôi cách lớp vải.

“Hức... ngài cừu.. dừng lại đi. Xin hãy tha cho tôi. Chúng ta khác loài....” tôi nức nở cầu xin nhưng hắn vẫn không dừng lại mà tăng lực bú mút trên ngực tôi. Tay kia vuốt ve đùi tôi đến mông rồi lại đến hông. Nhìn khuôn mặt đẹp ngây ngất cùng cơ thể hoàn mỹ của hắn lại không nghĩ hắn sẽ làm ra loại chuyện đồi bại thế này. Tôi rùng mình một cái trước sự vuốt ve cùng kích thích ở đầu ngực. Cảm thấy cơ thể tôi có chút lạ lẫm, đột nhiên có một thứ gì đó trong người tôi chảy ra từ bên dưới. Không lẽ nào tôi lại sợ đến tè ra chứ? Không, cảm giác này rất lạ lại làm tôi càng thêm sợ hãi.

“Hức.. dừng lại đi ngài cừu... xin ngài..” đột nhiên hắn nhả ra bầu ngực đã bị gặm nhấm đến đỏ ửng của tôi. Tôi lại thầm mong hắn sẽ dừng lại tại đây nhưng rồi sau đó hắn nhìn xuống bên dưới của tôi rồi lại nhìn tôi nhếch môi một cái. Hắn dời bàn tay to lớn kia xuống phía dưới của tôi ấn lên khối thịt nhỏ làm tôi giật nảy người lên.

“A.. dừng... ngài cừu... dừng” tôi khóc lóc vắn vẹo nhưng hắn vẫn không trả lời, chỉ ngắm nhìn tôi bằng đôi mắt nóng bỏng. Rồi tôi lại thấy hắn kéo nhẹ quần của mình xuống, lấy ra một vật to đùng hình trụ dài màu sẫm. Nó cứng ngắc vươn thẳng về phía tôi. Nhìn lại giống như một cây nấm vậy. Hình như còn nổi thêm vài dây mạch máu. Ước chừng vật đó cũng to hơn cổ tay của tôi một chút. Sao hắn lại lấy nó ra nhỉ? Rồi hắn lại lấy ra một hũ dung dịch gì đó bôi lên toàn bộ cây nấm kia cùng bên dưới của tôi. Tôi không hiểu lắm.

“Dừng sợ. Ta sẽ nhẹ nhàng với em.” Hắn ta đang trấn an tôi sao? Tôi chỉ thấy hắn mỉm cười gian xảo rồi hắn đặt cây nấm to đó ở dưới chỗ tiểu của tôi một chút. Hắn tính làm gì vậy? Tôi đã từng thấy vài bọn mồi đang giao phối trong lúc tôi tập đi săn nhưng tôi thấy hành động của chúng chỉ giống như đang cọ vào nhau. Bây giờ tên cừu này không cọ nữa mà hắn....

“Ngài muốn làm gì? khoan... chỗ đó không.. hử.. aaaaa” không chờ tôi nói hết hắn đã đẩy người về phía trước. Không biết làm cách nào mà cái cây nấm to đùng đó dường như chui lọt vào bên trong người tôi. Lại mang theo đau đớn tột cùng. Không phải là cây nấm cứng đó đã đâm thủng thịt của tôi hay chui lọt vào chỗ tiểu của tôi chứ? Đau quá... tôi chết mất.. Tôi vắn vẹo cổ tay cố thoát ra khỏi sự kiềm kẹp của bàn tay to lớn kia nhưng càng vùng ra thì tay hắn càng chặt lại.

“Ahhh... đau.. đau quá...haah..” không phải hấn nói rằng sẽ không giết tôi sao? Sao lại.... Đau đến như vậy. Sao hấn lại không giữ lời chứ.

“Shh.. Chỉ một chút nữa thôi, ngoan nào.”Kì này tôi thực sự là sống không nổi rồi, vậy mà hấn bảo một chút nữa gì chứ. Đau quá, máu sẽ nhanh chóng lan ra thôi rồi sau đó tôi sẽ chết. Nhưng hấn thật độc ác đâm rồi lại rút ra một chút. Rồi một lần nữa từ từ đâm sâu vào đường như xuyên qua một lớp gì đó. Có phải là ruột hay không mà tôi cảm thấy mình sắp không thở được nữa. Tôi chỉ vội hét lên một tiếng rồi cắn răng mà chịu đựng. Cái chết tại sao đến chậm quá vậy? Mồ hôi tôi tuôn ra thay cho nước mắt. Tôi đau quá hóa điên. Cũng sắp chết rồi, tôi chẳng cần phải sợ hấn nữa.

“Đồ con cừu khôn khiếp, người nói rằng sẽ không giết ta mà... hức..người không biết giữ lời sao? Nếu đã muốn ta chết đến vậy thì nhanh nhanh đâm một phát vào cổ khiến ta chết ngay đi. Tại sao cứ phải để ta chịu đau đớn thế này? Ta có thù oán gì với người à? Đồ khôn. Người đâm từ dưới lên là muốn để ta chết từ từ, cảm nhận đau đớn đúng không? Đồ ác độc. Đến sư tử hay hổ cũng không ác bằng người...” tôi điên cuồng hét một tràng vào mặt hấn, ai bảo hấn có hành vi giết chóc biến thái như vậy. Hình như là lời của tôi có tác dụng, khuôn mặt hấn hơi khó coi, cuối cùng hấn cũng mở miệng.

“Giết? Khi nào thì ta giết em?” Hấn khó hiểu hỏi ngược lại tôi. Hấn.... hấn lại không nổi giận với tôi mà còn dịu dàng cười nói. Có phải tôi đau quá nên hoa mắt hay không?

“Đồ khôn, bây giờ người không phải đang giết ta đó sao? Đợi người rút cái thứ vũ khí kia ra thì ta sẽ chảy máu sau đó từ từ mà chết. Người còn nói không phải là người giết ta?” Điều đáng ngạc nhiên là hấn lại phụt cười.

“Em cho rằng chuyện giao phối lại là chuyện giết chóc?” Nói xong hấn lại nhin không được mà cười một tràng làm cho tôi nhất thời không biết phải phản ứng ra sao. Cái gì? Hấn nói giao phối? Hấn đang giao phối với tôi?. Giao phối sao lại đau như vậy?.

“Cũng đúng, lần đầu đều đau như vậy, em tưởng là sắp chết cũng không sai. Nhưng mấy lần sau sẽ sung sướng hơn nhiều. Tin ta đi. Em không chết được đâu, mặc dù một lát sẽ có máu chảy ra thật nhưng đó chỉ là máu màng trinh của em mà thôi. Chuyện này em không biết sao?”

4. Chương 4: Đêm Đen (2)

Tôi vốn là chẳng có ai dạy cho tôi biết những chuyện này. Mẹ tôi đã mất từ khi tôi còn rất nhỏ. Mỗi khi nói về mấy vấn đề tình cảm hay chuyện giao phối thì cha đều lảng tránh sang việc khác, ông nói đợi đến khi làm lễ trưởng thành thì già làng sẽ nói cho tôi biết về việc giao phối này, tôi cũng ngại hỏi ông về chuyện này nên cũng cho qua. Bạn bè tôi cũng ngại nói vậy nên tôi ngu ngơ lắc lắc đầu với hấn. Thấy vậy hấn liền xoa đầu tôi sau đó thả tay tôi ra.

“Không sao, ta sẽ từ từ dạy em sau giờ thì ráng chịu đau một chút, đừng sợ. Thả lỏng nào....” Rồi đột nhiên hấn lại cử động bên dưới đồng thời giang chân tôi ra hết cỡ. Tôi lại một lần nữa cảm nhận sự thống khổ như muốn chết đi. Cái cây nấm to dùng đó liên tục đẩy đẩy vào bên trong tôi rồi lại rút ra rồi lại đẩy vào. Bên dưới căng ra đến phát điên.

“Hahh... đau quá... dừng. Không được...” Tôi bám lấy, bấu chặt cánh tay hấn đang kiềm eo tôi đẩy ra, bản thân cũng nằm không yên ngựa. Mỗi lần hấn đâm vào là tôi lại thở không ra hơi, cau chặt mày lại, miệng rên rỉ nỉ non. Nhưng dần dần tôi lại cảm thấy đau đớn vui đi, nối tiếp theo đó là một cảm giác quái lạ. Tôi không thể giải thích được nhưng tôi cảm thấy cũng không tệ. Hình như hấn ta đang cố gắng ma sát cây nấm đó với thớ thịt bên trong người tôi theo nhịp chậm đều đều. Tôi dần dần đã bớt phản kháng lại.

Càng lúc hấn lại càng tăng tốc độ cùng lực đâm vào. Hình như bên dưới tôi đồng thời chảy ra cái gì đó lỏng mà nhờn nhờn. Tôi đỏ mặt nhìn xuống dưới thân nơi đang bị cây nấm đó ra vào. Tôi chỉ thấy một vệt bóng

bóng của thứ nước chảy ra từ bên dưới của tôi. Cũng ngửi được mùi máu nhưng rất ít. Xem ra chắc không chảy máu nhiều. Hấn vẫn tăng tốc ra vào khiến tôi càng không khống chế được mà rên rỉ nhiều hơn.

“Ah ah ah ngài.. ngài cừu... chậm thôi.”

“Gọi ta Paric.” Giờ mới nghe được hẳn cũng đang thở dốc. Paric? Là tên hẳn sao? Một con cừu cũng có tên nghe cao ngạo vậy à? Tuy vậy nhưng tôi vẫn nghe theo mà gọi tên hẳn.

“Ah.. ngài Paric.. ưm.”

“Chỉ Paric thôi.” Hấn ra lệnh.

“Ưm.. Paric.. hahh... ” đây là chuyện giao phối sao? Cảm giác bây giờ của tôi thật lạ lùng nhưng tôi lại không chán ghét nó. Nhưng nếu tôi và hẳn giao phối... thì lẽ như có thai... cái thai đó sẽ ra cái dạng gì đây? Không... không được.

“Ah.. không.. ngài Paric.. dừng lại... hừm.. không” tôi đánh vào ngực hẳn đánh vào tay hẳn, cố đẩy hẳn ra nhưng sớm tôi đã không còn chút sức lực nào chỉ vì bên dưới hẳn đang hành hạ tôi khiến tôi như bị tê liệt. Tôi bắt lực lại bật khóc nức nở.

“Không... ngài Paric.. dừng. Ah..” hẳn bắt ngờ nâng một chân của tôi gác lên cánh tay sẵn chắc của hẳn. Rồi hẳn cúi xuống chống tay hai bên, dán sát lên người tôi.

“Ta đã nói gì hả? Chỉ Paric thôi.” Hấn gầm nhẹ. Lực húc vào người tôi lại mạnh hơn như là muốn trừng phạt tôi vậy.

“Hức... ahh.. tôi sai rồi xin ngài... tha cho tôi... ah... Paric.” Tôi òa khóc. Tôi không biết nên làm gì cả, tôi cảm thấy sợ hãi trước cảm xúc của mình. Tôi vừa muốn tên cừu này lại vừa không muốn. Tôi và hẳn là hai loài khác biệt nhau, hơn nữa của hẳn lại quá lớn nếu dùng sức thêm một chút có lẽ bên dưới của tôi sẽ bị xé rách mất...

“Hahh... xin dừng. Ưm chúng ta... khác loài.. không thể...”

“Thì sao? Chỉ cần ta muốn, em không có quyền chống lại. Không ai có quyền chống lại cả.”

“Nhưng... mấy cô cừu kia. Tôi thấy vẫn có người có thể phục vụ cho ngài... hừm..”

“Nhưng em nhìn ngon mắt hơn. Với lại cừu và sói... không phải sẽ càng hưng phấn hơn sao?” Hấn điên cuồng ra vào thân thể mỏng manh yếu ớt của tôi. Cảm giác đó lại mãnh liệt hơn, nó cứ giầy vò lấy cơ thể tôi. Đường như hẳn nhận ra tôi đang chịu đựng cái cảm giác kia. Tôi đánh hẳn, hẳn liền bắt lấy hai tay tôi kéo vòng qua để trên hông hẳn.

“Bám vào, nếu chịu không nổi thì có thể nói.” Cũng tốt, nếu hẳn đã cho phép thì tôi liền ra sức bám chặt lấy hẳn để chịu đựng cái cảm giác kia. Hấn bảo tôi có thể nói nếu tôi chịu không được sao? Khi đó có phải hẳn sẽ nhẹ nhàng hơn không?

“Ah.. ngài Paric. Tôi chịu không nổi.”

“Ừmhhh..” ừm? Hấn chỉ ừm thôi sao? Thậm chí bên dưới còn không chậm lại mà còn hung hăng hơn.

“Ngài Paric... tôi chịu không nổi... hừm..”

“Ta biết..”

“Vậy sao ngài..còn...ah... nhanh hơn?”

“Ta nói em có thể nói...không có nghĩa ta phải chậm lại.” Tên khốn này lại trêu tôi, tức quá mà nhưng tôi lại chẳng làm gì được cả.

“Ah ngài Paric dừng.. xin hãy nhẹ nhàng thôi...ưm.” tôi thực sự sắp điên rồi, hẳn như là đang tra tấn tôi vậy. Mệt và nóng đến chết mất. Mô hôi tôi tuôn ra như mưa. Hấn cũng vậy. Đột nhiên hẳn đẩy sâu vào thật mạnh rồi rút ra cũng thật mạnh. Thôi rồi... tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi ra sức bấu lấy tấm lưng to lớn của hẳn, đôi tay bé nhỏ kéo hông hẳn ra nhưng không thể nào làm chệch đi dù chỉ một nhịp đâm vào rút ra của hẳn mà chỉ làm tôi thêm kiệt sức.

“Ah.... Nóng.... Nóng quá.... Xin ngài... Chậm lại.. Hừm”

Bên tai hắn là tiếng kêu trong trẻo non nớt của tôi. Trong đôi mắt đen láy, hắn nhìn tôi, hôn lên trán, lên môi rồi xuống cổ tôi rồi lại xuống xương quai xanh, đến vai.... mỗi lần hôn hắn đều để lại dấu đỏ bầm khiến tôi càng tê dại run rẩy hơn. Tôi cố trốn tránh hắn nhưng càng trốn thì chỉ càng cảm thấy bất lực hơn.

Động tác khuấy động bên dưới làm tôi mất kiểm soát. Tay tôi đặt trên lưng hắn, cào cào lấy tấm lưng trần kia không thương xót, lại chịu không nổi mà cắn mạnh vào bờ vai rắn chắc trước mặt. Vậy mà hắn không tỏ ra đau đớn tẹo nào. Hắn còn nhìn tôi cười, đột nhiên tiến lên gặm lấy vành tai mẫn cảm của tôi. Lần này thì thực sự là không ổn, tôi la lên một tiếng rồi bỗng từ trong cơ thể tôi có một cái gì đó tuôn ra bên dưới làm ướt cả nệm. Không... chẳng lẽ tôi lại tè sao? Nhưng cảm giác đâu có giống.. vậy thì là cái gì? Tôi sợ hãi run rẩy. Hắn đột nhiên dừng động tác hơi nhấc người lên đối diện nhìn tôi. Bỗng hắn cười một cái làm tôi không biết phải làm sao.

“Tôi.. tôi xin lỗi ngài Paric. Tôi không biết tại sao tôi lại kì lạ như vậy... tôi.. tôi không cố ý tè lên người của ngài. Tôi xin lỗi... tôi... tôi”

“Ta có nói gì đâu. Đó không phải là tè, đó là khi em sung sướng đến đỉnh thì tự động cơ thể em sẽ như vậy.”

“Vậy... vậy... có sao không ạ?” hắn nâng tay gạt những giọt mồ hôi trên trán tôi xuống.

“Không sao, nhưng ta còn chưa ra thì em tiếp tục chịu đựng đi.” Dứt lời hắn lại thúc sâu vào người tôi.

“Hahh... ah..ah..” giọng tôi ngân lên đứt quãng. Hắn lại đột nhiên thẳng người dậy, gác cả hai chân tôi lên vai hắn rồi tiếp tục hành động kia. Cái tư thế này tôi phải thực sự công nhận là làm cho hắn vào sâu kinh khủng. Cứ như hắn muốn xuyên qua tôi vậy.

“Hừm...Em tại sao lại nhỏ bé như vậy? Đã là một khoảng thời gian rồi mà vẫn không co giãn ra được tí nào. Đúng là nhỏ xíu, giỏi lắm bé con. Em làm ta thích chết được.” Không biết là tôi nên vui hay buồn khi nghe hắn nói vậy. Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, đổi qua bao nhiêu tư thế. Rốt cục hắn gặm lên một tiếng, cây nấm kia thúc sâu vào tận bên trong người tôi, còn cố ý đâm đâm vào vài cái. Tôi ôm chặt lấy bụng dưới, cảm nhận được có cái gì đó ẩm ẩm tuôn ra từ bên trong. Không phải là của tôi. Không lẽ hắn....

“Hahh... dừng.. dừng... ngài tè vào bên trong tôi sao? Ah.. ngài Paric?” Hắn vẫn không trả lời mà chỉ tập trung tiết cái thứ kia vào trong tôi. Đến khi đã xong thì hắn về mặt thỏa mãn cười một cái với tôi rồi gác đầu lên người tôi nghỉ ngơi.

“Ngài Paric?” Hắn mệt đến ngất rồi sao? Nhưng đáng tiếc không phải vậy.

“Ta đã nói đó không phải là tè...” hắn lại bật dậy và rút cây nấm kia ra làm tôi rên nhẹ. Tôi nhìn theo động tác của hắn và thấy được đầu cây nấm là chất gì đó màu trắng đục như sữa vậy.

“Đó... đó là sữa sao?”

“Sữa? Ừ là sữa!”

“Giống được làm sao có thể có sữa? Ngài lừa tôi?”

“Không tin thì em có thể thử.” Hắn kéo tôi ngồi dậy. Để cây nấm ấy trước mặt tôi. Hắn ra lệnh.

“Ngậm vào.” Tôi cũng làm theo, há miệng ra ngậm lấy phần đầu còn dính chút thứ mà tôi cho là sữa. Vì cây nấm quá to, miệng tôi lại không đủ lớn như vậy. Nên chỉ có thể liếm láp xung quanh.

“Thế nào?” Giọng nói trầm thấp truyền đến từ trên đỉnh đầu của tôi. Tôi ngược mặt lên nhìn hắn, hơi cau mày nói ra suy nghĩ của mình.

“Tôi cảm thấy nó không giống sữa...”

“Đó là sữa của giống được làm sao giống sữa của giống cái được?”

“Thật sao?” Tôi ngu ngơ khó hiểu hỏi.

“Thật, nhưng em chỉ được uống sữa của ta thôi, sữa của những tên khác thì không được. Cũng không được thực hiện chuyện này giờ ta làm với em cùng với những tên khác.”

“Vâng. Tôi sẽ không làm trái lời ngài.”

“Ngoan lắm. Nghỉ một chút rồi đi tắm thôi. Lần đầu như vậy là đủ rồi.” Hắn giơ tay xoa đầu tôi rồi nằm nghỉ trên người tôi một lát mới ôm tôi vào phòng tắm.

Tôi nói rằng để tôi đi nấu nước nóng nhưng hắn bảo tôi chỉ cần nhóm lửa được rồi. Sau đó hắn chạy ra giếng múc nước vào cho tôi nấu. Nước dần ấm lên hắn lại mang đổ vào trong thùng gỗ to kia rồi ôm tôi ngồi vào trong đó. Cảm giác thật là dễ chịu, nhưng tôi nhớ ra chuyện gì đó lại hỏi hắn.

“Vâng ngài Paric.”

“Nói đi.”

“Ngoài tôi ra ngài có làm chuyện khi này với...”

“Em muốn điều tra tình sử của ta? Sao vậy? Ghen?”

“Tôi không có.” tôi đỏ mặt từ chối ngay, tại sao lại phải ghen chứ? Hắn là gì chứ? Xì.

“Đây cũng là lần đầu tiên của ta.”

“Làm sao tin được...” hắn thông thạo như vậy mà, còn biết rành hơn tôi nữa cơ, vậy làm thế quái nào mà.... Trong lúc tôi đang thắc mắc, hắn liền cho tôi câu trả lời ngay.

“Đó là bản năng trời sinh của chúng ta rồi. Ngốc như em mới không biết.” xì, kệ hắn, không thêm so đo. Nhưng...

“Nhưng hoàng hậu.... vợ của ngài sẽ không chấp thuận cho việc này nên ngài đừng làm thế với tôi nữa kẻo tôi bị...”

“Ta vẫn chưa tìm được ghế hậu. Máy cô cừu kia không có đủ tư chất, ngoại tộc thì lại khó tìm hiểu. Nên ta vẫn chưa tìm được bạn đời của mình. Để cùng ta trị vì mấy vùng đất này, người đó phải có năng lực.”

“Vâng.” Bây giờ tôi mới hiểu ra. Việc kiếm bạn đời của 1 vị vua thật rắc rối.

“Nhưng nếu chúng ta đã giao phối vậy... Lỡ tôi có thai thì.... Thì... ”

“Thì là con của ta.”

“Nhưng... Vậy thì làm sao được.. Chúng ta khác loài, đứa trẻ sẽ ra thế nào? Hơn nữa nếu có con với tôi thì làm sao ngài tìm được hoàng hậu của ngài?”

“Khác loài thì sẽ có con lai nhưng em chưa trưởng thành nên sẽ không sao đâu, về việc ta có tìm được hoàng hậu hay không em không cần phải lo.”

“Nhưng tại sao khi này ngài lại phun sữa vào người tôi?” Điều này làm tôi thắc mắc này giờ, hỏi ra thì hắn lại bật cười.

“Bởi vì ta thích phun ra ở bên trong em, thứ đó không có hại cho em nên đừng lo.” Ngưng một chút hắn lại nói tiếp.

“Sao em lại ngồi xa ta thế? Lại đây.” Thấy tôi ngồi sát vào thành bồn đối diện hắn, hắn có vẻ khó chịu kéo tôi về phía hắn. Hắn xoay tôi để tôi ngồi xoay lưng về phía hắn. Sau đó hắn đưa tay xuống bên dưới của tôi.

“Ngài... ngài đang làm gì vậy?”

“Yên nào. Ta chỉ đang rửa sạch cho em thôi.”

“Tôi.. tôi có thể tự làm được mà ngài không cần phải làm bẩn tay mình đâu.” Thấy tôi ngưng ngưng hơi đẩy tay hắn ra, hắn lại tỏ vẻ khó chịu.

“Em cãi lời ta sao?”

“Không ạ. Tôi xin lỗi, tôi sẽ nghe theo lời ngài.” Nghĩ lại thời quá khứ huy hoàng của hắn tôi lại tự nhủ không được chọc giận hắn, nếu không thì chắc hắn thổi bay cả làng tôi đi mất.

“Vậy mới ngoan.” Thực sự mà nói thì tôi cảm thấy ngoại trừ lúc này hắn dùng cái vật kia đâm tôi đến rã người thì khoảng thời gian còn lại hắn cũng không giống như lời đồn kia chút nào.

Hắn rất bình thường với tôi, sai vặt cũng chỉ toàn chuyện đơn giản. Hắn không có vẻ sẽ áp bức bóc lột tôi. Chỉ có một vài lúc hắn ra lệnh và tức giận nếu tôi không nghe lời nhưng cũng chẳng mắng tôi hay làm gì quá cả. Phải rồi bởi vì chỉ cần hắn quảng cho tôi ánh mắt sắc bén kia thôi là tôi phải răm rắp nghe theo.

Sau khi hắn đã moi móc hết thứ mà hắn gọi là “sữa” trong người tôi ra thì hắn ôm tôi vào lòng, tựa cằm lên đầu tôi rồi thở dài một tiếng. Hai cơ thể trần truồng dán sát vào nhau khiến tôi tim đập mặt đỏ, căng thẳng vô cùng. Sao lại có loại chủ nhân nô lệ như hắn với tôi cơ chứ? Chủ nhân mà lại tắm cùng nô lệ sao?

“Chiều giờ em chưa tắm đúng không?”

“Vâng ạ. Vậy ngài cứ tắm đi, tôi ra ngoài. Ngài tắm xong tôi sẽ vào tắm sau được không ạ?” Tôi cố gắng dõ giọng ngoan ngoãn xu nịnh hắn, biết đâu hắn sẽ đồng ý. Nhưng lời tiếp theo của hắn liền dập tắt ngay suy nghĩ của tôi.

“Không, ngồi yên đấy.” Nói rồi hắn múc một xô nước ấm ở thùng cạnh đó xối lên đầu tôi khiến tóc tôi ướt nhẹp. Sau đó hắn còn chế thứ gì đó không giống nước lên đầu tôi. Vì tò mò quá tôi lại hỏi.

“Ngài chế gì lên đầu tôi vậy ạ?”

“Dung dịch từ bồ kết với hoa thơm, dùng để gội đầu.” Vừa nói hắn vừa xoa vò đầu tóc tôi, ngón tay hắn nhẹ nhàng len lỏi qua từng thớ tóc khiến tôi thoải mái vô cùng. Dù nước đang nguội dần nhưng vẫn còn hơi ấm của hắn truyền đến từ sau lưng tôi.

“Vâng.” Thì ra là vậy. Giờ thì quá rõ ràng rồi, chủ nhân lại đi gội đầu cho nô lệ chắc cũng chỉ có chúng tôi thôi. Nhưng mà nếu như hắn thực sự là một ông chủ tốt như tôi nghĩ thì cả đời này làm nô lệ cho hắn là sung sướng nhất rồi còn gì.

5. Chương 5: Sói Chiến Cáo

Hôm qua trong lúc hắn tắm cho tôi thì tôi đã ngủ say từ lúc nào không hay. Hắn bế tôi về giường và ôm tôi ngủ cho đến sáng hôm nay.

Đến khi thức dậy vì tiếng gõ cửa bên ngoài thì tôi mới hốt hoảng khi nhận ra mình chẳng mặc gì cả và hắn cũng vậy. Tôi vội chui rúc vào mền bông ấm áp trong khi hắn bước xuống giường mặc một chiếc quần lửng vào và ra ngoài mở cửa. Tôi thấy vậy cũng tò mò tính đi theo nhưng vừa ngồi dậy thì bụng dưới đã đau nhói. Dù vậy tôi chỉ nghĩ nó là một cơn đau bình thường, cố nén lại mà bước xuống giường cũng không quên quần chắn che đi cơ thể. Tôi ló một nửa đầu ra cửa mà xem chuyện.

Hắn không mặc áo do đó tôi càng cảm thấy mình tội lỗi hơn khi nhìn thấy chần chịt dấu cào cấu hai bên lưng hắn. Tuy không sâu nhưng vẫn đủ lưu lại vết máu đỏ. Trời ạ vậy mà hắn vẫn có thể tỏ ra thản nhiên sao?

Tên cừu trắng kia sau khi thấy hắn thì miệng lắp ba lắp bắp. Tôi thấy tên cừu đó nhìn lên vai và tay của Paric lại chợt nhớ đến hôm qua tôi có cắn hắn trên vai, cũng có cào lên tay hắn.... Ôi thánh thần ơi vậy mà sao hắn lại không mặc áo chứ?

“Ngài... ngài cừu đen... không lẽ là con sói đó..?” Lúc này tôi mới thấy tên Paric liếc xuống vai và tay hắn rồi cười với tên cừu trắng kia.

“Không sao, đừng để ý. Có việc gì cậu nói đi.”

“À dạ chuyện là chúng tôi nhìn thấy có một đám cáo lạ đang rình rập quanh đây. Bọn cừ đều hoảng loạn cả lên rồi ạ. Bọn cáo kia hình như là mới nhập cư thôi chứ không phải thú của rừng xung quanh đây. Không biết nên xử lý thế nào ạ?” Tên cừ trắng vừa dứt lời xong thì Paric ngay lập tức ra lệnh.

“Cậu ra đó bảo mọi người bình tĩnh, cố gắng phòng bị. Tôi sẽ đến ngay.” xong hắn quay lại đi vội về phía tôi. Tên cừ trắng kia lại một lần nữa ngơ ngàng trước một loạt vết cào trên lưng của tên cừ đen nhưng hắn không dám mở miệng. Chỉ đỏ mặt rồi nhanh chóng tuân lệnh chạy đi. Hình như chuyện tôi cùng Paric.. bị bại lộ rồi.

“Em thay đồ nhanh rồi đi theo ta.” Vừa nói hắn vừa nhanh cởi bỏ chiếc quần lửng, mặc quần lót cùng áo dài tay và quần dài vào. Tôi thấy vậy cũng nhanh chóng chạy lên lầu lấy đồ trong vỏ ra thay rồi xuống lầu đi theo hắn ra bãi cỏ gần bìa rừng phía tây. Đám cừ gần đó thấy hắn đến thì mừng rỡ chạy về phía hắn.

“Ngài Paric.. làm sao bây giờ ạ?”

“Chúng có vẻ đông.. phải làm sao ạ?”

Bọn cừ cứ nháo nháo lên làm cho tôi cũng cảm thấy nhức đầu. Cáo ư? Đông là bao nhiêu cơ chứ? Đột nhiên cả đám bỗng im bất khi Paric giơ tay ra hiệu im lặng. Tôi bắt đầu cảm thấy uy lực và địa vị của hắn rồi đây. Hắn lại mở miệng.

“ Bao nhiêu tên?”

“Dạ một bầy 7 con ạ.”

7 con? Tuy chỉ bằng một phần nhỏ của đám cừ gần 50 con ở khu đất này nhưng cừ thì lại nhát gan lại là động vật ăn cỏ, bản tính hiền lành chỉ trừ tên cừ đen ma vương máu lạnh kia thôi. Nhưng dù sao cừ cũng dưới trướng cáo. Mà cáo thì lại dưới trướng sói, chúng lại chỉ là bọn nhập cư. Có lẽ còn chưa biết đến làng sói của tôi càng chưa biết đến danh của tên cừ đen này. Nếu không chúng có 10 lá gan cũng không dám lách tới đây. Haha nhưng mà dù vậy.. động tới cái lãnh thổ này thì coi như bọn chúng tiêu đời rồi.

Nhưng tên Paric hôm qua đến nay tôi thấy hắn chẳng có gì là tàn nhẫn cả, chắc lũ cáo kia cũng còn đường sống đi. Tôi nghe Paric dặn đám cừ cái gì đó rồi lại suy ngẫm nhìn vào bìa rừng nơi bọn cáo đang lẫn trốn quan sát chúng tôi.

Không biết là do tập luyện hay bẩm sinh mà có. Chỉ cần đứng từ đây tôi đã có thể đánh hơi thấy mùi của chúng, nhận ra được một vài chỗ ẩn nấp của một vài con cáo thúi kia. Chỉ là đám cáo thôi mà, chắc chúng còn chưa biết tôi bị bắt đến đây làm nô lệ đâu nhỉ. Tôi thở dài, suy cho cùng thì cừ dưới trướng cáo, cáo dưới trướng sói và sói dưới trướng vài loài nữa. Nhưng hầu như tất cả thú ở đây đều dưới trướng con cừ đen này, một vòng tuần hoàn rắc rối....Tôi nghĩ hay là tôi nên ra tay đe dọa bọn chúng một phen. Có lẽ nên...

“Ngài Paric. Tôi có thể..”

“Ừ em ra đi.” tôi quay sang hắn và định hỏi xem ý của hắn thế nào nếu tôi ra mặt đe dọa lũ chồn thúi kia. Nhưng còn chưa kịp nói ra thì hắn đã đồng ý. Không lẽ hắn cũng có suy nghĩ giống tôi? Nên mới đoán được ý tôi rồi đồng ý. Mà kệ đi, cuối cùng cũng có cơ hội ra uy rồi.

“Vâng.” Tôi lễ phép một tiếng nhỏ rồi ung dung bước xuống chỗ gần bìa rừng hơn. Tôi có thể nhận thấy sự bất ngờ hay hoảng hốt của bọn chúng. Có lẽ lũ cừ đông quá nên lẫn át cả sự hiện diện của tôi khiến lũ cáo không thể nhận ra rằng cũng có một con sói đang ở đây. Dù vậy tôi vẫn cảm nhận được vài con ý chí sắt đá. Cũng có vài con không sợ tôi đây mà.

“Gọi thủ lĩnh của các người ra.” Tôi vẫn giữ khuôn mặt lấu cá của mình. Đối với bọn cáo thì không thể nào đối phó chúng bằng vẻ mặt nghiêm túc được. Lấy độc trị độc, nếu chúng gian xảo thì tôi chỉ có thể gian xảo hơn, cũng cần thêm một chút lấu cá mưu mẹo nữa. Không sợ sói sao? Tôi sẽ khiến chúng phải sợ chết khiếp thôi.

Cuối cùng cũng có một tên bước ra, theo sau hắn là vài tên nữa.

“Chào sói. Mi làm gì ở nơi của bọn cừ ngu ngốc này?”

“Tất nhiên là làm giao dịch một số thứ.”

“Ồ vậy sao? Giao dịch gì vậy?”

“Giao dịch bắt cáo chia lợi.” Tôi khoanh tay nhếch môi nhìn biểu hiện gian tà của con cáo thủ lĩnh kia. Hắn vẫn cười nhưng nụ cười hơi âm hiểm.

“Đại loại như nếu bắt được tất cả bọn mi, sói ta sẽ lấy thịt, nhường lông và da lại cho đám cừu kia. Mi thấy như vậy có công bằng hay không?”

“Hừ! Loài sói của mi sao lại kết giao với đám cừu yếu đuối kia? Hay sói mi cũng yếu đuối như bọn chúng?”

“Mi khẳng định loài sói là yếu đuối?” Tôi nhướn mày nhìn chúng rồi nói tiếp.

“Mi có thể thử sức đấu tay đôi với ta.” Hắn là chúng hiểu rõ cáo sẽ không mạnh bằng sói đi. Nhưng thế nào thì tôi cũng là một con sói chưa trưởng thành còn bọn chúng thì đều đã trưởng thành hết rồi, tuy ra quyết định vậy có hơi nguy hiểm nhưng đe dọa thì phải vậy thôi. Bất quá tôi còn nhiều chiêu mà, lo gì.

“Ta không chiến đấu với nhóc con, rút ra một bên để chúng ta đánh dấu lãnh thổ nào.”

“Lãnh thổ? Đánh dấu sao? Mi sẽ tè lên đây à?” Nói xong tôi cười khinh bỉ đáp trả ánh mắt dữ dằn của bọn chúng.

“Ừ, bọn ta sẽ tè lên đây đấy.”

“Nghe thấy không Paric, chúng nói sẽ tè lên mảnh đất này đấy.” Xong tôi lại quay sang nói với lũ cáo:” Nhưng tiếc quá ta tè lên trước rồi, giờ bọn cừu này đều là của ta. Mi có quyền gì ở đây?”

“Nhóc con chưa trưởng thành như mi mà cũng đòi làm vua ở đây à? Láo toét, nếu mi còn không rút ra một bên ta sẽ không nể ngươi còn nhỏ mà... ặc” tôi không cho hắn nói xong đã nhanh như cắt xông tới như một con thú săn mồi chuyên nghiệp vồ lấy hàm răng dưới của hắn thật mạnh. Đến lúc nhìn lại thì hắn đã không thể ngậm mồm lại được nữa. Tôi cũng không cho hắn có cơ hội kịp đáp ứng mà đập đầu vào mặt hắn. Có thể thôi, hắn gục ngã trong giây lát, chỉ là không biết hắn hôn mê hay đã chết. Bọn cáo sau lưng hắn nhìn chằm chằm tôi với đôi mắt hoảng sợ. Chúng có vẻ sắp tấn công tôi đồng loạt, tôi lại nhanh hơn chúng, chân tôi dẫm lên tên cáo thủ lĩnh đã bị hạ gục rồi tru lên một tiếng dài.

Ai mà chẳng biết tiếng tru của loài sói là tiếng gọi đồng loại, nhưng đâu có ai biết tôi chỉ là đang tru chơi như đang hát thôi, nếu không phải sói thì sẽ không biết thế nào là tru thực sự đâu. Thấy tôi tru lên thì chúng hoảng hồn mà lui lại nhưng cũng chưa có ý định rút lui. Lần này chúng lại buộc tôi phải chơi bản rồi. Tôi bắt đầu nhìn chúng như một con mồi và nhe nanh, tuyền nước bọt tăng lên và tôi để mặc cho nó nhiều nhãi ra ngoài miệng vì nó sẽ khiến tôi trông nguy hiểm hơn. Tôi gầm gừ.

“Tiếc quá bao tử ta không thể chứa hết 7 con cáo bọn mi, gọi đồng loại đến ăn cùng sẽ ngon hơn. Bước đến lãnh thổ của ta thì sẽ làm con mồi của ta.” Sau đó tôi gào lên như điên loạn nhảy bổ về bọn chúng. Lần này thì mặt mày chúng tím tái cả lên, cong đuôi quay đầu mà bỏ chạy thực mạng. Tôi cũng không dừng lại mà đuổi theo chúng, miệng cũng không ngừng rơi nước vãi và gầm gừ tru vài lần nữa. Haha có trời mới biết nhìn bộ dạng chúng hoảng hốt mà bỏ chạy buồn cười đến mức nào. Được một đoạn sau đó tôi mới quay trở về. Hah! Chiêu này của tôi cũng không tệ, tôi tự cảm thấy tự hào về mình quá đi thôi.

Lúc này đám cừu vẫn cứ ngắc đứng một chỗ. Thấy tôi quay về thì lại thở phào, nhưng chúng không dám chạy lại tung hô tôi mà chỉ đứng trên đó mừng rỡ. Tôi vừa bước lại phía Paric vừa chùi nước miếng trên miệng. Khi đến trước mặt Paric, hắn mỉm cười gật đầu với tôi.

“Tốt lắm.”

“Này Cún.. ngươi thật là oai nha.” Tôi đang có cảm giác được tung hô thì lại bị gọi là “cún” thật là mất cả hứng.

“Con Cún của ngài Paric ghê gớm thật, không uổng công ngài ấy mang về làm nô lệ của mình. Đi theo ngài ấy, con Cún đó chắc sẽ làm cho chiếc ghế ngài ấy vững chắc hơn để bảo vệ chúng ta thôi.”

“Đúng rồi, cô ta là sói mà. Thật là oai, cậu có thấy cái lúc cô ấy đánh vỡ hàm con cáo không? Trời ạ, cô ấy còn chưa trưởng thành mà đã ghê gớm như vậy. Nhưng thế nào vẫn không bằng ngài Paric...”

“Thì đúng rồi. Con nhóc đó chỉ đánh có mỗi một con cáo già thôi mà. Ngài Paric đây lúc bằng tuổi con nhóc đó đã một mình hạ được cả mười mấy con sói trưởng thành khỏe mạnh. Đúng là trời thương cho loài cừu chúng ta nên phái ngài Cừu đen xuống che chở đây mà.”

6. Chương 6: Chống Cự

Đến giờ tôi mới thấy sự lảm chuyện của bọn cừu này. Thật là ồn ào quá đi. Có điều tôi cảm thấy có một ai đó che mặt chỉ để lộ ra đôi mắt đứng gần đó cứ nhìn tôi, ánh mắt cô ta thực sự mê hoặc và bí ẩn, trông cũng rất quen. Quái lạ! Sao cô ta lại nhìn tôi như thế nhỉ? Mặc kệ, tôi vẫn còn nhớ một chuyện.

“Vậy con cáo kia phải xử lí như thế nào ạ?”

“Em không cần lo, để cho đám cừu kia xử lí. Giờ đi với ta.” Nghe vậy tôi cũng theo đuôi hần đi xung quanh làng, nghe hần chỉ đường, chỉ từng khu vực. Có thể nói đây là hần đang dắt tôi đi tham quan làng cừu ấy mà. Cuộc sống cũng thật phong phú. Ít tù túng như ở làng sói của tôi.

“Ngài Paric, khi này trong lúc giải quyết lũ cáo, tôi có nói vài lời...”

“Không sao.”

“Vâng. Nhưng mà ở đây tổng cộng là bao nhiêu cừu dân vậy ạ?”

“Không đến 300.” Cũng nhiều lắm rồi. Làng sói của tôi tính ra cũng chưa đến 150 con sói. Lũ cừu này sinh sản thật vô kế hoạch. Trên đường đi, tôi thấy có vô số con mắt nhìn tôi cùng tên cừu đen này. Kiểu như đa số giống cái đều nhìn hần, đa số giống đực lại nhìn về tôi. Mà trong mắt đám cừu cái lại tỏ ra sự ái mộ cùng say đắm mê luyến tên cừu đen, còn trong mắt của đám cừu đực nhìn tôi với tên cừu đen như có sự kính nể hay tôn trọng vậy.

Tôi lại ngược đầu nhìn hần, tôi đứng cũng chỉ cao gần đến ngực hần thôi. So với đám cừu cái trong làng tôi cũng có chút thấp hơn nhưng cũng chỉ chênh lệch nhiều nhất là một gang tay...rưỡi. Chứng tỏ Paric hần cao to đến cỡ nào.

Hần dắt tôi đến một nơi trưng bày quần áo. Trao đổi cho tôi vài bộ đồ nhìn cũng tạm được. Có điều hơi rộng thì phải, có lẽ tôi sẽ phải sửa lại một chút.

“Đây là phần thưởng cho em từ vụ lúc này... ừm và bồi thường cho em bộ đồ hôm qua nữa...” hần khẽ vuốt vuốt mũi, hần không nhìn tôi giống như hần đang ấy náy hay ngại thì phải, nhưng tôi tin vào vẻ trước hơn. Hần không nói tôi cũng quên mất, bộ đồ tối hôm qua đã bị hần xé tan nát. Chắc vì vậy nên hôm nay mới đưa tôi đi trao đổi đồ chứ chả giống hần đang thưởng cho tôi. Hơn nữa đồ tôi mang đến đây cũng không được nhiều và lại đồ của làng cừu và làng sói không giống nhau, hần cho tôi mặc những thứ này chắc là để làm quen với lối sống ở đây.

Trao đổi xong hần dắt tôi về nhà gỗ to lớn trên đồi cao. Thế là tôi lại phải làm công việc của một nô lệ, giặt giũ, phơi đồ, quét lau nhà, nấu cơm, rửa bát,... blah blah... ngày hôm nay coi như trôi qua cũng không tệ đi. Huống chi còn chưa đến tối. Vậy nên hần lại dắt tôi ra ngoài hóng gió.

Ngồi trên đồi cỏ gió thổi mát rượi tôi cảm thấy có chút buồn ngủ. Nhìn sang Paric lại thấy hần ngẩng nhìn mặt trời lặn rất thư thái.

“Lanie.”

“Vâng?” tôi thấy hần lấy ra một vật gì đó trong túi quần.

“Em gái ta có thứ này muốn tặng em.” hần cầm lên một chiếc vòng tay bằng bạc có nạm vài viên pha lê trong suốt lấp lánh. Nhìn rất tinh xảo.

“Em gái ngài sao lại tặng thứ này cho tôi?”

“Em thực sự không nhớ nó sao?”

“Không ạ. Tôi chưa bao giờ gặp cô ấy.” lại một chuyện khó hiểu nữa sắp ập đến rồi, sao hắn lại dùng từ “không thực sự” nhỉ?

“Không sao! Sẽ có dịp gặp lại sớm thôi.” hắn nói gặp lại? Không lẽ trước đó tôi đã gặp cô ấy hay sao?

“Đưa tay em đây.” hắn mở chiếc vòng tay ra chờ tôi giơ tay lên.

“Thôi ạ. Ngài hãy để tôi tự... Vâng ạ.” tôi muốn từ chối lại thấy vẻ mặt hằm hằm của hắn thì thôi đành nghe theo luôn vậy. Tôi đưa tay trái ra để hắn đeo vòng tay vào cho mình. Xong việc hắn mới hài lòng để tay tôi xuống rồi tiếp tục ngắm cảnh.

“Ngài có thể thay tôi gửi lời cảm ơn đến em gái ngài không?”

“Ta sẽ để em tự nói, em và nó sẽ sớm gặp nhau thôi.”

“Vâng.” thực ra tôi tính hỏi thêm về cô em gái của hắn nhưng thôi, tôi nghĩ hắn sẽ lại bảo tôi và cô ấy sẽ sớm gặp nhau...blah blah...

“Em đã có thể mang thai chưa nhỉ?” tôi xuýt chút nữa thì bật ngửa té lăn lộn xuống dốc rồi. Sao hắn phải nói quạch tẹt ra thế kia chứ?

“Chưa ạ. Hai tuần nữa tôi mới trưởng thành. Chắc có lẽ tới đó mới có được.” tôi ngượng ngịu trả lời.

“Rất tốt!” hắn vẫn ung dung thư thả mà trả lời. “Rất tốt?” sao lại tốt? Không biết do tôi hoa mắt hay mắt hắn thật sự có một tia sắc bén rồi nhanh chóng biến mất.

“Ý ngài là sao ạ?”

“Không có việc gì. Về nhà thôi.” nói xong hắn đứng dậy trở về nhà ngay làm tôi lật đật chạy theo. Chân hắn dài lại còn bước đi vội vàng, tôi ở phía sau chỉ có thể chạy như bay theo. Không biết có việc gì mà hắn gấp gáp như vậy.

Về đến nhà hắn liền bảo tôi đi nấu nước nói muốn tắm. Tôi làm xong hắn liền ôm tôi vào tắm cùng hắn. Lúc đầu tôi còn chống cự nhưng rồi cũng phải tuân lệnh trước ánh mắt đe dọa của hắn. Tôi ngượng ngùng cởi đồ để sang một bên trước đôi mắt sắc bén của hắn đang quan sát tôi. Không biết là do giống loài của tên cừu này biến thái hay là do cách sống của hắn biến thái nữa. Hắn hai tay gác lên thành bồn tắm, đôi nhìn tôi chăm chăm như muốn xuyên qua cả cơ thể tôi vậy.

Hai tay tôi giơ lên che đi những phần nhạy cảm sau đó tôi xoay lại bước vào bồn tắm ngồi đối diện hắn. Mông tôi vừa chạm đến đáy bồn tắm thì hắn đột ngột lao về phía tôi. Hai tay rắn chắc của hắn bám vào thành bồn hai bên vai tôi làm rung cả bồn tắm, nước bắn lên tung tóe. Cả người hắn cũng xích lại ép tôi vào khoảng không đầy mùi nam tính của hắn. Hành động đó làm tim tôi đập liên hồi, có cảm giác như máu đang dồn lên mặt và vành tai của tôi. Đồng thời khiến tôi rục người lại lưng dán sát vào thành bồn, càng không dám nhìn thẳng vào hắn mà ngượng ngùng liếc sang hướng khác. Hắn muốn gì đây? Nếu hắn cứ hành động như thế này thì trái tim nhỏ bé của tôi làm sao chịu nổi chứ?

“Đừng...” một tay tôi che lấy bộ ngực để không bị lộ ra dưới làn nước trong suốt. Tay còn lại tôi đặt lên ngực rắn chắc của hắn đẩy ra.

“Đừng cái gì? Tắm cho ta.” hắn lại ra lệnh. Vậy mà tôi cứ tưởng hắn sẽ lại làm gì tôi nữa chứ.

“.. Nhưng... Ngài ngồi thế này thì làm sao tắm ạ?”

“Sao lại không được?”

“Tôi... Ngồi thế này thì hơi bất tiện ạ.” thật ra tôi chỉ không muốn hắn nhìn thấy cơ thể lố lờ của mình. Dù hôm qua đã làm cái chuyện kia, nhưng tôi vẫn không quen... Bỗng hắn nâng tôi lên xoay một cái hắn đã dựa vào thành bồn còn tôi thì ngồi trên đùi hắn, mặt chúng tôi đối diện với nhau, tay hắn đặt lên eo nhỏ của tôi, một tay đặt trên mông. Cái bộ dáng này càng ám muội hơn khi này nữa. Hắn đang trêu tôi sao? Ngồi sát thế này còn tiếp xúc da thịt... Tôi gần như dựa cả người vào hắn nữa phía dưới còn có cái thứ kia đang dần to lớn chạm vào bụng làm tôi nhất thời chẳng dám động đậy.

“Thế này đã tiện chưa hay...” hắn từ từ kê mặt lại gần tôi thì thầm:” chúng ta đổi tư thế khác đỡ bất tiện hơn nữa?” sau đó hắn hít lấy gò má tôi, cọ lên xuống rồi hôn chụt một cái làm tôi rợn cả người... Hắn thật sự là tên biến thái mà.

“A! Thôi ạ, trở về tư thế khi nãy có được không ạ? Tôi thấy như lúc nãy sẽ tiện hơn.” mặt hắn kê lại gần khiến tôi rụt cổ lại một chút, giọng hơi run run mất kiểm soát.

“Không! Ta thích thế này. Bắt đầu đi.”

Haiz... Hắn lại giở trò ức hiếp tôi rồi. Nhưng mà khoan đã, tôi thấy hắn có vẻ cũng không đến nỗi là ức hiếp tôi quá đáng, nếu như tôi không làm theo lời hắn một chút thì liệu hắn sẽ như thế nào nhỉ? Nhân cơ hội này có lẽ tôi nên thử một chút xem sao. Khuya hôm qua với sáng nay hắn đều tốt với tôi như vậy mà. Tôi thực sự không muốn phải làm loại chuyện đáng xấu hổ này với hắn nữa, tôi chỉ muốn làm những việc này cùng người tôi yêu thôi. Hôm qua do không lường trước được nên bị tên cừu này cưỡng bạo lấy mất lần đầu tiên. Tôi không muốn tự dưng hiển mình cho mục đích đồi bại này của hắn nữa.

Bắt đầu theo kế hoạch có sẵn trong đầu, tôi đặt bàn tay lên khuôn ngực chắc nịch ấy hơi dùng sức đẩy ra một chút. Hết sức nhẹ nhàng từ tốn thỏa hiệp với hắn.

“Ngài cừu, tôi có thể từ chối công việc này không?”

“Sao vậy?” mặt hắn trầm xuống tỏ vẻ không vui.

“Tôi cảm thấy...bác tôi tố như tôi lại tiếp xúc quá thân mật với chủ nhân thế này thì không được tốt ạ. Ngài có thể xem xét cho tôi không?”

“Sao lại không tốt? Nghĩa vụ của bấy tôi tố là phục vụ chủ nhân. Ta lại cảm thấy rất thích được phục vụ thế này. Ta không đồng ý yêu cầu của em.”

“Tôi van xin ngài hãy để tôi làm những việc vặt khác, ngài nên làm những điều này với vợ của ngài thì hơn....tôi chỉ muốn làm chuyện này với người tôi có tình cảm thôi. Xin ngài hãy tha cho tấm thân của tôi được không?”

“Em đang dạy bảo ta nên làm thế nào sao? Việc đó không do em quyết định, cũng đừng nghĩ đến chuyện yêu đương hay cưới hỏi gì vì cả cuộc đời còn lại của em đều phải ở cạnh ta, phục tùng ta, giờ thì tiếp tục thực hiện nghĩa vụ của em đi.”

Cứ như hắn đang bức tôi đến đường cùng vậy, đến nước này rồi phải kiên cường lên một chút nữa, có lẽ nếu nổi giận thì chắc cũng không đến nỗi giết tôi đâu. Tôi mím môi, nắm chặt hai bàn tay chống trên ngực hắn làm điểm tựa cùng hai chân mà đứng dậy. Hắn có vẻ bất ngờ trước hành động của tôi nhưng không vì thế mà mất đi sự nhanh nhẹn, hắn nắm lấy tay tôi kiểm lại.

“Em làm gì vậy?” tôi cố gỡ tay hắn ra, vừa nói với hắn bằng giọng dứt khoát.

“Tôi thực sự không muốn làm những việc như thế này. Mong ngài hãy để tôi ra ngoài làm việc khác. Tôi sẽ không làm những việc kinh tởm này đâu...a...” tay hắn siết chặt lại, cơn đau nhói từ các khớp bàn tay truyền đến khiến tôi rít lên.

“Lấy lại vẻ kiên cường của loài sói rồi à? Hay do em thấy ta dễ dãi quá nên làm càn? Có phải em nghĩ ta chỉ là một con cừu sống nhờ danh tiếng bịa đặt, không đáng để em phải phục tùng?” trùng ngay chóc tim đen rồi, tôi định mở miệng bào chữa cho mình thì bất ngờ hắn cũng đứng dậy, thân hình cao to che lấp đi ánh nến, phủ lên người tôi một bóng đen lớn đủ để tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé và hắn có thể giết mình bất cứ lúc nào. Có lẽ quyết định kiên cường của tôi đã sai rồi nhưng giờ có hối hận cũng đã muộn.

Hắn kéo tôi bước ra khỏi bồn tắm, trần truồng đi ra ngoài đến cuối hành lang nơi có một cánh cửa dưới nền sàn nhà. Hắn mở cửa rồi lôi tôi xuống đó, sự chống cự của tôi chỉ như châu chấu đá xe. Chỉ một lực kéo tôi đã phải bước chệnh choạng theo hắn xuống dưới căn hầm tối thui. Tôi sợ hãi không ngừng run rẩy khi xung quanh tối đen như mực, tôi lại trần như nhộng, cảm giác không mặc gì rất khó chịu. Miệng tôi không ngừng trách móc bản thân và van xin tha lỗi, cả người thì chống cự lại sức kéo của hắn đâm ra trượt chân té đập vào người hắn.

Cũng may tên cừu này thân thủ có vẻ tốt nếu không chắc chắn cả tôi và hân đều bị ngã mất. Tôi nghe hân hừ một cái sau đó cả người tôi bị hân vác lên như một bao tải mang xuống dưới. Đến khi hân thấp sáng cả căn phòng lên bằng ngọn đuốc thì tôi còn hoảng hồn hơn khi thấy vài hộp sọ của loài sói. Có lẽ đây là lí do hân cấm tôi xuống dưới này nhưng tại sao bây giờ chính hân lại mang tôi xuống đây?

“Đây là những con sói ta đã giết vào năm đó, nếu cha em đến sớm hơn một chút và nhập cuộc vui cùng bọn chúng thì có lẽ linh hồn và thể xác ông ấy cũng đã được đặt ở đây rồi...” tôi bắt đầu thấy lạnh sống lưng, cả người cứ run bần bật lên miệng không thốt lên được lời nào. Tôi hoảng sợ tột độ, trước mặt tôi như là một bộ sưu tập xương xẩu ông cha của tôi vậy, tất cả đều rõ mồn một trước ánh lửa trông rất ghê rợn. Tôi không nên nghi ngờ sự máu lạnh của tên này dù cho hân có dịu dàng hay tốt với tôi vào ban ngày đi nữa..

Hân quay sang bóp mặt tôi nâng lên, bắt tôi nhìn trực diện hân.

“...bây giờ thì nghe cho kĩ đây sói con. Có lẽ nhiều đây sẽ không đủ cho em tin rằng ta có thể giết hết cả làng em. Nhưng ta sẽ không ngại mang hài cốt của người thân em đến đây trưng bày nếu em dám một lần nữa làm ta không hài lòng bằng cái vẻ kiên cường bé nhỏ của em. Ta cũng chẳng cần lấy vợ hay bạn đời gì cả, riêng em thì phải ở cùng ta cả đời, làm nô lệ cho ta. Việc của em là phục tùng ta cho đến khi em chết đi, có hiểu không? Còn nếu không muốn làm nữa, em có thể giết ta nếu em không phục, nhóc con...”

7. Chương 7: Sự Phẫn Nộ

“Người đang lạm quyền, đám cừu kia nếu biết người là một tên đồi bại áp bức cuồng dâm thì...”

“Ồ! Thì sẽ thế nào? Họ rất tin tưởng ta, vì ta chẳng bao giờ có ý qua lại với mấy cô cừu cả. Em nghĩ họ sẽ nghe một đứa nhóc ngoại tộc như em sao? Ta cho em quần áo, thức ăn, ta có thể cho em nhiều hơn nữa và em chỉ phải phục tùng ta. Không phải chúng ta đã ra điều kiện với nhau khi còn ở làng của em rồi sao? Giờ em muốn phá giao kèo? Rất tốt! Ta có lý do để trừng phạt em rồi.” hân đẩy tôi nép vào cạnh bàn vào bao vây tôi ở đó. Ngôn ngữ của hân thật áp chế đến nỗi tôi không biết phải trả lời thế nào nữa.

“Lanie à Lanie, em còn non lắm. Em nghĩ mình có thể chống lại ta chỉ vì em là loài sói ư? Nếu ta ép em làm những việc như thế này thì em sẽ làm gì ta nào?” - “ta sẽ giết người” tôi trừng mắt nhìn hân, run rẩy mà nuốt câu trả lời vào bụng rước sự vuốt ve đầy nhiệt tình của hân. Đôi mắt hứng tình kia dán chặt lên người tôi. Tôi lại liếc nhìn sang vài bộ xương sói kia. Có lẽ tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phục tùng hân. Giết hân ư? Tôi cảm thấy khả năng thành công rất nhỏ bé, ngược lại hân hoàn toàn có thể giết tôi dễ dàng, thậm chí giết cả gia đình tôi.

Hình tượng tốt đẹp của hân trong mắt tôi đã không còn nữa. Giờ chỉ còn hình ảnh một con cừu man rợ đang ép tôi phải phục tùng hân để làm những chuyện đáng ghê tởm.

“...” mất đi vẻ kiên cường khi nãy, giờ tôi còn rụt rè hơn cả một con thú ăn cỏ.

“Nằm xuống bàn.” hân dứt khoát ra lệnh, tôi giật mình hơi không hiểu ý đồ của hân, nằm xuống bàn để làm gì?. Thấy sự bất động im thin thít của tôi hân lại mất kiên nhẫn, tặc lưỡi mà hung hăng nhắc người tôi lên xoay tôi nằm úp trên bàn. Tôi không biết mục đích của hân là gì nhưng rõ ràng nó sẽ chẳng có gì tốt đẹp cả. Không lẽ hân sẽ đánh vào mông tôi để trừng phạt?

“A..ngài... Ngài cừu. Tôi sai rồi tôi không nên nghi ngờ sức mạnh của ngài. Hãy tha thứ cho tôi...” giọng tôi bị nén lại bởi những cơn sợ hãi, tôi chống tay nâng mình dậy hân lại đè tôi áp xuống mặt bàn. Da thịt trần trụi tiếp xúc với nhau, ma sát.

“Shhhh.... Đừng khóc. Vẻ kiên cường khi nãy của em đâu rồi? Mang ra đây cho ta xem lại nào.”

Hân cười mỉa mai, cúi người hôn lên lưng tôi sau đó vuốt ve khắp thân thể tôi. Tôi chống tay lên bàn, tay còn lại với ra phía sau quơ quào cố ý phân tán hân nhưng lại bị hân bắt lấy rồi ghì chặt trên lưng. Chân tôi không thể chạm tới sàn vì vậy khả năng chống cự lại càng giảm. Sau đó hân làm cái gì thì tôi không biết,

chỉ biết hần bơi thứ gì đó lên gần chỗ tiểu của tôi sau đó bắt ngờ dùng thứ kia húc vào thật sâu. Tôi gào lên, hét thật to và khóc lóc van xin hần. Càng khóc càng xin hần lại càng mạnh bạo giật ngược tôi về đồng thời thúc mạnh hông về trước. Nó rất đau, tôi không thể chịu được vì vậy mà tôi quần quai, giãy giụa trên bàn. Miệng cũng hét thật to lên mong sao cho đau đến với đi một chút. Hần lại cười mỉa mai.

“Em có biết tiếng hét của em làm ta cảm thấy rất hưng phấn không? Hãy tập làm quen với điều này đi vì em sẽ phải làm nó hằng ngày với ta.” Hần nói là sẽ phải làm hằng ngày ư? Tôi sẽ phải sống như thế nào đây? Ngày ngày đều phải chịu sự tra tấn này sao?

“Làm ơn đừng mà, tôi còn chưa.... Chưa đến tuổi..trưởng thành..a. đừng..hah. đau quá..” của hần quá to, của tôi lại quá bé hẹp vậy mà hần vẫn cố gắng nhét vào cho được. Lại còn hung hăng đâm vào liên tục, tôi cau mày lại, bàn tay nắm chặt chống đỡ trên bàn, thở không ra hơi.

“Hôm qua em đã trưởng thành rồi...”

Tôi cắn răng chịu đựng từng đợt đánh vào, da thịt va chạm vào nhau tạo ra tiếng động rõ mồn một, mông tôi có lẽ đã đỏ hồng lên rồi. Tôi mím môi lại, đôi khi khẽ mở ra để lấy hơi nhưng lại không muốn phát ra tiếng rên đáng xấu hổ kia. Tôi rõ ràng là một con sói vậy mà lại phải chịu sự đàn áp của con cừu này. Tôi không phục, nhưng vẫn không thể ngăn cản cái cảm giác kì lạ kéo đến dồn dập. Dù tôi không khóc nhưng nước mắt vẫn chảy ra, dù không chấp nhận nhưng phía cuống họng tôi vẫn không kiềm được mà phát ra những âm thanh run rẩy kì lạ nhỏ bé.

Phải, tôi là một con sói, tôi không thể khuất phục trước con cừu đực hung hãn này. Và rồi khi hần nắm lấy đầu tôi ép tôi ngược mặt lên, những bộ xương kia lại một lần nữa lọt vào trong mắt đen láy của tôi không sót một chi tiết nào. Sự sợ hãi lại lần ất ý chí kiên định không khuất phục kia của tôi, khiến tôi mềm nhũn bất lực.

“Nhìn xem, bọn họ đang nhìn chúng ta qua cái hốc mắt đen xì kia đấy. Cho họ thấy sự đáng yêu của em đi nào. Cho họ thấy ta đã khiến em phục tùng ta như thế nào.” kèm theo những ngôn ngữ treu ghẹo ấy là những cú hích có lực mạnh mẽ của hần, chiếc bàn gỗ nhìn chắc chắn vậy mà cũng không trụ nổi lực đẩy to lớn kia, nó cứ mấp máy cọt kẹt theo từng đợt hần ra vào y như tôi vậy.

Bỗng hần giảm chậm động tác, cũng nhờ vậy mà tôi đỡ căng thẳng hơn một chút, cũng không còn đau đớn nhiều như lúc nãy. Sự di chuyển chậm chạp ấy làm tôi cảm nhận được rất rõ ràng chuyển động của thứ to lớn kia, nó rất to và cương cứng. Mỗi lần đẩy vào hần đều đẩy thật sâu rồi nhấp nhấp vài cái thật nhẹ nhàng sau đó rút ra thật chậm rồi lặp lại động tác ấy. Thật khó mà chấp nhận nhưng tôi lại bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn, chẳng hiểu sao bây giờ tôi chỉ tập trung vào để cảm nhận sự ma sát kích thích kia. Tôi không còn thấy đau đớn nữa, thay vào đó là sự mong muốn, khát khao cái gì đó.

Miệng tôi không tự chủ được mà phát ra một tiếng rên nhẹ mềm mại, sau đó càng nhiều tiếng hơn, cảm giác tê dại truyền đến từ nơi bị hần đâm vào bám lấy cả người khiến tôi không còn đủ sức mà chống cự. Tôi như được gãi ngứa, mà hần càng gãi như vậy thì tôi lại càng ngứa. Hần lại thả chậm tốc độ thì cơ thể tôi lại càng có phản ứng. Tôi vận vẹo, tay bấu chặt lên bàn cố gắng ngăn chặn cảm xúc khó kiềm chế kia ủa đến. Hần đột nhiên đâm vào thật sâu, thật nhẹ nhàng để tôi có thể cảm nhận được cảm giác sung sướng tột cùng. Tôi rên lên mất hồn một cách không tự chủ, lại có suy nghĩ muốn hần nhanh hơn một chút. Hần hừ nhẹ một cái.

“”Thế nào? Cho ta nghe cảm giác của em nào.“”

“”Không..“”

“”Không? Không thích? Không muốn hay không chịu được?“”

“”Không thích, Không muốn.“” Tôi là người rõ ràng nhất về việc bản thân nói một đằng lại nghĩ một nẻo, vậy mà hần cũng nhận ra được điều đó và mở miệng sát ngay vành tai tôi, rót vào đó những lời khiến tôi không thể chối cãi được.

“”Em nói dối, thật ra em đang rất muốn ta. Muốn nhiều hơn, nhanh hơn... đúng không?“”

“”Không...“” Thật đáng xấu hổ nhưng điều hần nói hoàn toàn đúng, tôi đã không thể điều khiển được sự mong muốn của cơ thể nữa rồi, hần đã hoàn toàn làm chủ.

“Dứt khoát vậy sao? Ta ngừng nhé?” hấn vuốt ve dọc theo sống lưng khiến tôi rùng mình một cái. Hấn lại chậm rãi rút ra, từ từ cắm vào như đang hành hạ bất tôi phải nói ra sự thật.

“Ahh...h” Thật nhục nhã khi phải khuất phục tên cừu biến thái này, tôi phải làm sao đây? Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi. Có lẽ... chắc là không sao đâu nhỉ? Chỉ lần này thôi, phóng túng lần này thôi. Không! Nếu vậy thì tôi sẽ phải chịu thua hấn. Không được..... nhưng... hiện tại tôi đã có khi nào thắng hấn đâu nhỉ?.... Hấn quá mạnh mẽ.. tôi không thể....

“Ah.. dừng..”

“Hửm? Dừng gì?” dù không dừng hấn nhưng hấn vẫn chậm rì như rùa bò.

“Dừng... dừng..lại..” giọng tôi càng ngày càng nhỏ xíu lại, ngưỡng ngừng thốt ra mong muốn của mình.

“Ta đã dừng đâu.”

“Nhưng..nhưng...”

“Thế nào? Em muốn gì?”

“Xin ngài hãy nhanh lên một chút có được không?”tôi càng lúc càng ngứa ngáy khó chịu.

“Ồ..tại sao ta phải làm thế nhỉ?” Cái tên cừu bệnh hoạn này rõ ràng cũng đang muốn làm nhanh hơn... Hấn muốn hành hạ tôi đây mà.

“Xin ngài... AHHH!...hahh” còn chưa nói hết hấn đã đột ngột dùng lực không hề nhẹ mà thúc thụt to dài kia vào bên trong, rút ra thật mạnh thật nhanh và lặp lại. Đường như hấn đã trở về như ban đầu, mạnh mẽ chiếm lấy tôi.

“Không...” đây không phải là điều tôi muốn, tôi chỉ cần hấn nhanh lên một chút, chỉ một chút thôi, bây giờ hấn lại vượt quá mức độ mà tôi cần. Nó cũng có cảm giác khoái lạc nhưng cũng đau không kém. Tôi khóc ròng trước sự thô bạo của hấn, giày vò cả cơ thể của tôi.

“Dừng... không.... Hửm.. Đau quá... Paric...dừng...”

“Là em cầu xin ta mà...”

“Xin ngài....làm ơn nhẹ một chút.. tôi đau quá.”

“Vậy à? Còn biết đau sao?”

“Vâng.. hức..”

“Vậy ai cho em lá gan lớn như vậy, hả? Dám chống đối ta?”

“Tôi sai rồi, hức..Xin ngài tha thứ... Xin ngài.. ah..”

“Hãy xem đây là một bài học cho sự chống đối của em nhé?”

“Không..Aaa..” hấn ghì chặt tôi trên bàn, thắt lưng linh động có lực hành hạ tra tấn khiến tôi khóc lóc gào thét như bị hành hình. Tôi gồng mình chịu đựng đau đớn trôi qua nhưng hấn quá cường hãn, hành hạ tôi hết lần này lại đến lần khác, đổi qua biết bao nhiêu tư thế mặc cho tôi vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của hấn mà bất lực để cho cái thứ kia đâm vào không ngừng nghỉ. Không chỉ vậy hấn còn cắn mút da thịt tôi khiến chúng đỏ ửng lên thành dấu, đau đớn cũng không kém gì bên dưới. Môi cùng đầu ngực của tôi cũng bị hấn dày vò cho sưng đỏ lên khi mà hấn bắt tôi nằm ngửa.

Gã cừu đục thò bỉ này như chúa tể địa ngục vậy, sao hấn có thể hung bạo như vậy chứ? Thật hối hận khi tôi đã nghĩ tốt về hấn.

Lần cuối cùng, hấn hung hăng nắm hai bên đùi tôi kéo về phía hấn và chui sâu vào trong người tôi mà tuôn trào ra hết những thứ trắng đục như nước tiểu tận sâu bên trong. Cũng vì vậy mà tôi cong người lại như tôm, hai tay chống lên bụng hấn đẩy ra nhằm giảm độ sâu hấn đi vào, tôi rất sợ bị hấn đâm thủng vì với chiều dài này thì việc tôi bị xuyên thủng là hoàn toàn có thể.

Hắn rút ra khỏi người tôi, di chuyển sang chiếc ghế dựa bên cạnh đối diện với khuôn mặt của tôi và ngồi xuống nghỉ. Còn tôi đã quá mệt mỏi không còn chút sức lực nào cả, không biết lúc này trời đã sáng chưa, chỉ biết hắn ghì chặt lấy tôi rất lâu, rất lâu..... Hai mí mắt tôi nặng trĩu dần dần khép lại, trước khi đi vào giấc ngủ thật say tôi đã kịp thấy hắn nở một nụ cười với tôi, tôi không biết ý nghĩa của nụ cười ấy là gì và cũng không bận tâm, điều quan trọng nhất lúc này là tôi cần phải nghỉ ngơi.... Hắn... thật đáng sợ..

8. Chương 8: Sự Dị Dàng

Khi mở mắt tỉnh dậy thì đã là buổi chiều hôm sau, nhận thức cho tôi biết được đây là phòng của Paric và hắn không có ở đây, còn cả tôi đang trần như nhộng nằm trên giường của hắn. Cảm giác mệt mỏi đau nhức kéo ào đến khiến tôi không còn muốn tỉnh dậy và rời giường nữa. Sau tối hôm qua tôi cũng phần nào rõ ràng hơn về sự mát lạnh của hắn, bài học để đời ấy vẫn còn khiến tôi đau quặng thân dưới đây, tay chân cũng đau nhức nhưng không nhiều bằng nơi kia. Vừa động dậy một cái đã đau nhói lên, tôi thật sai lầm khi chọc giận tên cừu địch đó, có lẽ lần sau tôi nên từ chối giao phối với hắn một cách khôn ngoan hơn là thẳng thắn như tối qua.

“Em sẽ phải làm nó hằng ngày với ta..” “đột nhiên tôi lại nhớ đến câu nói này của hắn. ”Hằng ngày..”? vậy chẳng lẽ hôm nay lại phải... với hắn? Không được rồi tôi phải nghĩ cách thôi, nếu không.. với tình trạng hiện giờ của tôi mà vẫn phải chịu đựng hắn thì chỉ có chết....

Cửa sổ mở và những cơn gió mát lạnh đầu thu bắt đầu ùa vào, mùi cỏ non thoang thoảng khiến tôi dễ chịu làm sự lười biếng của tôi tăng thêm. Phòng của Paric rất gọn và sạch, lại thơm nữa làm tôi thích muốn chết. Nằm cuộn tròn lại trong chăn, tôi lười biếng tận hưởng sự dễ chịu này cho đến khi cửa phòng mở ra và kẻ đáng sợ ấy bước vào. Tôi giật mình ngóc đầu dậy nhìn hắn bưng vào một mâm thức ăn, mùi thịt thơm ngon bay thoang thoảng trong không khí xộc vào mũi tôi. Đột nhiên bụng tôi kêu “Rộttttt” lên một cái khiến tôi ngượng chết đi được. Hắn mang mâm thức ăn đặt trên bàn cạnh giường rồi nghiêng người ngồi xuống một bên giường cạnh tôi.

Vì cơ thể tôi hoàn toàn trần trụi cộng thêm đau nhói từ bụng dưới nên tôi đành chống tay hơi nhấc người lên mà chào hắn, cũng không quên kéo lớp chăn lên che đi cơ thể.

“Chào..chào buổi sáng, ngài Paric.” dường như nhìn thấy hắn nổi ám ảnh tối qua lại kéo đến khiến tôi không được tự nhiên cho lắm.

“Ừm chào buổi sáng, em đói rồi phải không? Ngồi dậy ăn đi.”

“Vâng” Tôi run rẩy cắn răng chịu đựng mà gồng người ngồi dậy, có vẻ thấy được vấn đề của tôi, hắn liền chồm đến lấy chăn quấn cả người tôi lại như xác ướp rồi ôm tôi ngồi vào lòng, dựa vào người hắn. Tiếp theo là hắn với tay đến mâm đồ ăn đem đặt lên đùi tôi và đút tôi ăn từng món một như đang chăm sóc người bệnh vậy. Hành động này khiến tôi có hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng thích nghi được trước những việc làm khó hiểu của hắn bởi vì đây có phải là lần đầu hắn giữ ra bộ mặt tốt giả tạo với tôi vậy đâu chứ.

Sau khi được hắn đút cho ăn no nê thì lại thấy hắn lấy một gói bột màu xám tro pha vào chiếc cốc chỉ còn một lượng nước nhỏ rồi khuấy đều lên, hắn đưa thứ nước kì dị đó đến trước mặt tôi, trông nó không được an toàn cho lắm vì vậy tôi nép người ra phía sau sát vào người Paric nhằm tránh né thứ nước xám đó.

“Là thuốc giảm đau, uống đi, không chết đâu.” Thuốc sao? Chết rồi, nếu là thuốc thì sẽ rất đắng, tôi mà uống vào thì tất cả những thứ đồ ngon này giờ tôi được ăn sẽ tuôn trào ra khỏi cổ họng tôi mất, uống chết đi. Tôi kinh hãi lắc lắc đầu từ chối ý tốt của hắn.

“Tôi không đau lắm đâu ạ, không cần uống đâu ạ.”

“Rất tốt, em cũng ăn no có năng lượng rồi, vậy thì..” hắn luồn tay vào bên trong chăn nhanh chóng nắm lấy một bên ngực tôi xoa nắn, cúi xuống hôn lên gáy, lên vành tai tôi từ phía sau. Tôi rung mình một cái nhận ra ý đồ của hắn ngay. Tôi quỳnh lên.

“Tôi.. tôi.. A.. tôi đau quá... ngài Paric.. tôi còn đau nhiều lắm, chúng ta không nên...” tôi chụp lấy bàn tay đang sờ loạn của hắn mà giữ chặt, bày ra khuôn mặt đau đớn khó coi.

“VẬY...”

“Uống thuốc,.. tôi uống thuốc ạ...” Phù... may thật, cuối cùng hắn cũng dừng lại. Nếu vì một miếng ăn mà tan xương nát thịt thì không đáng. “Đói cho sạch, rách cho thơm” không sao... tôi sẽ không vì miếng ăn mà tự hiến dâng mình. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, đến khi hắn đưa thuốc đến trước mặt thì tôi lại không kiềm được mà hơi né tránh. Hắn đưa đến bên nào là tôi lại né đầu sang bên khác, nép mình vào người Paric như muốn nhập vào cơ thể hắn luôn vậy.

Sau đó tôi có cảm giác hình như tên phía sau đang không được vui, thôi thì cũng không né được mãi, lần này tôi đành đối mặt với sợ hãi vậy. Nhưng dù tôi chờ đợi, cốc thuốc lại không đưa đến miệng tôi mà lại đi lên đầu tôi ra phía sau và rót sạch vào trong miệng Paric. Quái lạ... hắn không bị đau tại sao lại uống thuốc của tôi? Nhưng sau đó môi hắn đã áp lên môi tôi, tay bóp miệng tôi mở ra và truyền thuốc vào trong, vị đắng truyền đến cộng thêm nụ hôn bất ngờ kia khiến tôi bị sặc, thuốc văng ra tung tóe dính lên mặt tôi và cả mặt hắn.

Hắn rời khỏi tôi, nhăn mày, đôi mắt xám xanh sẫm bên kia nhìn tôi như đang cảnh báo, hắn ngồi thẳng người dậy vớ lấy chiếc khăn sạch trên mâm chùi đi những vệt thuốc trên mặt hắn và mặt tôi, xong hắn lại tiếp tục cúi xuống mở miệng tôi ra rót thuốc vào trong, tôi uống hết một ngụm thuốc đắng nghét và nghĩ rằng không xong rồi, chúng nó sắp trào ra ngoài rồi nhưng bỗng tôi lại nếm được vị ngọt, nó khiến tôi dễ chịu hơn một chút, mùi thuốc đắng cũng dần biến mất thay vào đó là hơi thở thơm như bầu không khí mùa thu của hắn, vừa ngọt ngào lại vừa trong trẻo... không đúng, hắn thì làm sao trong trẻo được... có lẽ tôi nên dùng từ “thơm mát” thì hơn.

Đầu lưỡi ngọt ngào kia liên tục tấn công trong khoang miệng tôi, tôi phát hiện rằng hắn vẫn chưa rời khỏi môi tôi, lưỡi hắn đưa đẩy quần chặt lấy lưỡi tôi khiến tôi mềm nhũn người dựa vào hắn. Mãi cho đến khi cảm thấy khó thở thì tôi mới giật mình đẩy hắn ra.

“Ừm...hừm...” bàn tay to cứng cáp ghì chặt không cho tôi cự tuyệt nhưng rồi hắn cũng nhả môi tôi ra sau khi đã thỏa mãn khuấy đảo trong khoang miệng và cả trí óc tôi. Sau đó hắn hôn rải rác từng nụ nhỏ từ má đến vành tai khiến tôi buồn buồn né tránh sang một bên.

“Dừng...nhột...” tôi chỉ kịp nghe hắn bật cười một tiếng rồi hắn bế bồng tôi lên với lớp mềm bao xung quanh. Mang tôi lên tầng cao nhất của ngôi nhà và đặt tôi ngồi long lòng hắn trên chiếc ghế dựa bằng gỗ ngoài ban công.

Từ trên đây tôi có thể nhìn thấy được gần như cả làng cừu, các đồi cỏ cũng cối xay gió và cả rừng cây phía xa kia trong những tia sáng cuối cùng của buổi chiều tà. Cảm giác rất tuyệt, gió thổi nhẹ qua khiến mái tóc dài của tôi bay bay bỗng bồng bềnh khác nào những đám mây hồng trên bầu trời tím hoàn hôn lãng mạn kia. Thật thích, trước đây tôi ở làng sói trong rừng rậm, nhìn lên trời chỉ thấy toàn tán cây, bầu trời thấp thoáng xuất hiện thông qua những khoảng trống giữa các chiếc lá và giữa những cái cây vậy nên tôi rất ít khi ngắm trời.

Giờ được Paric mang lên đây tôi mới có dịp thưởng thức được cái đẹp của hoàng hôn. Hắn ôm eo tôi kéo sát vào lòng hắn rồi cọ cọ khuôn mặt mỹ thú kia vào gáy tôi mà hít lấy mùi hương cơ thể tôi. Hắn nói lỏng tay làm tấm mềm trượt xuống để lộ ra bờ vai thon thả trắng ngần của tôi. Hắn lại tham lam hôn hít từ gáy cổ đến đầu vai và đặt một nụ hôn thật sâu để lại dấu in đỏ trên lưng vai tôi. Điều đó khiến tôi chợt có suy nghĩ rằng có lẽ hắn đang bắt đầu một màn dạo đầu đầy kích thích. Sau đó hắn sẽ lại nuốt chửng tôi ngay trên cái ban công sau khi những tia nắng cuối ngày này tắt ngúm đi và mang đến bầu trời đêm hoang dã.

Có lẽ tôi nên thử từ chối một cách nhẹ nhàng vì thân dưới của tôi còn rất đau dù tôi đã uống thuốc.

“Ừm.. Ngài Paric...”

“Hừm?” mặt hắn vẫn chôn trong hõm cổ tôi.

“Hôm nay chúng ta có thể không làm chuyện đó không? Vì tôi còn rất đau, nên đêm tay tiếp tục thì tôi sẽ chết mất. Tôi biết sai rồi...”

“Ừm...” tôi không ngờ hắn lại dễ thỏa hiệp với tôi như vậy, hắn lại nói tiếp.

“Hồi phục nhanh lên... Đừng bắt ta chờ lâu... Nếu không thì... Em tự biết..”

“Vâng, cảm ơn ngài. Tôi sẽ ráng hồi phục nhanh, ngài đừng lo ạ.” tôi nín nọt.

Có phải do hắn kì lạ hay là do tôi quá nhạy cảm nhỉ? Chỉ mới tối qua thôi hắn đã như một con quái vật vậy mà bây giờ lại dịu dàng ôn nhu như vậy. Tên này thật nguy hiểm, hay là hắn có hai tính cách? Không đâu chắc do tôi nghĩ quá rồi.

Đêm đó tôi hoàn toàn không chợp mắt được, có lẽ do đã ngủ quá nhiều trước đó. Trong căn phòng mờ mờ ánh sáng trắng, hắn ôm tôi ngủ, cả căn phòng giờ chỉ còn tiếng côn trùng kêu vọng vào từ bên ngoài và tiếng thở đều đều của hắn. Đã nửa đêm rồi mà hai mắt tôi vẫn còn mở thao thao, tôi lại không quen cứ phải nằm yên thế này, cứ như một khúc gỗ ấy, khó chịu chết đi. Vì vậy tôi nhích người qua lại làm giảm đi cảm giác cứng đờ.

Lát sau lại đổi tư thế, tôi xoay người lại mặt đối mặt với hắn. Nhờ ánh trăng soi qua khung cửa sổ cho tôi một ít ánh sáng để có thể thấy rõ mặt hắn trong đêm tối. Dù hắn có ác độc xấu xa đến mấy thì tôi vẫn phải công nhận một điều hắn thực sự rất đẹp. Không biết sức mạnh nào đã khiến tôi có can đảm xích lại gần hắn một chút nữa, với khoảng cách nửa gang tay khuôn mặt hắn càng rõ ràng hơn.

Nhìn những đường cong nét thẳng trên khuôn mặt ấy, tim tôi đập rối loạn trong lồng ngực, tôi còn cảm nhận được khuôn mặt cùng cơ thể đều nóng dần lên. Mặt hắn bỗng có chút thay đổi, khóe môi chuyển động cong lên một đường. Hắn phì cười một cái sau đó mở mắt ra nhìn tôi. Lúc ấy tôi như chết lặng, không lẽ này giờ hắn đã biết tôi ngắm nhìn hắn ngủ? Thật mất mặt quá, tôi phải chui vào đâu đây. Nhìn khuôn mặt đắc ý của hắn mà mặt tôi đã đỏ giờ lại càng đỏ hơn.

Cánh tay hắn gối đầu tôi cong lại, tay gác bên hông kéo cả người tôi về phía hắn, môi hắn thả một nụ hôn nhẹ lên trán và mái tóc tôi sau đó hắn vỗ vỗ xoa xoa móng tôi nhẹ vài cái vui vẻ nói.

“Ngủ đi đồ háo sắc.” xong rồi ôm tôi nép vào người hắn mà tiếp tục ngủ, tôi cảm nhận được hắn thực sự vui vẻ. Hành động kì lạ của hắn khiến tôi thất thần đến một lúc sau mới hoàn hồn lại được, ngay sau đó thì tôi cũng chìm sâu vào giấc ngủ trong lòng tên cừu biến thái. Và tôi đã có một giấc mơ đẹp.

9. Chương 9: Cô Gái

“Lanie”

“Lanie”

Tôi nghe thấy tiếng Paric gọi tên mình, cảm nhận được hắn đang ôm ấp, vuốt ve mặt tôi. Tôi lim dim mở mắt nhìn hắn, ánh nắng từ cửa sổ chiếu lên khuôn mặt da màu nâu đen rám nắng, chiếu lên mái tóc màu bạch kim ngà, lên ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc khéo léo từ một nghệ nhân tài ba của hắn.

“Vâng?” tôi nheo mắt trước hình ảnh sáng chói ấy và đáp lời.

Hắn nằm cạnh tôi, cánh tay săn chắc chống lên gối nâng đỡ lấy phần đầu. Do tôi đang nằm nghiêng và mặt hướng về phía lồng ngực trắng kiêu kia nên để lộ ra đường cong của bờ mông tròn trịa. Hắn dời tay từ khuôn mặt tôi xuống cái mông mềm mại của tôi rồi vỗ nhẹ hai ba cái.

“Dậy đi, ta dắt em đi gặp một người.”

Dù cơ thể đã đỡ hơn hôm trước nhưng vẫn còn đau không ít, đặc biệt là lúc cử động mạnh thì sẽ bị nhói lên ở nơi nào đó. Tôi không dám kêu than với hắn nên đành phải chịu đựng mà đi nhanh theo bước chân dài của hắn. Cho đến khi tôi đau đến đỏ mồ hôi hột, đi đứng hơi bất thường thì hắn mới dừng lại mà hỏi.

“Sao vậy?”

“Xin lỗi ngài, tôi còn đau một chút.” tôi e dè.

Thấy vậy hấn khom người xuống bế tôi lên và trách tôi sao không nói với hấn. Tôi nói rằng là vì sợ phiền đến hấn nên không nói. Thế là hấn gần với tôi rằng không được phép có lần sau rồi giữ nguyên tư thế bế tôi như vậy mà đi trước sự ngạc nhiên của dân làng xung quanh, họ còn cúi chào mỗi khi Paric đi ngang nữa. Tôi như đứa trẻ rúc vào trong ngực hấn, có một chút cảm thấy xấu hổ nên tôi không dám nhìn đi đâu khác.

Đến một quán rượu, hấn dừng chân rồi đẩy cửa vào, tất cả mọi con cừu trong quán rượu đều đứng lên cúi chào cho đến khi hấn gật đầu chào lại thì họ mới ngồi xuống. Hấn ôm tôi đi đến quầy rượu, nói một cách khiêm lễ với tên chủ rằng:

“Phòng cuối, một ly sữa và một rượu vang.... À hai bữa sáng nữa, một phần cá rán cà.” xong hấn xốc tôi lên một cái để tôi ngồi lên một bên tay cứng cáp của hấn, tôi ôm lấy cổ hấn, cũng không ngạc nhiên mấy khi hấn có thể nhấc cả người tôi chỉ với 1 tay. Tay còn lại hấn lấy ra đồng vàng đặt lên bàn và bảo rằng không cần thối.

Sau đó, không cần người dẫn đường, hấn đi một mạch vào trong căn phòng dưới hầm như thể nơi này rất thân thuộc với hấn vậy. Căn phòng này như là tách biệt với bên ngoài vậy nên thiết nghĩ là phòng bí mật đi.

Hấn đặt tôi ngồi xuống bên cạnh hấn rồi chờ phục vụ mang thức ăn lên và cùng tôi dùng bữa sáng. Sau khi xử lý xong xuôi món cá ngon lành thì Paric cũng đã xong phần của hấn từ lâu. Cho người dọn dẹp xong, tiếp tục là sữa của tôi cùng rượu của hấn được mang đến. Nhân nhai sữa từng chút, tôi nhớ ra một việc.

“Ngài Paric, hôm nay ngài đưa tôi đi gặp ai vậy?” tôi thấy hấn thư thả nhìn đồng hồ.

“Sắp đến rồi.”

Nghe vậy tôi càng tò mò hơn về vị khách tôi sắp được gặp. Lòng tôi nôn nao ngóng chờ. Đột nhiên hấn cúi xuống sát vành tai tôi thở ra hơi ấm nóng khiến tôi nhột nhột co rút cổ lại, né sang một bên không dám ngược lên nhìn hấn. Khổ nỗi có né thế nào cũng bị hấn bắt được, hấn chộp lấy cổ tay tôi kéo về phía hấn làm tôi cũng phải nghiêng người theo. Tay còn lại hấn nâng mặt tôi lên, đôi môi đẹp như chạm trổ kia kéo đến phủ lên gò má đang ửng hồng vì ngượng của tôi, sau đó hấn giữ khoảng cách một chút mà quan sát thứ gì đó trên mặt tôi. Xong hấn nhắm ngay chóc môi trên của tôi mà mút chặt lấy, lau đi những vệt sữa còn đọng lại trên ria mép của tôi rồi kế tiếp là đến khoang miệng cùng lưỡi.

Hấn ôm chặt lấy tôi mà dây dưa khiêu khích, bàn tay to lớn thả cổ tay nhỏ bé ra rồi lần mò đến ngực tôi vuốt ve xoa nắn. Tim tôi đập rộn ràng, tôi ngượng chín mặt đẩy bàn tay dè xòm kia ra nhưng hấn vẫn cứ lì lợm mà bám lấy. Nhớ có ai thấy thì phải làm sao? Nếu là ở nhà thì không nói nhưng đây là ở ngoài mà. Dù là phòng riêng nhưng lỡ phục vụ thấy thì sao? Tên cuồng dâm này... Bàn tay cản rõ kia lại lần xuống eo rồi xuống hông tôi xoa nắn. Tôi đã định cắn môi hấn một phát đến chảy máu rồi sẽ hả hê nhìn biểu hiện đau đớn của hấn. Nhưng nghĩ lại lỡ biết đâu sau đó hấn sẽ nổi điên lên rồi hành hạ mình ngay tại đây luôn thì thật là không được tốt cho lắm.

May mắn làm sao, trong lúc tôi đang rối bời thì cứu tinh đã đến mặc dù tôi không biết người đó là ai. Tiếng gõ cửa cuối cùng cũng khiến Paric dừng việc cuồng hôn tôi lại, hấn nói:“Vào đi.” rồi lấy lại dáng vẻ bình thường như không có gì xảy ra mà tiếp khách. Thật đáng xấu hổ....

Tôi cũng mau chóng chỉnh lại bộ đồ đã bị hấn làm cho hỗn độn lên rồi ngược nhìn xem người kia là ai. Trời ạ tôi không thể nào rời mắt khỏi cô ấy, một mỹ nữ! Nhưng sao trông quen thế này, hình như có vài nét rất giống tên ngồi bên cạnh tôi, chỉ là da sáng hơn hấn thôi. Nếu đoán không lầm thì có lẽ đây là chị hoặc em gái hấn. Cô ta thực sự xinh đẹp, khiến tôi còn phải nhìn đắm đuối kiểu này thì bọn đàn ông kia sẽ còn điên cuồng đến cỡ nào nữa.

Haiz...gia đình này thật là sinh ra toàn trai tài gái sắc nhưng mong rằng cô ta không biến thái như cái thằng cha cạnh tôi đây. Hấn cũng tuyệt đẹp và vẻ đẹp ấy tỉ lệ thuận với sự nguy hiểm cùng biến thái của hấn.

“Xin chào, tôi là Parina - em gái của Paric, cứ gọi tôi là Rina. Rất vui được gặp cô.” Đúng như tôi đoán cô ấy là em gái của hấn ta. Rina tháo chiếc mũ hoa trên đầu xuống và cười tươi như hoa chào hỏi tôi rồi chìa

tay ra. Tôi bắt lấy bàn tay mềm mại ấy và đáp lại với một nụ cười niềm nở.

“Chào cô Rina, tôi là Lanie.... Là nô....”

“Rina, ngồi xuống đi.” đột nhiên Paric ngắt ngang lời tôi.

“Vâng.” thế là cô ấy cũng không buồn biết tôi là gì của Paric và ngồi xuống ở phía đối diện với tôi. Sau đó bầu không khí trở nên im lặng đến áp lực, Rina ngồi nhìn tôi, miệng vẫn cười dịu dàng khiến tôi có chút bối rối. Tôi nhìn sang Paric liền thấy hắn lấy ở đâu ra một cuốn sách và ngồi đọc nó một cách chăm chú. Bỗng hắn mở miệng, đôi mắt vẫn không rời khỏi những hàng chữ.

“Rina, đừng có nhìn cô bé mãi như vậy.”

“À vâng, tôi xin lỗi. Lanie, đã lâu rồi không gặp, cậu trưởng thành thật xinh đẹp.”

“À cảm ơn, tôi thấy cô vẫn là cô gái đẹp nhất ở đây ấy chứ. Nhưng chúng ta đã gặp nhau trước đây sao?”

“Cảm ơn, nhưng cậu không nhớ tôi sao?” Rina có chút thất vọng nhìn tôi. Điều đó khiến tôi thật áy náy, tôi cố nhớ lại xem liệu chúng tôi đã từng gặp nhau ở đâu. Để xem, khuôn mặt cô ta, ánh mắt.... Đúng rồi ánh mắt ấy rất giống với cái tên che kín mặt đã nhìn tôi sau khi tôi xử xong bọn cáo.

“A! Cô là cừu che mặt hôm đó.”

“Ừm, là tôi.”

“Ừ, ra là vậy. Chúng ta chỉ mới gặp nhau cách đây vài hôm thôi mà. Có lâu gì đâu chứ.” tôi cười xòa.

“Không, không, ý tôi là lúc nhỏ ấy. Chúng ta đã từng chơi cùng nhau, nhưng sau đó cậu lại biến mất đột ngột.”

Có sao? Tôi không nhớ là lúc nhỏ tôi đã từng chơi cùng con cừu nào cả.

“Chắc là cô nhầm rồi, tôi không nhớ tôi đã có cô bạn nào là cừu cả. Lúc nhỏ cha tôi rất ít khi cho tôi ra khỏi làng nên toàn chơi với bọn sói thôi.”

“Cậu nhớ kĩ lại xem, thực sự chúng ta đã từng rất thân...” cô ấy đứng lên và đi vội đến chỗ trống bên trái cạnh tôi ngồi xuống. Tôi hơi bị bất ngờ với hành động này của cô ta, vì tôi hơi lù lù sang phải nhưng lại đụng phải Paric, tôi đành phải xích sang trái một chút. Tốt nhất là không nên khiến tên ma vương này bức mình.

“Tôi... Tôi cũng không rõ... Cô chắc chắn cô bạn đó là tôi chứ?”

“Tôi chắc luôn.” cô ấy cầm lấy tay tôi với vẻ mặt chân thành. Trời ạ, bên phải tôi là tên diêm vương Paric và bên trái tôi là em gái hắn đang cầm chặt lấy tay tôi chờ đợi câu trả lời của tôi. Tôi thì luôn là tôi chẳng biết cô ta có chơi cùng tôi lúc nhỏ ấy. Nhưng trông cô ta rất thành thực, có lẽ do tôi quên mất thật. Tôi nhìn sang Paric, hắn vẫn đang “chăm chỉ” đọc sách và tự đem mình trở thành kẻ vô hình, nhường lại cuộc trò chuyện đầy thú vị cho đám con gái bọn tôi. Thôi thì...

“Ừm có lẽ do tôi quên thật, cô biết đấy lúc nhỏ tôi đáng trí lắm, bây giờ vẫn vậy...” đột nhiên Paric ho vài tiếng, tôi không biết là vô tình hay do cổ tình nhưng thôi cũng kệ. Tôi nói tiếp.

“...nên có lẽ cô nhắc lại đột ngột thế này tôi không thể nhớ được ngay. Tôi cũng thấy cô rất thân thuộc nhưng vẫn không nhớ được. Hay là để tôi về nhà suy ngẫm lại nhé, khi nào nhớ rồi tôi sẽ nói cho cô biết.” Rina nghe vậy khuôn mặt liền buồn bã, nhưng cũng rất nhanh vui vẻ trở lại nhìn tôi.

“Được, tôi sẽ đợi cậu.”

Rina tiễn chúng tôi bằng một cái ôm rồi chào tạm biệt và hẹn gặp lại vào dịp sau. Một cô gái thật đáng yêu, nhưng anh trai của cô ta thì trái ngược hoàn toàn. Tôi liếc nhìn hắn đi phía trước, khuôn mặt nghiêm nghị cực kì đẹp trai, dáng vẻ nghiêm túc chững chạc của một thủ lĩnh, nhưng mà có ai biết được đến tối hắn sẽ biến thành một con cừu dâm dề đáng sợ. Nếu như hắn không biến thái mà dịu dàng một chút thì chắc tôi sẽ chết mê hắn mất. Cơ mà chẳng biết tối nay hắn có “thịt” tôi không nữa, hy vọng tôi vẫn còn viện lí do bụng đau được.

Không nhớ thì thôi, nhớ đến là bụng lại đau nhói. Tôi khổ quá mà, người đã nhỏ bé lại còn bị ức hiếp bởi giống loài mà đáng lí ra là phải ở dưới trướng tôi nữa. Hắn đưa tôi ra chợ mua ít đồ, bảo rằng lần sau tôi sẽ phải tự đi một mình. Những thứ đồ hắn mua toàn là đồ cho tôi như là quần áo, giày, phụ kiện, còn lại là số ít thực phẩm. Những thứ nhẹ thì hắn để tôi ôm còn nặng thì hắn xách.

Chúng tôi về nhà là lúc trời đã xế chiều, hắn bảo tôi vào phòng nằm nghỉ một chút rồi lát nữa hắn sẽ gọi làm chút việc nên tôi vâng lời làm theo, dù sao cũng có thời gian nghỉ ngơi, đại gì mà không tận hưởng. Thế là tôi chui vào phòng hắn trèo lên giường đánh một giấc thật say trước khi lại bị sai vặt.

10. Chương 10: Bệnh Lạ

Tôi bị làm cho thức giấc bởi hành động bế bồng tôi ra khỏi giường của Paric. Dù nhận thức được nhưng tôi vẫn chưa muốn mở mắt, không biết hắn mang tôi đi đâu nữa. Bộ mặt say ke của tôi gật gù dựa vào vai hắn, tôi mở hờ mắt liền thấy hắn mang tôi vào phòng tắm. Lại bắt đầu rồi, tôi rất muốn xin hắn tắm một mình nhưng lại sợ hắn sẽ nổi điên như hôm trước. đành phải nhịn nhục vậy.

Sau khi chúng tôi đã hoàn toàn ngồi trong bồn tắm, tôi kì cọ cho hắn, bàn tay xoa bóp vai hắn khiến hắn thư giãn, lúc này tôi mới dám mở miệng.

“Ngài cừ, đêm nay chúng ta đừng...”

“Được rồi, ta sẽ không làm chuyện đó với em cho đến khi em thực sự trưởng thành.”

“Thật sao ạ?” tôi không thể giấu nổi sự vui mừng.

“Ừ, với điều kiện em phải ngoan.”

“Vâng, tôi sẽ ngoan thật ngoan.”

Hắn mỉm cười, xoa đầu tôi rồi kéo lại hôn lên trán tôi một cái.

“Ra ăn tối nào.”

“Vâng.” tôi vui đến chết mất. Cơ mà sao hôm nay hắn lại dịu dàng thế nhỉ? Có phải lạ lắm không? Nhưng nếu hắn nói sẽ không động đến tôi cho đến khi tôi trưởng thành thì cũng an tâm phần nào.

Những ngày tiếp theo trôi qua vô cùng yên bình, tôi cũng đã bắt đầu quen dần với cuộc sống ở đây, thật vui vẻ và nhộn nhịp, không chán như tôi vẫn thường nghĩ. Cho đến một ngày tôi thức dậy với một vùng máu nhỏ trên giường cùng với chiếc quần dính toàn là máu. Tôi nhận ra đó là máu của mình, tôi không biết nó từ đâu ra và tôi rất sợ hãi, Paric đã vắng nhà từ hôm qua, hắn nói đến tối nay hắn mới về.

Tôi hốt hoảng vội chạy vào phòng vệ sinh cởi quần ra, lấy nước rửa sạch móng cùng nơi đó và phát hiện nó đang rỉ máu. Bụng tôi đột nhiên lại nhói lên sau đó cứ đau ê ẩm, chuyện này là thế nào? Tại sao tôi lại bị chảy máu? Không lẽ đêm qua có ai đó đột nhập vào và ám sát tôi mà do tôi ngủ say quá nên không biết? Không, không thể, cái lí do này cùi bắp quá. Hay là do tôi mắc một chứng bệnh gì đó? Bệnh nan y? Trời ạ chắc là như vậy rồi, làm sao đây? Paric.. Ngài ở đâu.... Tôi sắp chết rồi.... Huhu

Tôi khóc nức nở trong phòng tắm, rồi bởi không biết phải làm thế nào. Đúng rồi, hay là đi tìm bác sĩ? Tôi vội lấy vài miếng băng gạc trong hộp thuốc bịt nơi đó lại rồi thay quần sau đó chạy ra ngoài định tìm bác sĩ nhưng cửa đã khóa ngoài rồi, tôi chạy vào mở cửa sổ phòng Paric nhưng cũng bị khóa ngoài, sau một hồi cố thoát ra ngoài tôi mới nhận ra, tên cừ điên đó đã thực sự nhốt tôi ở trong nhà rồi chỉ để mở cửa sổ trên lầu thôi, không lẽ hắn sợ tôi trốn đi sao? Ôi tên điên này.

Khoan.... Hình như Paric có rất nhiều sách, không biết có sách y học không, tôi chạy vào phòng sách trên lầu. Quả thật hắn có rất nhiều sách, cả một cái phòng to đùng chứa toàn là sách. Tôi vội tìm những cuốn có liên quan đến bệnh lí và trị liệu. Mãi đến chiều tôi vẫn không tìm được mô tả căn bệnh nào như bệnh của tôi cả. Tôi đã phải đi thay băng rất nhiều lần rồi, cứ thế này tôi sẽ mất máu đến chết mất.

Không thể tin được không lẽ tôi sắp chết thật rồi sao? Bệnh không có trong sách là bệnh hiếm hoặc bệnh cực kì mới rồi, chắc chắn sẽ không có thuốc chữa kịp thời. Tôi buồn bã đến tuyệt vọng, cả người như mất hết sức lực dựa vào kệ sách cuộn người lại mà khóc nức lên. Sau một hồi tôi cũng chấp nhận sự thật rằng cuộc đời của mình sẽ kết thúc tại đây. Tôi có một suy nghĩ rằng tôi nên làm gì đó trước khi tôi chết để tôi không phải hối hận. Và tôi chọn viết thư từ biệt, tôi viết cho cha tôi nói về căn bệnh tôi đang mắc phải và cảm ơn công nuôi dưỡng của ông, tôi còn xin lỗi vì đã không báo hiệu được cho ông. Sau đó là đến phần Paric, tôi vừa khóc vừa viết.

”Gửi ngài Paric,

Sáng nay vừa tỉnh dậy tôi đã phát hiện ra mình mắc một chứng bệnh nan y, tôi bị chảy máu rất nhiều ở vùng dưới và nó không ngừng lại. Tôi sợ rằng tôi sẽ chết vì mất máu trước khi ngài về nên tôi đã viết lá thư này. Cảm ơn ngài vì những ngày qua đã chăm sóc cho tôi, dù tôi thực sự không ưa gì ngài nhưng vẫn cảm ơn ngài rất nhiều. Về phần em gái ngài, xin hãy nói với cô ấy rằng tôi thực sự không biết cô ấy là ai và bảo cô ấy có lẽ cô ấy nhầm người rồi, nhưng tôi vẫn sẽ xem cô ấy như một người bạn đáng quý. Và dù sao cũng sắp chết rồi, tôi xin được phép nói ra những lời từ sâu trong đáy lòng.

Paric, người là một con cừu đáng ghét, người lấy đi sự trong trắng của ta và còn hành hạ ta một cách nhục nhã nữa, sao lại có loại cừu như người chứ? Đồ lưu manh, ý mạnh hiếp yếu, cuồng dâm, biến thái. Nhưng bây giờ ta cũng sắp chết rồi nên coi như làm phúc cho người, không tính toán với người nữa. Ta sẽ không chết trong nhà của người nên hãy yên tâm, nhưng nếu có nhật được xác của ta ở ngoài thì hãy mang xác ta về cho cha ta cùng bức thư kia nhé. Coi như là ân huệ cuối cùng của người dành cho ta đi.

Lanie.”

Xong xuôi, tôi hả hê mang thư xuống đặt trước cửa ra vào. Được rồi, chết thì chết, dù sao sống ở kiếp này cũng chỉ làm nô lệ cho một con cừu, có gì oai chứ. Sang kiếp khác tôi sẽ bắt đầu lại một cuộc đời thật vinh quang. Sau đó tôi nảy ra một ý, tìm thật nhiều quần áo cột lại với nhau tạo thành một sợi dây dài rồi cột một đầu vào cây cột vững chắc trong phòng, thả phần còn lại ra ngoài cửa sổ thòng xuống đất. Tôi trèo xuống thành công và chạy như bay vào rừng, tìm một nơi nào đó thật đẹp có đầy hoa, tôi mệt mỏi vô cùng, nằm xuống và nhắm mắt chờ chết.

“Lanie, Lanie.... Dậy đi....” có ai đó lay lay tôi, tôi mở mắt và ngay lập tức nhận ra tôi đang ở trong phòng của Paric, trời đã tối ngoài cửa sổ và giọng nói gọi tôi vừa rồi là của Rina. Cô ấy làm gì ở đây nhỉ? Paric đâu?

“Rina hả? Tôi vẫn chưa chết sao?” đáp lại tôi là một nụ cười dịu dàng, Rina lắc lắc đầu và gõ nhẹ lên đầu tôi.

“Đồ ngốc. Cậu không chết.”

“Vậy tại sao tôi lại bị...”

“Đó không phải là bệnh, đó là kinh nguyệt. Trời ạ cậu không biết sao? Đó là thứ đánh dấu cho sự trưởng thành của mọi cô gái ấy.” Rina ngồi bên mép giường cạnh tôi giải thích

“Nhưng nếu như vậy thì sẽ mất máu đến chết mất.”

“Không chết, cậu chỉ bị như vậy có ba ngày thôi sau đó cậu sẽ trở lại như bình thường.”

“Tôi thực sự không biết.” tôi ngu ngơ nhìn Rina, phải rồi vì làm gì có ai nói cho tôi biết đâu chứ, lúc trước tôi tưởng chỉ cần làm lễ trưởng thành là đã trưởng thành rồi. Thậm chí mấy ngày nay còn hy vọng được Paric làm cho một cái nhưng hần còn chẳng thêm ngó ngang tới tôi nữa huống chi. Công việc hần không biết từ đâu ập xuống rồi hần cứ lao vào làm việc miết thôi. Còn ra ngoài đi làm việc bỏ tôi ở nhà một mình hại tôi ra nông nổi này. Tên cừu chết tiệt, nhắc đến là chỉ muốn rửa hần thôi. Chẳng có gì tốt đẹp trừ về ngoài, hừ!

“Trời ạ, thôi được rồi để mình nói cho cậu nghe, con gái mỗi khi trưởng thành thì sẽ có kinh nguyệt, cứ mỗi tháng thì sẽ có trong vòng ba ngày. Và điều này cũng là dấu hiệu cho việc cậu có thể mang thai và sinh con ấy. Không phải bệnh đâu, cậu cũng sẽ không bị mất máu đến chết. Chỉ là những ngày này cậu sẽ bị đau

bụng, mệt mỏi hay đau nhức một số nơi thôi. Nên nằm nghỉ, vệ sinh thường xuyên, tránh vận động nhiều và phải luôn giữ ấm.”

“Ôi may quá vậy là tôi không chết, làm hết hồn. Cảm ơn cậu, Rina. Nhưng mà...cậu đã mang tôi về đây à? Tôi nhớ lúc này mình ở trong rừng mà?”

Nghe vậy Rina lắc đầu mỉm cười, tay chỉ về phía đối diện.

“Paric chứ ai, anh ấy ngồi bên kia kia.”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay của cô ấy liền thấy ngay Paric đang ngồi cách tôi không xa mấy, khuôn mặt hơi khó coi nhìn tôi. Sao thế nhỉ? Đáng lí ra thấy tôi còn sống hẳn phải vui mừng mới đúng chứ, sao lại bày ra bộ mặt đura đám thế kia. Rina thu dọn đồ và nói với tôi.

“Vậy mình xong nhiệm vụ rồi nhé, cậu hãy nhớ thay băng thường xuyên kéo dính ra ngoài thì mệt đấy. Mình có để lại vài miếng băng cho cậu rồi, cứ lấy mà dùng hết thì nói với tôi. Giờ thì mình về đây, cũng trễ rồi, không làm phiền hai người nữa.” cô ấy nói vội vàng vàng rồi xách rồi đi ra ngoài cũng không quên đóng cửa phòng, cứ như đang trốn tránh ấy. Tôi hơi bất ngờ nhưng cũng nói vọng ra.

“Ồ, cảm ơn nhiều nhé. Đi cẩn thận nha Rina.”

Tôi quay về phía Paric cười với hắn, nhưng khuôn mặt hắn vẫn hằm hằm không vui nhìn tôi. Sao vậy nhỉ? Ngay sau đó thắc mắc của tôi đã được giải khi tôi nhìn thấy hai lá thư đã được đọc xong để trên bàn trước mặt hắn. Thôi chết tôi rồi, những gì mà tôi đã chửi rửa hắn trong thư có phải hắn đã đọc được hết rồi không? Kì này thì tôi thực sự là chết thật luôn ấy.

Thật là xui xẻo, tôi lại cười xòa với hắn để làm bộ, lấy lòng.

“Ngài Cừu, tôi.... Mấy cái đó không phải là sự thật đâu, tôi chỉ nói đùa thôi ấy mà, ngài đừng tin thật nhé. Nó không đúng đâu. Có lẽ do tôi nghĩ mình sắp chết nên sợ quá lúc đó tôi bị điên nên tôi...” giờ tôi mới hiểu vì sao Rina chuồn đi nhanh chóng rồi. Chết thật, Lanie à sao hôm nay may xui thế nhỉ?

Vẫn bộ mặt đáng sợ ấy, hắn không nói gì cả, chỉ im lặng lườm tôi một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài. Điều đó càng đáng sợ hơn là hắn mắng tôi nữa. Thôi chết rồi, hắn sẽ tra tấn tôi đến chết mất. Phải làm sao đây?

Điều đáng ngạc nhiên là hai ngày sau đó hắn cứ bắt tôi ở trên giường để hắn săn sóc tôi từng li từng tí như người bệnh nằm liệt giường vậy, chẳng cho tôi làm gì cả. Nhưng là với cái bộ mặt đáng sợ kia, hắn khiến tôi càng muốn đổ bệnh thật.

Từ đánh răng súc miệng hay tắm rửa, vệ sinh hắn đều lo cho tôi, thậm chí là đút cho tôi ăn. Tối đến khi chìm vào giấc ngủ hắn đều đặt bàn tay to ấm áp lên bụng tôi, nó khiến tôi đỡ đau và dễ chịu hơn. Cứ thế hắn ôm tôi ngủ cho đến sáng rồi lại săn sóc cho tôi.

Còn được Rina đến thăm nữa, cô ấy kể lại cho tôi nghe về cái lúc mà Paric nổi điên lên khi không thấy tôi ở nhà. Chuyện là hôm đó Paric chạy đến nhà Rina nói với cô ấy rằng nệm hắn ta xuất hiện một vũng máu và tôi thì không có ở nhà, hắn thấy hai lá thư kia nên lấy ra đọc sau đó liền chạy sang nhà cô ấy rồi hắn ta huy động cả một bầy cừu đi tìm tôi, may mắn có một tên cừu tìm thấy tôi nằm ngủ như chết giữa cánh đồng hoa rồi báo lại với hắn. Rina bảo rằng lúc đó trông hắn rất đáng sợ nhưng cô ấy lại rất ngạc nhiên vì hắn không nổi đánh thức tôi dậy mà nhẹ nhàng ôm tôi về nhà đặt tôi lên giường rất chu đáo, còn bảo cô ấy chăm sóc cho “trường hợp” của tôi nữa.

Nghe xong tôi thực sự ngạc nhiên, bởi vì tôi nghĩ hắn dịu dàng với tôi cùng lắm chỉ là diễn kịch với tôi thôi. Không ngờ hắn thực sự tốt như vậy. Rina còn nói với tôi rằng nếu là ai khác trừ cô ấy mà dám chọc Paric nổi điên lên thì kẻ đó chỉ bằng đi tự vẫn luôn cho lành. Vậy chắc hôm đó tôi bị hắn tra tấn ở dưới hầm là do tôi chọc giận hắn chứ không phải do hắn muốn hành hạ tôi sao? Nhưng cũng quá đáng đi, tôi nghe lời hắn cũng bắt tôi làm với hắn, không nghe lời thì cũng bị bắt làm nhưng thiên về tra tấn nhiều hơn.

Được thoải mái cho đến ngày tôi không còn bị kinh nguyệt nữa. Cứ ngỡ hắn đã quên và nguôi giận rồi, ai dè tối hôm đó sau khi tắm xong không biết hắn lúi ở đâu ra một sợi dây thừng cỡ nhỏ với đường kính bằng đường kính của ngón tay. Hắn bưng tôi vào phòng, đè tôi xuống giường và dùng sợi dây ấy trói tôi lại.

11. Chương 11: Tính Số

“Áaaaa.... Đừng.. Tôi sai rồi, tôi sẽ sửa sai, xin ngài, đừng trói tôi... A..Làm ơn, tôi sẽ không nghĩ xấu về ngài nữa.... ” tôi vừa cầu xin, vừa la hét vùng vẫy. Hắn lại lên cơn điên rồi, thì ra mấy ngày kia hắn sẵn sóc tôi để tôi quên mất đi hắn là một con dã thú. Sắc mặt hắn lạnh ngắt, bàn tay thô to bắt lấy hai cánh tay tôi, hắn lật người tôi lại rồi trói hai tay tôi ra sau lưng, dù không chặt lắm nhưng cũng không thể tháo ra dễ dàng. Một lần nữa hắn lật ngược tôi nằm ngửa, khom người cởi áo tôi ra. Tôi có van xin thế nào cũng không khiến hắn mỉm cười, thế là tôi nảy ra một kế hoạch.

“Ngài Paric....” tôi im lặng không la hét nữa, dùng ánh mắt ướt lệ cùng chút nước mắt. Bày ra một dáng vẻ vừa đáng thương vừa gợi cảm với một phần vai đã bị hắn lột trần lộ ra cả xương quai xanh quằn rữa. Chất giọng mềm mại mà tôi đã lâu rồi không dùng, nay mang ra gọi tên hắn một cách nhẹ nhàng. Thật sự là tôi rất nổi da gà với bộ dáng này của bản thân, nhưng vì sự sống còn tôi đành phải nhẫn nhịn mà diễn cho đạt. Tôi không có hy vọng lắm cái chiêu mỹ kế này nhưng cuối cùng tôi lại đạt được kết quả như mong muốn. Hắn dừng động tác lại nhìn tôi, không, đúng hơn là quan sát xem tôi giở trò gì. Được rồi tôi sẽ đi bước tiếp theo.

“Ngài có thể cởi trói cho tôi không? Như vậy tôi sẽ dễ dàng hầu hạ ngài hơn, nha ngài cừu?” cùng với chữ cuối cùng tôi nâng đầu gối thật nhanh thật có lực nhắm thẳng đến nơi giữa hai chân kia của hắn đang không có phòng bị gì cả. Thành công rồi!!!..... Khoan, hắn.... đỡ được.... bằng tay. Thật không thể tin được, tay hắn vừa đặt trên ngực tôi mà sao lại có thể dời xuống đó nhanh đến như vậy? Thôi ngơ ngàng nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhìn tôi rồi nở một nụ cười nhẹ, nói một từ: “Không.” sau đó lấy lại vẻ mặt đáng sợ kia... Thôi chết tôi rồi.

Con cừu đực ấy chen vào giữa hai chân tôi cúi xuống bóp miệng tôi khiến tôi phải mở miệng sau đó môi hắn chạm môi tôi, lưỡi to dài kia chui vào trong khoang miệng quấn lấy lưỡi tôi.... thật ướt át. Tôi lại cảm nhận được có thứ gì đó quấy rối phía dưới bộ váy, bàn tay kia vuốt ve giữa quần lót tôi, kích thích vào lớp da bên trong. Nó làm gợi lại cái hôm hắn nổi điên tra tấn tôi, nỗi đau ấy vẫn cứ ám ảnh.

Rồi hắn sẽ lại nhét cái thứ đáng sợ kia vào bên trong tôi mặc cho tôi có thể tiếp nhận nổi hay không. Hắn sẽ không màng đến những lời van xin, năn nỉ của tôi. Tên ích kỷ ấy chỉ nghĩ cho bản thân hắn thôi, làm thế nào để hắn thỏa mãn ấy. Còn tôi thì bị làm cho đến bất tỉnh luôn. Và tôi sợ rằng đêm nay hắn sẽ lại như thế nữa. Ước gì tôi có thể thoát khỏi tên cừu này, tôi rất sợ cái cảm giác mà hắn mang đến cho tôi, cảm giác tội lỗi khi giao hợp với hắn, cảm giác vừa ngưỡng vừa sợ hãi, cảm giác không an toàn. Tôi vẫn chưa muốn....

Trong chớp mắt, hắn đã in lên ngực tôi hai dấu mút đỏ chét. Tại sao hắn lại phải làm như vậy chứ? Hút máu không ra hút máu, cắn không ra cắn, cái hành động kì quái gì thế này? Không lẽ là đánh dấu tôi sao? Bàn tay kia lại không yên, đặt lên ngực tôi xoa nắn, bỗng hắn cúi đầu xuống gặm ngay chốc nhũ hoa của tôi mà giày vò nó cách lớp vải áo. Cảm giác lạ lẫm kia lại lần tới, nó tê dại mà lẫn lộn.

“Không...hmm...đừng..” tôi rên rỉ thật nhỏ, vừa muốn hắn tiếp tục lại vừa không. May làm sao ngay lúc ấy có tên cừu nào đó gõ cửa gọi hắn. Điều này có vẻ khiến hắn bực mình, hắn vẫn cố dây dưa, cắn nhẹ vài cái trên ngực, bàn tay xoa xoa mông tôi, hôn tôi một cái rồi mới không tình nguyện rời đi. Sau khi hắn ra ngoài, tôi vội tìm cách bật dậy và sau vài lần quần quéo tôi đã thành công đứng xuống đất. Thật may mắn vì hắn đã không đóng cửa sổ, tôi phóng ra ngoài sau đó nằm bẹp trên bãi cỏ. Vì tay vẫn còn bị trói nên phải một lúc sau mới đứng dậy chạy đi được.

Hà hà! Tôi trốn được rồi, xem ai hơn ai nào con cừu khốn kiếp kia. Tôi chạy vào rừng, định về nhà nhưng nhớ lại hắn nói nếu tôi trốn hắn sẽ diệt làng của tôi, vậy nếu tôi trốn về nhà thì hắn sẽ lại bắt được tôi ở đó và diệt làng tôi luôn thì sao? Hay là nhờ sự giúp đỡ từ mấy làng khác nhỉ? Sư tử.... Voi.... Nhưng ở vùng này thì hắn thống trị hết rồi còn đâu? Hay sang vùng lân cận nhỉ? Bộ tộc sói của vùng lân cận? Đúng rồi. Cùng giống loài nữa, có lẽ họ sẽ giúp mình thôi. Hừ, con cừu kia, đợi đó.

Chạy một quãng đường xa, lúc gần kiệt sức cũng là lúc tôi gặp được đội tuần tra của làng sói Bóng Đêm. Họ cõng tôi giúp tôi và đưa tôi vào trong làng, tôi kể họ nghe câu chuyện của tôi từ đầu đến cuối và tất nhiên là tôi né ra những cảnh nhạy cảm với tên cừu kia rồi. Thế là chàng sói trưởng tộc tương lai vô cùng anh tuấn đã đồng ý giúp tôi. Dù đã bị tôi từ hôn nhưng anh ấy vẫn rất tốt với tôi, còn tôn trọng tôi nữa. Năm rồi anh ấy sang hỏi cưới tôi nhưng cha tôi không tin tưởng và đã từ chối, giờ nghĩ lại thấy hối hận vô cùng khi nghe theo cha. Nhưng tất nhiên tôi sẽ không mặt dày mà đi bảo anh ta hỏi cưới mình lại bởi vì anh vừa cưới vợ rồi.

Lucifer nói rằng:” Tôi cũng có nghe qua danh tính của tên cừu này, hắn là một vị vua tài ba và anh minh, sao lại có thể làm ra loại chuyện như vậy nhỉ?...” đang nói thì bỗng một tên lính gác chạy vào.

“Thưa ngài,...” chưa nói hết thì một bộ vuốt to lớn quắp lên vai hắn kéo qua một bên, tránh đường cho kẻ phía sau. Hắn ta là một tên đại bàng, to lớn và đầy uy lực bước vào, hoán nhìn qua một thể những cá nhân có mặt trong căn nhà lớn này sau đó đi về phía tôi hỏi.

“Cô có phải là Lanie?”

Tôi hơi nghi hoặc nhưng cũng gật đầu:“vâng, là tôi. Có việc gì sao?”

“Đây là thư của cô, từ ngài Paric.” tôi tự hỏi tại sao Đại Bàng lại đi đưa thư nhỉ? Đây là việc dành cho bọn Bồ Câu mà? Tôi nghe xì xào xung quanh, họ bàn tán nói rằng yêu cầu cả Đại bàng đưa thư thì Paric chắc chắn là uy lực to lớn và được dân tin tưởng đến cỡ nào? Tôi cảm ơn và nhận lấy thư, mở ra xem.

”Lanie yêu dấu,

Ta cho em một ngày để trở về nếu không ta sẽ đến đón em và khi về nhà chúng ta sẽ cùng nhau chọn ra một hình phạt dành cho em, bé con. Về phần trưởng tộc Sói tương lai Lucifer, cảm ơn đã chăm sóc cho Lanie bé nhỏ của tôi.

Paric. ”

Đọc xong thư, tôi lo lắng nhìn sang Lucifer. Anh ta cũng vừa đọc xong và trầm trồ khen ngợi về việc nắm bắt thông tin của Paric.

“Rõ ràng cô chỉ vừa mới trốn đến đây mà anh ta đã biết và gửi thư ngay. Tình báo hoạt động rất tốt.” đúng vậy, còn chưa nói đến hắn biết Lucifer sắp làm trưởng tộc nữa cơ.

“Gã cừu này khiến tôi tò mò thật. Vậy em tính thế nào đây Lanie?”

“Tôi thực sự không muốn trở về đó nhưng nếu hắn bắt được tôi thì tôi sẽ chết dưới tay hắn mất, hắn còn dọa rằng sẽ diệt cả làng tôi nữa.”

“Hay là chúng ta làm một kế hoạch đi, tôi sẽ mua em từ anh ta. Nếu anh ấy không chịu thì tôi sẽ đổi em cho anh ta với điều kiện một trận đấu giữa hai thủ lĩnh.”

“Không được, anh đánh không lại anh ta đâu. Còn nữa, nếu bây giờ tôi không về mà đợi hắn đến đây thì tôi sẽ chết chắc.”

“Không sao, tôi sẽ gửi thư mời anh ta đến đây. Vậy thì em sẽ thoát được luật của anh ấy thôi. Về việc thách đấu em không cần lo.”

“Không đâu hắn là một con cừu gian manh, thế nào cũng tìm cách bắt được tôi thôi.”

“Đừng lo mà không sao đâu. Tôi sẽ thắng và giải thoát cho em khỏi anh ta nhưng em phải đồng ý với tôi một việc.”

“Việc gì?”

“Em sẽ trở thành của tôi.”

“Đừng đùa như vậy chứ, anh đã có vợ rồi mà... Không khéo cô ấy đánh ghen tôi chết.”

“Tôi không đùa, trưởng tộc có hai vợ là chuyện bình thường.”

“Cảm ơn ý tốt của anh nhưng tôi không muốn.”

Ánh mắt của anh ta bỗng dừng lại.

“Không do em quyết định, giờ em là con tin của tôi rồi. Lính, bắt giam cô ấy lại.”

Tại sao mọi chuyện lại như thế này, anh ta không tử tế như tôi nghĩ. Tại sao mấy gã đàn ông tôi gặp chẳng có một ai tốt hết vậy? Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, tên Sói này bắt giam tôi trong một cái phòng nhìn chung cũng sang trọng. Sau đó cho tôi một mâm thức ăn, nhưng tôi không còn tâm trạng nào để ăn nữa. Tôi quyết định sẽ không tin tưởng bất kì ai khác ngoài bản thân.

Cửa phòng bỗng mở ra, Lucifer bước vào ngồi lên giường gần nơi tôi đang ngồi tựa lưng vào thành giường.

“Em không ăn sao?”

“Tôi không muốn ăn thức ăn của anh.”

“Để bụng đói không tốt đâu.”

“Vậy no thì được gì chứ?”

“Không no thì làm sao có sức thoát ra đây?” tên đáng ghét này nói đúng thật, nhưng không muốn ăn vẫn là không muốn ăn.

“Và.... Cũng sẽ không đủ sức để chịu đựng được tôi... em nhỏ quá đấy....” hắn bỗng tiến lại gần tôi.

“Anh làm gì vậy? Anh nói vậy là có ý gì... Á” hắn vồ lấy tôi, đè tôi dưới thân hắn. Mồm sói hắn lén tới, tôi rất nhanh nhẹn tránh né nhưng vẫn bị hắn hôn trúng má. Sau một hồi vật co hắn vẫn không thể đựng được đến một té bào nào của môi tôi cả, hắn bắt đầu dòi mục tiêu xuống cần cổ tôi và đã thành công in một dấu mút trên đó. Khốn kiếp, tôi không thể thoát được....

Cốc cốc

May mắn lại đến với tôi rồi, có người đến báo rằng có thư triệu hồi. Thế là hắn cấp tốc đi ngay. Ôi xuýt chút nữa thì tôi lại bị hắn ăn mất rồi. Vật vã chống cự hắn một hồi bụng tôi lại kêu rột rột. Có lẽ hắn nói đúng, phải ăn thôi. No rồi biết đâu sẽ nghĩ được cách, thế là tôi ngồi vào bàn ăn ngon lành. Bụng đã no nên tất nhiên tinh thần cũng tốt hơn, tôi nhào lên giường đánh một giấc no say trước khi lại gặp những chuyện không may.

Nóng, nóng quá, nóng chết được. Tôi nhớ lúc này là mùa thu mà, sao lại nóng còn hơn mùa hè nữa vậy? Tôi bình tĩnh, cảm nhận được cả người toát mồ hôi, hơi thở không đều. Tận sâu bên trong tôi đang khao khát cái gì đó mà chính tôi cũng không rõ, tôi cũng muốn cái gì đó mát một chút. Càng ngày cơ thể tôi càng nóng lên như lửa đốt, bị bệnh sao? Không giống bệnh tí nào, tôi loạng choạng bước đến cửa sổ, những cơn gió mát mẻ cuốn ngang qua khiến tôi dễ chịu hơn một chút. Nhưng vẫn không làm vơi đi khát khao của tôi. Tôi cần một cái gì đó, một ai đó.... Paric. Những nụ hôn, những cái chạm của hắn ta.... Không, tại sao tôi lại nghĩ đến hắn như vậy. Đúng là không bình thường, tôi bị bệnh rồi.

Paric... Paric... Những cảm giác lạ lẫm mà hắn mang đến cho tôi. Tôi muốn được hắn ôm ấp, được vuốt ve và đắm chìm trong từng động tác ra vào của hắn. Tôi không thể chịu được nữa, vội nhào lên giường và những ngón tay dờ về nơi đang ẩm ướt phía dưới mạt. Thật kích thích...

“Ah...Paric... Paric...” đôi mắt dờ dề khép hờ, tôi gọi tên hắn trong sự hưng phấn cùng với những ngón tay khuấy động bên trong vùng kín của tôi. Nhưng càng làm tôi càng muốn nhiều hơn và những ngón tay nhỏ bé của tôi cũng không thể khiến tôi thỏa mãn. Tôi cần một ai đó....

“Lanie...” tôi giật mình rút tay ra khỏi nơi kia và chống tay bật dậy nhìn nơi phát ra tiếng nói. Đó là.... Một búi tóc bạc trắng quen thuộc. Đây không phải là mơ chứ? Sao hắn có thể xuất hiện ở đây?

“Paric? Sao ngài...” còn chưa nói xong hắn đã chồm đến bịt miệng tôi lại.

“Suyt, đừng nói lớn quá. Ta lên vào đây.”

“Vâng....” tôi ngượng ngùng. Cảm giác ham muốn lại dâng lên...

“Em...” tôi không cho hắn cơ hội nói tiếp mà nhào đến ôm hắn, sau đó lấy hết can đảm kéo hắn xuống hôn lấy hôn để. Hắn có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng cái thần thái ấy cũng nhanh chóng mất đi, trả lại sự bình tĩnh như ban đầu

12. Chương 12: Lén Lút

Paric bắt đầu đáp trả lại nụ hôn của tôi, phải nói rằng hắn hôn tuyệt hơn tôi nhiều, miệng lưỡi vô cùng điêu luyện làm tôi ngất ngây mê mẩn. Nhưng chỉ hôn thôi thì chẳng đủ, tôi chủ động dứt môi ra, tôi nhìn hắn, nước nử thốt lên.

“Paric, tôi muốn, tôi muốn ngài. Làm ơn. Tôi khó chịu lắm...” tôi yêu cầu một cách không ngại ngùng, có phải tôi mặt dày quá rồi không? Tôi thậm chí không có say và rất rõ ràng mọi chuyện đang diễn ra. Không lẽ do thức ăn có cái gì đó, tôi đã từng nghe qua về thuốc kích dục sẽ khiến cho bản thân trở nên ham muốn như thế này, đúng rồi....trời ạ tên khốn Lucifer, hèn gì khi nãy hắn....mà thôi bỏ qua một bên đi, giờ chỉ cần tôi được thỏa mãn....

“Paric, làm ơn....” tôi ngồi trong lòng hắn nín lấy áo hắn cầu xin.

“Ừ” chỉ một từ ngắn gọn được thốt ra. Hắn liền nhanh chóng thoát bỏ bộ đồ xộc xệch của tôi sau đó đứng trước mặt tôi lấy ra vật đã sớm cương cứng kia.

“Ngậm vào, làm ướt nó.” hắn yêu cầu.

Tôi liền làm theo, há miệng thật to nhưng không thể ngậm hết được vì vậy tôi chỉ liếm láp xung quanh cho đến khi vật ấy hoàn toàn được bao phủ trong mớ nước bọt của tôi. Trong chớp mắt hắn đè tôi trên giường, nâng một chân của tôi gác lên cánh tay săn chắc ấy, chân còn lại vòng qua hông hắn. Hắn không cởi đồ, chỉ để lộ ra cái thứ sắp chui vào người tôi thôi.

“Ta bắt đầu đây. Đừng làm ồn. Sẽ đau đấy, ráng chịu một chút.”

“Vâng... Hừm....” chưa nói xong hắn đã vội vàng chui tọt vào bên trong một cách trơn tru. Đau đớn kéo đến, tôi đã định cắn vào tay mình để ngăn chặn tiếng hét nhưng Paric đã kịp thể chỗ cho tay tôi bằng cánh tay của hắn và vỗ về:“Cắn chặt vào, ráng chịu thêm một chút nữa”. Tuyến nước mắt tôi ứa ra vài giọt, đau chết mất. Cảm giác cắn đến muốn nứt ra, tôi không thể chịu được nữa, nước nử thổ thổ cầu xin hắn lấy nó ra một chút. Dù cho tôi có thèm muốn nhưng kích cỡ này tôi thực sự không thể nuốt nổi. Bụng tôi căng đầy, thổ không ra hơi. Tôi run rẩy đẫy đẫy hắn ra.

“Đau quá... Làm ơn lấy nó ra một chút... Tôi đau quá... Paric.” tôi bắt đầu khóc thút thít, cọ quây tìm cách rút thứ kia ra thì phát hiện hắn hơi cứng người, sau đó ghì chặt lấy tôi, đặt những nụ hôn nhỏ lên mặt tôi an ủi.

“Shhhh, ngoan nào. Một chút nữa sẽ quen dần thôi.” hắn vuốt đầu tôi như vỗ về một đứa trẻ. Thật là cảm động nhưng điều đó cũng không làm giảm đi sự đau đớn phía dưới. Nước mắt tôi tuôn ra không ngừng nghỉ, tôi tiếp tục ngọ nguậy nhằm giảm đi sự đau đớn.

“Nằm yên nào, nếu không ta sẽ làm đấy.” hắn đe dọa nhưng hành động lại rất nhẹ nhàng, vô cùng nâng niu. Hắn hôn tôi, bàn tay đặt lên ngực xoa xoa nắn nắn kích thích đầu ngực đã sớm cứng của tôi. Tôi không hiểu tại sao bản thân lại phát sinh ra cảm giác thèm muốn này. Nhưng mặc kệ đi, tôi phải làm thỏa mãn bản thân đã. Nếu là ai khác thì tôi nghĩ mình sẽ kìm chế được nhưng đây là Paric, dù gì cũng đã từng làm qua với hắn. Một lần nữa thì có sao chứ. Giờ tôi chỉ biết là tôi muốn hắn.

“Ta tiếp tục đây” nói rồi hắn liền động nhẹ, nhấp nhô ra vào thật nhẹ nhàng. Tôi nắm chặt lấy ga giường ra sức bấu, đau quá, khó chịu quá.

“Không được... Ngài quá lớn, nó đau...”

“Còn em thì quá nhỏ...hừm...” hắn lại ra sức nhét vào, chạm đến tận cùng của tôi rồi mới lại rút ra. Động tác lại ngày một nhanh hơn, tay hắn nắm lấy tay tôi, mười ngón tay đan xen vào nhau, kéo lên trên đầu. Tôi thở hì hục bàn tay còn lại bịt miệng ngăn cản bản thân phát ra những tiếng rên đứt quãng. Paric vùi đầu vào cổ tôi hôn hít. Bỗng hắn hơi khựng lại.

“Sao vậy?” thôi thắc mắc.

“Cái dấu này là của ai?” hắn ám chỉ dấu hôn trên cổ tôi.

“Chỉ là vết muỗi chích thôi.”

“Còn dám bịa chuyện? Có con muỗi to thế này sao? Là của ai, hả?” hắn véo lấy mông tôi gây đau đớn để cạy miệng tôi và tất nhiên hắn đã thành công. Tôi khẽ rên một tiếng đau đớn.

“A....Khi này Lucifer hắn...”

“Hắn động vào em?” đôi con ngươi xám hoang dã đánh lại, hắn nhũm mày nhìn tôi nghi hoặc.

“Vâng nhưng chỉ là hôn ở cổ thôi sau đó thì hắn đã có việc đột xuất....”

“Em cho hắn động vào?” hắn gầm nhẹ, âm không quá lớn để bên ngoài có thể nghe thấy nhưng cũng không quá nhỏ làm cho tôi giật mình.

“Không có, hắn ép tôi...hừm....hmm..đừng...”

“Chết tiệt..” bất thành linh hắn tăng lực đẩy cùng tốc độ. Làm tôi sống đi chết lại, mỗi lần đâm vào đều là đâm thật sâu, đẩy thớ thịt bên trong của tôi vào sâu hơn nữa khiến tôi sợ hãi. Hắn nổi điên rồi sao?

“Đừng...đau quá... Ừm...” hắn bịt miệng tôi lại kéo mặt tôi xoay sang một bên để lộ ra cắn cổ trắng ngần cùng với dấu đỏ đỏ, hắn cúi xuống hôn sâu đầy khắp cổ tôi, hết hôn rồi lại cắn mút, liếm sạch cả khu vực đó. Trong khi bên dưới vẫn mạnh mẽ làm công việc thúc đẩy kia.

“Còn chỗ nào nữa?” tôi định bảo rằng hết rồi nhưng hình như lúc tôi tránh né thì Lucifer vẫn hôn trúng má tôi thì phải. Vì vậy tôi nức nở thành thật khai báo rằng:“Còn ở trên má.” thế là Paric giữ lấy gáy tôi hôn hôn lên hai bên má cũng không quên cả cắn mút. Cứ như hắn đang lau chùi vật của riêng hắn vậy, nhưng lần này rất nhẹ nhàng, cả bên dưới cũng không giằng vò tôi nữa mà ra vào từ từ chậm rãi. Và rồi hắn hôn lên mắt tôi liếm sạch nước mắt. Cả đêm hắn cứ ôm hôn tôi như vậy khiến tôi rung động không thôi. Vật to lớn kia thì càng ngày càng sưng phồng lên đẩy vào trong tôi, khi đã dần quen được với nó thì hắn bắt đầu cuồng dã hơn.

Lực đẩy vô cùng lớn nhưng hắn biết rút ra đúng lúc, không cố ý làm đau tôi nữa. Bởi vì thứ kia rất to và dài, nếu như đẩy hết vào có lẽ tôi sẽ bị thủng nội tạng mất. Hắn khiến tôi thỏa mãn, sung sướng chết đi được, từ ngực cho đến những nơi mẫn cảm hắn đều biết cách vận về khiến tôi sướng điên lên. Khi mà tôi đã quen dần với kích thích khổng lồ kia thì... trời ạ hắn còn hơn cả sự mong đợi của tôi gấp trăm lần, cắn lấy vành tai tôi, khẽ gọi tên tôi lẫn trong hơi thở gấp gáp trăm đệp, hắn cứ lặp đi lặp lại câu tôi là của hắn, mãi mãi là của hắn. Tôi gọi tên hắn trong sự kích thích và cuối cùng tuôn trào. Nhưng hắn thì vẫn còn chưa chịu thua, ôm ghì lấy tôi âu yếm, tiếp tục kích thích cho sự ham muốn một lần nữa bùng cháy.

Tôi chỉ nhớ hắn cứ hì hục như thế bắt tôi đổi qua bao nhiêu tư thế rồi đến phút chót hắn rút ra khỏi người tôi, ép hai đùi tôi lại rồi xỏ cái vật nóng hổi ấy qua giữa khe đùi tôi xong mới phun đầy thứ trắng đục của hắn lên bụng tôi. Sau đó tôi thiếp đi trong sự vui sướng và thỏa mãn, đêm nay là một đêm tuyệt đẹp, đẹp nhất khi ở cùng hắn, tôi nhận định là vậy.

Nghe bọn lính gác cửa bảo với nhau là Paric đã đến đây và sắp có một trận chiến sắp xảy ra giữa hai vị vua. Tôi không biết là nên vui hay nên buồn khi hắn đến đây, nếu hắn không đến bắt tôi về thì tôi sẽ trở thành của tên khốn Lucifer này và ngược lại hắn đến bắt tôi về để tôi tiếp tục trở thành nô lệ của hắn. Nhưng trước mắt.... Trời ạ chuyện quái quỷ gì đã xảy ra hôm qua.

Bọn lính gác kia nhắc đến Paric khiến tôi nhớ lại toàn bộ tất cả những gì xảy ra hôm qua. Trời ạ làm sao tôi có thể?... Không thể tin được là tôi đã khao khát và quyến rũ hắn để thỏa mãn bản thân. Trời đất....

Tôi sẽ phải giải thích thế nào với hấn đây? Sao tôi có thể trở nên hư hỏng như vậy. Ngượng quá đi, nhưng mà...hình như cũng không tệ, đêm qua hấn rất nhẹ nhàng và dịu dàng, chỉ trừ lúc hấn nổi quạu khi thấy dấu hôn của Lucifer trên cổ tôi thôi. Thực sự rất ướt át và thỏa mãn.... Khoan, không được rồi tôi hỏng mất rồi.

Mà quan trọng nhất là sao mọi thứ xung quanh lại gọn gàng sạch sẽ như vậy. Nếu tôi nhớ không lầm, rõ ràng đêm qua hấn tiết ra trên bụng tôi mà, hơn nữa trên giường cũng không lộn xộn như tối qua. Không lẽ sau khi tôi ngủ như chết hấn đã dọn sạch tất cả mọi thứ?

“Này, bé con, đến giờ rồi tỉnh dậy đi.” Lucifer đẩy cửa bước vào đến gần chiếc giường nhìn tôi và cười cho đến khi hấn nhìn xuống cổ tôi thì nụ cười ấy cứng lại. Tôi hơi giật mình trước biểu cảm này của hấn, bị phát hiện rồi, vậy là tôi lấy tay che đi mấy dấu vết ấy.

“Nhìn cái gì? Vết muỗi đốt thôi mà, lạ lắm sao?” tôi ngu ngơ nói.

“Ừ, con muỗi to thật đấy.” sau đó hấn quay ra ngoài cũng không quên vút cho tôi ánh nhìn sắc bén. Hấn như vậy là giận sao? Thôi mặc kệ. Tôi thấy hấn nói gì đó với mấy tên lính rồi cho người vào thay đồ sửa soạn cho tôi, họ mặc cho tôi một bộ đầm tay lửng, thắt eo, màu trắng ngà đơn giản và vài phụ kiện khoác bên ngoài cùng sợi ren buộc thành nơ quấn lỏng trên cổ để che đi những dấu hôn đậm màu.

Một khoảng thời gian sau tôi bị mang xuống bãi đất trống được cho là đấu trường của bọn sói này. Tôi tệ hơn nữa là tôi bị trói lại làm con tin hay nói cách khác là một phần thưởng cho bọn đàn ông kia, nếu một trong hai người họ chiến thắng thì tôi sẽ trở thành của người đó mặc cho tôi có muốn hay không. Và bọn họ chiến đấu với tư cách là người đứng đầu của một lãnh thổ.

Tuy là bị trói nhưng tên Lucifer vẫn còn biết điều mà cho tôi ngồi chứ không bắt đứng. Hừ.... Bọn đàn ông khốn kiếp, xem tôi chỉ là đồ chơi của bọn họ.... Tức chết đi. Tôi phải làm gì đó, không thể cứ ngồi yên chịu nhục thế này được. Chỉ Paric là đủ rồi, một lần thôi, sẽ không có lần thứ hai cho tên Lucifer này. Nhưng chết thật tôi nghĩ chẳng ra được cách nào mà trận đấu thì sắp bắt đầu rồi, con cừu kia cùng đoàn tùy tùng của hấn đã tiến vào gặp mặt Lucifer.

Paric được mời vào ngồi cùng bàn đối diện với Lucifer và nói gì đó với nhau, uống vài li nước giao hữu, Paric có vẻ không thích thứ đồ uống ấy thì phải, cái vẻ mặt lạnh như tiền ấy đối với người ngoài thì hơi khó đoán, tuy không biểu lộ ra nhưng hấn vẫn có chút gì đó mà tôi có thể biết được hấn không thích thứ ấy. Nhưng hấn vẫn uống như thường.

Hai tên điên ấy bỗng nhìn sang tôi, tên Lucifer cười nói gì đó với Paric rồi họ rời đi về hai bên khu vực đã được chia ra sẵn và chuẩn bị cho trận đấu. Nghe bảo là đấu tay đôi không có vũ khí gì cả, làm tôi nhớ hồi bé hay đi đánh nhau với bọn con trai trong làng. Nhìn tôi nhỏ con vậy thôi chứ không chắc là thua ai đâu nha, mặc dù cũng có một lần bị đánh gãy răng, không...thật ra là cái răng ấy đã sắp rụng rồi, chỉ là thẳng nhóc ấy đập đầu vào má tôi và sau đó cái răng rất thuận lợi văng ra ngoài thôi. Sau đó thì tôi khóc thương cho cái răng và tấn thẳng nhóc kia đến gãy xương sườn. Hôm sau tôi bị mắng rất nặng, còn bị cha đánh nhưng đổi lại bọn con nít trong làng đều tôn tôi lên làm thủ lĩnh của bọn nó. Cảm giác tôi lúc đó cứ vinh quang lắm sao, chẳng bần cùng như tôi bây giờ.... Hết bị một con cừu bắt làm nô lệ, lại đến con sói hôi hám kia.

“Này, hai thủ lĩnh đúng là đẹp ngất ngây luôn ấy.” một dân nữ nào đó đứng cũng khá gần tôi lên tiếng.

“Trời ạ tôi nhìn mà muốn nhào vào luôn đây. Đẹp gì mà không cho bọn con gái chúng ta đường sống luôn.” tôi cũng đồng ý với lời của cô gái này, đẹp thì đẹp thật nhưng cũng chỉ có vậy thôi, bên trong thì sao chứ? Một hội biến thái như nhau cả, tốt đẹp chỗ nào không biết, tôi chỉ biết là tôi sắp bị hai con thú được cho là đẹp như thần ấy quần sắp chết đây.

“Trời ạ con bé sói kia sao sướng vậy, được cả hai anh chàng đẹp trai tài giỏi đấu tranh giành giật lấy. Phải chỉ tôi cũng được như cô ta ” cái mong ước này thì thật sự phải nói là thần kinh lắm ấy. Cơ mà nếu có thể đổi được thì tôi sẵn sàng đổi với cô ta đây này, đến thế chỗ cho tôi đi.....

13. Chương 13: Tranh Giành

Trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu và nó bắt đầu với những thanh kiếm dài. Quái lạ! Chẳng lẽ tôi nghe đồn bậy à? Hai tên kia đều có một thanh kiếm cho riêng mình, đấu kiếm sao? Thôi kệ, cũng vui đi nhưng họ bắt đầu trông không được gây cản cho lắm. Cả hai đều di chuyển theo hình vòng tròn, có vẻ là đang quan sát đối phương, chẳng ai chịu tấn công trước cả. Ngay sau đó Lucifer bắt thành linh nhào đến chém một nhát xuống, tất nhiên là Paric né được rồi sau đó hắn đổi ngược cán kiếm lại và thúc vào bụng Lucifer với tốc độ nhanh đến khó tin.

Việc khó tin là đối với bọn người ngoài kia thôi, ở chung với Paric một thời gian tôi cũng không còn ngạc nhiên gì mấy với những thứ hắn có thể làm nữa. Cũng vì vậy mà tôi cảm thấy khả năng mình thoát khỏi hắn càng ngày càng thấp và khả năng mình có thể chống lại hắn hoàn toàn bằng không.

Sau một loạt suy nghĩ vừa rồi của tôi thì trên đấu trường cũng đã đến khúc Lucifer bị đánh hơi tởm, bị đánh bằng tay với cán kiếm đến trầy trụa, mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc thế kia. Quần áo bị chém rách vài đường nhưng không bị cắt vào da, cái này không biết nên nói do hắn may mắn hay do Paric điều khiển kiếm quá điêu luyện đây? Từng nhát cắt đều dứt khoát, đã chém là phải dứt nhưng lại không động đến da thịt của đối phương. Sợ rằng với lực chém kia mà không may trúng phải bộ phận nào của Lucifer thì xác định là đứt lìa luôn chứ không còn là vết cắt thường nữa.

Thật là kém thông minh khi lại đi khiêu chiến với con cừu man rợ này, rồi hắn sẽ có kết cục không mấy tốt đẹp như tôi thôi, có lẽ là hơn nữa. Hình như Paric có vấn đề gì đó, hắn đột nhiên ôm bụng rồi khụy xuống, sao vậy nhỉ? Không lẽ do sáng nay ăn bậy cái gì sao? Nhìn hắn vô cùng thống khổ, mà tên Lucifer lại nhân cơ hội này lần tới lao đến chém một nhát nhưng Paric đã kịp gờ kiếm của mình lên đỡ lấy đòn kia nhưng nhìn như là không đủ sức, hắn vẫn khụy đó và đỡ kiếm trong sự gồng gánh chịu đựng cơn đau. Về mặt của Lucifer lại cười nham hiểm với Paric giống như “nhà người đã trúng kế của ta rồi” vậy. Thật là có cái gì đó không đúng cho lắm, phải rồi. Có lẽ hắn đã hạ độc Paric như bỏ thuốc vào đồ ăn của tôi hôm qua, phải rồi, lý trá khi này.... Tên khốn hèn hạ này làm như vậy còn đáng mặt của loài sói sao? Thật là bỉ ổi.

Không được rồi, Paric sẽ bị chém mất, thế này là không công bằng. Với lại nếu hắn thắng, tôi sẽ phải làm nô bộc cho kẻ điểm thối như hắn sao? Khoan đã...cuộc chiến của những thủ lĩnh? Hay là tôi lấy danh hiệu thủ lĩnh của làng mình ra nhỉ? Dù sao cũng là con gái của trưởng tộc, tôi sẽ dùng danh hiệu này để chiến đấu vì bản thân. Và nếu tôi là kẻ chiến thắng thì tất nhiên khi mang vinh hoa về làng tôi sẽ ngay lập tức được làm thủ lĩnh luôn thì sao. Quan trọng nhất là tôi sẽ không còn bị ai sở hữu nữa.

Nghĩ xem nào, Paric đã bị trúng độc rồi. Nhân cơ hội này tôi cũng có thể hạ hắn, còn Lucifer nhìn qua này giờ cũng biết thực lực hắn không đến đâu. Chỉ được cái đi bỏ độc thôi. Tuy nói vậy nhưng thực lực của hắn không đến đâu là chỉ so với Paric, còn so với tôi, có lẽ cao hơn và mạnh hơn vì hắn là giống đực mà. Nhưng chưa thử thì làm sao biết được...hừ tên Sói hôi hám...

Không nghĩ nhiều nữa tôi nhân cơ hội bọn hắn đang “đẩy kiếm cho nhau” thì tôi từ trên ghế đứng dậy lao ra ngoài đấu trường cùng với dây trói trên tay và gần một ngàn con mắt trở nhìn theo. Tôi nhắm thẳng về phía Paric, vừa hét vừa chạy đến nhằm gây sự chú ý. Tôi lao vào Paric với ý định xô ngã hắn nhưng không thành công, ngược lại còn bị dấp vào chân váy và té lên người hắn. Hắn vội ôm tôi vào lòng và xoay người làm đệm cho tôi không va xuống đất, điều đó khiến tôi hơi bất ngờ vì hắn lại bảo vệ cho tôi khỏi cú ngã. Còn Lucifer thì bị tôi làm cho đờ ra, mặt hắn cùng đám dân làng kia ngu đần không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tuy không đúng so với kế hoạch lắm nhưng không sao tôi đã kịp thời nảy ra một kế hoạch mới, tôi vội thì thầm với Paric.

“Ngài đừng động đây. Giả vờ ngất đi, tôi có cách đối phó với tên này rồi ” vậy mà hắn nghe tôi giả vờ ngất thật, tôi dùng kiếm của hắn cứa đứt sợi dây trói trên tay sau đó đứng dậy. Tôi đi đến trước mặt Lucifer cắt giọng rõ ràng.

“Ta - Lanie, con gái duy nhất của thủ lĩnh sói Waff vùng lân cận. Hôm nay ta sẽ đấu tranh cho chính tự do của bản thân. Và thủ lĩnh làng cừu vùng lân cận đã vừa bị ta hạ gục với sự chứng kiến của người và toàn thể dân làng ở đây. Bây giờ đến lượt ta thách đấu với người bằng tay không, thế nào?” tôi nhìn hắn bằng

ánh mắt rực lửa. Đường như cú lao vào Paric khi nãy đã làm mỗi lửa cho tôi nóng người, máu huyết chiến tăng lên. Tôi thách thức tên sói hôi hám này và cố nghĩ đến những thứ hắc khiến tôi khó ư ể tăng sự tức giận của bản thân lên. Cũng như lúc nhỏ khi tôi bị đánh gãy răng ấy, khi đó tôi sẽ điên lên và liều chết với đối phương. Bọn sói ngoài kia đang nhìn chúng tôi đầy háo hức, tất nhiên với số lượng khán giả thế này thì người thủ lĩnh đầy sĩ diện như vậy làm sao từ chối được lời thách thức đây.

“Phi.... Nhỏ con như em cũng đòi khiêu chiến với tôi? Nhưng nếu em muốn thì tôi sẽ chiều. Có điều tôi không nương tay đâu đấy. Lên đi.” hắc vút kiếm sang một bên và đứng trong tư thế thủ chờ tôi nhào đến.

“Khoan đã, đợi một chút.” tôi vội nhặt kiếm của Paric và cắt đi phần chân đầm vướng víu cho ngắn lên một chút sau đó đi thản nhiên đến trước mặt Lucifer cùng với bộ mặt buồn hối lỗi. Bàn tay nhỏ của tôi đặt lên tay đang thủ của Lucifer, cắt giọng mềm mại.

“Lucifer thật ra em... em.... Anh vẫn còn thích em thật không?” đúng như tôi nghĩ, mặt hắc dần thối ra, cũng không còn phòng thủ tôi nữa. Tôi nắm lấy tay hắc e thẹn nhìn hắc, bộ mặt kia nhìn tôi ngỡ ngàng, miệng hắc run run.

“Anh...ặc.” cú đâm thẳng từ dưới lên với tất cả sức lực từ lúc cha sanh mẹ đẻ. Toàn bộ sự tức giận của tôi đều dồn vào cầm hắc không để chữ tiếp theo được thốt ra ngoài. Một cái răng rơi ra ngoài, tất nhiên là răng của hắc. Chưa hết, tôi còn nhanh nhẹn cho thêm một cú đâm xoáy vào ngay bao tử. Thế là hắc nằm sõng soài trên mặt đất, tên dần này...khi đó thật may mắn vì tôi không chịu cười hắc.

Cuối cùng thì, tôi cũng đã thắng rồi. Nhưng chẳng có ai tung hô cả vì hầu hết khán giả đều là dân của tên thủ lĩnh vô dụng vừa bị tôi đánh kia, tất nhiên bọn họ đều cảm thấy thật mất mặt thay cho thủ lĩnh của mình. Ngược lại với tôi, tôi vô cùng phấn khích, tôi được tự do rồi. Tôi là kẻ chiến thắng, sẽ không phải làm nô lệ cho bất cứ ai nữa. Cơ mà trong lúc vinh quang đang sắp đến thì nó lại biến mất.

“Lanie....Khi nãy em vừa làm gì?” không biết từ khi nào Paric đã đứng sau tôi, hắc gầm gừ với tôi.

“A... Tôi... Tôi hạ gục hắc giúp ngài thôi mà.” tôi cười huề, hy vọng hắc sẽ không nhận ra mục đích trốn thoát của mình. Ai mà ngờ hắc lại không chịu nằm yên nữa chứ.

“Có gian tình với hắc còn muốn lấy lại tự do?”

Hả? Gian tình? Tên cừu này nói gì vậy?

“Tôi có gian tình gì với hắc? Tôi chỉ dụ để hắc mất phòng bị thôi mà.”

“Chuyện này khi về nhà ta sẽ giải quyết sau với em. Còn bây giờ, cầm kiếm lên.” Hắc tự động nhặt kiếm của mình lên rồi yêu cầu tôi như vậy. Để làm gì chứ?

“Nhưng tôi không biết cầm kiếm, tôi không điều khiển được nó.”

“Vậy thì đầu tay đôi.”

“Nhưng.... Khi nãy ngài đã ngất rồi mà.” tôi cố tình nói thật to cho đám khán giả nghe thấy.

“Một cú ngã có thể khiến ta ngất sao? Sói con? Giờ thì em vẫn còn một thủ lĩnh chưa hạ được đấy. Nếu giết được ta thì may ra mong ước của em sẽ thành sự thật. Thế nào?” hắc nhìn tôi bằng ánh mắt sắt bén, tôi lại nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của bọn sói ngoài kia. Nếu tôi không đấu thì tôi sẽ trở nên hèn kém trong mắt bọn chúng, tôi cũng có sĩ diện mà. Nhưng nếu đánh thì chắc ăn 100% sẽ thua, cơ mà không phải hắc đang bị trúng độc sao? Sao bây giờ nhìn hắc khỏe thế. Làm sao bây giờ? Bỏ chạy cũng không được, đánh thì chắc chắn là không thắng nổi. Nhưng mà...chết vinh còn hơn sống nhục. Thôi thì liều vậy, dù sao nếu có chạy thì cũng không thoát được hắc mà còn bị mất mặt vì mình là đứa thách đấu cho tự do của bản thân mà.

“Hạ gã cừu ấy đi nào cô bé sói, lấy lại vinh dự cho loài sói nào.” trong lúc tôi đang còn phân vân thì có ai đó trong đám khán giả kia cất tiếng thật to, tiếp theo là.

“Đúng rồi đấy, hắc chỉ là loài cừu thôi mà. Cho hắc ném mùi đi nào.”

“Cô hạ được trưởng tộc tương lai của bọn tôi rồi giờ cô là thủ lĩnh của chúng tôi. Chúng tôi cổ vũ cho cô.”

“Cô gái ấy nhỏ con mà giỏi thật nhỉ?”

“Cố lên cô bé.” rồi tiếng hò reo cổ vũ lại vang lên ầm ầm. Trời ạ bọn chúng không biết tên này lão luyện đến cỡ nào sao? Không biết là tôi cho hắn ném mùi hay hắn sẽ cho tôi ném mùi đây, tôi thì tin vào vẻ sau hơn. Paric nhìn xung quanh thấy đám sói kia hò reo cho tôi, hắn nhìn về phía tôi nở một nụ cười gian xảo.

“Thế nào?”

“Được thôi.” tôi nhìn hắn bằng ánh mắt dè chừng, tư thế hắn đứng rất bình thản, không có gì là phòng thủ hay có ý định tấn công tôi cả, tôi thì hơi giơ tay lên, nắm đấm đã gồng sẵn nhưng không biết có đánh được hay không. Cả đấu trường đều im thin thít đến nỗi một con muỗi bay ngang tôi cũng nghe thấy. Hắn không tấn công trước, nhưng chắc chắn hắn đang đứng đó quan sát từng hành động của tôi. Vậy nếu tôi tấn công trước có lẽ tôi sẽ bất lợi hơn.

“Lên đi.” tôi yêu cầu, hy vọng hắn không dùng hết sức lực để đánh chết tôi. Hắn bắt đầu di chuyển, lao về phía tôi, nhanh quá, tôi không nhìn ra được điểm hở. Hắn vung tay đến. Tôi theo phản xạ né được sau đó đáp trả một cái đấm vào mặt, điều khiến tôi không thể tin được là tôi đánh trúng hắn, nhưng chết tiệt, tay tôi đau quá, mặt hắn làm từ đá à? Hắn bị dính đòn hơi lùi về sau. Bọn sói kia hô lên một cái, sau đó hò hét vì tôi đã đánh được hắn. Tôi không nghĩ bản thân mình lại giỏi đến vậy. Chắc là do hắn bị độc nên cơ thể yếu đi thôi chứ chắc gì lúc bình thường tôi đánh được hắn?

“Đánh trúng rồi, thật giỏi.”

“Lanie, Lanie, Lanie...” tiếng hò reo ngày một lớn hơn.

“Khá lắm.” tuy chỉ là một câu nói nhưng hắn cũng đủ khiến tôi sợ hãi. Hắn lại lao đến với tốc độ nhanh hơn và chuẩn bị vỗ lấy tôi, lần này tôi thấy được điểm hở của hắn ở bụng, tôi không nghĩ nhiều mà vung tay đến đó. Nhưng cánh tay hắn dùng một vận tốc kinh khủng mà di chuyển xuống phía bụng.

14. Chương 14: Ăn Không Dễ

Nhanh quá, với tốc độ này mà hắn chọt vào tay tôi thì coi như phé luôn cái tay. Nhưng không hiểu vì sao lúc sắp gần được tôi thì tay hắn khựng lại để cho tôi đấm vào bụng hắn. Tôi cũng hơi bất ngờ, không lẽ hắn nhường tôi sao? Thôi nghĩ nhiều nữa, tôi tiếp tục tiến về phía hắn đấm vào mặt nhưng tay hắn đã kịp thủ trước mặt ngăn chặn cú đánh của tôi. Tôi càng lấn tới thì hắn càng lùi lại, trong tiếng hò reo, tôi đánh ngày càng mạnh tay hơn.

Chợt nhớ đến hắn đã bắt tôi làm nô lệ, bắt tôi phục vụ hắn, cưỡng ép, hành hạ tôi làm tôi càng đánh điên cuồng hơn nữa. Phải rồi, cơn tức của tôi kìm nén bấy lâu nay cuối cùng cũng được bộc phát. Nhưng càng đánh tay tôi lại càng đau, các khớp tay đỏ rát cả lên. Tôi định chuyển sang dùng chân đá hắn thì hai bàn tay to chụp lấy hai tay tôi nhanh chóng. Hắn bắt được tôi, bẻ hai tay tôi ra sau kiểm chặt lại với một tay của hắn rồi kéo cả người tôi nép về phía hắn, nâng mặt tôi lên và nhếch mép.

“Thế nào? Tay đau rồi phải không? Coi bộ đêm qua tôi làm em vẫn chưa thỏa mãn, nhỉ? Nhỏ xíu như vậy mà đánh cũng có lực đấy.” tôi đỏ mặt tía tai, thật là vô sỉ, tên cừu này quá vô sỉ rồi. Tôi đạp chân hắn, giầy dựa gào lên.

“Bỏ ra.”

“Được rồi.” vậy mà hắn nghe tôi thật, hắn buông tôi ra, tôi ngay lập tức lùi lại ra xa, xuýt thì ngã.

“Nãy giờ giỡn đủ rồi bé con, kết thúc sớm để còn về nhà cùng ta nào. Lần này thì...không để ăn đâu.”

Đúng như lời hắn nói, tôi chỉ vừa giơ tay lên thủ thì không biết bằng cách nào đó hắn đã đến trước mặt tôi trong chớp mắt. Rõ ràng hắn đã ở khá xa tôi kia mà. Tôi thấy hắn nâng tay tung một đấm về phía mặt tôi vô cùng nghiêm túc. Nắm đấm dùng cách mũi tôi khoảng cách bé xíu, tôi thể là tôi rất muốn làm cái gì đó nhưng toàn thân tôi đã bị hắn dọa cho hết hồn, chân tay đều cứng đờ. Có phải tôi vừa mới thoát chết

không? Nếu hắc không dừng lại thì tôi sẽ như thế nào nhỉ? Bị đâm văng ra ngoài, sau đó vỡ sọ mà chết ở độ tuổi mới lớn?

Bàn tay hắc thay đổi hình dạng, dờn xuống véo nhẹ cái mũi tôi: “Em thua rồi, về thôi”, tôi nhìn hắc trên trán, bộ não bị ngưng trệ hoàn toàn. Xong...tôi chỉ biết mình chẳng nói hay cử động được mà còn bị hắc kéo về rồi vác trên vai. Hắc hiên ngang vác tôi như rinh một phần thưởng ra về trong sự ngỡ ngàng đầy câm lặng của vài trăm con sói và đám cừu đi theo Paric. Cả một đấu trường im lặng đến áp lực, có lẽ bọn họ cũng đã hiểu được Paric đáng sợ không chỉ là lời đồn xàm xí. Chỉ hôm nay cũng đủ cho họ thấy con cừu này không đơn giản. Hắc không ra tay thì thôi, một khi đã quyết định ra tay thì đối phương chỉ có chết.

“Khoan đã, không phải ngài bị trúng độc ư? Sao có thể phục hồi nhanh như vậy?”

“Em quan sát tốt lắm nhưng ta đã được giải độc trước khi trận đấu bắt đầu rồi. Tên sói này chỉ được mỗi chiêu trò.”

“Vậy khi này...”

“Ừ, là ta giả vờ để hắc lọt bẫy. Nhưng cuối cùng lại bị em phá hỏng kế hoạch. Nếu không, theo kế hoạch của ta thì con Sói đỏ sẽ bị chính kiếm của hắc đâm và chết.”

“Ngài muốn giết hắc?”

“Tất nhiên, và sẵn tiện chiếm luôn lãnh thổ. Nếu không vì vậy thì ta đã thắng tay hạ hắc rồi, con Sói ấy chả đáng làm đối thủ của ta. Nhưng trận đấu này không được giết đối phương, chỉ chiến đấu đến khi cùng đường không thể phản kháng lại thì thua, nên ta không thể giết hắc trực tiếp mà chỉ có thể làm cho hắc tự đâm bản thân.” chà, con Cừu này chẳng những lắm mưu mà còn tham nữa.

“Vậy tại sao ngài lại nghe tôi giả vờ ngắt?”

“Vì ta đọc được nước đi của em. Ta biết em sẽ hạ được con Sói đàn ấy vì ta và em đều biết hắc có ý với em và em sẽ dùng chiêu mỹ kế, nó thất bại với ta nhưng với kẻ khác thì không hắc đặc biệt là với con Sói đàn ấy. Và em lại không nghĩ đến việc ta cũng đang giả vờ trúng độc, em cho rằng ta đã trúng độc và em cũng sẽ hạ được ta dễ dàng. Còn việc ta để cho em hạ con Sói ấy là để em có chỗ đứng trong loài sói, nô lệ của ta ít nhất cũng phải hơn những kẻ khác. Giờ thì em được bọn Sói Bóng Đêm tôn làm thủ lĩnh, còn ta là chủ nhân của em. Một mũi tên trúng rất nhiều đích đấy.” Tôi đen mặt lại, đúng là Paric hắc thật đáng sợ.

“Vậy ngài để cho tôi đánh ngài cũng là để khiến tôi trở nên giỏi giang trong mắt bọn Sói?”

“Ừ.” Câu trả lời khiến tôi thật thất vọng, vậy mà cứ tưởng mình đã lợi hại đến mức đánh được hắc. Cơ mà....

“Nếu Lucifer yếu kém đến tôi cũng không hạ được như vậy thì tại sao hắc được chọn làm thủ lĩnh?”

“Vì hắc có kế và có thể lực đằng sau che mắt những con Sói trong làng ấy. Lão Waff đã nhìn ra nên đó là lí do ông ta không để cho em cưới hắc.” Cái gì? Sao Paric biết được chuyện này?

“Làm sao ngài biết chuyện đó?”

“Ta đã quan sát em từ rất lâu rồi, mà thôi, chuyện đó để sau này nói. Và cả em là một con Sói rất có tiềm năng.”

“Tiềm năng?”

“Tuy là em nhỏ con, không mạnh bằng những con Sói lớn con hơn em nhưng em nhạy bén và biết dùng cái đầu để chiến đấu, em kiên cường, dũng cảm nhưng cứ ương bướng lì lợm với ta em sẽ nhận lấy hậu quả của mình. Cho nên đừng đánh giá thấp bản thân.” Hắc đang tuyên dương tôi sao? Lần đầu có ai đó khen tôi như vậy, hắc không phải kẻ biết nịnh nọt nên cũng có thể tin lời hắc. Tôi mỉm cười.

“Cám ơn ngài.”

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là kế hoạch của tôi hoàn toàn, tuyệt đối...thất bại. Cuối cùng, nghĩ hết cách này đến cách khác mà vẫn không được tự do. Thôi chết rồi, không biết lần này Paric có xé xác tôi ra không nữa. Trời ạ, nếu kể ra thì tôi có một đồng tội cho hắc trừng trị ấy chứ. Nào là chuyện hôm trước tôi bị kinh nguyệt, sau đó đến việc tôi tẩu thoát, lại đến tôi trốn sang lãnh thổ của Lucifer để bị hắc

bắt làm con tin, sau đó là tôi đấu tranh vì tự do của bản thân và tôi đánh Paric. Chết chắc, án tử chuẩn bị trông vào cổ tôi rồi. Phải làm sao đây....

“Ngài sẽ tha cho làng của tôi chứ?”

“Còn tùy vào biểu hiện của em.”

“...” thôi thì hẳn không chắc chắn sẽ động đến làng của tôi là được rồi.

Về đến nhà hẳn quăng tôi vào bồn tắm, lột sạch đồ tôi vứt sang một bên mặc cho tôi phản kháng. Trời đang dần chuyển sang đông nên nước lạnh ngắt làm tôi run run. Hẳn lấy một chiếc ghế cùng khăn tắm và quần áo của tôi vào rồi bắt ghế ngồi cạnh bồn tắm nơi đang chứa tôi trần trụi cùng vũng nước lớn lạnh lẽo.

“Ngài cừu, tôi có thể tự tắm được. Thế này thì làm phiền đến ngài lắm.”

“Im, việc em trốn ra ngoài đã là gây phiền phức cho ta rồi. Giờ thì ngồi im và đừng có cố chọc ta điên hơn nữa.” hẳn gầm gừ đe dọa khiến tôi im bật, ngoan ngoãn để hẳn tắm cho mình.

Paric xắn tay áo lên bắt đầu công cuộc gội đầu cho tôi. Sau khi mái tóc bông bênh của tôi đã được tắm xà phòng và quần lên sau mấy lần hẳn chà gội thì tiếp đến là cơ thể tôi. Hẳn kì từ lưng, cổ, sang cánh tay, bắt tôi đứng lên kì cả chân, hẳn kì một chỗ mấy lần như vậy đến nỗi có chút đau rát”. Nơi nào có thể chạm hẳn đều một mực rửa sạch cho bằng được, đến nơi tư mật cũng không tha, còn phải giơ cả bàn chân lên cho hẳn rửa nốt, nhột chết đi ấy nhưng tôi đâu dám cười khi còn thấy mặt hẳn vẫn đang tức giận.

Sau khi đã được hẳn kì cọ như lau chùi một món đồ quý kĩ lưỡng, hẳn xối cho tôi vài lần nước lạnh tẩy rửa đi những bụi bặm. Tên biến thái ấy tiếp tục bắt tôi đứng lên cho hẳn nhìn một thể, đôi mắt xám của hẳn liếc dọc liếc xuôi như đang tìm thứ gì đó trên cơ thể tôi. Ngượng chết đi được, tôi lấy tay che đi ngực cùng phần tam giác ngược phía dưới nhưng hẳn không cho phép và gạt tay tôi ra. Còn bắt tôi giang tay giang chân ra xoay chậm một vòng cho hẳn xem.

Sau một hồi “lục soát” kĩ lưỡng hẳn mới nhắc cầm tôi lên, liếc nhìn xuống phần cổ. Hẳn khó chịu ra mặt, tạch lưỡi một cái xong cúi người về phía tôi. Đôi môi chạm vào gần xương quai xanh, hẳn há miệng ngọam một mảng lớn thịt trên cổ tôi rồi mút chặt. Hình như đó là chỗ mà Lucifer đã để lại dấu vết của hẳn ta thì phải. Đừng nói rằng này giờ Paric làm vậy với tôi là muốn tẩy rửa đi những dấu vết hay mùi của tên sói kia nha...

“Ah... Đau...” nói hẳn biến thái là đúng chứ không quá đáng. Mút thôi thì không nói, hẳn còn tiện tay chụp lấy một bên mông tôi xoa nắn nữa. Tay còn lại ôm chặt lấy tôi, một lúc sau trên cổ tôi đã xuất hiện một dấu hôn to, lấn luôn cả những dấu hôn trước Paric đã để lại. Chưa hết, hẳn còn mút má tôi nữa, nơi mà tôi bảo bị Lucifer hôn trúng ấy. Biết thế sẽ không nói cho tên cừu này, để bây giờ hẳn hành động biến thái như vậy. Xong xuôi tất cả, hẳn nhìn tôi gật đầu.

“Ừm... Sạch rồi.” sạch kiểu gì chứ? Trời ạ toàn nước bọt của hẳn không thôi. Gớm chết được.

Hẳn lau khô rồi mặc đồ vào cho tôi tắm tất chỉnh chu, kéo tôi đến chỗ hẳn làm việc trên lầu và....cả buổi tối hôm ấy tôi hoàn toàn phải ở trong tầm mắt của hẳn. Chắc là hẳn sợ tôi lại bỏ trốn đây mà. Con cừu lắm mưu đáng ghét.

Ăn tối tôi phải làm thức ăn cho cả hai nhưng vẫn là dưới sự giám sát của hẳn, làm gì cũng không thoát khỏi sự giám sát lạnh xương sống của hẳn. Đến khi mắc tè, tôi nhịn không được nữa mà đứng dậy đi ra ngoài, ngay sau đó một cây kéo bay thẳng đến trước chân tôi và cấm phạp xuống sàn gỗ. Xuýt chút nữa thì tôi sồn ra quần rồi, tên điên này lại muốn gì đây?

“Đi đâu?” hẳn lườm tôi.

“Tôi đi giải quyết bầu tâm sự.”

“Nói ra ở đây đi.”

“Không, ý tôi là đi tè.” nghe vậy hẳn liền đứng dậy đi đến chỗ tôi, bóng hẳn cao to phủ lên tôi, hẳn cúi mặt xuống nhìn tôi nói.

“Đi.”

Không phải đến đi giải quyết hấn cũng không tha chứ? Tôi lẳng lặng đi vào phòng vệ sinh, theo sau là Paric. Phải, hấn không rời tôi một khắc nào, đôi mắt như điều hâu quan sát con mồi. Thật quá đáng, tôi chỉ đi tè thôi mà. Tới nơi rồi mà tôi vẫn đứng bất động, hấn cứ nhìn tôi như vậy làm sao mà đi.

“Ngài...ngài cừ. Có thể quay sang chỗ khác một xíu không?”

“Không, làm đi. Ta không có nhiều thời gian đâu.” xì, có ai bắt hấn đi theo đâu mà hấn nói vậy. Tôi đành phải ngậm ngùi kéo quần xuống....

Hấn như vậy được đến hôm thứ ba thì tôi điên tiết lên. Tại sao hấn lại làm cái trò trẻ con này chứ.

“Ngài Cừ, tôi biết tôi sai rồi nhưng ngài cũng đâu cần bám dí lấy tôi thế này. Tôi có trốn nữa đâu chứ.”

“Em không có quyền quyết định.” hấn vẫn ngang nhiên ngồi nhâm nhi ly trà buổi sáng.

“Có, quyền công dân, ai cũng có tự do riêng mà.”

“Em là nô lệ của ta, không phải công dân.” tôi cứng họng. Hấn lại thắng tôi, trời ạ có ai giúp tôi không. A! Có rồi, Parina.

“Ngài cừ....hôm nay tôi đến chỗ Rina chơi được không?”

“Chơi cái gì ở đó? Ở đây chơi với ta không vui à?” trời đất....nhìn mặt hấn thôi là tôi hết vui nổi rồi, còn dám chơi cái gì với hấn nữa...

“Nhưng ngài khác, Rina khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Cô ấy là giống cái, ngài là giống đực. Giữa con gái với nhau sẽ dễ hiểu nhau hơn. Với lại hôm qua tôi cũng đã lau nhà, dọn dẹp hết rồi. Hôm nay ngài cho tôi đi chơi nha.” tôi nài nỉ cầu xin hấn.

“Có cái gì không nói được sao? Ta có thể lắng nghe em.”

“Nhưng tôi muốn có bạn.”

“Ta cũng có thể làm bạn với em.”

“Tôi với ngài không phải bạn mà là chủ - nô.” tôi trả lại hấn cái câu khẳng định này, bỗng tôi thấy hấn khựng lại một chút. Sau đó mở miệng.

“Được rồi.”

Tôi vui mừng rồi rít cám ơn hấn kèm theo nịnh nọt.

“Cám ơn ngài cừ, ngài thật tốt. Hôm nay tôi thấy ngài rất đẹp nha. Những ai đẹp đều hào phóng cả...”

“Không được nịnh. Ta ghét cái dáng vẻ nịnh nọt của em.” hấn lườm tôi. Tôi bĩu môi, không cho nịnh thì thôi. Tôi vừa quay đi thì hấn kéo tôi lại khiến tôi ngã nhào lên hấn, sau đó môi chạm môi. Hấn hôn tôi mãnh liệt,

“Và cũng không được bĩu môi.” nghe vậy tôi bặm môi lại, hấn lấy tay kéo môi tôi ra.

“Không được bặm. Để bình thường.”

“Vâng.” sao hôm nay hấn khó tính vậy? Cứ như một bà già hay cần nhằn ấy.

15. Chương 15: Gây Chuyện

Thế là tôi vui vẻ chạy đi thay đồ, nhưng tìm mãi mà chẳng thấy một chiếc quần nào, giờ tôi mới để ý, đồ của tôi bây giờ chỉ toàn áo và váy hoặc đầm, không có lấy một cái quần. Thật đáng quan ngại.

“Ngài Paric.. nhà mình có trộm sao?” Tôi lộ đầu ra ngoài hỏi hần.

“Không có, sao vậy?”

“Vậy tại sao quần của tôi biến mất hết vậy?” hần nói cũng đúng, chắc là không có tên trộm nào biến thái đến vậy đâu. Nhưng câu trả lời của hần khiến tôi suýt bật ngửa.

“À, quần của em ta vứt hết rồi. Hôm nay ra ngoài chơi vậy mặc đầm hay váy nào dài một chút.”

“Cái gì? Ngài vứt đồ của tôi? Đó là đồ của tôi mà.”

“Em có ý kiến?”

“Tôi...tôi không có ý chống lại ngài nhưng sao lại vứt đồ của tôi, ít nhất ngài cũng nên nói với tôi...”

“Vì nhìn chúng thật chướng mắt..” tôi thật hết nói nổi với hần, giận hần tôi cũng chả làm được gì ai bảo tôi bị bắt làm nô lệ chứ. Tôi mặc kệ hần, dù sao những bộ váy đầm này hần mua cho tôi cũng là hàng tốt và đẹp, hợp với tôi nên tôi cũng không tính toán nữa, nhưng bức chết mất. Tại sao cứ phải là váy hoặc đầm nhỉ? nó khiến tôi cảm thấy không được an toàn.

Paric dắt tôi đến nhà Rina chơi, trên đường đi hần để tôi chọn mua quà bánh đến thăm Rina rồi tiếp tục. Tôi có nhớ mình đã phải dừng lại trước một gian hàng trang sức cùng son phấn vì chúng thật lộng lẫy, tôi bị thu hút bởi đám đồ lấp lánh ấy.

“Lanie đấy à? Cô bé sói thích gì nào?” Cô cừu trông coi hàng cười vui vẻ nhìn tôi.

“Chào buổi sáng, bác Nitaly.” ở đây một thời gian với tần suất đi chợ mỗi tuần ba bốn ngày thì tôi cũng sớm biết được vài dân làng ở đây. Tôi nhìn xuống quầy hàng, có một cây kẹp trông đơn giản nhưng rất thu hút, nó màu đen, đính trên đó là ba viên đá tím óng ánh bé nhỏ trông như những vì sao sau hoàng hôn mà hôm đó Paric đã cho tôi ngắm.

“Chà, cô bé như cháu có tâm hồn tinh tế đấy. Chiếc kẹp ấy đã có nhiều người hỏi qua rồi nhưng cái giá hơi đắt nên họ không mua.”tôi định hỏi bao nhiêu nhưng Paric đã gọi tên tôi vậy nên tôi chỉ kịp nhún lại với Nita.

“Cám ơn ạ, cháu sẽ ghé lại sau.”xong tôi chạy đến chỗ Paric.

“Ừ, sáng tốt lành nhé. Cô trợ lí nhỏ của đức vua.” chà, trợ lí sao? Nghe thích hơn là cái chữ nô lệ kia nhiều ấy chứ.

“Vâng, cháu cám ơn.” Tôi vừa chạy đi vừa nói vọng lại.

Đến nhà Rina, cô Cừu xinh đẹp vừa mở cửa, thấy tôi liền nhào tới ôm tôi thắm thiết khiến tôi hơi giật mình.

“Ôi lâu rồi không gặp, Lanie.” Rina xiết chặt lấy tôi vừa ôm vừa cọ cọ má tôi.

“Ừm...Chào..Cậu... Rina..Khó thở..” Thế là cô ấy cuối cùng cũng thả tôi ra, cô gái nhìn dịu dàng hiền lành nữ tính mà mạnh vậy trời. Đúng là em gái của Paric có khác. Xong phần tôi, Rina quay sang ôm anh trai mình.

“Chào anh Paric. Sao hôm nay có hứng đến đây thăm em vậy?” Tôi có thể thấy rằng cô ấy đang lườm Paric.

“Anh trai đến thăm em gái có gì không được sao?” hần mỉm cười nhìn Rina. hừ.. tôi không đòi đi thì hần cũng có thêm đi đâu, chẳng qua đi theo canh tôi thôi, còn giả bộ..

“Phải không người anh bận rộn của tôi? Hay là do đi theo canh chừng cô bé này trốn thoát khỏi vuốt của anh? Anh càng xiết chặt thì cô ấy càng muốn thoát khỏi anh hơn đấy.” Rina khoanh tay ngược nhìn Paric, miệng nhếch cười

“Cũng không phải việc của em.” Paric vẫn giữ nguyên nụ cười ấy, hai anh em có nụ cười gian xảo như nhau cả, nhìn bọn họ đáng sợ quá, có phải sắp cãi nhau không? Chắc tôi phải làm cái gì đó trước khi tình hình càng đi xuống nữa.

“A, vậy chúng tôi vào được không Rina?” với Paric thì cô ấy mang vẻ mặt thách thức, châm chọc. Nhưng đối với tôi thì cô ấy quay phắt sang một vẻ mặt vui vẻ cực kì.

“Ồ được chứ, cậu vào đi.” Rina né sang một bên cho tôi bước vào nhưng Paric lại không vào theo tôi.

“Sao vậy Paric? Anh không vào à?”

“Ừ, trông chừng Lanie giúp anh. Anh đi làm chút việc rồi sẽ trở lại ngay.” sau đó hắn biến mất.

“Lại là làm việc,... ông anh của tôi...” Rina đóng cửa rồi đi pha chút trà hoa hồng cho cả hai. Cô ấy ngồi xuống cạnh tôi.

“Vậy hôm nay cậu chỉ đến thăm mình hay có gì muốn tâm sự thêm?” Uầy, cô ấy nói trúng tim đen tôi rồi. Tôi ngượng ngùng không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Thật ra mình muốn nhờ cậu giúp một việc nhưng...”

“Sao vậy? Cậu gặp khó khăn trong việc gì?”

“Chuyện là Paric...ngài ấy.”Tôi đang phân vân không biết có nên nói cho cô ấy nghe về những chuyện Paric đã làm với tôi không? Nhưng nếu không nói thì làm sao cô ấy giúp đây?

“Paric làm sao? Anh ấy gặp vấn đề gì à?”

“Không phải là ngài ấy gặp vấn đề... mà là... mình...” tim tôi đập nhanh như trống, lắp bắp nói.

“Cậu? Anh ấy làm gì cậu sao?” Rina nhìn tôi nghi ngờ làm tôi càng cúi đầu, tôi cảm thấy nóng ran hai bên má. Mà thôi có lẽ tôi không nên nói ra những chuyện nhạy cảm ấy, mất mặt lắm.

“Nào nói với mình đi, mình mới biết mà giúp được chứ. Rốt cuộc hai người đã có chuyện gì?”

“Ngài ấy... cậu có thể giúp mình trốn thoát khỏi ngài ấy không? Hay là cậu xin giúp mình đi.”

“Chà, là chuyện này sao? Coi bộ hơi khó vì anh ấy nhăm cậu lâu rồi. Giờ bắt được cậu, không dễ gì anh ấy để cậu thoát đâu. Nhưng mà mình thấy cậu ở với anh ta cũng đâu có gì tệ, mình đã nghe qua chuyện ở làng Sói vùng lân cận rồi, anh ấy còn tạo cho cậu cả một chỗ đứng nữa. Nè nha, mình thấy đứa con gái nào cũng khát khao được ở vị trí của cậu mà cậu còn muốn thoát khỏi anh ấy sao? Mình không thích anh ấy lắm nhưng mình vẫn phải công nhận anh ấy là một chỗ dựa vững chắc ấy. Vừa cao to đẹp trai, tài giỏi, là vua một vùng lớn, uy lực và giàu có.... Có gì không tốt chứ. Hơn nữa anh ấy gọi cậu là nô lệ nhưng cậu thấy có nô lệ nào được chủ nhân chăm lo cho chu đáo như vậy không?..” Những điều cô ấy nói không sai nhưng đó chỉ là vẻ ngoài thôi, không ai biết hẳn đối xử với tôi thế nào cả.

“Không phải như những gì cậu thấy đâu. Cậu không ở trong tình huống của mình cậu không biết được. Ngài ấy không tốt đến vậy, đó chỉ là mặt trước còn mặt sau thì... Nói tóm lại cậu có thể giúp mình không? Chỉ cần giúp mình thoát khỏi ngài ấy thôi, mình sẽ giúp cậu tìm một nô lệ khác thay thế.”

“Mình không nghĩ là anh ấy chấp nhận một nô lệ khác thay vì cậu đâu. Mình vẫn không hiểu, anh ấy tốt như vậy có gì cậu không ưng chứ? Mình sẽ không giúp nếu cậu không nói ra lí do thực sự.”

“Mình ưng hay không ưng không do mình quyết định nữa, mình chỉ là một nô lệ thôi. Và tin mình đi ngài ấy không tốt đẹp như cậu nghĩ đâu.... Được rồi mình sẽ nói nhưng cậu giữ bí mật nhé, ở đây mình chỉ tin tưởng mỗi cậu thôi, nhưng hứa với mình là phải giữ bí mật và sau khi mình nói xong cậu phải giúp mình đây.” nghe vậy Rina nghiêm túc nắm lấy tay tôi nói chắc nịch.

“Mình hứa với cả danh dự của mình.” nghe vậy tôi cũng an tâm một chút.

“Được rồi, thật ra... Paric, ngài ấy đã...” tôi ngập ngừng.

“Đã?”

“Đã làm chuyện đó với mình.”tôi nói bé xú.

“Cái gì? Anh ấy...?”

“Ừm...” tôi cúi gầm mặt xuống, hai gò má lại nóng ran lên.

“Sao có thể? Anh ấy làm vậy lúc nào? Rồi cậu có sao không? Có bị thương hay gì không?”

“Từ hôm mà ngài ấy mang mình về, nhưng dạo này ngài ấy không làm vậy với mình nữa nên mình cũng không có sao. Nhưng mình vẫn sợ, ngài ấy có thể lặp lại chuyện ấy bất cứ lúc nào nếu như ngài ấy thích, nhưng quan trọng nhất bây giờ là ngài ấy cứ bám lấy mình, điều đó khiến mình cảm thấy không được thoải mái, là nô lệ nhưng ít ra thì ngài ấy cũng phải cho mình chút thời gian riêng tư. Mình không muốn thế này, bị kiểm soát rất khó chịu và mình muốn được tự do nữa.”

“Trời đất, mình không nghĩ là cậu có thể chịu nổi gã cừu đực to lớn ấy. Cậu mà không nói mình cũng không biết được anh ấy biến thái như vậy. Nhưng mà những gì cậu nói có thật không đấy?”

“Thật mà, không tin thì cậu nhìn này.” tôi kéo tóc cùng khăn choàng ra để lộ một mảng da hôn khắp cổ. Lúc này nhìn Rina còn hốt hoảng hơn khi nãy nữa.

“Thánh thần ơi, cậu còn sống khỏe mạnh thế này là một sự may mắn ấy, thật đấy mình không đùa đâu Lanie. Được rồi mình sẽ nói giúp cậu, không ngờ gã anh trai của mình lại biến thái đến vậy. Ngoài chuyện này ra anh ta còn làm gì với cậu nữa không?”

“Không, ngài ấy chỉ làm những việc biến thái với mình thôi. Chỉ có việc đó và việc kiểm soát mình quá mức.”

“Đừng lo mình sẽ giúp cậu thoát khỏi ông anh biến thái của mình. Thật không ngờ.... được rồi. Bây giờ cậu trốn đi, chắc anh ấy cũng sắp về rồi, mình sẽ nói chuyện với anh ấy, giờ cậu vào phòng mình rồi trốn trong tủ quần áo đi. Nhanh lên.” Hay quá cuối cùng cô ấy cũng chịu giúp tôi. Thế là tôi nghe theo vội chui vào tủ quần áo trong phòng của Rina. Mùi thơm thật dễ chịu, nếu không phải đang hồi hộp thì chắc tôi có thể ngủ luôn trong này mất. Vừa lúc ấy thì Paric trở lại, tôi hồi hộp nghe ngóng tình hình nhưng vẫn không nghe rõ bọn họ nói gì với nhau cả. Một lúc sau tôi nghe Paric lớn tiếng khiến tôi giật cả mình.

“Không phải việc của em.”

Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập, ngày càng gần về phía phòng của Rina nơi tôi đang trốn, tôi lại nghe thấy giọng hần.

“Rina con bé ở đâu?”

“Anh tha cho cô ấy đi.” Tiếng Rina đi theo sau.

Tôi ngồi trong tủ mà tim đập rộn ràng, hần tức giận rồi. Hần mà tìm thấy tôi thì sẽ thế nào đây? trời ạ có phải lần này tôi lại gây chuyện không? Tôi chỉ muốn được giúp đỡ thôi mà, Rina à cậu đã nói gì với hần để hần nổi điên lên như vậy? Tôi nghe thấy tiếng mở cửa, tìm tôi như ngừng đập.

“Paric, anh không thể cứ như vậy mà vào phòng con gái...a” tôi nhìn qua khe hở cánh tủ, thấy Rina đứng chắn lại không để hần vào và kết cục là bị hần lôi qua một bên. Tôi im thin thít cố không gây ra tiếng động. Chết thật hần sắp tóm được tôi rồi. Hần đi vào giữa phòng quan sát rồi bước về chỗ cái tủ mở tung ra, tôi chết lặng ngồi đó trân trân mà nhìn hần. Đôi mắt hần sắc bén nhìn tôi như con mồi.

“Hừ, em giỏi lắm.” giây tiếp theo hần lôi tôi ra khỏi tủ với lực vô cùng mạnh, tôi xuýt ngã nhưng hần kéo tôi lại giữ thăng bằng cho tôi. Hần kéo tôi ra ngoài nhưng tôi chống cự và níu lại.

“Đừng, tôi xin lỗi, tôi sai rồi ngài Paric.” dù vậy nhưng tôi vẫn bị lôi đi, cảm giác như lần hần lôi tôi xuống tầng hầm vậy. Rina thấy thế cũng chạy đến níu lấy tay Paric.

“Paric, đủ rồi, tha cho cô ấy đi. Cô ấy vẫn còn nhỏ...a” hần vung tay ra khiến Rina té ngồi trên giường rồi hần quay đi kéo theo tôi nhưng rồi hần khựng lại. Lấy trong túi ra một thứ gì đó rồi vứt lên giường cạnh chỗ Rina. Đó là một cây trâm gỗ mun với ngọc đỏ nằm ở đầu trâm cực kì tinh tế. Điều đó khiến cả hai chúng tôi bất ngờ, cả tôi và Rina, thì ra khi nãy hần ra ngoài là để mua quà cho em gái, sao hần lại làm những việc khiến tôi khó hiểu như vậy. Thế là Paric kéo tôi ra ngoài cùng với sự chống cự của tôi. Hần bực mình xoay người lại vác tôi trên vai hần rồi đi đường tắt về nhà. Tôi không biết hần sẽ làm gì tôi khi về nhà nhưng chắc chắn 100% là sẽ rất mạnh tay. Và bây giờ dù tôi có cầu xin hần thì cũng chẳng có tác dụng

gì nữa. Những lần trước hắn tức giận đã cho tôi vài kinh nghiệm. Thứ nhất là cầu xin vô tác dụng với hắn, thứ hai là tôi chỉ có thể hứng chịu trận lôi đình của hắn và thứ ba...việc thoát khỏi sự trừng phạt của hắn sẽ không bao giờ xảy ra.

Tôi im lặng trên vai hắn, tim đập thình thịch chờ đợi những chuyện sắp xảy ra với tôi. Tôi sợ đến nỗi không còn khóc được nữa. Lần này hắn rất giống với hôm hắn tra tấn tôi dưới tầng hầm, tôi phải làm gì đây? Hay là tôi thử một lần nữa nhỉ?

“Ngài...ngài Cừu. Lần này đừng tra tấn tôi được không, tôi sẽ không tìm cách trốn nữa, tôi hứa...”

“Im đi đồ nói dối. Kẻ dối trá như em không đáng nhận được sự tha thứ.”

16. Chương 16: Hình Phạt

Đến nhà, hắn bỏ tôi xuống, mở cửa rồi lôi tôi vào sau đó đóng cửa thật mạnh. Hắn đẩy tôi vào tường, tay hắn chống hai bên bao vây tôi. Bầu không khí xung quanh thật áp lực. Hắn gầm gừ với tôi.

“Lanie, em chán sống rồi phải không?” tôi cúi gầm mặt xuống không dám đối mặt với hắn. Nhưng vẫn bị hắn bóp mặt nâng lên bắt tôi phải nhìn thẳng vào mặt hắn. Rồi hắn gầm lên.

“NÓI.”tôi giật mình, rướm rướm nước mắt nhìn hắn. Giọng tôi cùng cả cơ thể run lên.

“Tôi...tôi tôi...tôi...” đầu óc tôi trống rỗng không nghĩ ra một chữ gì để nói, nước mắt tôi trào ra dù tôi thật sự chẳng muốn.

“Khóc cái gì? hả? Oan ức lắm hả?”

“K..kh...không..có...” hắn bóp lấy miệng tôi.

“Tại sao trốn? Mấy ngày nay ta làm gì quá đáng với em sao?”

“N..ngài...ngài... không cho tôi thời gian riêng tư.”

“Bởi vì em trốn chạy, ta không còn cách nào khác. Lúc này cũng vậy, vừa đi khỏi một tí thì đã bày kế cùng con bé kia trốn ta...”

“Vì ngài...vì ngài...bắt tôi phải giao phối với ngài nên tôi cũng không còn cách nào khác. Làm ơn tha cho tôi đi, tôi rất sợ cảm giác đó.” đây đều là những lời từ tận sâu trong suy nghĩ của tôi.

“Sợ tại sao còn chọc giận ta?...” phải rồi, đều là do bức thư tôi lãng mạ hắn mà ra. Nếu không thì có lẽ hắn cũng chẳng trối tôi lại để trả thù khiến tôi sợ hãi bỏ trốn. Tôi không còn gì để chối cãi cả. Hắn nói tiếp.

“..hừ, sợ cảm giác đó vậy cái đêm ở chỗ lũ Sói là ai nằm dưới thân ta hưởng thụ? Là ai cầu xin ta? Hả?”

“Nhưng lúc đó là do tôi bị Lucifer bỏ thuốc.....tôi...”

“Vậy còn lần ở dưới tầng hầm, bị ta làm đến như vậy còn cầu xin ta làm nhanh hơn? Cái đó gọi là sợ sao?” tôi cảm nín, phen này tôi cứng họng thật rồi, thú thật tôi cũng không biết cảm xúc khi đó của mình ra sao....Hắn nhìn tôi rồi cười nhếch môi.

“Thế nào? Tìm không ra lí do? Hay do em không chịu tiếp nhận cảm xúc của chính bản thân? Rằng em cũng muốn ta?” Tôi im miệng nhìn hắn, có lẽ hắn nói đúng.

“Em nói xem ta phải trừng phạt cái miệng léo mép và cái ý nghĩ không thành thật này thế nào.” Tôi vẫn trừng trừng mắt nhìn hắn, không mở miệng nói dù chỉ nửa lời.

“Quỳ xuống.” hắn thả mặt tôi rồi ra lệnh. Tôi run rẩy làm theo, trong đầu cứ có câu hỏi hắn sẽ dùng hình phạt gì đây? Cầu cho hắn chỉ phạt bắt tôi khoanh tay quỳ gối thôi.

“Quỳ thẳng lên.” tôi liền lập tức quỳ thẳng lên. Rồi hắn vuốt đầu tôi.

“Ngoan lắm...giờ thì...”hắn bước đến chiếc ghế bành màu rượu đỏ ngồi xuống với tư thế thư thả.

“Lại đây.”hắn bảo. Thế là tôi đứng dậy...

“Ai cho phép em đứng dậy?...” hắn khiến tôi hơi thắc mắc, không đứng dậy thì làm sao đi đến đó?

“Bò lại đây.” hắn chỉ vào chỗ giữa hai chân hắn trên sàn.

Tôi cũng vâng lời làm theo nhưng không biết tên ma vương này đang giở trò quỷ gì đây. Tôi quỳ xuống, bò đến đó thì hắn lại bắt tôi cởi khóa quần cho hắn.

“Lấy nó ra...” tôi ngượng ngùng cho tay vào lấy ra vật đã sớm cương cứng ấy. Sau đó cúi gằm mặt xuống không dám nhìn.

“Còn chờ gì nữa? Ngậm vào.” tôi vẫn không thể thoát khỏi sự biến thái dâm dăng của hắn, hắn điên rồi, to như vậy làm sao ngậm vào. Vì vậy tôi chỉ lè lưỡi liếm xung quanh, cố làm thỏa mãn hắn nhưng hắn không đồng ý.

“Ta bảo ngậm vào, không phải liếm.” hết cách rồi, đành phải nghe theo hắn thôi. Tôi há miệng thật to sau đó ngậm lấy được khúc đầu, nhưng mà khó khăn quá, miệng tôi bé tí, nên chỉ ngậm được mỗi phần đầu, điều tôi không ngờ đến là hắn dùng một tay ấn đầu tôi xuống làm cho thứ đó đi vào cuống họng. Tôi giãy dụa, tay chống đẩy trên đùi hắn cố nhấc đầu lên nhưng lực tay hắn quá mạnh, cảm giác buồn nôn truyền đến cộng thêm việc tôi không thể thở được. Nước mắt ứa ra, khó chịu chết mất.

“Hm..ừm...” hắn tiếp tục nhấn sâu vào, nó quá to nên tôi cũng không thể nào dùng cơ hàm cắn được, cứ như bị kẹt lại vậy. Tôi đánh lên đùi hắn, vùng vẫy đến khi tôi nghĩ mình sắp chết vì ngạt thở thì hắn mới buông tôi ra, tôi ngay lập tức lấy nó ra rồi chống tay xuống sàn ho sặc sụa, cố gắng đưa không khí vào phổi. Thật tàn nhẫn, chỉ một chút nữa thôi tôi đã tắt thở rồi. Hắn quá tàn nhẫn đi, hắn còn trò gì để giày vò tôi đến chết nữa đây. Tôi sợ hãi lùi lại nhìn hắn đứng lên, không được rồi, tuy là tôi sai thật nhưng nếu cứ thế này tôi sẽ bị hắn giết chết thật chứ không đùa. Thế là tôi quay lại bỏ chạy, tôi phải chạy thật xa, ra khỏi nơi của tên hắc ám này trước đã rồi tính. Tôi lao đến cánh cửa chính kéo nó nhưng chốt cửa đã bị khóa. Tôi sợ hãi quay lại nhìn hắn.

“Lại chạy trốn...không mệt sao? Em tìm thứ này? đến đây mà lấy.”trên tay hắn là chìa khóa cửa chính nhưng tôi mà lại đó lấy thế chẳng khác nào dâng mình lên bàn ăn cả. Tôi loay hoay một hồi rồi quyết định chạy lên lầu nhưng hắn đã chặn được tôi và dồn tôi vào góc tường, hắn bước một bước tôi lùi một bước đến khi lưng tôi đụng phải thành tường. Hắn sắp vồ lấy tôi thì tiếng gõ cửa vang lên. Cả tôi và hắn đều im lặng cho đến khi bên ngoài có tiếng vọng vào.

“Paric, mở cửa đi, chúng ta cần nói chuyện.” là giọng của Rina. Tôi sắp được cứu rồi, tôi vui mừng thốt lên.

“Ri...a...” tên cừu liên chớp lấy tôi, bịt miệng tôi lại. Hắn mỉm cười gian tà.

“Còn có kẻ đến xem nữa. Cũng nên bắt đầu chứ nhỉ?”

Cái gì? Không lẽ hắn sẽ cho Rina biết hắn sắp ăn tôi? Hắn kéo tôi đến chiếc ghế bành khiến tôi sợ hãi nhưng miệng tôi đã bị bịt chặt, không thể hét lên.

“Ừm..ừm...” không thể nào đẩy tay hắn ra khỏi miệng tôi được. Cũng không thể ngăn hắn kéo tôi đi.

“Paric, em biết anh ở trong đó, mau mở cửa cho em.”Rina tiếp tục gõ cửa.

Tôi bị ép nằm ngửa trên chiếc ghế bành khi nãy hắn ngồi, đầu tôi tựa sát vào lưng ghế. Cuối cùng hắn cũng thả tay trên miệng tôi ra nhưng thay vào đó là hắn kéo vấy tôi lên, giựt đứt quần lót của tôi vứt sang một bên.

“Không... ” Tôi hét lên đầy sợ hãi và đã khiến cho Rina bên ngoài nghe thấy. Giờ tôi mới hiểu vì sao hắn mua toàn là váy và đầm cho tôi, còn quần của tôi lại mang vứt hết.

“Lanie, là cậu phải không? Lanie mở cửa cho mình đi.”

“Rina...cứu...áa...” tôi giãy dụa đạp Paric và chống tay định ngồi dậy nhưng hắn đã bắt lấy hai chân tôi dang ra để trên hai bên tay ghế rồi chặn lại ngay dưới khớp đầu gối tôi bằng cánh tay hắn chống trên tay ghế.

Hai tay tôi đánh, đẩy tay hắn ra, khổ nỗi da thịt hắn làm bằng đá hay sao ấy tôi đánh đến đau tay cũng chẳng hề hấn gì.

“Lanie, có chuyện gì vậy? Lanie cậu có sao không?” Chưa kịp trả lời tôi đã bị cái thứ to lớn kia nhồi nhét vào trong, đau điếng cả người. Không có khúc dạo đầu, cũng không cho tôi sự thích nghi, cứ như vậy mà vọt vào. Tôi hét lên thất thanh, hai tay nhanh chóng dờ xuống chống ở bụng chắc nịch của hắn, cào bấu. Tôi nhìn hắn đầy sợ hãi, hai bàn tay cố đẩy cơ bụng chắc nịch kia ra. Đau đốn dồn dập kéo tới, tôi chỉ còn biết khóc lóc.

“Đừng mà.. đau quá.. hức...làm ơn dừng lại đi. Rina...sẽ nghe thấy...” tôi sợ hãi nói thật nhỏ với hắn đứt quãng.

“Vậy cứ để nó nghe, để biết ta đã làm gì em.”

“Paric...anh làm gì Lanie, Paric mở cửa ra.”

Ở thế này tôi không thể nào làm gì được hắn, cũng không thể giãy ra, hoàn toàn bị dồn ép. Paric hắn mặc cho Rina ở ngoài gõ cửa dồn dập, tiếp tục đẩy vào trong cơ thể tôi phần thân to lớn của mình. Tôi cắn chặt răng chịu đau, cảm giác căng đến muốn rách lại trở về nhưng dù đau cách mấy tôi cũng không muốn Rina nghe thấy những tiếng dơ bẩn này. Tôi cố kiềm tiếng khóc nức lên vì sợ hãi, máu me như đứa trẻ bị đòn mà đánh vào người Paric, hết đánh rồi lại đẩy, giọng tôi nghẹn ngào.

“Làm ơn, đừng như vậy...chỉ cần không phải lúc này. Làm ơn... đừng để Rina nghe thấy chúng ta. Tối nay tôi sẽ làm bất cứ việc gì ngài yêu cầu, nhưng bây giờ... Aaa....làm ơn.... dừng lại đi.”

“Dù gì em cũng đã cho nó biết về chuyện của chúng ta rồi, còn biết ngại sao?”

“Tôi không...á.” hắn đột ngột đẩy vào trong tận cùng, bắt đầu màn tra tấn tôi. Trước mặt tôi là cơ bụng sáu múi săn chắc đang linh động làm cho cây gậy lớn ra vào theo tiết tấu. Đã vậy tư thế này còn khiến tôi thấy rõ mồn một toàn bộ sự tra tấn bên dưới của hắn. Nó to kinh khủng, cỡ phải hơn ba ngón tay của tôi cộng lại ấy. Vậy mà cơ thể tôi tiếp nhận nổi nó, mỗi lần tiến vào như xé rách tim tôi.

“Paric, đừng động đến Lanie. Em biết anh rất tức giận nhưng đừng lôi cô ấy ra để xả giận chứ... Paric...” tiếng gõ cửa giờ đã chuyển thành tiếng đập cửa, âm thanh dồn dập như tiếng tim tôi đập thình thịch vậy. Rina ở bên ngoài có vẻ đang rất lo lắng. Tay tôi giờ lên định bịt miệng để tránh âm thanh đau đốn của tôi phát ra lại bị Paric nắm lấy, hắn lôi hai tay tôi luồn qua phía dưới hai đầu gối ghì chặt ở đó. Tôi khóc nức nở, đôi con ngươi nhòe đi vì nước mắt, dưới thân bị hắn va chạm mạnh phát ra tiếng bạch bạch. Tôi vừa tức giận, vừa sợ hãi, vừa ngại ngùng. Bất lực đến thế là cùng, tôi không còn cách nào khác ngoài việc chịu đựng cơn giận của con Cừu đực man rợ này.

“Paric dừng lại ngay nếu không em sẽ cắt đứt tình anh em của chúng ta.”

“Áa... ” Một cú hích mạnh khiến tôi thét lên, hai bàn tay bấu chặt lấy thành ghế, Paric càng ngày càng hung hăng, hắn rút ra khỏi tôi sau đó kéo tôi ngã sấp ra sàn, tôi vội ngồi chồm dậy bỏ đi nhưng hắn bắt được một chân kéo tôi về, tiếp đến hắn bắt tôi quỳ gối chống tay lên sàn rồi một lần nữa nhét thứ đó vào trong tôi.

“Chạy đi đâu hửm? Em thích trốn chạy quá nhỉ? Ta có nên phế luôn hai bàn chân này không?” hắn nói với nhịp thở không ổn định.

“Không..tôi sai rồi....đau quá..” tôi lắc lắc đầu, bản thân bị xuyên xỏ liên tục không biết từ lúc nào đã dần sinh ra sự hưng phấn trong đau đốn.

“Vậy à? Ta còn tưởng da thịt em làm bằng kim loại. Biết đau sao cứ chọc điên ta lên vậy hả?” hắn vỗ vào mông tôi. Được rồi, quá lắm rồi, sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn chứ. Tôi uất ức gào lên với hắn.

“Á...bởi vì ngài khiến tôi không...không có cảm giác an toàn...hahh.. ngài ép buộc tôi.....ràng buộc tôi quá đáng nên tôi mới...không còn cách nào khác..”

“Câm miệng, còn dám trả treo?”hắn càng đánh tôi càng vùng vẫy gào lại hắn.

“Là do ngài ép tôi quá đáng, ngài.....áaaaa.” Hắn cắn tôi, trời ạ, hắn cắn tôi. Con cừu này điên rồi, hắn đâm sâu vào bên trong và ôm chặt lấy tôi ngọam lên cổ tôi đau điếng.

Ở cùng với bọn Cừu này riết rồi tôi cũng lắm tưởng chính mình là cừu, rụt rè sợ hãi và quên cả phản kháng, cho đến lúc này khi Paric cắn tôi khiến tôi nổi sùng lên. Tôi gào rú vùng vẫy như mất đi lí trí, không thêm chống tay nữa mà dùng hai tay cào lên tay hắn làm thành vài đường trầy đỏ, lúc này hắn mới buông tôi ra, bắt lấy hai tay tôi lật tôi nằm ngửa lên. Tôi trở thành một con sói điên dại quẩn quáo dưới thân hắn, hai bàn tay bị hắn áp chế đè chặt trên đầu nên chỉ có thể mở miệng nhe nanh cắn bậy trong không khí vì khoảng cách từ miệng tôi tới da thịt hắn cách một khoảng, hai chân tôi cũng không yên đạp đá loạn cả lên, tên khốn này tôi phải cắn hắn, phải ăn thịt con cừu này, ăn tươi nuốt sống hắn....

Nhưng tất cả những sự phẫn nộ của tôi đều bị tan biến khi hắn nhấp nhấp thân dưới, lực vừa đủ không khiến tôi đau. Sự kiên trì giữ nhịp ra vào êm nhẹ của hắn khiến tôi dần quên đi phản kháng mà mê muội, đắm chìm trong sự hưng phấn. Càng về sau, hắn nhấp càng nhiều, càng sâu, càng ổn định làm cho tôi bấn loạn. Cảm giác không an toàn lại xuất hiện, nhưng lại không thể phủ nhận là tôi đang hưởng thụ sự thăng hoa này. Trước mặt tôi là khuôn mặt điển trai xuất thần kích thích thị giác, khuôn mặt ấy ngày một gần, đôi môi gợi cảm hé mở.

“Lanie....Lanie....Lanie của ta.”

“Ừm....” tất cả những gì sau đó mà tôi biết là Rina đã không còn ở trước cửa khá lâu và tôi đã ngất đi trong sự hưng phấn do mất sức sau lần hắn ra bên trong tôi.

17. Chương 17: Chuyện Lúc Nhỏ

Trong mơ màng tôi nghe thấy tiếng Rina và Paric nói gì đó...rất ồn ào.

“Tại sao anh có thể làm như vậy? Anh điên rồi sao?”

“Ừ.”

“Cô ấy là bạn em.”

“Và cũng là của anh.”

“Sao anh có thể?...anh đang làm tổn thương cô ấy đấy anh biết không? Em đã tin tưởng anh, ủng hộ anh mang cô ấy về và chăm sóc...”

“Anh đã chăm sóc con bé rồi còn gì, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Đó gọi là chăm sóc hay sao? Nhìn đi Paric, cô ấy bị anh làm ra như vậy mà anh còn bảo đó là chăm sóc?”

“Em không hiểu đâu...”

“Tại sao lại không hiểu? Cô ấy là bạn em, còn anh là anh trai em, em sẽ phải nói thế nào với cô ấy đây? Rằng xin lỗi cậu vì anh trai mình đã hãm hiếp cậu sao? Anh là đồ tồi Paric.”

“Đủ rồi, Rina.”

“Em biết anh thích Lanie nhưng anh đã quá ràng buộc cô ấy và chẳng những thế anh còn...còn ép cô ấy quan hệ với anh. Đây là việc làm sai trái Paric à, anh sẽ không bao giờ có được trái tim của cô ấy nếu anh cứ tiếp tục cưỡng ép cô ấy.”

“PARINA.”

“Em nói gì sai chứ?”

“Đây không phải là việc của em.”

“Sao lại không? Cô ấy là bạn em....”

Tiếng nói nhòe dần đi và tôi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ. Đến khi tôi mở mắt thì Rina đã ngồi ngay bên giường nắm chặt tay tôi.

“Lanie, cậu tỉnh rồi.”

“Chào cậu.” giọng tôi khàn đặc, xác định mình đang nằm trên giường của Paric.

“Uống nước không?” một ly nước được đưa đến trước mặt tôi, tôi gật đầu và được Rina đỡ cho ngồi dậy uống cạn ly nước. Trời cũng tối rồi, tôi tự hỏi Paric đã biến đâu mất, không thấy bóng dáng hắc trong phòng.

“Cũng trễ rồi, cậu đói không? Mình đi lấy chút gì cho cậu ăn nha.”

“Ừm. Cám ơn cậu Rina.” tôi nhìn theo bóng Rina rời đi rồi ngồi thẳng dậy dựa lưng vào thành giường. Cảnh tượng lúc sáng kéo nhau về, từ lúc hắc điên cuồng giày vò tôi đến lúc hắc gợi lên sự ham muốn của tôi, nhận thức của tôi vô cùng rõ ràng, lúc đó tôi mê mẩn đến quên cả phải chống lại hắc, chúng tôi đã ôm chặt lấy nhau. Tôi không biết hắc như thế nào nhưng riêng tôi thì...cũng không biết phải nói sao, hơi ngọt ngào nhưng thỏa mãn vô cùng.

Rina mang một mâm thức ăn vào, là cháo và rau, còn có một ít thịt cá luộc cùng trứng chiên. Chà, những món mà hằng ngày tôi đều ăn. Thôi kệ, có vấn đề hơn không. Tôi đỡ lấy thức ăn và chén sạch tất cả, ngon không thể tưởng.

“Ngon quá, thực sự rất ngon luôn ấy, Rina cậu nấu ăn giỏi quá.” tôi khen ngợi tới tấp khiến Rina ngại ngùng cười cười.

“Thật ra đó là Paric nấu cho cậu đó. Mình không biết làm mấy món thịt này.”

“Cái gì? Paric nấu mà ngon thế này sao?”

“Cậu không biết anh ấy đã trải qua bao nhiêu công sức mới nấu được như vậy đâu. Hồi cậu mới về đây anh ấy đã phải đến quán ăn ngon nhất của làng, nhờ lão đầu bếp chỉ nhưng lão không đồng ý vì lão không thể chế biến những món cho thú ăn thịt, cuối cùng anh ấy vác bộ mặt bất mãn về nhà tự xử luôn. Vì cậu mà anh ấy đã phải ăn thịt để nếm thử mùi vị đấy. Ha ha, lúc đó trông anh ấy buồn cười chết đi.” phải rồi, mâm thức ăn lần trước chắc cũng do hắc nấu cho tôi.

“Vậy..vậy sao?” chuyện cũ lặp lại nữa rồi. Ăn tôi một cách dã man sau đó thì đối xử với tôi tốt một cách bất ngờ. Thế loại cư xử gì thế này?

“Ừm, bởi vì anh ấy thích cậu nên mới tận tình vì cậu đó.” tôi xuýt chút nữa thì mắc nghẹn, hắc? Paric mà đi thích tôi á? Có nhầm không?

“Cậu nói gì vậy? Không có chuyện đó đâu.”

“Do cậu không tin thôi chứ sự thật là anh ấy thích cậu lâu rồi.”

“Ồ vậy à? Mình còn không nghĩ khoảng thời gian mình biết ngài ấy là lâu nữa đấy.”

“Haiz cậu thực sự đã quên hết rồi Lanie à. Mình buồn cậu quá.”

“Mình quên cái gì?” tôi nhú mồm nhìn Rina đầy thắc mắc.

“Thôi để mình nhắc cho cậu nhớ. Hồi bé cậu đã cứu mình khỏi đám sói làng cậu, sau đó anh mình đến và thấy cảnh cậu cứu mình, từ đó bọn mình kết giao và thường hay lên đi chơi cùng nhau. Cậu không nhớ sao?” Tôi bắt đầu hơi ngờ ngợ ra chuyện gì đó nhưng vẫn không nhớ được.

“Cậu có thể kể chi tiết hơn nữa không?” tôi hỏi Rina.

“Là thế này. Mình nhớ sau cái đêm anh mình giết bầy sói của cha cậu thì cha cậu sống sót trở về và trở thành thủ lĩnh. Sau đó có một lần mình đi chơi khá xa làng nhưng lại gần làng sói của cậu, bị một đám sói con bao vây, lúc mình tưởng mình sẽ chết nhưng cậu đã nhào đến đánh bọn sói đó. Lúc đó Paric chạy đến nhưng thay vì vào đánh phụ cậu, anh ấy chỉ kéo mình ra chỗ an toàn rồi đứng đó xem cậu đánh. Lúc đó nhìn cậu ngầu kinh khủng luôn, một mình cậu chấp bốn năm con sói cũng trạc tuổi cậu lúc đó.”

“Ồ vậy sao? Mình nhớ lúc nhỏ mình có hay đi đánh nhau nhưng vẫn không nhớ được cậu và đám sói mà cậu nói.”

“Để mình kể tiếp. Lúc đó cậu đánh rất hăng nhưng không ồn ào như bọn sói kia, Paric nói với mình rằng những kẻ đánh trong im lặng là những kẻ khôn. Vì vậy mình càng hâm mộ cậu hơn nữa, khi mọi việc đã kết thúc thì bọn chúng cúp đuôi bỏ chạy như một lũ hèn còn cậu thì te tua cả người. Sau đó cậu quay lại hỏi bọn mình:”hai người không sao chứ?” mình không dám trả lời nhưng Paric thì đáp:”Mục đích của người là gì? Sao lại giúp bọn ta?”, sau đó cậu nói:”Chẳng có mục đích gì cả, chẳng qua tôi thấy ý đồng hiệp yếu là không công bằng với tôi cũng chẳng ư gì chúng nó. Đừng sợ, tôi không ăn thịt các cậu đâu.” sau đó Paric nói:”Sao ta có thể tin được loài ăn thịt như người? Làm gì có con sói nào tốt đến vậy?”, cậu nói:”Không tin thì thôi, chắc do tôi không giống những con sói khác, hoặc có thể tôi còn chẳng phải là sói.... À mà trời tối rồi hai cậu lo về đi, ở đây lát nữa bị lũ sói trưởng thành bắt gặp là tôi không đủ sức giúp nữa đâu.” sau đó cậu chạy ra con suối nhỏ gần đấy tắm. Vì trời tối nên bọn mình cũng chẳng tìm thấy đường về, Paric nói rằng muốn đi tìm cậu để hỏi đường và anh ta đã thấy cậu tắm dưới suối, mình để ý anh ấy nhìn cậu như muốn rút hai con mắt ra.”

“Cái gì? Vậy...vậy mình đã...đã” tôi mắc cỡ lắp bắp. Không ngờ bản thân đã bị Paric quấy rối từ lâu rồi.

“Ais, lúc đó cậu còn nhỏ mà lo gì. Đợi cậu tắm xong anh ấy mới dắt mình đến chỗ cậu đang nhóm lửa. Cậu hỏi:”Sao còn ở đây?”, Paric trả lời:”không tìm được đường. Còn người? Sao còn ở đây?”, cậu nói:”Bọn sói kia sẽ đi méc với cha tôi, bây giờ tôi đã bầm dập rồi, về nhà sẽ bị phạt nữa. Vậy chẳng khác nào tự giết mình.” Paric nói:”Không lẽ người không định về nhà luôn?”, cậu nói:”Về chứ, sao lại không. Chỉ là không phải bây giờ. Hay là hai cậu ngồi đây với tôi đến sáng mai tôi sẽ dắt hai cậu về, ở làng cừu phải không? Tôi biết đường đến đó.”, Paric hỏi cậu tại sao biết thì cậu nói do đi chơi nhiều nên biết. Lúc đó mình đã bật cười.”

“Thật sự là vậy mà, có gì buồn cười đâu chứ?” lúc nhỏ tôi không thể đi săn được nên chỉ có thể là đi chơi thôi, đi càng nhiều thì biết càng nhiều mà, có điều tôi chưa bao giờ ra khỏi khu rừng này cả.

“Rồi rồi. Sau đó cậu nướng cá rồi còn mời bọn mình ăn nữa, thấy bọn mình nhìn cậu với ánh mắt kì dị thì cậu mới nhớ ra bọn mình chỉ ăn cỏ và thực vật thân mềm thôi. Rồi cậu hỏi:”Hai cậu ở làng cừu vậy có biết chuyện con cừu đen không?”, lúc đó Paric hằm hằm nói:”Con cừu đen đó là ta.“, nghe xong lúc đầu cậu còn không tin, khi nghe mình kể lại thì cậu mới tin vậy mà chẳng những cậu không sợ mà còn thản nhiên nói:”vậy thì mạng đổi mạng thôi, cậu tha cho cha thôi, tôi cứu em gái cậu. Chúng ta huề.” Lúc đó mình đã rất ngạc nhiên vì cậu là con gái của Waff. Sau lần đó cậu hay lên vào làng của mình rủ bọn mình đi chơi. Lúc đầu Paric không cho nhưng sau đó lại để mình đi, những lần sau anh ấy còn đi cùng nữa. Lúc đó hình như anh ấy đã để ý cậu rồi.”

“Làm sao cậu biết được.”

“Mình chắc luôn. Mình còn nhớ hôm Paric nhận được rất nhiều lời tỏ tình của bọn con gái trong làng thế là mình đã chọc anh ấy rằng anh ấy sắp có bạn đời rồi. Cậu biết anh ấy trả lời thế nào không? Anh ấy nói:” Anh không thích mấy đứa con gái làng mình. Bọn họ quá yếu đuối, ít nhất cũng phải được như con bé Lanie thì còn có thể chấp nhận.” từ đó về sau mình thấy anh ấy có vẻ để ý cậu nhiều hơn, cũng hay nhắc đến cậu. Nhưng khoảng một năm sau thì cậu biến mất. Mình cũng ít ra khỏi làng hơn. Còn Paric thì cho người theo dõi cậu.”

“Theo dõi á?”

“Ừ, theo dõi, anh ấy còn điều tra lí lịch của cậu nữa.”

Thì ra là vậy, đó là lí do hần nói hần đã quan sát tôi từ rất lâu. Trời ạ, chuyện động trời như vậy mà tôi không biết.

“Vậy ngài ấy bắt mình về đây có phải vì...”

“À. Trước đó anh ấy có nói với mình sẽ tìm cách mang cậu về đây nhưng hôm đó lúc anh ấy đang nằm suy nghĩ thì cậu tự tới nộp mạng luôn. Nhưng trông cậu có vẻ không nhớ gì về bọn mình nên anh ấy bảo mình đừng làm gì cả, để một thời gian xem cậu có nhớ ra được bọn mình là ai không. Cuối cùng anh ấy chẳng những không nhắc cậu mà còn giấu luôn cả mình, lợi dụng cậu không nhớ gì mà ”bóc lột” cậu như vậy.... ”

trời ạ, thì ra...thì ra hẳn đã có âm mưu rồi. Chết tiệt, con cừu dê tiện đó. Hóa ra bấy lâu nay hẳn lợi dụng tôi quên mất quá khứ để hành hạ tra tấn tôi. Rina nói tiếp.

“Vậy nên cậu cũng đừng buồn. Anh ấy thích cậu thật đó, chỉ là không biết cách thể hiện với lấy lòng cậu thôi. Anh ấy hơi chuyên quyền một chút. Mình rất xin lỗi vì những chuyện anh ấy đã làm với cậu, nhưng mình cam đoan anh ấy không có ác ý gì với cậu cả. Chỉ là do không biết cách ứng xử thôi....và có lẽ do một chút biến thái...”

Thích....thích....Paric thích tôi.... Nghe vẫn không thuận tai tí nào. Tên máu lạnh như hẳn có thể thích một ai đó khác sao? Tôi vẫn không tin lắm.

“Ừm, không sao đâu. Cám ơn cậu, Rina. Cậu thật tốt với mình, mình sẽ ghi nhận những gì cậu đã nói cho mình biết. Mà lúc sáng cậu đập cửa xong rồi đi đâu vậy? Mình không nghe thấy tiếng của cậu nữa.”

“Mình không thể nào cứ đứng đó đập cửa mãi được vì Paric sẽ chẳng mở cửa cho mình đâu, vậy nên mình tìm đường trèo vào.”

“Cậu gan thật đấy.”

“Mình vì cậu mà nhưng xin lỗi vì mình đã không đến kịp. Lúc mình cật lực trèo được gần đến cửa sổ trên lầu thì Paric lại mở cửa gọi mình vào. Phải nói lúc đó mình thực sự muốn giết anh ấy luôn, và khi mình vào được đây thì đã thấy cậu nằm ngon giấc trên giường rồi.”

“Cám ơn cậu. mà mình thắc mắc sao cậu lại có thể nhớ được ngần ấy kí ức nhỉ? mình chả nhớ gì nhiều về lúc nhỏ.”

“Bình thường mà, mình nhớ dai lắm. Nếu cậu có thời gian mình sẽ kể chi tiết hơn.”

“Cậu thật tốt.”

“Có gì đâu. Cậu còn cần gì nữa không?”

“À không, cám ơn cậu. Mà ngài Paric đâu rồi?”

“Anh ấy...”

Thật trùng hợp khi tôi vừa hỏi xong cũng là lúc tiếng cửa mở ra kèm theo là tiếng của Paric.

“Rina, con bé sao rồi?” hẳn vẫn chưa vào phòng, nơi tôi cùng Rina đang trú ngụ. Tôi không muốn chạm mặt hẳn lúc này chút nào, nếu như Rina không nói cho tôi biết về những sự việc hồi bé thì có lẽ bây giờ tôi đã không sợ hãi cùng ngượng nghịu thế này. Thật khó khăn cho tôi nếu như bây giờ phải chạm mặt và thậm chí là nói chuyện với hẳn. Cứ nghĩ về việc Paric thích tôi, dạ dày tôi cứ sôi lên, không phải buồn nôn mà cảm giác như là nôn nao trong lòng, căng thẳng giống như tôi mới là đứa thích hẳn chứ không phải hẳn thích tôi. Chẳng lẽ tôi thích hẳn thật à? Không, không, làm sao có thể....hẳn khiến tôi ra nông nổi này mà tôi còn có thể thích hẳn được sao? Không được.... tôi níu lấy tay áo Rina, thì thầm với cậu ta.

“Rina, cậu cứ giả vờ là mình còn ngủ nhé. Suyt.” nói xong tôi chui hẳn vào trong chăn, chỉ chừa lỗ hổng nhỏ xíu để thở. Rina liền làm theo lời tôi, nói với hẳn rằng tôi vẫn còn ngủ thế là hẳn đuối khéo Rina về bằng việc “cũng muộn rồi” và “để cho tôi ngủ” hẳn còn bảo với Rina rằng để phần còn lại hẳn lo. Rina à đừng tin lời hẳn, tôi muốn bật dậy ngay mà nín Rina không cho cậu ấy về nhưng nghĩ lại cũng muộn thật rồi, không nên làm phiền cậu ấy nữa và lí do khác là vì Paric đã vào phòng rồi, tôi mà bật dậy hẳn sẽ biết được.

Sau khi ngôi nhà chỉ còn lại tôi và hẳn, bầu không khí trở nên ảm đạm hơn trước sự yên tĩnh của màn đêm, chỉ còn lại tiếng gió cùng bọn côn trùng. Nằm trong chăn tôi nhìn thấy những ánh nến đã dần tắt hết đi, bóng tối bao phủ lấy tôi...

18. Chương 18: Cảm Giác

Chỗ nệm kê bên tôi lún xuống, chuyển động thêm vài cái, tôi bị một cơ thể to lớn ôm vào lòng, một cái gì đó áp lên mặt tôi thông qua lớp mền dày. Chất giọng trầm đục vang lên sát tai.

“Xin lỗi vì lúc sáng....” hình như tôi nghe nhầm thì phải, hần vừa xin lỗi tôi à? Tên Cừu hách dịch này cũng biết xin lỗi hay sao? Mà thôi có vấn đề hơn không. Dù bị hần phát hiện nhưng tôi vẫn không lên tiếng, hần cũng vậy, chỉ là những ngón tay cứng cỏi thô to luồn vào trong mền ma sát với làn da của tôi, mỗi lúc một di chuyển xuống phía dưới. Tôi không thể nhịn được nữa, chẳng lẽ hần muốn..? Tôi sợ hãi nắm chặt lấy tay hần ngăn chặn hành vi không trong sáng của tên Cừu.

“Ta cần đắp chăn.” nghe hần nói vậy khiến tôi què chết đi, vậy mà cứ tưởng.... Chắc là do bị ám ảnh nên tôi mới như vậy. Tôi chui ra khỏi chăn, trả lại sự ấm áp cho hần rồi nằm dịch ra ngoài nhưng tất nhiên điều đó nằm ngoài sự cho phép của hần. Paric vòng tay qua eo tôi kéo lại ôm ấp, tôi như đang nằm trong lòng của một con gấu lớn, cái thứ mà bọn họ gọi là tim đập như tiếng trống dồn trong lòng ngực tôi. Cũng chẳng biết tại sao tôi lại tự nhiên ngượng ngùng đến thế. Thân nhiệt ấm áp truyền đến từ sau lưng khiến tôi nhón nhạo trong lòng.

Vậy mà bàn tay hần còn không an phận đặt lên bụng tôi xoa xoa, mặc dù nó rất dễ chịu nhưng đầu óc tôi thì không dễ chịu chút nào. Trong trí óc cứ lặp lại khái niệm “Paric thích mình từ rất lâu”, hần cũng không phải là máu lạnh, có nhiều lúc rất dịu dàng, quan tâm, chăm sóc, đôi khi là sự đụng chạm, những cái ôm hôn nhẹ nhàng mà không có một chút dục vọng, chỉ đơn giản là cách để hần thể hiện sự gần gũi với tôi, thậm chí là hình ảnh cơ thể nóng bỏng của hần vỗ lấy tôi, ăn tôi cũng được gọi lên. Tôi làm sao thể nhỉ? Không được rồi tôi phải ngăn sự bất thường này lại. Tôi bật dậy, áp a áp ứng nói với Paric nhưng mặt vẫn không quay về phía hần.

“Tôi..tôi muốn đi uống nước.” tay hần vẫn còn đặt trên bụng tôi nhưng đã ngưng xoa, hần ngồi bật dậy, tôi có thể cảm nhận được hần đang nhìn tôi nhưng tôi thì cúi gầm mặt xuống, vì căng thẳng mà hai tay nắm lấy tấm mền.

“Em đi được không?” phải rồi, hần không nhắc thì thôi, nhắc đến nơi đó lại đau nhói lên. Không đợi tôi trả lời hần đã rời giường và bảo tôi ngồi yên ở đây. Rất nhanh hần đã trở lại cùng một ly nước trên tay. Kế hoạch tránh né hần của tôi thất bại, tôi bình tĩnh cầm lấy ly nước uống hết một nửa rồi đưa trả cho hần cùng với lời cảm ơn gượng gạo. Hần cũng chẳng nói gì lặng lẽ đặt ly nước trên tủ nhỏ sát bên mép giường và trở lại trên nệm tiếp tục ôm lấy tôi.

Trường hợp lúc này lại tiếp diễn, tôi sợ rằng nếu cứ thế này hần sẽ nghe được nhịp tim của tôi mất nhưng tôi chẳng biết làm cách nào để nó ổn định lại cả.

“Lanie, em ổn không? Sao tim em đập nhanh vậy?” giọng nói trầm thấp vang lên từ đỉnh đầu tôi khiến tôi giật mình.

“Tôi.. Tôi ổn mà, không sao đâu. Ngài cứ ngủ đi, một lát nó sẽ bình thường lại thôi.”

“Có phải còn đau lắm không?”

“À vâng, cũng không đau lắm.” may quá hần không phát hiện ra rằng tim tôi đập nhanh như vậy là vì hần...

“Xin lỗi, ta đã quá tức giận và thô lỗ với em.” Hần thực sự đang cảm thấy có lỗi à?

“Tôi cũng xin lỗi vì đã lẳng mạ ngài. Tôi.. cũng sẽ không bỏ trốn nữa..” tôi đang thắc mắc rằng liệu những lần trước hần có cảm thấy cũng có lỗi với tôi không.

“Ừm. Em có trốn cũng chẳng được nữa đâu.” cánh tay xiết chặt hơn một chút, thật dễ chịu, một nụ hôn nhẹ chạm đến đỉnh đầu, tim tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cả người như không còn sức lực, tay chân bủn rủn cả ra.

“Em thật sự không sao chứ? Nhịp tim của em có vấn đề, để ta đi gọi thầy thuốc.” nói xong hần lập tức ngồi dậy, tôi hoảng hốt.

“Khoan, đừng. Tôi không sao, tôi ổn mà. Chỉ là....tôi..”

“Em làm sao? Nói mau.” hấn hồi thúc tôi, sự lo lắng của hấn hiện rõ qua hành động cùng với vẻ mặt gấp rút.

“Là do ngài.....nên tôi mới như vậy.” tôi cúi mặt không dám nhìn hấn, tiếng nói cũng bé lại. Chữ “ngài ôm tôi” cũng bị nuốt vào trong.

“Biết rồi, ta xin lỗi...” vừa nói hấn vừa vội mặc áo khoác nhanh chóng rời nhà. Hình như có gì đó không đúng, không phải hấn nghĩ là tôi đang nói đến việc sáng nay hấn làm với tôi chứ. Phiền phức rồi, biết thế tôi đã không bỏ chữ...để hấn hiểu nhầm.

Không lâu hấn đã vác thầy thuốc đến, vác theo nghĩa đen luôn ấy. Mặt ông ta lúc được đặt xuống đất sắc mặt tái nhợt như buồn nôn. Đó là một lão cừu với mái tóc trắng cùng bộ râu đủ dài để tay ông ta có thể vuốt. Ông đến bên giường và bắt mạch cho tôi rồi kiểm tra các thứ vao gồm cả tra khảo bệnh tình trước đây cùng các triệu chứng tôi gặp phải khi này. Tôi trả lời tất tần tật những điều ông hỏi một cách trung thực, sau đó mặt ông ta có vẻ hài hài, ông mỉm cười nhẹ rồi ra ngoài ngoắc tay ra hiệu cho Paric đi theo.

Rốt cuộc là sao? Tại sao không cho tôi biết kết quả mà còn cười? Thật khó hiểu, chắc ông ta đang nói gì đó với Paric, một lát tôi phải hỏi hấn mới được. Lão già khó hiểu....

Đợi đến khi thấy khuôn mặt đơ đơ của hấn lù lù đi vào tôi càng cảm thấy có gì đó bất thường hơn.

“Có chuyện gì không ổn sao ngài Paric? Lão cừu đó nói gì về tôi vậy?”

“Ông ta nói em không sao.” hấn chui lên giường vui vẻ ôm tôi. Cái này thì còn dị hơn nữa, hấn bị bỏ bùa à?

“Tôi đã bảo là tôi không sao mà ngài cứ mang ông ấy về làm gì cho phiền.” tôi nằm gọn trong lòng hấn.

“Ừm, ừm, do ta lo em không khỏe. Xin lỗi, giờ thì em ngủ ngon nhé.”Trời ạ trong một ngày hấn có thể nói câu xin lỗi được nhiều đến vậy sao? Ngủ ngon gì chứ hấn cứ ôm tôi khư khư thế này làm sao tôi ngủ được? Và sự vui vẻ của hấn khiến tôi lo lắng thế nào ấy. Khoan, vui? Tin vui? Khám bệnh xong và....vui....? Hình như...

“Ngài Paric....”

“Hửm?”

“Không phải lão ấy bảo với ngài rằng tôi có thai chứ?”

“Gi?...sao em nghĩ vậy?” hấn nhíu mày, nhướn miệng cười.

“Bởi vì tôi còn nhớ khi gia đình chị hàng xóm của tôi mời thầy thuốc đến khám và khi họ biết chị ấy có thai thì mọi người đều rất vui. Khi này thôi cũng thấy ngài có vẻ vui....”

“Hahaha...quan sát tốt, nhưng không phải vậy đâu. Em bình thường, không có gì cả. Hơn nữa nếu có thì vài tuần nữa mới có thể chuẩn đoán, bây giờ là quá sớm.”

“Hả? Ý ngài là sao?”

“Vì sau khi có kinh nguyệt thì hôm nay là lần đầu tiên ta ra bên trong em. Ra bên ngoài thì không sao nhưng ra bên trong thì em sẽ có thai....”

“Vây...vây...nhưng tôi vẫn chưa muốn có con...ngài..ngài...”

“Sao vậy?”

“Tôi còn quá nhỏ...tôi không biết cách nuôi dạy...tôi chưa sẵn sàng...tôi...tôi”

“Thì có ai bắt em đâu.”

“Nhưng ngài đã ra bên trong...”

“Shhh, đừng lo. Phần cơm tối nay ta có cho thuốc ngừa thai vào cho em rồi.”nghe vậy tôi thở phào, nhẹ cả người. Tên cừu thối tha này cứ khiến tim tôi lên xuống liên tục, một chết được. Chẳng những thế xác tôi bị hành hạ mà tinh thần tôi hấn cũng không tha.

“Ngài nói thật không?”

“Thật.”

“VẬY TÔI TIN NGÀI...”

“Ừm... Giờ thì ngủ đi. Trễ rồi. Ngủ ngon.”

“Vâng...ngài cũng ngủ ngon.” chà, hôm nay xảy ra nhiều chuyện thật, đúng là một ngày dài.

Dạo vòng quanh chợ một hồi tôi đã phải ôm một đống đồ lớn, nào là áo khoác, giày lông, bao tay, mũ khăn các thứ, hay nói cách khác là đồ dành cho mùa đông. Từ sớm tôi đã bị gọi dậy theo Paric ra chợ sắm đồ, là mua đồ cho tôi và tôi phải ôm hết đống đồ này về nhà. Thật bất công, hần cao lớn như một con gấu tại sao lại để đứa thấp bé như tôi ôm hết đồ trong khi hần chỉ có xách mỗi cái túi bao tay nhỏ xíu. Tôi đã hỏi xin hần để tôi về làng lấy đồ của tôi và cho người theo canh gác tôi nhưng hần không đồng ý, cứ khăng khăng bắt tôi phải ra chợ cùng hần.

Về đến nhà tôi quăng đống đồ xuống bộ ghế dài rồi ngồi sang một bên thở hồng hộc, ngồi nghỉ chưa được bao nhiêu tôi liền bị bắt đi giặt giũ đống đồ ấy rồi phơi lên, trời lạnh thế này mà còn phải đi giặt đồ....tôi đổ bệnh mất. Chưa hết, tôi còn phải giặt thêm đống đồ dơ của hần nữa, hần thật biết cách làm mệt tôi mà.

Cuối cùng cũng xong việc, tôi giũ quần áo ướt rồi vắt thật khô sau đó kẹp lên phơi, đến chiếc quần của Paric tôi phát hiện có thứ gì đó cộm cộm trong túi hần. Tôi cho tay vào lấy ra được chiếc kẹp mà lúc trên đường đến nhà Rina tôi đã để ý đến. Sao hần có được nó nhỉ? Có rất nhiều lí do xuất hiện trong đầu tôi. Nào là có thể hần mua thứ này cho ai đó, cho Rina chẳng hạn, hoặc cũng có thể là tôi....biết đâu được, hoặc... hần là thể loại đó....không không, chắc không phải đâu. Hần có biến thái thật nhưng cũng không đến nỗi như vậy.

Xong việc, tôi chạy vào nhà tìm Paric và phát hiện hần đã đi đâu mất rồi. Lạnh quá đi mất, sao hôm nay trời lại lạnh vậy? Tôi vội vào phòng lấy áo lông của hần mặc vào, chắc hần sẽ không mắng tôi đâu nhỉ? Lạnh thế này mà đồ của tôi chỉ vừa được phơi lên thôi. Áo khoác của Paric khiến tôi như mặc một chiếc đầm khổng lồ khi mà chân áo che khuất luôn cả hả bàn chân tôi lê xuống đất, tôi nhìn qua tấm gương và bật cười khanh khách, trông như một đứa trẻ tập làm người lớn vậy. Ngồi một lúc cũng buồn chán, tôi lên tầng trên chui vào thế giới giữa những chồng sách cao và tìm xem quyển nào có thể khiến tôi hứng thú mà đọc trong khi chờ Paric về.

Lúc tôi vừa tìm được cuốn Sói và Bầy Cừu gì ấy. Đọc được vài trang thì bỗng một cơn gió mạnh thổi đập cửa làm tôi thót tim. Sẽ không được tốt nếu cứ để cửa như vậy trong thời tiết thế này vì vậy tôi đứng dậy bước đến khép cửa, một vài hạt trắng trắng bay đậu lên mu bàn tay tôi rồi nhanh chóng tan ra. Tuyệt đã bắt đầu rơi, tôi nhớ lúc này chỉ vừa sang đông thôi mà, thật lạ. Tôi quay lại gọi..

“Ngài Paric.. Tuyệt rơi...rồi...” tôi chợt nhớ ra hần không có ở nhà. Thật ngượng dù ở đây chỉ có mỗi mình tôi. Không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy thật cô đơn ngay lúc này, chắc là do ở cùng Paric nhiều quá nên bây giờ chỉ có một mình giữa bầu không khí lạnh giá thế này khiến tôi cảm thấy không quen. Tôi thắc mắc không biết hần đi đâu, làm gì....mà thôi, sao lại nghĩ đến con Cừu biến thái ấy chứ. Quay trở lại với cuốn truyện kia thôi. Tôi chỉ mới biết được con người là loài ăn thịt....họ cũng giống chúng tôi ấy chứ, thật kích thích.

Trời tối rồi mà Paric vẫn chưa về, bình thường nếu có đi lâu đến như vậy hần sẽ nói cho tôi biết hoặc để lại lời nhắn chứ không im lặng và biết mất như thế này, cảm giác bất an cứ bao quanh lấy tôi đến khi tôi không nhịn được nữa mà ra ngoài tìm hần. Tôi chạy vào khu nhà dân hỏi thăm, một vài bác Cừu bảo rằng họ thấy Ngài Paric cùng một đứa trẻ loài Hươu đi vào rừng hướng ngọn núi cao phía Tây, tôi vội cảm ơn rồi đi theo hướng mà bọn họ nói, trời tuyết nhiều như vậy sao hần còn đi đến đó nhỉ? Vào đến rừng, tôi vừa ngửi mùi tìm hần, vừa gọi tên hần thật to.

Khí hậu lạnh buốt, cũng may tôi chưa giặt những đôi giày mới mua, bây giờ mới cảm thấy chúng thật quý giá đến nhường nào và cả cái áo khoác dài lê thê của Paric nữa. Dù tôi vẫn không thoát khỏi cái lạnh buốt giá của mùa đông, đặc biệt là mặt và hai bàn tay. Đi được đến chân núi, cổ họng tôi toàn là khí lạnh truyền vào khiến tôi cảm thấy có chút khô khan. Chiếc đèn dầu tôi mang theo cũng chẳng đủ để tôi sưởi ấm là bao. Tôi cố gắng thêm vài bước nữa, gồng lên hết thật to tên hần nhưng vẫn không có hồi âm.

19. Chương 19: Nóng Trong Lạnh

Tôi kiệt sức, có lẽ phải tìm chỗ trú trước khi chết còng ở đây thôi. Tôi còn quá trẻ để chết, nhưng còn Paric thì sao? Dù hắn có đối xử với tôi không được bình thường hay thậm chí “ăn” tôi thì tôi vẫn không thể phủ nhận rằng có nhiều lúc hắn cũng rất tốt, chỉ là do tôi chọc giận hắn nên tôi mới phải lãnh hậu quả thôi. Thú thật từ hôm hắn cưỡng bạo tôi trong phòng khách đến hôm nay hắn chẳng động gì đến tôi cả, hoàn toàn không luôn chỉ trừ những nụ hôn hoặc cái ôm hay xoa đầu, nựng má, vỗ mông này nọ.... Hắn cũng đâu đến nỗi đáng sợ đâu, nhỉ. Dù gì hắn cũng cho tôi ăn ngon mặc ấm, đối xử không hề tệ với tôi, để hắn chết còng ở đây tôi cũng cảm thấy có lỗi. Thiết nghĩ có lẽ tôi nên cố tìm thêm một chút nữa.

Kêu gào trong vô vọng, chân tôi đã tê cứng đến chẳng còn cảm nhận được các ngón chân, tôi quên mang vớ, chỉ xỏ không bàn chân trần trượt vào đôi giày và điều này khiến tôi vô cùng hối hận. Paric à người ở đâu, mau la lên để ta còn tìm. Nếu không ta sẽ bỏ mặc người chết lạnh ở đây...

Hình như tôi có ma lực truyền ý nghĩ hay sao ấy. Tôi vừa than vãn trong lòng thì nghe thấy tiếng ai đó phát ra từ trên dốc núi.

“Lanie....” tuy rất nhỏ nhưng tôi có thể nghe thấy, tôi vội đi theo tiếng kêu ấy và thấy một ánh đèn cách đó khoảng năm sáu cái gốc cây đen thui. Tôi vui như tìm được vàng, đôi chân mặc kệ tê cứng thế nào tôi vẫn chạy về phía ánh đèn kia.

“PARIC.” tôi hét lên sau đó lao đến ôm lấy hắn như ôm vàng, thú thật tôi cũng ham tiền lắm chứ chẳng phải cao sang gì, vì vậy vàng trong mắt tôi đương nhiên cũng vô cùng quý.

“Em làm gì ở đây? Đêm lạnh thế này còn ra ngoài...?”

“Tôi tìm ngài...”

“Được rồi, theo ta.” nói rồi hắn kéo tôi đi đến một cái hang, bên trong có một nhóm lửa ấm áp, tôi vội đi đến hơ hai bàn tay cùng đôi chân trong giày.

“Em liều thật, còn dám đi đến tận đây.” hắn ngồi xuống bên cạnh cởi bao tay ra.

“Vì tôi cảm thấy bất an nên mới đi tìm ngài, chẳng nói với tôi câu nào đã ra ngoài, lại còn đi lâu như vậy. Hơn nữa ngoài trời còn có tuyết. Tôi không lo mới lạ.”

Hắn nở một nụ cười như ánh trăng bạc sáng giữa trời đêm. Xoa đầu tôi, hắn bảo.

“Xin lỗi, khi này ta chỉ định đi mua ít đồ nhưng có một nhóc Hươu nhỏ lạc mẹ đi vào làng chúng ta, nên ta giúp nó đi tìm mẹ. Cũng không ngờ trời đổ tuyết dày thế này.”

“Vậy nên ngài vào đây ẩn náu?”

“Ừm.”

“Thế nhóc Hươu ấy thế nào rồi?”

“Tìm được mẹ nó trao trả rồi.”

Thấy hắn khoác chiếc áo không dày mấy, còn mỏng hơn chiếc áo khoác tôi đang mặc, thử chạm vào tay hắn, cũng lạnh không kém gì tay tôi nhưng nhờ đám lửa đã khiến chúng tôi ấm hơn một chút. Tôi chợt nảy ra một ý và cởi áo của mình ra khoác lên vai Paric, hắn cũng hơi ngạc nhiên nhìn tôi đến trước mặt thì hắn mỉm cười dang hai tay ra. Tên này hiểu ý tôi cũng nhanh ấy chứ, tôi nhanh nhẩu chui rúc vào lòng hắn như tôi đã làm trong mấy ngày lạnh lẽo gần đây, cảm nhận hơi ấm, mùi hương quen thuộc, hắn hoàn toàn cho phép tôi làm những việc giống như thế này. Tôi nhớ ra việc gì đó, tay móc ra từ trong túi cây kẹp lúc chiều tìm thấy được trong túi quần Paric, tôi đưa lên trước mặt hắn.

“Ngài Paric, lúc chiều phơi đồ tôi tìm thấy thứ này trong túi quần của ngài. Trả cho ngài.” nói ngoài miệng là vậy nhưng trong lòng tôi vẫn thầm mong đó là thứ Paric mua cho mình. Và rồi mong ước của tôi bị tan

vỡ khi thấy hần giơ tay lên lấy lại cây kẹp. Nhưng cũng rất nhanh tôi cảm thấy hạnh phúc và bất ngờ khi hần cài cây kẹp đó lên một bên đầu của tôi.

“Cái này là của em, không cần phải trả.” để cho chắc, tôi hỏi lại hần.

“Là ngài mua cho tôi sao?”

“Biết rồi còn hỏi?”

Miệng tôi cười tủm tỉm: “Tôi chỉ muốn biết chắc chắn thôi.” đây cũng không phải là lần đầu hần mua đồ cho tôi, nhưng đây là món phụ kiện đẹp lung linh đầu tiên mà tôi được hần tặng. Paric xoa đầu tôi: “Ừm, còn lạnh không?”

“Không, ấm hơn nhiều rồi.” ầm từ tâm hồn ra ngoài thể xác luôn ấy chứ. Hay là ngày mai tôi sẽ làm cái gì đó để đáp trả lòng tốt của Paric nhỉ? Phải hỏi Rina xem hần thích gì mới được. Trong lúc tôi chìm vào trong suy nghĩ thì bản thân đã bị ôm chặt bởi con Cừu ngồi đằng sau. Lời nói đùa ngẫu nhiên khiến tôi bừng tỉnh.

“Nhưng ta thì vẫn còn rất lạnh.” đúng rồi nhỉ, vì tôi che hết hơi ầm từ đám lửa truyền đến rồi còn đâu. Tôi vội đứng dậy nghĩ cách khác.

“Thôi tôi ngồi ngoài này cũng được rồi, ngài....á.” chưa kịp vớ lấy chiếc áo khoác dày trên người hần, tôi đã bị kéo nằm xuống đất, chiếc áo tôi định lấy đã bị Paric đặt lót bên dưới làm tấm lót mỏng cho tôi nằm trên đất.

“Kể cả như vậy ta vẫn còn lạnh thì thế nào?” đôi mắt đêm chiêu nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời.

“Thì...chịu thôi, tôi hết cách rồi.” hơi lạnh tràn vào, tôi lại không có áo khoác thành ra run rẩy.

“Vậy em có biết vận động sẽ khiến cơ thể chúng ta ấm lên không? Lanie...” một câu hỏi khiến tôi nhìn hần trân trân không biết nên nói gì. Vận động? Ý hần là sao?

“Vận động thế nào?” nhìn nụ cười hần có một chút thay đổi, trông hơi...nguy hiểm: “Đoán xem.”. Sắp rồi đây, tôi có thể đoán được ý đồ của hần, và nếu tôi có chống cự thì cũng vô ích. Dù sao tôi cũng quen với cảnh này rồi.

Nụ hôn của hần ập đến nuốt chửng tôi, khiến tôi tim đập thành thịch, “Paric thích mình” ý nghĩ đó lại vang lên trong đầu làm tôi càng ngượng ngùng hơn nữa. Kì lạ, tại sao tôi phải ngượng chứ. Chắc là hần không biết Rina đã kể lại những gì cho tôi đâu nhỉ. Tôi cũng không nên nói lại với hần, nếu không hần sẽ lại đi trách Rina mất. Nhưng tôi rất muốn hỏi thẳng rằng hần có thực sự thích tôi không. Nghĩ ngợi còn chưa xong Paric đã nhắc người tôi lên ngồi trên người hần, mặt chúng tôi đối diện với nhau, hai chân tôi mở ra gấp lại hai bên hông. Hần ôm tôi sát lại đến khi hai cơ thể không còn khe hở nào rồi tiếp tục giữ lấy gáy tôi chiếm lấy đôi môi vừa bị hần hôn mút sưng lên.

Răng lưỡi đều bị hần quét sạch qua, hần ôm tôi mỗi lúc một chặt khiến tôi có thể cảm nhận được phần bên dưới của hần đang cứng lên chạm vào nơi kín đáo của tôi. Hơi ầm cũng được truyền ra từ cơ thể nhờ sự hưng phấn hần mang đến cho cả hai, tôi khẽ đẩy hần ra, một nửa muốn tiếp tục, một nửa lại không. Hần di chuyển xuống phần cổ tôi, cắn mút. Tôi có thể cảm nhận được thứ mà trong người tôi đang tiết ra khiến bên dưới hơi ầm ướt khó chịu. Tôi đoán hần đang muốn làm chuyện đó nhưng ở đây thì làm sao mà được.

“Ngài Paric, dừng...”

“Biết rồi, ta sẽ có giới hạn.”

Ý hần là sao? Giới hạn là thế nào chứ?

“Ý ngài...?”

“Ta sẽ có chừng mực, đợi đến khi về nhà rồi tính. Ở đây quá lạnh đối với em, ta thì không sao nhưng có lẽ em sẽ không chịu được việc vừa nóng vừa lạnh thế này. Yên tâm đi.” hần nói rồi xoay tôi áp lưng vào lòng hần, phूं phूं chiếc áo khoác vừa nãy lót dưới đất đắp lên cơ thể tôi, rồi hần nhích thân mình ngồi dựa vào vách hang ôm tôi ngủ.

Ấm áp thật đấy, có phải dạo này hần đã biết kiềm chế hơn một chút rồi không? Tôi mỉm cười chui rúc vào lòng hần ôm lấy cánh tay đang ôm tôi và chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, chợt bụng tôi kêu rột lên khiến cả hai mở mắt. Ngượng chết đi được, tại sao lại là lúc này chứ. Paric nhìn tôi cười cười rồi lấy trong túi áo ra một ít lương khô.

“May cho em ta còn thứ này đấy, ăn đi.”

Tôi ngượng ngùng cầm lấy thức ăn trên tay Paric, cũng không quên nói cảm ơn hần. Phải nói rằng dạo này hần tốt hẳn ra ấy chứ. Nuốt nốt phần cuối cùng, tôi vui vẻ dựa vào lòng Paric nhắm mắt lại chờ đợi cơn buồn ngủ đến mang tôi đi. Nhưng mãi vẫn chẳng ngủ được, trong đầu tôi lại xuất hiện thật nhiều câu hỏi, tôi chợt miệng gọi hần.

“Ngài Paric, tôi có thể hỏi ngài chuyện này không?”

“Ừm” chất giọng trầm ấm vang ra từ trên đỉnh đầu tôi.

“Có phải ngài đã thích tôi rất lâu rồi không?”

“Sao em nghĩ vậy?”

“Là do Rina...a.. Ngài đừng mắng cô ấy nhiều chuyện được không? Là do tôi hỏi nên cô ấy mới nói cho tôi biết về chuyện quá khứ của chúng ta...” do nói mà không nghĩ làm tôi hơi lo mình sẽ khiến Rina bị tên cừu này mắng mất.

“Ừm.”

“Ngài sẽ không giận cô ấy chứ?”

“Ừm.”

“Vậy ngài thực sự thích tôi từ lúc nhỏ sao?”

“Ừm”

“...” sao hần có thể trả lời tỉnh bơ như vậy chứ? Hần cho rằng việc thích một người là bình thường đến vậy sao?

“Ngài chắc chứ?”

“Nếu không thì ta đã không mang em về đây.” vậy là Rina nói đúng rồi, hần đã có âm mưu mang tôi về đây và âm mưu ấy đã thành công hơn mong đợi nhờ sự ngu ngốc của tôi.

“Vậy...vậy sao ngài không... nói với tôi?” tôi ập a ập ứng. Sao vậy nhỉ? Tôi chợt cảm thấy ngượng ngùng vô cùng, đáng lí ra người nên có cảm xúc này là hần mới phải chứ. Vậy mà chẳng những hần không ngại mà còn không thể bình thường hơn mà trả lời các câu hỏi của tôi nữa.

“Nói với em thì ta được gì?”

Hần khiến tôi cứng họng, ừ nhỉ, hần nói với tôi thì hần cũng có được gì đâu, dù sao tôi cũng chẳng thích hần. Mà thôi kệ đi.

“Tôi không biết nhưng ít ra ngài cũng phải cho tôi biết là ngài thích tôi chứ.”

“Giờ em đã biết rồi đấy.”

Thật là....nói chuyện với hần tôi cảm thấy mình như bị ngu đi vậy. Câu nào cũng bị chặn.

“Vậy ngài đã biết tôi từ nhỏ...sao lúc mang tôi về đây ngài còn hỏi tôi tên gì?”

“Vì ta biết em không nhớ gì về chúng ta lúc nhỏ cả...”

“Vậy nên ngài mới gạt tôi?” tôi bắt đầu cảm thấy ấm ức khi biết được sự thật từ chính miệng hần.

“Đó là cách để em ngoan ngoãn ở bên cạnh ta nhưng ta đã sai khi nghĩ vậy. Em luôn tìm cách trốn ta.”

“Bởi vì ngài luôn bắt ép tôi...” tôi đứng dậy đối mặt với hần.

“Thì sao? Chỉ cần ta muốn, em không có quyền quyết định.” lại là câu này, hắn nắm lấy cánh tay kéo tôi ngã nhào vào lòng hắn, tôi cố vùng vẫy trong tuyệt vọng, đánh vào ngực và vai hắn đồng thời gào lên.

“Buông ra, đồ..... Ngài chẳng bao giờ nghĩ cho cảm giác của ai khác ngoài bản thân cả, ngài ép buộc người khác thì ngài được gì chứ? Ép buộc tôi sẽ chẳng thể khiến tôi thích ngài được đâu, điều đó chỉ càng làm tôi tránh xa ngài hơn thôi....” mặc cho tôi giãy dụa, hắn vẫn dùng một tay giữ chặt tôi ở đó, tay còn lại lấy chiếc áo rơi rớt dưới đất do lúc nãy tôi đứng dậy mà rơi trượt xuống. Hắn nhẹ nhàng khoác nó lên người tôi rồi ôm chặt lấy cả người tôi vào lòng như là sợ tôi sẽ bị lạnh vậy. Hắn ôn tồn nói.

“Không cần em phải có cảm giác với ta. Một mình ta thích em cũng đủ rồi. Những thứ khác ta có thể giải quyết....” nghe những lời này bỗng mọi sự tức giận của tôi đều tan biến, cảm giác lúc này thật khó tả. Tim tôi lại đập rộn lên một cách mất kiểm soát. Nhưng lời tiếp theo của hắn lại khiến tôi như đang ở thiên đàng mà rơi xuống địa ngục.

“Nếu em còn có ý nghĩ rời xa ta thì hãy nhớ rằng em còn người cha già ở nhà....và cả một ngôi làng thân yêu nữa.” hắn vừa nói nhỏ vào tai tôi vừa di chuyển tay xuống hông tôi vỗ vỗ như khiến tôi thức tỉnh ra vậy. Tên cừu này như một kẻ hai mặt đáng sợ, một mặt tàn ác, một mặt dịu dàng, mặt nào cũng khiến con mồi bị giầy vò cả.

20. Chương 20: Bày Mưu Tính Kế

Tôi lại cảm thấy ảm ức, muốn khóc nhưng chẳng thể khóc, hoàn toàn bất lực. Tôi buồn thiu để mặc cho hắn ôm, trong vài giây tuyệt vọng, một tia sáng lóe lên trong đầu tôi. Một ý nghĩ mới bắt đầu, hừ...nếu hắn đã lần tới thì tôi cũng chẳng ngồi yên đâu. Thích tôi? Tôi sẽ khiến hắn ghét bỏ và thả tôi đi thôi. Tôi sẽ phản công chết hắn luôn, hắn sẽ phải đầu hàng tôi thôi.

Ngồi trong lòng Paric, áp mặt vào vai hắn, tôi vui vẻ lên kế hoạch trong đầu, còn ngoài mặt thì nín nọt. Phải rồi, hắn ghét tôi nín nọt mà, từ giờ tôi sẽ làm toàn điều hắn ghét.

“Vâng ạ, tôi sẽ không làm trái lời ngài nữa, ngài Paric.” tôi dụi mặt vào vai hắn, ôm lại hắn.

“Ngủ đi.”

“Vâng.”

Hôm sau khi chúng tôi đã về đến nhà tôi liền xin phép hắn ra chợ mua ít đồ nhưng thật ra thì tôi đã lên đi đến nhà Rina. Cô ấy mời tôi vào nhà và đãi trà cùng bánh quy ngon hết sẩy. Quay lại với việc chính, tôi hỏi cô ấy vài vấn đề như:

“Rina này, Paric ghét nhất là cái gì vậy?”

“Ý cậu là sao? Ghét về cái gì? Ai hay cái gì? Việc gì?”

“Ý mình là cậu có biết ngài ấy ghét kiểu Cừu hay con vật nào đó như thế nào không? Tính cách rồi vẻ ngoài hay là cách ăn nói....”

“À. Mình nhớ anh ấy có nói rằng không thích sự yếu đuối, nín nọt, ở bẩn, ăn nói thô tục hoặc bất lịch sự với anh ấy...blah blah.” đầu óc tôi như quay cuồng khi nghe Rina nói tất tần tật về những thứ mà hắn không thích và chỉ nhớ được một vài ý. Còn lại hầu như đã bay ra ngoài tai hết rồi.

“Ồ ừm cảm ơn cậu nhé.”

“Ừm không có gì. Mà sao cậu muốn biết về những thứ này?”

“À mình chỉ muốn tránh những thứ ngài ấy không thích ra để lấy lòng thôi ấy mà.” tôi nói dối không chớp mắt và cảm thấy mình thật tội lỗi khi nói dối một ai đó.

“À, vậy chúc cậu may mắn nhé. Mà mình nghĩ anh ấy đã thích cậu rồi thì cậu có làm gì mà anh ấy không thích thì anh ấy cũng sẽ không để ý đâu. Yên tâm đi nha.”

....Hả? Cô ấy vừa nói... Sao có thể? Ừ nhỉ. Cũng đúng, nhờ hần sẽ bỏ qua cho tôi thật thì sao? Không không, nếu thực sự là vậy thì hần đã không phạt tôi vụ tôi bỏ trốn rồi. Không sao, kế hoạch của tôi vẫn sẽ được tiếp tục tiến hành.

Trời trở về nhà cùng với một chiếc bánh nướng thơm phứt và ngồi phịch xuống bộ ghế dài trước bàn làm việc của hần nhai miếng bánh một cách ngon lành. Tôi đã kịp thấy hần liếc nhìn tôi một cái xong lại nhìn xuống sấp giấy trong tay và tiếp tục công việc. Theo tôi được biết thì chiếc bánh trên tay tôi là loại mà hần thích ăn nhất nên tôi đã mua về nhưng chỉ một cái thôi và ngồi nhai nó nhóp nhép trước mặt hần, tôi cũng được biết hần rất ghét những ai mà nhai phát ra tiếng động vậy nên tôi càng cố nhai ra tiếng hơn. Sau khi ăn xong, tôi từ tốn rót ly trà ra nhâm nhi một hồi rồi ngồi vắt vẻo ở đó rung chân, tuy không quen lắm nhưng để đạt được mục đích tôi sẽ cố gắng.

Tôi cảm thấy Paric đã bắt đầu khó chịu. Cuối cùng hần đuổi tôi ra ngoài với lí do là “đi làm việc nhà” dù công việc tôi đã làm xong xuôi hết thảy. Không sao, tôi vẫn còn nhiều chiêu, tôi chạy đến nhà Rina mượn hộp trang điểm của cô ấy về và trét son phấn đậm thật đậm lên mặt, tất nhiên là không phải trông như một con hề rồi, chỉ là trông tôi già dặn hơn và xí xộn hơn thôi, nói chung nhìn kiểu nào cũng khó chấp nhận được. Bản thân tôi còn phải kì thị mình khi soi gương nữa thì chắc chắn Paric sẽ không ưa nổi tôi luôn cho xem.

Thế là tôi chọn một chiếc đầm hoa hòe mặc vào và thản nhiên bước lên lầu đi vào phòng sách, tôi bước đến trước mặt Paric tạo dáng thực nữ dịu dàng, dùng giọng e thẹn hỏi hần.

“Ngài Paric, ngài thấy tôi có xinh không?”

Hần ngược mặt lên nhìn tôi và bật cười, sau đó hần đứng dậy rời khỏi bàn làm việc đi đến chỗ tôi nâng mặt tôi lên và nhìn tôi từ trên xuống dưới, hần cười mỉm chỉ.

“Em lấy mấy thứ mày ở đâu?” hần ám chỉ đám son phấn trên mặt tôi.

“Tôi...mượn...của Rina.”

Paric tiếp tục giữ nguyên nụ cười và nói một câu khiến tôi muốn té xỉu.

“Ừm, đẹp lắm.” có phải tôi nghe nhầm không nhỉ? Hay là do mắt hần thực sự hỏng rồi?

Và tất cả những gì diễn ra sau đó mà tôi biết là hần đưa cho tôi một cái túi lớn cùng một đồng tiền và bảo tôi ra chợ mua đầy vỏ, tiêu hết tiền rồi mới được vào nhà và cả mang trả lại hộp trang điểm cho Rina, sau đó đẩy tôi ra khỏi cửa và đóng cửa. Trong khi đó tôi vẫn chưa được rửa mặt, trông tôi như một đứa nhóc tập làm người lớn vậy. Nếu tôi vào chợ lúc này thì chẳng khác nào đưa phân cho họ trét lên mặt mình. Tôi không thể phá hỏng hình tượng được. Dù tôi chẳng còn hình tượng gì trong mắt Paric nhưng đối với dân làng ở đây thì vẫn còn. Đứng ngoài trời lạnh khiến tôi run lên, chợt nghĩ đến con đường tắt mà Paric mang tôi về từ nhà Rina tôi mới nảy ra một ý rằng sẽ nhờ Rina giúp và trả hộp trang điểm cho cô ấy kèm lời cảm ơn luôn.

Vậy nên tôi che mặt chạy thẳng đến nhà Rina một lần nữa làm phiền đến cô ấy. Rina để tôi vào nhà và bắt đầu một tràng cười lớn khi nhìn thấy bộ dạng ma chê quỷ hờn của tôi.

“Lanie cậu làm sao vậy? Haha, trông cậu kì quá.”

“Mình biết, giờ thì cậu có thể cho mình mượn thứ gì đó để lau chùi cái này không?” tôi vừa nói vừa chỉ tay vào mặt mình.

Rina mang cho tôi một chiếc khăn ướt và lau đi những lớp son phấn trên mặt giúp tôi.

“Làm cách nào cậu có can đảm để vác bộ mặt này ra ngoài vậy?”

“Mình không có gan đến vậy đâu. Vì sau khi Paric thấy mình trông thế này thì ngài ấy liền đưa cho mình một cái túi và một đồng tiền, tổng mình ra khỏi nhà, bắt mình phải mua đầy túi hoặc tiêu hết tiền rồi mới

được về nhà. Và còn mang trả hộp trang điểm cho cậu nữa. Mình chẳng dám vào chợ, nên mới đi đường tắt đến nhờ cậu giúp đây. Mình còn chẳng biết nên mua gì cho đầy túi nữa.”

Nghe tôi tường thuật lại câu chuyện bi hài cô ấy lại không nhin được mà cười thêm một chập nữa.

“Không phải anh ấy cho tiền cậu đi mua đồ trang điểm cho riêng cậu sao?”

“Sao cậu biết?”

“Chứ khi không anh ấy thấy cậu như vậy sau đó tự động quảng tiền cho cậu đi mua đồ là sao?”

“Mình tưởng ngài ấy muốn làm bẽ mặt mình bằng cách để mình đi chợ với bộ mặt kinh dị như lúc này.”

“Trời ạ, anh ấy làm gì cũng có ý hết mà. Cậu suy nghĩ đơn giản thật đấy. Đợi một lát, mình đi mua cùng cậu.”

Sau đó Rina kéo tôi vào chợ lượn vòng quanh khắp chợ từ cửa hàng này đến rạp hàng nọ. Chẳng mấy chốc tôi đã có được bộ trang điểm cho riêng mình, chẳng những vậy, cô ấy còn lựa cho tôi vài bộ đồ cực kì đáng yêu và hợp với tôi.

“Nhưng Rina...tôi không biết dùng mấy đồ trang điểm này.”

“Để đó, về nhà mình sẽ chỉ cậu.”

Thế là sau khi bọn tôi đã tiêu sạch tiền Paric cho thì Rina lại kéo tôi về nhà chỉ tôi cách sử dụng từng món đồ làm đẹp. Sau đó thử nghiệm ngay lên mặt tôi và tròng vào cho tôi một bộ đầm ngắn phồng màu trắng cùng đôi giày cổ cao màu nâu, tóc tôi cũng được thắt lại. Cô ấy bảo tôi hãy giữ nguyên bộ dáng thế này và về nhà khoe với Paric đi.

Nhìn vào gương tôi cứ ngỡ mình là một con bé nào ấy chứ, chẳng giống tôi gì cả.

“Cậu chắc là mình có thể mặc như thế này chứ? Trông mình chẳng khác nào một cô bé. Paric sẽ cười mình cho xem.”

“Thì cậu có khác gì một cô bé đâu, mình chắc chắn anh ấy sẽ thích chết cho xem. Trông cậu đáng yêu quá trời, phải công nhận sự nhỏ bé của cậu thật dễ thương. Chắc cậu là con sói nhỏ con nhất làng rồi.”

“Mình biết mình không được cao lớn rồi. Đừng chọc mình nữa, mình sẽ khóc đó.” tôi cười đùa với Rina.

“Haha, được rồi, mình xong việc rồi nhá. Giờ cậu tự lo phần còn lại đi.”

Tôi cảm ơn Rina rồi chào cậu ấy và mang đồ của mình về nhà. Giờ tôi chẳng còn ngại ngùng mà hiên ngang bước đi trên đường về thông qua khu chợ nữa. Ai cũng ngược nhìn tôi với đôi mắt khác thường. Một số trong bọn họ còn khen ngợi rằng tôi đáng yêu hoặc “cô bé sói xinh đẹp”, dù rất thích được khen nhưng tôi vẫn không thích vẻ ngoài trẻ con quá mức này. Tôi đã trưởng thành rồi mà, tại sao trông tôi vẫn như một cô bé cơ chứ? Thật không công bằng.

Trở về nhà trong trạng thái nở hoa với biết bao anh mắt ngưỡng mộ, ghen tị cùng những lời khen. Tôi chợt nhớ ra như thế này là sai kế hoạch rồi, tôi đang làm cho Paric ghét mình mà. Lỡ hấn thích sự thay đổi của tôi hôm nay thì kế hoạch hỏng mất. Phải ăn mặc quái dị hơn một chút, lôi thôi cũng được. Nghĩ vậy tôi liền rung chuông gọi hấn mở cửa. Tôi trùm nón áo khoác lên che kín mặt mày, che giấu đi những thay đổi Rina đã làm cho tôi. Không lâu sau cửa mở ra, tôi liền cúi mặt nói với hấn và đưa trả vài đồng tiền thừa.

“Tôi mua đồ xong rồi. Đây là tiền thừa, tôi trả ngài.” đợi mãi tôi không thấy hấn đưa tay ra lấy lại tiền thừa, xuyết chút nữa thì tôi ngẩn đầu lên nhìn hấn và để lộ ra khuôn mặt vừa được tranh điểm lại này. Cũng may khi đó hấn gơ tay đặt lên đầu tôi vỗ vỗ.

“Em giữ đi, có cần đồ lặt vặt gì thì mua.” hấn tốt thật đấy, đúng rồi, tôi sẽ dành tiền để mua tặng lại hấn thứ gì đó để đáp lễ hấn tặng tôi cây kẹp.

“Vâng, tôi cảm ơn.” dứt lời, tôi bước vội vào nhà, hướng đi đến phòng vệ sinh. Sau khi đã “đến đích”, tôi thử phào đóng cửa thì cửa lại bị kẹt. Tôi rửa thơm và cố đóng nó lại một lần nữa và lần này là bị chặn bởi Paric. Hấn đẩy cửa bước vào.

“Ngài làm gì vậy?”

“Ta nên hỏi em mới phải. Cởi áo khoác ra đi nào.”

“Tôi...nó lạnh lắm, một lát vào phòng tôi sẽ cởi nó ra. Giờ thì tôi muốn đi tè, ngài có thể ra ngoài một chút không?” tôi vẫn giữ nguyên chiếc áo khoác trùm kín mít và hần cảm thấy khó chịu vì điều đó nên mới bám theo vào tận đây sao? Hay lại muốn quấy rối tôi đây? Hay là...hắn đã biết được...?

“Vậy cởi nón ra.”

“Nhưng...”

“Mau lên.”

Chẳng thể làm trái lời hắn được. Tôi xụ mặt xuống, từ từ cởi nón áo khoác ra.

“Ngước mặt lên nào.”

Thật là khó chịu, tôi cảm thấy mình chẳng khác gì con rối của hắn. Tôi ngước mặt lên nhìn hắn, thấy hắn nhếch môi một cái rồi bước đến gần, bàn tay nâng mặt tôi lên để đôi mắt sắc bén kia ngắm nhìn như soi kỹ từng lỗ chân lông trên mặt tôi luôn vậy. Sau đó tay hắn dời xuống cởi nút thắt áo khoác tôi để lộ ra bộ đầm màu trắng xinh đẹp mà Rina đã lựa cho tôi. Đôi mắt xám lướt nhìn tôi một vòng, có vẻ như đang đánh giá.

Khóe miệng hắn nhếch lên tạo thành đường cong xinh đẹp khiến tôi có hơi mê luyến một chút. Gò má tôi cảm nhận được bàn tay hắn đang nhẹ nhàng áp lên.

“Rina làm cho em?”

“Vâng. Làm sao ngài biết?” hắn vờ về khuỷu tay tôi, xoa xoa gò má hồng hây hây của tôi.

“Vì ta biết em chẳng có gu thẩm mỹ ổn như thế này. Ngoài Rina ra thì còn ai giúp em được?”

“...vậy ngài có thể để tôi đi tè được chưa?”

Giọng cười trầm ấm vang lên, hắn cúi xuống hôn lên đầu tôi rồi bước ra ngoài, để lại một lời khen.

“Em trông đẹp đấy.”

Sai rồi, sai hoàn toàn. Sau bao cố gắng của tôi...cuối cùng cũng chẳng có kết quả gì, đã vậy mà tôi còn để hắn thấy bộ dáng này để hắn thích thú hơn nữa chứ. Mang vẻ mặt bực bội đến trước bồn nước, tôi hất nước nhẹ lên mặt rồi dùng khăn lau chùi đi lớp son phấn, khuôn mặt mộc quá quen thuộc dần hiện ra. Tôi nghĩ rằng cũng không cần thiết phải mặc bộ đầm nữ tính này nữa vậy nên tôi cởi nó ra, sau đó quần tắm khăn dài lớn quanh mình, bỏ bộ đầm vào sọt đồ bẩn rồi hiên ngang bước ra ngoài cứ như cả ngôi nhà to lớn này chỉ có một mình tôi ở trong vậy.

Nghĩ rằng Paric không lí gì mà còn ở đây cả, hẳn chắc đã phải ở phòng làm việc rồi mới đúng. Vậy mà vừa mới bước vào phòng ngủ tôi đã thấy hắn ở đó, hắn vừa cất một cái hộp nhỏ vào ngăn tủ. Tôi giật cả mình, tay theo phản xạ đặt lên ngực. Hắn cũng đã thấy tôi, nhưng đôi mắt lại dời xuống chiếc khăn tắm quấn trên người tôi. Cả hai chúng tôi đều bất động trong giây lát cho đến khi tôi chủ động mỉm cười với hắn một cái và bước đến tủ quần áo lấy ra một bộ đồ thường ngày để thay, hơi lạnh của mùa đông áp vào da thịt khiến tôi run run.

“Ngài xong việc rồi, có thể ra ngoài cho tôi thay đồ không?”

21. Chương 21: Kích Thích

Hắn đứng tựa vào tủ kéo, khoanh tay nhìn tôi. Lại là ánh mắt quan sát ấy, chúng khiến tôi không thoải mái tí nào. Hắn hơi nghiêng đầu, nhếch môi và lắc nhẹ đầu.

“Không.”

Biết ngay là thế nào hần cũng không chịu bước ra ngoài mà. Phải rồi, cảnh đáng xem thế này thì tên biến thái nào bỏ qua cho được, đặc biệt là con Cừu này. Thôi dù sao tôi cũng chẳng muốn tốn quá nhiều sức lực mà chẳng nhận được kết quả như mong muốn, dù tôi có chạy thì vẫn bị hần tóm, một khi đã muốn rồi thì có ai ngăn được hần?

Hy vọng là tóc tôi đủ dày để che đi cơ thể và tất nhiên là ngoại trừ từ phần mông trở xuống rồi vì tóc tôi chẳng dài đến vậy. Xoay lưng về phía hần, tôi tháo khăn bông ra rồi quấn nó xuống hông, che đi phần bên dưới.

Còn chưa kịp mặc áo lót vào tôi đã nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng phát ra. Xoay mặt lại tôi thấy Paric đang bước đến một cách chậm rãi, tôi tháo chiếc khăn quấn quanh hông ra để che phần trước của tôi và đồng thời xoay cả người lại nhìn hần đi đến một cách cảnh giác cho đến khi tôi nhận ra tất cả đều vô ích khi đến bản thân tôi còn chẳng làm gì để chống lại hần cả.

Khoảng cách của chúng tôi nhỏ dần lại đến khi chỉ còn một gang tay, tôi nắm chặt chiếc khăn áp sát nó vào ngực còn hần thì nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tôi kéo nhẹ vòng qua sau gáy hần, khẽ bảo tôi giữ chặt lấy, trong nháy mắt hần cúi xuống thấp hơn, hôn lên xương quai xanh của tôi, luồng hai tay ra sau đầu gối tôi nhắc cả cơ thể tôi lên. Chẳng có lý do nào khiến tôi không buông tay còn lại ra vòng qua cổ hần vì sợ ngã cả, rốt cuộc làm khăn tắm tuột xuống đất qua kẽ hở giữa hai chân tôi và cơ thể hần.

Đôi chân quấn lấy eo hần, cơ thể trần trụi non nớt ngay trước mặt, hần tiếp tục nâng tôi lên cao hơn một chút để rồi khiến cho cặp nhũ hoa cương cứng vì nhiệt độ lạnh lẽo kia ướt đẫm trong khoang miệng ấm nóng của con Cừu ấy. Chúng tôi chẳng nói gì với nhau cả, hần im lặng ngậm lấy tôi. Chống cự chỉ khiến hần càng mạnh bạo hơn chiếm lấy tôi, kết cục chỉ đem lại đau đớn. Thay vì vậy tôi nghĩ mình nên mặc kệ hần và cứ thử phóng khoáng một lần xem sao. Dù gì về ngoài hần cũng hoàn hảo, khiến thị giác của tôi dễ chịu, động tác cũng nhẹ nhàng, dịu dàng nên cứ mặc kệ hần. Tôi muốn thử một lần.... như cái đêm tôi khao khát hần ở làng Sói Bóng Đêm.

Paric giữ nguyên động tác mút ngực tôi và ngồi xuống giường, một tay đỡ mông, xoa nắn còn một tay áp lên lưng tôi đẩy về phía hần, hần há miệng to hơn và ngậm lấy một phần lớn hơn... cẩn thận. Tôi hưng phấn, đôi bàn tay căng thẳng duỗi ra luồn vào mái tóc trắng ngà, ngại ngần chẳng dám quá phóng thích dục vọng đang dâng lên trong lòng bởi sự đụng chạm của hần.

Bàn tay to nâng tôi lên cao hơn để đôi môi của hần chạm vào phần bụng nhạy cảm và hôn dần lên cổ tôi. Trong chớp mắt hần đè tôi dưới cơ thể trắng kiện của hần. Hôn sâu lên bộ da mềm mại trắng phếu của tôi. Tiếp theo là đến môi, lưỡi, răng đều bị quét sạch bởi đôi môi mỏng gợi cảm của gã Cừu ấy.

Tôi nghe thấy tiếng tháo dây lưng quần của hần. Nụ hôn bị ngắt bởi động tác rũ bỏ quần áo của hần. Làn da ngăm đen quyến rũ lộ ra ngay trước mắt tôi. Trong nháy mắt hần hoàn toàn trần trụi như một đứa trẻ sơ sinh. Khoảnh khắc tiếp theo, đứa trẻ to xác ấy ụp lên người tôi vuốt ve khiêu khích.

Ngón tay thô kệch len lỏi vào vùng ẩm ướt mẫn cảm của tôi, vuốt ve lên xuống rồi chui tọt vào trong kèm theo những nụ hôn sâu vào cổ, ngực tôi. Tôi rùng mình trước sự xâm nhập bất ngờ nhưng sau đó lại rất hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng này.

Được một lúc, Paric rút khỏi cơ thể tôi, lấy ra lọ dung dịch mà đêm đầu tiên tôi đã thấy hần dùng.

“Đó là gì vậy?” tôi hỏi hần.

“Dùng để bôi trơn....” dường như đoán được tôi vẫn còn thắc mắc, hần nói tiếp:“....vì em sẽ không đủ ẩm ướt để có thể tiếp nhận ta nên dùng thứ này sẽ nhanh hơn.”

Xong việc, hần cất lọ dung dịch ấy đi rồi bắt lấy hai chân tôi giang ra hết cỡ đồng thời lấy một chiếc gối đệm dưới mông tôi khiến nó cao lên. Một luồng hơi se lạnh khiến tôi rùng mình.

“Ngài Paric...tôi lạnh.”

“Lát nữa sẽ hết lạnh.”

Paric chống vật lớn ngay nơi ấy của tôi rồi bám tay lên eo tôi.

“Ráng chịu một chút, ta vào.”

“Vâng...”

Đôi tay to nắm lấy eo tôi, vật lớn từ từ đi vào. Đau đớn kéo đến khiến tôi nhúu chặt lông mày, tay nắm chặt tấm mền bông. Tôi cắn răng chịu đựng, rất nhanh hấn đã chạm mồi, lại rút ra rồi cắm vào nhẹ nhàng. Đau đớn khiến tôi toát mồ hôi hột. Sự cứng rắn, nóng hổi của hấn bên trong khiến tôi rùng mình. Cả đôi mắt rực lửa tình kia cũng vậy, hấn nhìn tôi chằm chằm như đang quan sát biểu hiện trên gương mặt tôi.

Từng nụ hôn nhỏ rơi xuống trên mặt tôi, hấn thúc đẩy nhanh, căng đầy, bên dưới đau đớn bao nhiêu, bên trên lại được xoa dịu bấy nhiêu. Hấn khẽ nghiêng mặt sang vành tai tôi, hơi thở nồng nóng, dồn dập của gã đàn ông khiến tim tôi đập mạnh. Hấn thì thầm tên tôi bên tai, tôi run rẩy theo từng nhịp thở và ra vào của hấn.

Bỗng hấn rất hung hăng đâm vào, tim gan nội tạng tôi như bị đâm xuyên. Đau đến chẳng thể phát ra tiếng, tôi cong người, miệng mở thật to, vài giây sau mới thở nhẹ ra yếu ớt. Còn chưa thích ứng được hấn tiếp tục lặp lại sự thô bạo đó. Tôi cắn răng cảm nhận nỗi đau đến liên tục.

“Sao không kêu lên?” hấn hỏi, chất giọng nặng nề đục ngầu như đang chất vấn.

“Tôi...đau...á...”

Dường như tiếng la của tôi đã khiến hấn kiềm hãm lại một chút. Lực ra vào cũng chằm chằm lại, hấn để ý đến cảm nhận của tôi.... Tôi thở gấp, rên rỉ, tay bám lên cánh tay hấn chống hai bên. Sắc độ hai màu da tương phản nhưng lại càng khiến tôi thêm hưng phấn.

Một cái nhấc tay, hấn lật tôi nằm sấp trên giường, khẽ ngồi lên đùi tôi, cúi xuống cắn nhẹ khắp lưng và gáy tôi. Hấn nắm lấy hai mông tôi tách ra rồi lại chui vào lấp đầy bên trong, dùng tốc độ gấp rút. Tôi rên lên, cau chặt mày.

“Ah... Từ từ...thôi...”

Đúng như tôi nghĩ, lời của tôi hoàn toàn vô tác dụng đối với hấn, sự ướt át cùng kích thích của hấn cuối cùng làm tôi tuôn trào nhưng hấn thì chưa. Một cơn cừ động dục thì phải làm bao lâu mới có thể thỏa mãn nhỉ?

Một khoảng thời gian khá lâu trôi qua hấn mới phóng thích ra trên mông tôi rồi nằm sang bên cạnh. Hấn vớ lấy chiếc khăn tôi làm ướt lúc nãy lau đi chất nhầy trên mông tôi rồi kéo tôi vào lòng. Hấn đắp chăn cho cả hai. Tôi đã mệt muốn chết rồi, thỏa mãn cực kì rồi, nhưng hấn thì hoàn toàn không. Bởi vì bên dưới lớp mền, thứ đó vẫn còn cương cứng ngắc.

Ngoài việc gối đầu trên cánh tay hấn tôi chẳng dám hó hé gì cả vì tôi biết hấn đang kiềm chế để không làm chết tôi.

“Vài ngày nữa em cùng ta đến Làng cừ núi Ferri, dự lễ mùa đông và ta có một vài thứ cần bàn bạc với thủ lĩnh làng ấy.”

“Vâng. Chỉ hai chúng ta thôi ạ?”

“Còn mang theo một số cừ của làng mình nữa. Họ thường hay gọi là tùy tùng.”

“À. Làng Cừ núi có phải ở vùng của chúng ta không? Hay là ở vùng lân cận ạ?”

“Vùng lân cận, khá xa, cách hai ngày đi xe.”

Thoảng qua cũng đã đến ngày chúng tôi lên đường. Đám cừ binh lính của Paric thuê một vài ba cỗ xe ngựa, tôi cùng Paric ngồi riêng bên trong một chiếc. Cả đoạn đường đi tôi háo hức không thôi, lần đầu tôi được đi xa đến vậy. Những lúc dừng chân dừng bữa đều mang lại cảm giác mới mẻ, bầu không khí khác hẳn đi.

“Paric, ngài có thường đi xa thế này không?”

“Thỉnh thoảng.”

“Thích thật.”

“Sau này em có thể đi cùng ta.” tôi quay đầu lại nhìn hấn bắt gặp ánh mắt hấn cũng nhìn lại tôi, tôi mỉm cười với hấn, bày tỏ cảm ơn.

“Vâng.”

Qua khung cửa tôi thấy được hàng đồng cảnh đẹp đủ các thể loại, từ rừng rậm, đồng cỏ, cánh đồng hoa đến đồi núi, ao hồ. Tôi ngắm chúng như thể hàng giờ mà chẳng thấy chán, còn rất thư giãn. Một mặt khác, Paric lại ngắm tôi như cách mà tôi đang ngắm cảnh. Đồng ý là tôi đã quen với sự biến thái của hấn nhưng cảm giác bị nhìn chăm chăm như vậy khiến tôi ớn lạnh sống lưng. Tôi biết điều đó bởi vì mỗi khi quay lại tôi đều thấy hấn nhìn tôi, thấy tôi nhìn lại hấn mỉm cười với tôi một cái.

Đêm đến chúng tôi tập vào một làng nhỏ bên đường và thuê phòng trọ. Ở những vùng thoáng mát thế này thường là làng của thú ăn cỏ và nơi chúng tôi đang ở tạm là làng Bò - Bò Vàng.

Bọn tôi đến một nhà khách dành cho nhiều loại thú, đây là nhà khách mà bất cứ nơi nào cũng có dành cho các thú thích đi du ngoạn. Kích cỡ các loài thú khác nhau nên đồ dùng sinh hoạt cũng khác nhau, nhà khách này chính là nơi mà có tất cả các phòng dành cho các loại thú lớn nhỏ.

Các loại thú được chia theo từng loại kích cỡ, ví dụ như loài chuột, rắn, thỏ, nhím, gà, chồn,...sẽ được liệt vào hàng thú nhỏ và tất nhiên bọn họ sẽ bé hơn loài của tôi rồi. Đối với bọn tôi, kích cỡ sẽ được liệt vào hàng trung như loài sư tử, dê, chó.... Lớn hơn là gấu, linh dương, tê giác, voi, hươu cao cổ.... Đại loại vậy.

Nhưng vấn đề ở tôi là nhìn tôi trông chẳng khác nào thú nhỏ cả, nhiều khi tôi cũng nghi ngờ về giống loài của mình lắm nhưng vì ai cũng tin tôi là sói nên tôi dẹp cái nghi ngờ đó đi và nghĩ rằng có lẽ do tôi kén ăn lúc nhỏ nên giờ mới bé xíu thế này. Còn Paric hả? Nhìn hấn chẳng khác nào bọn gấu lớn ấy, cừu gì mà cao to như vậy được chứ?

Tôi phải ở cùng Paric là điều hiển nhiên dù tôi có muốn hay không. Những tên còn lại sẽ tự chia phòng ra mà ở. Đồ đạc của tôi cùng Paric đã được mang lên phòng sẵn và căn phòng chỉ có mỗi một chiếc giường.

Tiếng chân trần bước đi trên nền gỗ phát ra tiếng cọt kẹt của tôi vang ra phía sau trên dãy hành lang khiến tôi cứ có cảm giác như có ai đó đang đi theo sau tôi vậy, có lẽ nhà khách này cũng hơi cũ rồi.

Tuy hơi mất mặt nhưng phải nói là tôi rất sợ ma. Đã vậy lại còn một mình đi tìm phòng tắm, ở đây dùng hệ thống phòng tắm chung, có nghĩa là họ xây riêng một dãy các phòng tắm ở bên ngoài. Paric bận việc gì đó, hấn bảo tôi lên phòng trước hấn sẽ lên sau. Cuối cùng cũng được ở một mình nên tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để đi tắm mà không có hấn, tôi có thể điệu đà trong phòng tắm, tận hưởng giây phút riêng tư hiếm hoi.

Vậy mà bây giờ tôi lại sợ ma.... Cả dãy hành lang, hai bên cách một khoảng là một cánh cửa phòng nhưng dãy này rất ít phòng có ai ở nên ánh sáng cũng ít đi. Đèn trên vách lâu lâu mới có một cái khiến không gian mờ mờ trong bóng đêm. Lại thêm những âm thanh từ sàn nhà cũ kĩ phát ra cọt kẹt và tiếng vang bước chân của tôi. Trời ạ, tôi thề nếu mà có ai nhảy ra trước mặt tôi tôi sẽ tè ra quần mất.

Ban đêm, một cô gái nhỏ bước đi một mình trên dãy hành lang tối, hy vọng là sẽ không có chuyện gì xảy ra. Thà ở trong rừng một mình còn không đáng sợ bằng cái cảnh nhà hoang thế này.

Cuối cùng trời cũng không phụ lòng tôi, cuộc tìm kiếm phòng tắm kết thúc. Trước mặt tôi là khu phòng tắm nằm cuối dãy nhà khách, một dãy nhà tối đen như mực không có lấy một ánh đèn. Tôi thắc mắc tại sao giờ này lại chẳng có ai đi tắm chứ? Một thân một mình phải vào đó, tôi không cam tâm tí nào. Nhưng toàn thân đầy bụi đường ngứa ngáy khó chịu, tôi chẳng còn cách nào khác.

Tôi mở cửa nhà tắm, một tiếng “kétttt” thật dài vang ra. Theo sau đó là tiếng nước nhiều xuống sàn, mùi ẩm ướt, xà phòng cùng mùi máu xộc đến. Khoan....mùi máu. Tôi hơi cảm thấy không an toàn.

22. Chương 22: Nhà Tắm

“U...uuuu...uuuu...hu..” có tiếng gì đó rất lạ.

Tôi rất phân vân chẳng biết có nên vào hay không. Tay cầm đèn dầu của tôi đã hơi run. Bên trong tối thui, tôi giơ đèn vào bên trong trước, xem xét xung quanh. Phía góc bên trái, tôi cảm giác được mình đã nhìn thấy một cái bóng chuyển động và...hai con mắt trắng đã sáng lên trong đêm tối. Tôi chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ vất hết đồ trong tay, chạy thục mạng về phòng mà không có bất kì hành động hay âm thanh nào khác.

Lại là dãy hành lang tối thui. Ở đây không ai biết châm đèn hay sao? Tim tôi như muốn thông xuống đất. Càng chạy tôi lại càng nghe thấy tiếng sau lưng như có ai đó đang đuổi theo, lòng tôi run lên và tôi thề đó chẳng phải tiếng vọng lại của chân tôi,... Tôi chạy đến cửa phòng mình mở ra nhưng không được, tôi cố gắng vịn chốt đẩy cửa vào, vẫn không được tôi nhớ rõ ràng mình chẳng khóa cửa.

Tiếng đuổi theo ngày càng gần. Tôi đập cửa dồn dập, sợ đến mức miệng không thể la lên hay nói ra tiếng dù nước mắt đang chảy ra không ngừng. Mà cái tiếng động đó sắp đến gần tôi rồi. Tôi thấy được cái bóng đen đang tiến tới.

“Lanie?” cửa mở ra, tôi té ngã vào người Paric. Ngay lập tức tôi chui ra sau lưng hắn vừa run rẩy, vừa khóc, vừa nấp sau lưng hắn nhìn ra phía cửa đang mở, chẳng có gì cả. Chẳng lẽ là ảo giác? Chuyện quái quỷ gì vậy? Rõ ràng tôi đã thấy nó. Paric đóng cửa xoay lại ôm tôi vào lòng, hắn không hỏi tôi có chuyện gì mà cứ thế ôm tôi, vỗ lưng tôi, để tôi khóc nức nở trong lòng hắn.

Cái ôm chặt chẽ ấy khiến tôi an tâm nhường nào, một lát sau khi tôi đã ổn định hơn một chút hắn mới hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi đã thấy thứ gì đó.”

“Là thứ gì?”

“Ở trong phòng tắm, tối thui. Tôi đã thấy nó, một cái bóng đen với đôi mắt trắng dã. Nó đã rượt theo tôi...nó...hức.. Hức...” càng nhắc đến tôi càng sợ hãi, lại khóc.

“Không sao rồi, em đang ở cùng ta. Không sao đâu. Mà...em dám đi tắm mà không có ta?”

Hắn hơi thả tôi ra, một tay bóp cằm tôi nhẹ nâng lên, bộ mặt mèm nheo nước mắt của tôi được phơi bày. Tôi còn chưa kịp nói gì hắn đã lên tiếng.

“Không có lần sau.”

“Vâng, tôi...sẽ không bao giờ đi tắm một mình nữa...hu hu.” đây là lời từ tận đáy lòng tôi.

“Ừ, vậy bây giờ đi tắm với ta.”

“Đừng...đừng đến đó. Có ma...thứ lúc này tôi thấy có lẽ là ma..”

“Ma?... Em sợ ma?”

Tôi không nói gì, chỉ gật đầu. Không tắm một ngày cũng được, chỉ cần được bình an là ổn rồi.

“Đi với ta, sẽ không có con ma nào dám làm gì em đâu.” hắn kéo tay tôi.

“Không... Đừng...đừng đi. Tôi xin ngài. Để sáng mai tắm nhé.” tôi khóc lóc níu tay hắn lại ôm chặt không buông.

“Không, ta muốn tắm bây giờ. Đi đường cả ngày rồi.”

“Đừng đi mà....nó rất đáng sợ... Đừng... Hức...ngài làm gì vậy? Bỏ tôi xuống.” hắn nhắc bồng tôi lên trên vai, vớ lấy bộ đồ cùng khăn tắm, xả phòng rồi khóa cửa phòng đi đến khu phòng tắm.

“Đừng mà, ở đó có ma. Tôi ngửi thấy mùi máu, chắc nó đã ăn ai rồi, đừng đến đó mà. Huhu. Chúng ta sẽ bị ăn....” giọng nói mèm nheo vì chiếc mũi nghẹt của tôi vang khắp dãy hành lang.

Tôi có nói thế nào hần cũng không nghe, tôi chỉ còn biết khóc thút thít. Một lúc sau hai chúng tôi cũng đã đến cửa phòng tắm, điều kì lạ là.

“Ngài Paric, đồ của tôi đâu mất rồi? Khi này tôi vứt chúng ở đây...”

“Bị ma lấy mất rồi...” hần cười cười.

“Ngài đừng dọa tôi nữa....” tôi sợ hãi nhìn xung quanh, không có đồ thì một lát phải mặc lại đồ cũ nữa, khó chịu thật, mà mắc gì con ma ấy lại phải lấy đồ của tôi chứ? Điên thật, có khi nào nó sẽ đánh hơi từ đồ của tôi? Nó sẽ nhớ mùi của tôi và ám tôi mãi mãi không? Thôi...chắc không có đâu....

Chờ Paric thắp sáng căn phòng, tôi mới hơi nhẹ nhõm. Tôi luôn đi cạnh hần, níu lấy áo hần, một giây cũng không rời. Trái lại với tôi, hần hoàn toàn có tâm trạng vui vẻ.

Ở đây phòng tắm là phòng nhỏ dành cho một người tắm, không có bồn, là tắm đứng. Thật đáng quan ngại, bình thường chúng tôi tắm trong bồn, ngâm cơ thể trong nước cũng khiến tôi đỡ ngại hơn, giờ phải trần truồng đứng tắm cùng hần.

Chúng tôi chọn đại một phòng tắm, cả hai dùng chung một phòng có lẽ hơi chật nhưng vẫn đỡ hơn phải tắm một mình, ai biết được con ma kia còn ở đâu quanh đây, không an toàn cho tôi khi ở một mình. Hơn nữa, tắm thế này còn khiến Paric thích thú không kém, nhìn cái mặt hần kia, cứ cười cười là thế nào? Gian manh!

“Sao còn chưa cởi đồ? Không tắm thì ra ngoài đứng đi.” Hần nhìn tôi, hất cằm cười khiêu khích, trong khi tôi còn mãi nghe ngóng tiếng động bên ngoài thì hần đã thoát y trần trụi rồi.

“Sao không? Phải tắm chứ, tôi không muốn ở một mình.” tôi cũng nhanh chóng cởi đồ ra cất vào trong tủ đồ nằm ẩn trong vách tường, thật tiện vì có chiếc tủ này nếu không, để ở ngoài thì mất đồ như chơi.

Paric kéo tôi ra giữa hần, xối ướt người tôi và cả hần, cũng may ở đây có nước nóng chứ không thì tôi chết cóng rồi. Con cừu này cao quá, đến nỗi phải khom xuống mới xối ướt tóc được. Tôi buồn cười.

“Cao quá cũng bất tiện nhỉ.”

“Ừ...” ngưng một chút. Hần nói tiếp: “Nhưng cũng có lợi trong khá nhiều việc.” hần tiến về phía tôi, tôi lùi lại đến khi bị ép giữa cơ thể hần và vách tường sau lưng. Giây tiếp theo hần khom xuống, tay luồn ra sau đầu gối tôi nhắc tôi lên, tay tôi vòng qua cổ hần. Tôi như gấu Koala treo trên người hần. Tôi biết loài gấu này qua cuốn sách giống loài trong phòng sách ở nhà, ừ thì bọn họ rất thích đeo trên các nhánh cây.

Nước chảy xuống vai hần, luồn lách qua từng cơ sần chắc rồi lan sang cơ thể tôi. Paric nhẹ nhàng ép tôi trên vách tường, cúi đầu hôn môi, tai, cổ tôi khiến tôi lảo đảo. Có thứ chống đỡ trước cửa âm đạo của tôi, chẳng cần thông báo tôi cũng đã biết mà chuẩn bị cho việc “sắp bị xâm lấn”. Hần cũng chẳng nói gì, nhẹ nhàng đưa vật đó vào. Tôi nắm vai, lưng hần, vân tay ấn sâu vào làn da màu nâu sần chắc, đôi chân quăn quắt lấy thất lực gã đàn ông. Đôi mày cau lại vì đau, cụp mắt nhìn xuống bên dưới rồi lại ngược lên nhìn khuôn mặt có vẻ hơi thỏa mãn của Paric.

Bàn tay thô to nâng đỡ mông tôi nhắc lên xuống. Dù đã cùng nhau làm chuyện này nhiều lần nhưng kích thích của hần vẫn là một vấn đề đối với tôi. Cô bé của tôi không thể nào thích ứng được ngay với kích cỡ như một cái chày giã ấy, bên trong tôi bị giã đến muốn nứt ra.

Bị nhắc lên xuống đến hoa mắt chóng mặt thì hần mới đổi kiểu, ghì chặt tôi trên tường, lần này đến lượt hần nhấp như một con thuyền lên xuống giữa sóng biển, đi tìm khoái cảm và thỏa mãn nhục dục. Cứ mỗi lần hần nâng cơ thể lên đều dâng cả thống khổ đến tận cùng, ép sát lên người tôi, để tôi ngửi thấy mùi hương cơ thể đầy kích thích của hần. Một mùi đặc trưng của cỏ non thảo nguyên trong trẻo dễ chịu cộng thêm hơi thở nam tính nhiễm hương vị tình dục, những thứ ấy kích thích cơ thể tôi.

Vì vậy, dù đau nhưng vẫn có sướng và thỏa mãn, là cái mà họ thường gọi là sung sướng trong đau khổ. Sau một thời gian khám phá cơ thể của nhau, tôi mới nhận ra, tôi bị nghiện cái cảm giác đau mà sướng này. Đặc biệt khi hần hơi thô bạo mà vẫn nâng niu tôi như kiểu vừa đánh vừa xoa, tôi lại run lên trong sự hưng phấn và không thể kìm chế được bản thân.

Cũng như ngay lúc này, hắn vừa đâm vào rút ra thật nhanh, thật mạnh, thật sâu, hơi dùng sức cắn vào cổ, vào vai tôi và thậm chí cả môi, má, vành tai. Hắn đánh nhẹ vào mông tôi, mắng tôi là con chó nhỏ đâm đặng, dẫn vật tôi.... Nhưng hắn lại biết được chỗ ngứa của tôi mà đâm vào ma sát, hắn liếm mút và hôn nhẹ những chỗ mà hắn vừa mới cắn xong, xoa xoa cái mông tôi sau khi hắn đánh vào. Hắn gọi tên tôi trong lúc hưng phấn, khiến tôi lên đỉnh từ bên trong linh hồn ra ngoài thể xác một cách hoàn toàn, triệt để.

Liệu hắn cũng có cảm giác như tôi? Liệu hắn có thỏa mãn? Tôi thật muốn biết hắn đang nghĩ gì. Muốn biết tôi bây giờ trong mắt hắn ra sao. Nghĩ đến lại thấy tự ti, tôi không có đôi chân dài, không có cơ thể quyến rũ, không có ngực căng đầy, chỉ có cặp mông là đầy đặn. Tôi cảm thấy mình không xứng với hắn nhưng lại muốn đứng cùng một nơi với hắn.

Họ thường nói tình yêu thực sự đến từ vẻ đẹp tâm hồn, đối phương sẽ yêu chính tâm hồn đẹp đẽ của bạn. Vậy liệu tôi có vẻ đẹp ấy không? Tôi không thể tự mình nhận xét... Nhưng nếu hắn thích tôi thì có phải do vẻ đẹp bên trong? Có phải hắn sẽ không quan trọng ngoại hình? Có quá nhiều điều mà tôi muốn hỏi hắn nhưng bây giờ thì không tiện bởi vì tôi không thể bắt kịp hơi thở của mình nữa rồi.

Qua đợt tuôn trào đầu của tôi, hắn bắt tôi đổi tư thế. Cho tôi đứng trên chiếc ghế nhỏ cao cỡ hơn một gang tay, xoay lưng về phía hắn, hai tay chống vào tường, tôi mệt mỏi đến hai chân bủn rủn như cọng mì, nhưng tôi biết hắn mà đã không muốn dừng thì tôi cũng chẳng ngăn được hắn.

Trong chớp mắt, hắn bắt ngờ nắm lấy hai bên hông tôi hơi nhấc lên khiến tôi nhón chân, chu mông lên cao hơn. Tiếng nhóp nháp truyền đến, hắn chui tọt vào trong mà chẳng báo trước khiến tôi nín thở, tiếng “hưm” phát ra từ mũi, khoái cảm lan ra toàn thân. Sau khi tuôn trào tôi đã trở nên nhạy cảm hơn rồi mà hắn còn như vậy....

Ma sát làm bên trong tôi nóng hổi, cả phòng tắm đầy hơi nóng dù đang là mùa đông. Hắn thúc đẩy dồn dập đánh vào chỗ ngứa, lần này hắn vẫn tát nhẹ vào mông tôi rồi lại xoa xoa, cắn lên lưng tôi rồi hôn, liếm. Có điều nhanh quá, mà tư thế này có vẻ khiến hắn vào sâu hơn nữa. Tôi khẽ đưa tay ra sau, bám lên phần xương chậu của hắn và đẩy nhẹ. Vì tôi cảm thấy sắp không chịu nổi khoái cảm này rồi.

Giây sau liền bị hắn bắt lấy giữ tay tôi ấn trên vách tường, bàn tay thô to nóng như lửa áp trên mu bàn tay tôi, luồn các ngón tay qua khe hở bàn tay và nắm lại, kiềm chặt trên tường. Chẳng hiểu vì sao tôi rất muốn đụng chạm hắn, cảm nhận cơ thể hắn thông qua xúc giác, vừa nhìn thấy cánh tay màu rám nắng để sát bên mặt mình tôi không nhịn được quay sang hôn lên đầy vài cái, khẽ cắn rồi liếm như hắn đã làm với tôi.

Phản ứng của hắn thay đổi, tôi cảm nhận được hắn đã run lên một cái sau đó rất hưng phấn đâm vào tôi. Tôi giật mình, hơi không khống chế được thăng bằng, hai chân đang run rẩy vì nhón lên của tôi bỗng khập khiễng và trượt khỏi ghế nhỏ.

Cánh tay hắn ghì tay tôi trên vách nhanh chóng di chuyển luồn qua nách tôi ôm chặt lấy một vòng ngực nâng cả cơ thể tôi lên, bàn tay còn lại để dưới bụng tôi kìm chặt, không để tôi ngã xuống. Tôi ưỡn người, thắt lưng cong về trước, tay tôi bám chặt lấy cánh tay săn chắc trước ngực mình, thân thể dán chặt vào cơ thể Paric.

Bỗng tôi hơi bị trượt xuống do sự trơn của mồ hôi và nước. Thế là nuốt chửng toàn bộ cái chày giã của Paric vào bên trong, làm cho hắn đâm lút cán, tôi sợ hãi đến cứng người khiến nơi đó siết chặt lại. Paric rên nhẹ đầy thỏa mãn và bắn hết vào trong tôi, còn tôi thì quần quai trong đau nhói, tát vào cánh tay hắn, ngộ nguậy, hai chân tôi lơ lửng trong không khí run rẩy. Trái tim tôi như bị xé toạc ra làm nhiều mảnh bởi vì cú đâm sâu muốn thủng kia. Tôi há miệng thật to, không biết nên cong người hay thẳng người để giảm đi đau đớn.

“Aghh...Paric...đau quá...” tôi gần như hét lên: “buông ra....hưm...” may mắn thay hắn đã nghe thấy tôi, hắn rút ra và bỏ tôi xuống đất. Nhưng tôi vẫn bị hắn bắt đứng chu mông ra, tay chống lên tường, phơi bày toàn bộ nơi nhạy cảm cho hắn kiểm tra. Tôi vừa đau nhói, vừa ngại chết đi.

Paric tách mông tôi cùng cô bé của tôi ra và bảo tôi ép hết những thứ mà hắn đã xuất bên trong ra ngoài. Tôi nghe lời làm theo. Cuối cùng nghe thấy giọng hắn thở phào.

“Ồn rồi, không có máu, không có bị thương.”

“Vâng, vậy ngài đã thỏa mãn rồi chưa?” giọng tôi khàn đi trong nhịp thở bất ổn.

“Chưa. Nhưng nhiều đây đủ rồi, em cần phải nghỉ ngơi, đừng lo cho ta. ” hấn xối một lần nước nữa lên cơ thể cả hai rồi lấy khăn lau khô xong mặc quần áo vào. Đồ cũ tôi định mặc vào thì bị giật lấy, hấn quần khăn quanh cơ thể tôi kín mít, khăn rất to, chiều ngang dài đến đầu gối tôi. Sau đó hấn đưa tôi ôm đống đồ bẩn cùng xà phòng rồi bế tôi lên đi về phòng.

23. Chương 23: Những Câu Chuyện Bên Trong Xe Ngựa

Nửa đêm, tiếng cào cửa bên ngoài khiến tôi thức giấc, không cần nghĩ nhiều, tôi ngay lập tức cho rằng đó là ma. Âm thanh của móng tay cào lên cánh cửa gỗ phòng làm tôi rợn cả tóc gáy, rúc vào trong lòng Paric chủ động kéo tay hấn vòng qua bao lấy tôi. Hành động vụng về của tôi đánh thức hấn, vòng tay hấn khít lại ôm lấy tôi vào lòng. Hành động này đã quá quen thuộc đến nỗi sự ngại ngùng trong tôi chẳng còn. Chỉ có sự ấm áp giữa khí trời tháng mười hai lạnh lẽo đang tỏa ra từ hai cơ thể dính sát nhau không có khe hở.

Sự an toàn này chỉ có hấn mới có thể cho tôi... Ít nhất là đến lúc này, còn về sau thì ai biết được. Tôi chẳng có mong đợi rằng hấn sẽ là bạn đời của tôi dù rằng tôi thừa nhận bản thân mình cũng có tình cảm với hấn. Tôi thích hấn, tôi sẽ không tự lừa dối bản thân. Nhưng dù gì hấn cũng là vua một vùng, có tài có sắc thì chẳng lạ gì với việc có giống cái đây xung quanh. Vì vậy bây giờ tôi có thể tạm chấp nhận làm bạn tình của hấn, giải quyết nhu cầu sinh lý cho hấn và có lẽ là cũng cho bản thân tôi, còn sau này chuyện gì tới sẽ tới...

Vỗ nhẹ trên lưng tôi là bàn tay Paric, to lớn và dịu dàng. Dù biết rằng hấn đang dỗ tôi ngủ nhưng tôi không thể nếu như cái tiếng cào kia vẫn còn ở đó.

Trần trọc mãi một hồi tôi còn chưa động dậy thì Paric đã bật dậy đi mở cửa, bộ dáng bất mãn vô cùng. Tôi cũng ngồi dậy nhìn theo, hấn vừa mở cửa là bước ra ngoài ngay sau đó đóng cửa.

Một mình tôi ngồi trong phòng nghe thấy tiếng chạy trên hành lang, đoán chắc là của Paric và ai đó. Kế tiếp là tiếng khóc van rất nhỏ, của đàn ông.... Paric đánh ai sao? Có lẽ là đánh tên đã phá giấc ngủ của chúng tôi, thật may vì đó không phải ma. Tôi thở phào, ánh trăng chiếu qua cửa kính len lỏi vào phòng, tôi ngược nhìn ra cửa sổ thấy bên góc trái phía trên có một cái đầu treo ngược, tóc dài rũ xuống, đen tuyền, chẳng thấy được mặt mũi vì ngược ánh trăng, nhưng tôi biết nó đang nhìn vào đây....

Tôi lẳng lặng, nhẹ nhàng quay đầu nhìn thẳng, từ từ nằm xuống, đắp mền lại, đắp luôn cả đầu, tôi rúc trong mền, trong lòng cầu nguyện và thề rằng tôi sẽ ráng ăn chay ba ngày để thứ kia biến đi, biến đi, biến đi....

Vài giây sau tôi khẽ xoay mặt về phía cửa sổ, kéo nhẹ mền xuống đủ để lộ hai mắt, hình như các vị thần đã không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi. Tôi nhìn, nó vẫn còn ở đó, nhưng một tay dài đang thò xuống kéo cửa.

“Này.... Làm..gì vậy?” giọng tôi run run, hơi thở bắn loạn như lúc bị Paric....

“Mi là cái gì? Con gì?” không biết động lực nào khiến tôi mở miệng bắt chuyện với nó. Nhưng nó lại không trả lời tay vẫn kéo cửa lên rồi chui vào trong phòng, là một giống loài nào đó, không phải quái vật, đáng hơi quen....

“Này...n..này... Muốn..gì.”

Hấn cao lớn cỡ Paric, dưới ánh trăng tôi đã thấy được khuôn mặt cùng mái tóc dài đen tuyền của hấn, cặp sừng dài..... Con gì ấy nhỉ?.. Hình như là dê núi. Hấn vừa đi đến chỗ tôi vừa cất giọng trầm trầm, chất giọng đặc trưng của đàn ông.

“Muốn em.” tay hấn đưa tới định nắm lấy tôi thì tôi hét lên, cùng lúc đó Paric vừa mở cửa ra, chạy nhào đến tát vào mặt con Dê kia, thực sự là tát chứ không đâm hay đập hay đá đập gì. Dù là tát thôi nhưng nếu tôi là con Dê đó có thể tôi sẽ gãy răng, gãy cổ và chết ngay.

Bị tát ngã ra đất, hấn bất tỉnh. Tôi nhìn con Dê núi nằm bất động dưới sàn rồi lại nhìn Paric rồi lại nhìn con Dê núi. Quá bất ngờ trước tình huống này, tôi chẳng nói được gì cả. Chỉ ôm mền và nhìn Paric lồi cái thây “bất tỉnh vì một cú tát” ra ngoài để bọn lính đến xử lí rồi mới trở về giường với tôi, ôm tôi nằm ngủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi không hiểu lắm.

“Con Dê khi nãy là...”

“Mai nói, giờ ngủ đi.”

Thế là tôi lại có một đêm mất ngủ vì mãi nghĩ xem con Dê khi nãy nói muốn tôi là muốn thế nào...còn Paric cũng có một đêm mất ngủ vì mãi dỗ tôi chìm vào giấc.

Chiếc xe ngựa nhấp nhô trên đường mòn, tôi chẳng thể ngủ yên được dù đã có Paric làm chỗ dựa êm. Nhưng tôi cũng không thể tỉnh táo vì tối qua ngủ thiếu giấc, vì thế tôi mệt mỏi tựa đầu vào vai Paric chớp mắt một tí. Còn việc hôm qua..

“Ngài Paric, hôm qua con Dê đó là ai vậy? Hấn nói muốn tôi...”

“Đó là anh họ của ta, Lote.”

“Làm sao có thể!?”

“Con nuôi của bác ta...” Chuyện này cũng có thể xảy ra..

“Hấn có thù với ta từ nhỏ.... Cha cũng ta không phải là con ruột của ông nội, là được ông nhận nuôi. Cả ta và Lote đều là cháu trai không cùng máu mủ với ông nhưng ông luôn thiên vị ta hơn, bởi vì cha mẹ ta đều không còn từ lúc ta còn nhỏ. Và em gái nuôi của Lote - con gái ruột của bác ta thì lại có tình cảm với ta trong khi Lote rất thích con bé...vì vậy trong mắt hấn ta còn là tình địch nữa.” Paric ôm eo tôi nhắc tôi ngồi lên đùi hấn.

“Nhưng như vậy là loạn luân rồi...” họ không thể lấy nhau nếu là anh em.

“Ừ, nhưng vì bọn ta không có máu mủ ruột rà nên cũng chẳng cấm. Chỉ cần sau khi trưởng thành, bác ta làm nghi thức từ con thì Lote đã có thể lấy em gái nuôi của hấn. Đối với ta thì ông sẽ làm điều đó nếu như ta cưới em gái nuôi của Lote hoặc chị em họ nào đó.”

“Ngài sẽ cưới cô ấy sao?” Tim tôi chợt thót lên, ngay lập tức hỏi hấn. Tôi hy vọng...hy vọng sẽ không phải.

“Nếu ta muốn...” cảm giác lo lắng, bứt rứt khó tả dấy lên trong lòng, hấn thật sự muốn cưới cô gái đó? Tôi ngồi bất động nhìn hấn không biết nên nói gì nữa. Tôi tức giận, buồn bã, muốn đánh hấn nhưng không được, tôi không muốn hấn cưới cô gái nào cả, nhưng làm gì có cái quyền để mà yêu cầu hấn như thế...

“Nhưng tiếc là ta không muốn.” Hấn nhìn tôi, nhướn miệng cười rồi véo má tôi một cái. Tôi cảm thấy như mình vừa bị mắc lừa ấy, thật đáng giận nhưng tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm khi hấn nói vậy, ra là không muốn... Tôi không thể dấu được niềm vui, mỉm cười dời ánh mắt xuống, không nhìn thẳng vào mắt hấn nữa.

“Vậy ngài muốn cưới ai?”

“Cưới cô gái ta thích.” Hấn trả lời rất nhanh, không một chút do dự. Tôi cảm nhận được hấn đang chăm chú nhìn tôi. Sau một khoảng thời gian thật ngắn, tôi kiềm chế sự bồn chồn lo lắng cùng ngại ngùng của mình, một lần nữa ngược mặt nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Vậy ngài thích ai?” Dù đã bao lần tôi biết hấn thích tôi, thích từ khi tôi còn là một cô bé nhưng vẫn cứ muốn hỏi. Để chắc chắn, để an tâm.

Lần này hấn không trả lời, trông có vẻ bất ngờ trước câu hỏi của tôi, hấn không cười nữa. Con người màu xám bạc di chuyển nhìn từng góc trên mặt tôi. Không nhanh cũng không chậm, hấn nâng cằm tôi và cúi đầu hôn. Không phải lần đầu chúng tôi hôn nhau, cũng không phải lần đầu tôi có cảm giác rung động, lần này còn sâu sắc hơn. Vào khoảnh khắc chúng tôi hôn nhau nồng nàn, tôi đã xác định được tôi và hấn đều thực sự có tình cảm với nhau, đều muốn là của nhau và không cho bất cứ ai xen vào. Hấn không cần nói, hành động của hấn đã thể hiện tất cả rồi.

Một sáng mùa Đông lạnh, có hai trái tim ấm nồng cùng hướng về nhau trong một cỗ xe ngựa.

Chúng tôi kết thúc sự nồng nàn ấy và dựa vào nhau. Tôi đã để ý, dạo này hắn hay kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện. Hắn kể về quá khứ của hắn, nói về gia đình hắn, về câu chuyện của một người nào đó mà hắn quen biết, tâm sự với tôi rất nhiều, mặc dù cũng có rất nhiều chuyện tôi không hiểu nhưng tôi luôn lắng nghe, chưa bao giờ tôi bỏ sót một câu chuyện nào cả. Những lúc như vậy tôi cũng kể cho hắn nghe về tôi, về những người xung quanh và cùng bình luận, giải bày quan điểm của nhau. Điều đó khiến chúng tôi gần gũi hơn, cảm nhận về cuộc sống của nhau rõ ràng hơn để mà thấu hiểu lẫn nhau. Đường như đó là những điều mà những ai yêu nhau hay làm.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy có một ai đó để mình có thể tin tưởng mà chia sẻ nhiều đến vậy, giữa chúng tôi như chẳng còn rào cản gì nữa, cả cơ thể lẫn tâm hồn. Thật sự rất tuyệt.

“Liệu một con sói và một con cừu có thể cơ một tình yêu?”

“Không gì là không thể.”

Hắn kể cho tôi nghe về câu chuyện của một cô chuột và một anh voi, họ tình cờ gặp được nhau trong căn nhà gỗ khi cả hai đang trú bão trong đêm. Cả hai đều không biết về loài của đối phương. Họ đã ở cùng nhau cả một đêm, nói chuyện với nhau đến khi trời gần sáng mới quyết định sẽ gặp lại nhau vào ngày tới rồi lặng lẽ tạm biệt nhau. Ngày hẹn đến, họ ngỡ ngàng vì giống loài của đối phương nhưng vẫn quyết định làm bạn với nhau. Sau một khoảng thời gian họ cảm thấy rất hợp nhau, cả hai đều nảy sinh tình cảm và muốn chung sống cùng nhau. Tất nhiên là hai bên làng đều không đồng ý vì họ khác loài và còn là loài đối địch, nhưng họ chưa bao giờ từ bỏ. Họ cùng nhau rời làng, đến một nơi khác sinh sống, không cần nghi lễ, không cần ai chứng giám, họ vẫn sống như vậy, cả đời ở bên nhau che chở cho nhau.

“Nhưng không ai trong số họ là thủ lĩnh cả.” tôi dựa vào hắn, ngẫm nghĩ. Nếu chỉ là thường dân còn có thể cùng nhau trốn đi. Còn Paric là thủ lĩnh cả một vùng lớn, hắn không thể cứ như vậy mà rời đi. Hắn phải gánh vác trên vai biết bao nhiêu là thứ... tôi không muốn chỉ vì mình mà hắn phải vứt bỏ nhiều thứ như vậy. Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ lại càng lo, càng buồn.

“Nói ta nghe, em nghĩ gì.” hắn nắm lấy tay tôi, nắn nhẹ.

“Tôi không muốn cản trở ngài.” mãi một lúc sau tôi mới dám nói ra những gì tôi đã đắn đo.

“Em không cản trở ta.”

“Nhưng ngài là một vị vua, sẽ không tốt nếu ngài dây dưa với loài sói như tôi, chuyện yêu đương sẽ càng khó chấp nhận hơn, ai sẽ chấp nhận cho chúng ta chứ? Và cả ngài còn con dân phải lo...”

“Em đừng nghĩ nhiều quá, làng chúng ta có ai mà không biết chuyện của ta với em đâu. Bọn họ rất đơn giản, chỉ cần không gây hại, bọn họ đều hoan nghênh.”

“Chuyện của chúng ta? Ý ngài là họ biết chuyện chúng ta đã...”

“Từ hôm đầu tiên mang em về đã biết rồi.” hắn hôn lên đầu tôi.

“Tại sao?”

“Vì Rina quá kín miệng.” Hắn cười cười.

“Vậy họ đồng ý về chuyện của chúng ta ư?”

“Làm gì có ai có quyền không đồng ý? Nhưng đúng là ai cũng thích em cả.”

“Họ thích tôi?”

“Từ lúc em đánh bọn cáo đã thích rồi. Họ rất đơn giản và tốt bụng, nên em đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Vâng.... ”

“... Vì sao ngài thích tôi?” tôi không thể bỏ lỡ cơ hội giải thắc mắc này nữa. Lúc này là hợp lý nhất để tôi thỏa mãn sự tò mò của mình với hắn.

“Có rất nhiều lý do.”

“Chẳng hạn..?”

“Vì trông em thật nhỏ nhắn, đáng yêu... Nhưng bên trong em trái ngược hoàn toàn. Em mạnh mẽ và khôn ngoan...”

“Tôi không mạnh mẽ như ngài nghĩ, cũng không khôn ngoan.”

“Đó chỉ là cái cảm nhận của bản thân em.”

“Vậy bất cứ cô gái nào có tinh thần mạnh mẽ và suy nghĩ khôn ngoan thì ngài cũng sẽ thích sao?”

“Còn tùy.”

Câu trả lời của hắn khiến tôi hơi không thích, “còn tùy”? Có lẽ tôi không nên đặt quá nhiều hy vọng ở con Cừu này.

“Em nghĩ nhiều quá đấy.”

“Tôi chỉ muốn tìm hiểu.”

“Tìm hiểu tình cảm của ta?”

“Vâng” tôi muốn một sự chắc chắn để an tâm thôi. Vì tôi không muốn phí nhiều thời gian cho những thứ chẳng đi đến đâu. Nhưng thật ra hắn không nói tôi cũng có thể cảm nhận được qua hành động của hắn. Hắn thích tôi nhường nào đều biểu hiện qua cách hắn quan tâm chăm lo cho tôi. Nhưng rồi cái tình cảm này sẽ kéo dài được đến đâu?

Chẳng phải do tôi từng trải hay gì mà là đã chứng kiến qua biết bao cuộc chia li. Kể từ đó tôi đã không còn tin vào những thứ gọi là mãi mãi, tình yêu cũng chẳng thể mãi mãi. Không tin thì không tin nhưng tôi vẫn thực sự... Trong lòng vẫn thực sự có mong muốn có được một ai đó ở bên cạnh đến hết đời, cùng nhau chia sẻ cuộc sống, mong muốn có một ai đó mãi mãi cho mình, thuộc về mình. Không phải đắn đo, không phải sợ hãi mất đi. Tiếc là điều đó rất khó.

24. Chương 24: Quê Nội

“Ta sẽ không hứa hay nói trước gì cả. Nhưng bây giờ bạn đời mà ta muốn là em, chỉ có em.” tôi biết chẳng ai trong chúng tôi có thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra. Tôi hơi thất vọng vì không có được sự chắc chắn lâu dài nhưng hắn nói như vậy tôi cũng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc lắm rồi. Sao đạo này lòng tôi dễ dãi vậy nhỉ?

Khi những vì sao đã lóe trên bầu trời đêm, tôi mới thức dậy trong lòng của Paric do tiếng ồn ào bên ngoài xe ngựa, đầu đầu cũng toàn là Cừu, đôi khi có một vài loài khác xuất hiện.

Chúng tôi đang ở giữa lòng của làng Cừu núi Ferri, thảo nào đông dân như vậy. Ngoài trời đang rất lạnh, gió đông thì nhau ùa vào trong xe kéo theo cái lạnh giá của mùa đông, vì vậy tôi càng muốn ngồi lì ở trong lòng Paric hoài, để hưởng thụ hơi ấm và lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, nhưng cũng đâu được, xe ngựa đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới nơi và tôi buộc phải rời khỏi nơi ấm áp kia để di chuyển vào trong nhà.

Paric bảo rằng đây là nhà của ông hắn. Trông to vô cùng, nhà của Paric đã to rồi, căn ngày to gấp hai gấp ba lần ấy. Đi được tới phòng mà ông đã sắp xếp cho chúng tôi cũng đủ làm ấm cả cơ thể. Hành lí cũng đã được mang lên sẵn, tôi ngồi phịch xuống giường, ngã lưng dúi cơ thể. Đi đường cả ngày cũng mệt mỏi...

“Em chuẩn bị thay đồ đi, lát nữa cùng ta đi gặp ông.”

“Vâng.. ” tôi lười biếng nằm dài trên giường, vươn vai dúi chân dúi vuốt, lăn lóc một hồi mới không cam lòng đứng dậy thay đồ. Lại là đầm, lâu rồi tôi chẳng còn nhớ cảm giác mặc quần ra sao nữa.... Có lẽ hôm nào đó tôi nên trốn Paric để mặc quần đi chơi cho thoải mái.

Chẳng lâu sau tôi cùng hắn đã ngồi trên bàn tiệc ở đại sảnh cùng một số vị Cừu nào đó mà tôi chẳng biết. Chỉ có ông của Paric, tôi có thể nhận ra qua những gì mà hắn đã tả lại cho tôi biết về ông.

“Chào ngài Lupper, cháu là bạn của Paric.”

Sau khi được Paric đưa đến chào hỏi ông, đúng như miêu tả, ông là Cừu trắng chứ không như loài của Paric. Từ râu đến tóc đến màu da đều trắng muốt trừ đôi con ngươi đen lầy, làn da nhăn nheo vì tuổi già. Tôi đoán ông ấy chừng khoảng bảy tám chục tuổi rồi.

“Ừ, chào mừng con đến đây.” ông mỉm cười, một lão già trông vô cùng phúc hậu. Tôi cứ tưởng ông ấy phải phản ứng dữ dội lắm chứ, dù sao tôi cũng là một con sói mà, lại làm bạn với cháu trai của ông ta... Nụ cười hiền từ ấy cũng khiến tôi cảm thấy không thoải mái cho lắm.

Lần này Paric mang tôi tới đây với tư cách là một người bạn của hắn. Vì vậy nên tôi mới được ngồi vào bàn tiệc này, nếu không tôi đã phải đứng sau lưng Paric như một kẻ hầu rồi. Lướt nhìn một vòng, có hai điểm gây chú ý cho tôi, một là gã anh em họ của Paric, gã Dê núi Lote và một cô gái khác. Trông nhỏ nhắn, mảnh mai, rất xinh đẹp. Hai điểm gây sự chú ý ngồi cạnh nhau lại càng khiến tôi chú ý hơn.

Dường như biết được tôi đang quan sát hai đối tượng xinh đẹp kia, Paric khẽ nói với tôi rằng cô gái kia là em gái nuôi của con Dê đó, tên là Envia, lớn hơn tôi một tuổi. Nếu không lầm thì cô ta là cô em họ thích Paric, điều đó khiến tôi càng chú ý đến cô ta hơn.

Cô gái cừu trắng, nhìn qua rất nhã nhặn và đoan trang, thực nữ. Tôi suy ngẫm nếu Paric và cô ấy trở thành một đôi thì thực sự rất đặc biệt, nghĩ xem... Kẻ thì đen đồng, kẻ trắng muốt, sự tương phản vô cùng đẹp. Hơn nữa cả hai đều có phong thái quý tộc và sắc đẹp tuyệt vời. Nghĩ một hồi tôi cảm thấy càng tủi thân, tôi không có được cái khí chất như cô ta, cả vẻ đẹp trong sáng đó nữa. Một màu trắng tinh khiết... Mà tôi chỉ là một con sói hoang dã, man dại và có lẽ còn có cả một chút phóng khoáng, không thể so sánh với sự tao nhã của một tiểu thư đài cát như Envia.

Thôi nghĩ nhiều, tôi nên chú ý vào bữa tiệc nhưng có vẻ tất cả những con thú có mặt ở đây đều chú ý vào tôi thì đúng hơn. Cũng phải, một con sói xuất hiện ở bữa tiệc của bầy cừu, bọn họ chưa loạn lên là mừng.

Vô số ánh mắt đổ dồn lên tôi kèm theo vô số cảm xúc như dò xét, tò mò, kì thị, sợ hãi.... Tôi chỉ biết mỉm cười và cúi đầu chào bọn họ. Có vẻ ở đây tôi là người nhỏ thứ nhì sau cậu bé Cừu ngồi cạnh ông.

“Các bạn, cô bé sói kia là bạn của Paric nhà ta - Lanie. Là cô bé đã đánh đuổi bọn cáo, bảo vệ làng Cừu của cháu trai ta và đã đánh đổ thủ lĩnh tương lai của làng sói Bóng Đêm...” cả bàn tiệc ngay lập tức ồn ào hẳn. Tự dưng mang chiến tích của tôi ra giới thiệu thế này... Tôi không thích lắm... Ông ngừng một chút rồi quay sang tôi mỉm cười.

“Cảm ơn cô bé vì đã trở thành đồng minh và bạn của cháu trai ta.”

“Đó là vinh dự của cháu, thưa ông.” tôi cúi đầu cung kính. Ông gật đầu tỏ vẻ hài lòng với tôi rồi nâng ly nói với cả bàn tiệc.

“Ừm... Vậy các bạn... chúng ta cũng nên bắt đầu thôi, nhỉ?”

Lần đầu tôi được dự một bữa tiệc lớn thế này, lại là bữa tiệc của con mồi của tôi, nghe buồn cười thật nhưng đây là chuyện vô cùng bình thường. Họ đã rất chu đáo chuẩn bị thức ăn cho riêng tôi có điều... lại là cá. Trời ạ tôi ngán món này đến tận cổ, tôi thực sự thèm thịt của một con thú nhỏ nào đó...

Bọn họ dùng bữa, đôi khi cười đùa, nói gì đó với nhau, trông như một gia đình lớn. Càng nhìn lại càng tủi thân, ở nhà tôi chưa bao giờ được ẩm cúng thế này. Càng lớn, hai cha con tôi càng ít dùng bữa cùng nhau, tôi lại chẳng có mẹ hay anh chị em gì. Nghĩ đến thôi chẳng còn muốn ăn nữa. Tôi chùi miệng và ngồi đó vờ vờ ly rượu nho.

“Em ăn thêm đi, đã nhỏ con còn ăn ít.” Paric khẽ nói với tôi đồng thời gấp ít món “chay” mà tôi có thể ăn vào đĩa của tôi.

“Thôi, tôi no lắm rồi ngài đừng lấy thêm đồ ăn nữa.... Tôi muốn đi vệ sinh một lát.” tôi nhẹ nhàng đứng lên, trước khi kịp nói hết câu, Paric đã cướp lời tôi.

“Cháu xin phép đi.... ”

“Cháu xin phép đưa cô ấy đi vệ sinh ạ. Mọi người cứ tiếp tục đi.”

“Ừ... Lát nữa hai đứa quay lại, ta có chuyện quan trọng.”

“Vâng.”

Sau khi ông gật đầu, hẩn rời khỏi ghế và mang tôi ra ngoài, đưa tôi đến nhà vệ sinh. Cảm giác “xả lũ” đúng lúc thật sự là một cảm giác tuyệt vời, tôi mang vể mặt thỏa mãn rửa tay rồi đi ra ngoài. Do không để ý, tôi đụng phải Paric đang đứng chắn ở cửa, hẩn đẩy tôi lại vào trong nhà vệ sinh rồi bước vào khóa chốt cửa.

Tên này chẳng bao giờ ngừng những hành động biến thái lên tôi cả. Và trước khi tôi kịp nói gì hẩn đã bưng tôi lên và ngẫu nhiên đôi môi còn chút mỡ cá. Vậy mà hẩn vẫn liếm láp chúng một cách ngon lành như món ăn yêu thích của hẩn.

Bị ép giữa cơ thể nam tính và vách gỗ mun đen tuyền, quần áo bị ma sát đến xộc xệch, cặp mông bị đôi bàn tay hẩn bắt lấy vò nhéo với lực nhẹ cách vài lớp vải mỏng. Nụ hôn gấp gáp, nồng nhiệt như chưa bao giờ là đủ. Hẩn đang khao khát tôi....

“Ừm.. Paric..”

Da thịt cứng cáp của hẩn, sự chế ngự mạnh mẽ của hẩn, tôi dần bị dẫn dắt vào ngọn lửa tình màu đỏ rực. Nhưng điều này không kéo dài vì còn một bàn tiệc dang dở đang chờ chúng tôi quay về. Tôi hơi nuối tiếc nhưng có lẽ đêm nay hẩn sẽ lại bù đắp “hụt hẩn” cho tôi thôi.

Sau khi chúng tôi trở lại chỗ ngồi, Lupper mới bắt đầu “câu chuyện” của ông ta. Ông nâng một chiếc nĩa lên và gõ nhẹ vào ly thủy tinh tạo ra âm thanh báo cho những kẻ ở đây rằng “chú ý, ta có chuyện muốn nói”.

“Các bạn thân mến, hôm nay ta có một chuyện quan trọng cần nói...”

Lòng tôi chẳng hiểu sao dấy lên sự bất an khi ông nhìn sang Paric và cô em họ Envia xinh đẹp kia. Ông nói tiếp:

“Paric, năm nay con vẫn chưa có bạn đời phải không?”

Khuôn mặt Paric trông rất bình tĩnh:

“Vâng, thưa ông.”

“Vậy thì tốt, tiện đây hôm nay ta muốn làm nghi lễ từ cháu. Ta muốn gả Envia cho cháu, cháu cảm thấy thế nào?” tên Lote bất ngờ nhìn sang Lupper, dần dần ánh mắt hẩn chuyển thành tức giận.

Quả tim bé bỏng của tôi đập liên hồi trong tích tắc, như muốn nhảy bỏ ra ngoài. Tôi nhìn sang Paric, hẩn im lặng. Cả một bàn tiệc đều đổ dồn con mắt vào Paric, chờ đợi câu trả lời của vị vua trẻ.

“Cháu không đồng ý.”

“Ồ, tại sao vậy?” Lupper nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên, tất nhiên chỉ là ra vẻ thôi.

“Cháu không yêu em ấy, cháu đã có bạn tình, cháu sẽ cưới cô ấy.” tim tôi mềm nhũn, nếu có thể tôi sẽ tan chảy ra ngay vì những lời này của hẩn. Hoặc là tôi sẽ ôm chầm lấy hẩn và hôn khắp khuôn mặt nghiêm túc với tình cảm ấy, thể hiện tình yêu của tôi dành cho hẩn.

“Vậy bạn tình của cháu...là cô bé Sói kia?” cả bàn liền bắt đầu ồn ào lên cho đến khi lão Lupper lại gõ chiếc nĩa vào ly thủy tinh, ổn định lại bàn tiệc. Tôi đã không bất ngờ vì lão ấy nhận ra. Tôi biết nếu lão cố ý hoặc vô ý không nhận ra thì Paric cũng sẽ nói cho lão biết thôi. Thật là một lão già thâm sâu, sách nói không sai “gừng càng già càng cay” là sự thật, đến giờ tôi mới có cơ hội được kiểm chứng.

“Vâng. Nên cháu xin từ chối ý tốt của ông. Cháu không thể cưới Envia.”

“Thôi nào, một vị vua có hai vợ là chuyện bình thường, tam thê tứ thiếp không phải chuyện lạ. Bây giờ không yêu, cưới về rồi ở cùng nhau rồi cũng sẽ nảy sinh tình cảm.”

“Cháu không trông mong việc ấy.”

“Chỉ vì cháu chưa từng trải qua thôi.”

“Có trải qua cũng không mong.”

“Cháu cứ làm khó ông vậy nhỉ?”

“Là ông làm khó cháu. Ép buộc chuyện tình cảm là không thể, thưa ông.”

“Thôi được rồi, cháu không muốn thì ta cũng không ép. Có điều ta muốn nhờ cháu một việc.”

“Ông cứ nói.”

“Mùa xuân này ta muốn gửi Envia đến nhà cháu, phiên cháu dắt con bé đi tham quan làng. Trên núi cũng lâu, con bé muốn xuống thảo nguyên đồng bằng chơi một chuyến.” thì ra đây là “không ép” của ông ấy? Có khác gì đâu? Vẫn là muốn ghép đôi bọn họ thôi ấy mà. Không cần tìm thú vui giải trí cũng có kịch để xem.

“Ông có thể để em ấy ở nhà em gái cháu.”

“Cũng được. Vậy ta giao phần trách nhiệm dắt con bé đi tham quan đây đó cho cháu nhé?”

“Vâng. Ông cứ để việc ấy cháu lo.”

Vậy là Paric vẫn phải dính dáng đến cô Cừu kia? Tôi hơi buồn phiền một chút nhưng thôi thì cũng đỡ được phần ở cùng nhà rồi. Nhưng có một điều tôi cần phải làm rõ.

“Paric! Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện rõ ràng với nhau rồi, ngài sẽ làm rõ giúp tôi chứ? Tình yêu của tôi?” tôi học được mấy từ này qua tiểu thuyết ấy và đã phải hít thở mạnh rất nhiều lần để thoát ra được trước mặt Paric, chưa kể còn cộng thêm một chút men từ ly rượu khi nãy.

“Em muốn làm rõ cái gì?” nghe tôi nói vậy có vẻ hần rất thích. Hần mỉm cười kéo tôi ngồi lên đùi hần, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nâng lên hôn.

“Tôi muốn biết rõ mối quan hệ bây giờ của chúng ta là gì.”

“Không phải em gọi ta là tình yêu của em sao? Hửm?” hần cọ môi lên má tôi, lời nói nhẹ nhàng khiến tôi hơi rợn người.

“Vậy còn chuyện nô lệ?”

“Parina đã cho em biết về quá khứ của chúng ta để làm gì chứ?” hần hơi nhú mào nhìn tôi.

“Để biết tôi và ngài đã gặp nhau ra sao. Để biết ngài đã có tình cảm với tôi và muốn mang tôi về bên cạnh.”

“Và lời giải thích của ta về vụ nô lệ?”

“Em hiểu rồi. Vậy em được tự do rồi đúng không?” tôi nhìn vào mắt hần.

“Có thể cho là vậy.” hần hôn lên đầu tôi. Để tôi ngồi trong lòng ôm ấp như báu vật.

“Vậy em muốn về làng thăm mọi người một chút. Em nhớ họ.”

“Sau khi xong việc ở đây, về nhà rồi ta sẽ đưa em đến đó.”

“Cám ơn ngài.” tôi vui vẻ hôn chụt lên má hần. Đáp lại tôi là nụ hôn nồng nàn của hần lên đôi môi son còn chưa hết mùi rượu đỏ. Tôi uống không nhiều nhưng cũng đủ khiến cái đầu lún lún.

25. Chương 25: Trên Chiếc Giường

Cơ thể tôi nhẹ bẫng trên không trung rồi đáp nhẹ xuống giường. Mở mắt ra đã thấy Paric nằm kế bên, nhờ men rượu mà khuôn mặt hần trong mắt tôi trở nên ma mị hơn. Tôi tự hỏi sự tàn ác khi xưa của hần là thể

nào trong khi trước mặt tôi là một con Cừu chiều chuộng thương yêu tôi hết mực, không còn quá đáng như hồi đầu tôi về ở cùng hân.

“Paric...”

“Hửm?”

“Không có gì.”

“Em có chuyện gì sao?”

“Không, em chỉ muốn gọi tên ngài.” tôi muốn hỏi hân một chuyện nhưng cái miệng tôi lại nói dối. Tôi sợ rằng nếu hỏi ra hân sẽ khó xử... nên thôi.

Ngài Cừu mỉm cười với tôi, ôm tôi sát lại và chạm môi lên vàng trán trắng hồng nóng hổi, để đầu tôi chui vào hõm cổ hân. Tôi mỉm cười đổi chủ đề.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi đâu đây?”

“Đến một nơi mà em sẽ không thích.”

“Có một nơi như vậy à?” cũng có thể lắm chứ.

“Ừ.”

“Nói em nghe thử xem nào.” đôi mắt lơ đãng của tôi híp lại vì nụ cười rộng hơn.

“Nhà của bác ta.”

“Ồ, tại sao ngài lại nghĩ em không thích nhà của ông ấy?”

“Vì ta nghe nói con gái rất hay ghen.”

Hân là hân đang nói về tôi và cô em họ - Envia kia. Tại sao lại ghen chứ?

“Về phần của cô gái kia thì em không biết nhưng về phía em, chẳng có gì phải ghen cả. Ngài và cô ấy đã có gì với nhau đâu.”

“Vậy phải có gì rồi em mới ghen hả?”

“Có thể...” ngưng một chút, tôi nói tiếp: “...hoặc không.”

“Tại sao không?”

“Em không có thời gian nhàn rỗi để chơi cái trò trẻ con ấy.”

“Em đã lớn được bao nhiêu đâu chứ?” tôi đồng ý với hân, tôi chẳng lớn được bao nhiêu cả. Nhưng...

“Đủ lớn để nhận thức được cái gì đáng và không đáng.”

Tiếng phì cười trầm ấm vang ra từ đỉnh đầu tôi, cảm giác được làn da mặt của đàn ông trên đầu tôi chuyển đổi, có thể hân đang cười rất tươi. Tôi có thể cảm nhận được mình đã khiến hân vui vẻ như thế nào với câu trả lời của bản thân. Nhưng có gì buồn cười chứ? Hay hân đang nghĩ tôi là cụ non? Một đứa trẻ sống chưa được bao nhiêu năm có thể bỏ qua một trò ghen tuông ấu trĩ mà biết bao kẻ mới lớn đều mắc phải hay thốt lên một lời mà có thể tôi sẽ chẳng làm được.

Tôi đã không nói cho Paric biết, một lí do khác mà tôi nghĩ rằng mình sẽ không ghen...là vì tôi không nghĩ mình và hân sẽ có thể bên nhau cả đời, ở bên nhau được bao nhiêu thời gian đâu mà còn tồn thì giờ chơi trò ghen tuông vô ích. Vì không thể chắc chắn được tôi sẽ có hân cả đời nên tôi không muốn mình phải vấp vào quá sâu, không đặt tình cảm vào quá nhiều. Để đến một ngày nào đó tôi sẽ không lụy tình và có thể mở lòng cho một ai khác, một kẻ nào đó mà không phải là Paric bước vào cuộc đời tôi như Paric đã từng và sẽ trở thành bạn đời của tôi cho đến khi tôi chết đi.

Nhưng tôi vẫn sẽ trân trọng tình cảm của Paric và tình cảm mới chớm nở trong tôi. Tôi vẫn sẽ hạnh phúc cùng hân, chỉ là không biết sẽ kéo dài được đến đâu. Nếu sau này hân có tình cảm với Envia, tôi sẽ để hân đi đến với cô ta....nghĩ là vậy mà chẳng biết có làm được hay không? Hoặc đến lúc đó tôi sẽ như một con dỏ

hơi điên cuồng đau khổ vì tình như bà chị hàng xóm thuở nhỏ của tôi, ôm trong lòng nỗi đau khi bị phản bội, khi mất đi trái tim của kẻ mà mình yêu say đắm...và rồi tất cả sẽ chỉ còn được gói gọn trong hai chữ “đã từng”. Tôi không nói ra vì sợ hấn sẽ không còn vui vẻ như hấn bây giờ. Tôi muốn hấn cứ luôn cười và vui vẻ như vậy. Tôi muốn tất cả những người tôi yêu quý đều luôn vui vẻ và hạnh phúc... Bỗng tỉnh ra khỏi cơn lú tâm lí trong đầu, tôi nhớ ra một việc quan trọng khác và cảm thấy vô cùng áy náy.

“Lâu lắm rồi em chưa viết thư cho cha...”

“Để ngày mai rồi viết, ta sẽ nhờ Fiddle chuyển thư cho ông ấy, sẽ nhanh mà.”

“Fiddle? Có phải anh chàng Đại Bàng to lớn vạm vỡ đã chuyển lời triệu hồi em về nhà lúc em ở làng sói Bóng Đêm không?”

“Ừ, là anh ta.” hấn nói tiếp: “Anh chàng Đại Bàng to lớn vạm vỡ? Ta chưa bao giờ nghe em gọi gã nào như vậy. Em thích anh ta sao?” Paric bỗng nâng cằm tôi lên, hấn híp mắt nghi ngờ nhìn tôi.

Tôi nhin không được phì cười, trong lòng suy nghĩ không biết có nên gheo hấn một phen không.

“Ừ đấy, em thích anh chàng Đại Bàng to lớn vạm vỡ ấy đấy. Thì sao nào?” tôi kênh mặt lên, khiêu khích nhìn hấn.

“Thì ta sẽ ghen đấy.” hấn cười cười véo nhẹ má tôi.

“Ngài là con gái à? Em còn chưa ghen mà ngài đã ghen?” tôi bật cười khanh khách: “Ghen rồi ngài làm được gì em nào?” cái đầu tôi nghiêng sang một bên, liếc nhìn hấn đưa tình. Hấn chòm người dậy trong chớp mắt đã đè tôi chặt trên giường, mặt gần sát mặt tôi cất giọng trầm nhẹ đến nỗi khiến lòng tôi run lên vì chất giọng quyến rũ gợi tình ấy.

“Em nói thử em ta có thể làm gì được em. Hửm?” còn chưa kịp mở miệng trả lời đôi môi tôi đã bị mút chặt. Hấn hôn lấy hôn để, dồn dập tấn công tôi như thể hấn là Sói còn tôi là Cừu vậy. Hôn được một nửa hấn buông tha cho bờ môi đã mộng đỏ lên của tôi. Cái cổ nhỏ là mục tiêu tiếp theo của hấn, cắn cắn nhẹ vài cái rồi lại hôn hít liếm mút.

Trong khi tôi đang mê mê hưởng thụ hấn đã nhanh nhẩu cởi phăng những miếng vải che lấp cơ thể tôi, vút chúng bừa bãi ra sàn nhà. Con Cừu ấy hôn khắp cơ thể tôi sau đó chạy dài một đường thẳng xuống vùng kín nữ tính. Tôi giật mình, miệng còn chưa thốt ra được chữ “đừng”, thứ cơ mạnh mẽ nóng hổi mà ướt ướt chạm vào nơi đó, quá nhiều ẩm ướt, quá linh động.....tôi không nghĩ rằng Paric sẽ dùng miệng làm cho tôi, dù sao cảm giác cũng lạ lắm vô cùng, nhưng tôi rất nhạy cảm, không thể chịu nổi kích thích này. Vì vậy tôi nhanh chóng duỗi tay đẩy đầu hấn ra nhưng các cơ của tôi đều mềm nhũn, run rẩy đến chút sức cũng không có. Miệng không ngừng hơi thở nặng nề, rên rĩ: “Đừng...Paric...đừng...bắn lắm.”

Hấn liếc nhìn nơi đó của tôi rồi lại liếc nhìn tôi, lưỡi uốn lượn lên xuống rồi ấn vào một điểm làm hai chân tôi tê rần, rất khó chịu, tôi không quen với kích thích quá mạnh mẽ này. Nhưng hấn cứ không buông tha tôi, nhiệt tình ấn ấn vào nơi đó sau khi thấy tôi có phản ứng mãnh liệt. Tôi gồng mình rên rĩ, sự tê dại truyền từ đỉnh đầu lan đến tận ngón chân. Tôi mất đi sức chống cự, vừa ngượng ngừng lại vừa bị kích thích không ngừng. Khép chân lại cũng chẳng được với hấn, đành bất lực van xin:

“Làm ơn đừng...em không chịu được..Paric...đừng lại đi chân em có cảm giác như bị chuột rút vậy...a...” hấn vẫn cứng đầu như vậy, lại bắt đầu dùng hai ngón tay thô to cho vào bên trong, lưỡi thì vẫn không buông tha cho nơi ấy. Tôi cắn chặt răng khi mà hấn bắt đầu ma sát và quấy rối bên trong, cho đến khi chỉ còn nửa hơi thở tôi mới mở miệng ra hô hấp, tay bịt lấy miệng che đi tiếng rên.

Hai hàng nước mắt chảy dài vì khoái cảm mà tôi đã không kiềm được chúng. Hấn rút tay ra, thay vào đó là chiếc lưỡi to dài chui tọt vào trong công kích. Tôi cong chân, tay nắm chặt lấy ga giường vò nát chúng trong lòng bàn tay và lên đỉnh trong hơi thở bắn loạn, loại hình mới mẻ này là lần đầu tiên tôi được ném trái, quá nhiều kích thích mạnh khiến tôi như muốn điên lên, muốn giải phóng...

Sự thăng hoa của tôi còn chưa rút, cơ thể còn chưa ổn định hấn đã rút dương vật nhét vào cái sự nhỏ bé vừa lên cao trào của tôi rồi đẩy một phát. Tôi la lên đầy hoảng hốt, hấn không cho tôi một chút thời gian phục hồi nào cả, ôm một chân của tôi duỗi lên trần nhà khiến tôi nằm nghiêng sang một bên. Dùng một

tư thế mới mẻ để đâm xuyên tôi bằng sự to lớn của hắn. Bụng dưới của tôi có cảm giác như muốn nứt ra, nhứn nhói lan vào tim đang đập liên hồi của tôi.

“A...đau... Ngài làm em đau...” tôi cau mày, đau đớn đến đáng thương, tại sao hắn lại to lớn đến vậy? Mà lại còn tinh lực mạnh mẽ dồi dào. Tôi chết mất, sức công phá của hắn quá sức chịu đựng của tôi rồi. Nhưng khi tôi nức nở những lời như vậy hắn đã bắt đầu kiềm chế, giữ tốc độ chậm rãi rút ra đâm vào cho tôi quen dần với sự khổng lồ của hắn đi.

Khoái cảm không lâu lại tìm đến tôi và tôi đã rất vui vẻ đón nhận nó như tôi đang vui vẻ đón nhận Paric vào sâu hơn nữa bên trong. Hắn cứ nhấp rồi lại nhấp cho đến khi sự hưng phấn dẫn dắt để tôi đòi hỏi nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Và hắn đã cho tôi nhiều hơn cả sự mong đợi.

Dù đang là mùa đông, hắn nóng hổi, nóng như một ngày nắng giữa tháng hè vậy. Hắn vòng chân tôi qua hai bên hông hắn, tay chống hai bên tôi tiếp tục chơi trò trượt tuyết. Mà càng ngày hắn lại càng nhanh, động đến run giường. Tôi thì quần lấy hắn, hôn lên môi lên cổ, lên xương quai xanh và cơ ngực của hắn. Nghe thấy tiếng tim hắn đập còn nhanh hơn cả tim tôi cũng đủ sướng tai. Đôi bàn tay bé xíu sờ loạn trên cơ thể hắn, dừng lại trên ti, tôi sờ nắn thử xem thế nào. Chưa bao giờ tôi được nghịch chỗ này của đàn ông dù đã thấy vô số lần.

“Ngài...cảm thấy..thế nào?” câu hỏi được thốt ra trong khi tôi đang vò nhẹ hai viên thịt ấy. Hắn không trả lời, chỉ thấy hắn hưng phấn hơn, bàn tay to di chuyển, đến lượt hai viên nhỏ của tôi bị hắn giằng vò trong tay. Hành động này là để trả lời câu hỏi của tôi sao? Ý là cảm giác của hắn cũng giống của tôi? Thật tuyệt vời.

“Em muốn lên trên...”

Nụ cười nhếch môi hiện trên khuôn mặt đầy thần thái mê hoặc đối phương của Paric, hắn nhẹ nhàng ôm tôi xoay một cái làm cho tôi ngồi ở trên, hắn nằm dưới, cái “chày già” vẫn còn bên trong cơ thể tôi khít chặt căn đây. Tôi chống tay lên cơ bụng nhìn hắn lơ lửng nằm dưới, khuôn mặt gợi tình mê mẩn, ánh mắt khao khát dục vọng....

“Đừng có ngồi yên nhìn ta như thế...”

Lời nói của hắn khiến tôi bừng tỉnh ra khỏi sự say mê của bản thân với sự khiêu gợi của kẻ dưới thân tôi. Mông tôi nâng lên rồi ngồi xuống thật nhẹ nhàng, dễ chịu vô cùng nhưng Paric sắp không nhịn được nữa, hắn yêu cầu tôi nhanh lên nhưng dù tôi có nhanh hết sức thì vẫn không đủ gãi ngứa cho hắn. Nhưng tôi đã làm tốt nhất có thể rồi, hắn híp mắt lườm tôi sau đó hung hăng nắm chặt eo nhỏ của tôi và nâng thân dưới lên. Thứ kia đâm đâm vào nơi mẫn cảm bên trong, thật xuất sắc...

Tôi bám vào hai cánh tay hắn, uốn cơ thể ngẩng mặt lên vừa thở vừa rên. Tôi mặc kệ bản thân nhìn có phóng túng dâm dăng thế nào. Điều khiến tôi chú tâm nhất bây giờ là Paric khiến tôi sướng điên lên. Bỗng hắn bật dậy đè tôi xuống giường lần nữa. Hắn mạnh mẽ ấn sâu vào trong nên tôi cứ sợ hãi với sự cuồng nhiệt của hắn mà chống tay chống chân đẩy cơ thể tiến lên phía trước không cho hắn chui sâu vào nhưng chiếc giường cũng có giới hạn, tôi nhích đến khi tôi trôi ra ngoài mép giường, không còn nệm để đỡ, đầu tôi ngã ngửa ra ngoài. Trước mắt tôi là chiếc gương to dùng phản chiếu hình ảnh của Paric và tôi đang giao phối.

Tôi hơi ngượng ngùng ngẩng đầu lên muốn xích vào trong giường một chút nhưng Paric không để tôi làm vậy. Hắn biết tôi gặp vấn đề gì và muốn chọc ghẹo tôi bằng cách ép tôi nhìn hình ảnh dâm dục kia trong gương. Hắn đã thắng và tôi buộc phải thưởng thức những gì diễn ra trong tấm gương kia. Thật lỗ mãng...nhưng cũng rất kích thích. Không lâu sau hắn mới chịu kéo tôi lên làm đến tận khuya, cuối cùng ôm chặt tôi vào lòng và phóng thích..

26. Chương 26: Trà Và Hoa

__Cốc cốc cốc...

“Ồ Paric đây à, chào buổi sáng. Vào nhà đi nào.” Một bác gái Cừu trắng chào đón chúng tôi với sự niềm nở trên gương mặt phúc hậu. Thứ mà hầu hết những người già ở đây đều có. Nó khiến tôi có cảm giác thật gần gũi. Không như các cụ câu kính ở quê làng tôi, có vẻ việc săn bắt và bản tính của thú săn mồi đã khiến họ trở nên khó tính và nhàn nhó như vậy.

Tôi cùng Paric theo sau bác gái kia ra phía sau hè của ngôi nhà, nơi có một khu vườn rộng rãi thoáng mát, trồng vài hàng bông xinh đẹp. Giữa vườn là một bộ bàn ghế gỗ mun đen, cũng là nơi mà gia đình của Envia và một vài người họ hàng khác đang ngồi thưởng thức trà vào buổi sáng. Một sở thích rất thanh tao và nhàn nhạ của các bô lão.

“Ồ cháu đến rồi, Paric và...” Lão ấy nhìn sang tôi, ngập ngừng. Tôi ngay lập tức hiểu ra.

“Lanie ạ.”

“Tất nhiên rồi, và Lanie... Các cháu đến đây ngồi đi nào.”

Tôi cùng Paric đều cùng nhau chào buổi sáng bọn họ như một phép lịch sự rồi mới ngồi vào bàn. Không thể tránh khỏi việc Paric được sắp xếp cho ngồi giữa Envia và tôi, còn cạnh cô Cừu ấy là gã Lote - kẻ đã khiến tôi khóc thét không ra tiếng ở nhà khách. Môi hắn vẫn còn đỏ đỏ do vết nứt chưa lành, cú tát của Paric không hề nhẹ chút nào nhưng tôi không hề cảm thấy thương xót cho hắn. Cũng đáng lắm!

Bầu không khí bắt đầu nhộn nhịp lên hẳn khi chúng tôi xuất hiện. Bác trai kia không ngừng hỏi han Paric về tình hình của làng chúng tôi, công việc và cuộc sống các kiểu... Các họ hàng khác cũng thi nhau hỏi hắt, đôi khi chen vào những câu nghe rất mát tai như “Ồ cháu thật là tài giỏi quá trời” hay “Chúng ta thật có phước khi có đứa cháu như vậy”.... Vần vắn....

Kế tiếp là cô gái cách tôi một con Cừu đen đang điem điem rót trà cho con Cừu đen ấy. Lâu lâu cũng chen vào vài câu hỏi thăm rất vui vẻ, hỏi hắt có muốn ăn thứ này thứ kia trên bàn trà không sẵn tiện gấp cho hắn ăn. Lote kia cũng chỉ có mỗi việc ngồi im lặng và liếc nhìn Paric một cách căm ghét. Còn lại một bên là đám trẻ con chạy giỡn khắp sân vườn. Nếu nói tôi là kẻ thừa ở đây cũng không sai.

Vậy nên để cho họ có thời gian chào hỏi, ôn lại chuyện cũ với nhau mà tránh ngại ngần khi có một con Sói ở đây. Tôi đã viện cớ xin phép đi dạo xung quanh, nhưng tôi đã không ngờ được vậy mà Lote cũng viện cớ dắt tôi đi dạo để trốn khỏi bàn tiệc ồn ào nhằm chán này. Trong khi tôi vẫn còn nhìn hắn đầy cảnh cáo và cả cảnh giác, hắn đã cười với các cụ và đi đến bên tôi.

“Lote nó để ý cô bé Sói rồi ấy.” tiếng vang chộc ghẹo nhỏ vọng ra từ trong nhà, nơi bác gái kia đang pha thêm trà. Cả bàn trà đều phì cười, tôi cũng chẳng biết làm sao, đành cười lại cho có lệ. Lúc đó mới nhìn thấy sự không hài lòng trên khuôn mặt Paric. Nhưng hắn chọn ở lại tiếp chuyện cùng các cụ, tôi cũng không muốn phiền hắn. Lướt nhìn sang cô nàng bên cạnh, cô ấy nhìn tôi và nở một nụ cười mà mãi tôi chẳng đọc được ý nghĩa của nụ cười ấy. Một nụ cười...chẳng có vui, buồn, ghét,... Một nụ cười không có linh hồn. Chỉ là cười cho có....

Thế là hai kẻ trẻ tuổi chúng tôi rời “bàn tiệc già”, để lại các bô lão còn nhìn nhau như hiểu ra vấn đề gì đó và cười tủm tỉm. Hay rồi, biết thế khi này tôi đã ngồi im ở bàn tiệc chịu trận để khỏi phải phiền phức như bây giờ.

Khu vườn nằm ở một dốc núi và thay vì làm một khu vườn nhỏ bằng phẳng, họ lại làm vườn bậc thang theo dốc núi, tăng diện tích khu vườn ra thật rộng và trồng cây rất có kế hoạch. Chúng tôi đi theo khu vườn xuống dốc cho đến khi khuất bóng bàn tiệc, tôi mới mở lời trước.

“Anh giải thích đi.” tôi đang đề cập đến chuyện lần trước hắn bảo muốn tôi.

“Ta không có gì để nói với một con Sói.”

“Vậy à?” tôi mỉm cười, thoải mái thác thông tin từ hắn và tiếp tục nhìn ngắm vẻ đẹp xung quanh.

Mãi rồi hắn cũng không chịu nổi được sự im lặng, bắt đầu chủ động.

“Tại sao cô không từ chối đi cùng tôi?”

“Anh vừa bảo không có gì để nói với một con Sói.”

“Để hỏi thì có.”

“Vậy thì tôi cũng chẳng có gì để nói với một con Dê.”

“Thôi được rồi, hôm đó tôi muốn phá cô và Paric cho bỏ ghét vì hấn mà Envia không thèm để ý đến tôi.” cuối cùng hấn cũng chịu thua tôi.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Nhỏ hơn Paric một năm.”

“Cũng xấp xỉ nhau thôi, sao anh lại trẻ con đến vậy?”

“Cô thì lớn lắm sao?”

“Đủ lớn để không cư xử như trẻ con.”

“Tôi biết hành động của tôi rất ấu trĩ, nhưng tôi chẳng thể làm gì hơn. Envia không chịu để ý đến tôi, bởi vì tôi chẳng bằng Paric.”

“Sai. Cô ấy không để ý đến anh, là vì anh không đủ tự tin vào bản thân.”

“Nếu tôi có tự tin vào bản thân thì làm sao chắc em ấy sẽ để ý đến tôi?”

“Đúng là chỉ như vậy thôi thì chẳng đủ. Còn phải xem anh có bản lĩnh và quyến rũ thế nào.”

“Thế này chưa đủ sao?” hấn gồng cơ, tạo dáng cho tôi xem. Tôi chẳng biết nên nói thế nào ngoài phì cười.

“Anh rất hài hước...”

“Thì tôi chỉ được cái mua vui thôi.”

“Không đâu, anh nhìn cũng rất đẹp. Tuy không xuất sắc nhưng cũng không phải dạng vừa. Chỉ là mỗi cả thể có một vẻ đẹp khác nhau....” tôi lại nói tiếp: “trường hợp của anh tôi chẳng biết nên nói gì..”

“Ừa, bản thân tôi còn thấy khó mà. Vậy trả lời tôi đi, sao cô không từ chối đi cùng tôi?”

“Tôi có quyền đó sao? Đây là đất nhà anh.”

“Ừ nhỉ. Vậy cô nỡ để bạn tình Paric của cô lại cho Envia sao?”

“Ai nói tôi để anh ấy lại cho Envia? Anh ấy đang trò chuyện cùng các bác, tôi cảm thấy chán nên ra đây ngắm cảnh thôi. Cũng đâu ngờ anh cũng muốn đi cùng.”

“Cô không sợ Envia sẽ cướp lấy Paric?”

“Tại sao phải sợ? Ngài ấy yêu tôi, sẽ không phản bội tôi. Nếu ngài ấy phản bội tôi thì không đáng để tôi yêu, tôi cũng chẳng tiếc nuôi gì mà không bỏ. Còn Envia, tôi chẳng quan tâm đến chị ấy trừ khi chị ấy có ý muốn động đến tôi. Nếu Paric yêu tôi, ngài ấy sẽ tự biết nên làm gì với Envia.”

“Nói thì dễ lắm.”

“Ừ. Làm mới khó, nhưng mà trước mắt cứ nghĩ là vậy đi.”

Không còn gì để nói với nhau nữa, cả hai đều hơi gượng đi xung quanh cùng nhau được một lúc rồi cũng quay về với bàn trà. Giữa đường, một đám Cừu non trắng mơn mớn chạy về phía tôi và Lote, lũ trẻ đang chơi trò rượt bắt và một trong số chúng đã va phải tôi. Bộ đầm vướng víu này khiến tôi không thể nhanh nhẹn đỡ lấy cô bé ấy, bàn tay tôi lỡ một nhịp và để cô bé ngã ra thảm cỏ xanh mướt.

“Ồi, chị xin lỗi. Em có sao không?”

“Không ạ, em không sao...” cô bé bẽn lẽn ngậm ngùi bật dậy không dám nhìn tôi. Có lẽ do tôi là một con Sói và điều đó khiến em ấy sợ tôi chẳng?

“Vậy thì tốt, em đứng lên được chứ? Nào, để chị giúp em.” tôi nắm nhẹ lấy hai bàn tay nhỏ và kéo cô bé đứng dậy. Phải phải phía sau bộ đồ giúp đỡ trẻ. Sau đó chỉ nghe được tiếng cảm ơn lí nhí rồi cô bé chạy đi mất. Tôi mỉm cười với cô bé rồi đứng thẳng dậy quay sang Lote, thấy hắn nhìn tôi với ánh mắt kì lạ. Nhưng tôi mặc kệ hắn và tiếp tục đi về bàn trà.

“Thế nào cô bé? Khung cảnh ở đây khiến cháu thích chứ?”

“Vâng ạ. Rất đẹp, khiến cháu rất thoải mái. Mất thẩm mỹ của các bác thật tốt.”

“Cảm ơn cháu.”

Tôi mỉm cười thật tươi với họ rồi xoay sang nhìn Paric bên cạnh. Hắn cũng đang cười mỉm với tôi nhưng đó không chỉ đơn giản là một nụ cười. Có lẽ một lát nữa về phòng tôi sẽ phải cho hắn một lời giải thích.

“Vậy điều gì đã mang cháu trở thành một cô bé Sói thiện lương? Rất ít kẻ sẵn lòng có thể kiềm được khi đứng trước một bầy Cừu thế này.”

“Có lẽ là vì cháu no rồi ạ.” tôi nói đùa khiến cả bàn trà bật cười, tất nhiên trừ một vài kẻ không có khiếu hài hước, nụ cười của họ hơi gượng một tí.

“Thật ra loài của cháu cũng có một vài chế độ ăn chay. Mà từ khi Paric mang cháu về, chế độ ấy được cháu áp dụng rất thành công nên cháu quen rồi ạ.”

“Chà, nếu loài sẵn lòng nào cũng được như thế này thì tốt quá rồi.” hoặc không, tôi nghĩ. Nếu như vậy thì còn gì là cân bằng sinh thái nữa.

Trong khi cuộc trò chuyện vẫn đang sôi nổi, tôi nhìn sang Envia. Thấy cô ấy cũng đang nhìn tôi, chúng tôi cười với nhau xem như một cái chào dù đã gặp nhau được một khoảng khá lâu. Và đôi mắt của cô ấy dành cho tôi vẫn cứ vô hồn như vậy. Nhưng khi cô ấy nhìn sang Paric, niềm vui thực sự mới hiện ra trên khuôn mặt. Còn những lúc Paric chú ý về phía tôi, khuôn mặt xinh đẹp bên kia có một chút đượm buồn khó tả. Nhưng vẫn không mất đi nụ cười trên môi.

Cô ấy thực sự yêu Paric, đáng tiếc lại là tình đơn phương. Nếu khi xưa Paric không gặp tôi, có lẽ trong lòng hắn bây giờ là Envia hoặc một cô gái nào khác chứ không phải tôi. Nghĩ cũng hơi buồn... Nhưng hiện tại tôi đã có hắn, hạnh phúc quá rồi còn gì.

Một ai đó khiêu nhẹ vào cánh tay tôi từ phía sau. Cô bé khi nãy ngã vì va vào tôi trên tay đang cầm một chùm hoa cúc nhỏ đầy sắc màu đưa lên trước mặt tôi.

“Tặng chị!”

“Cảm ơn em.” tôi nhận lấy chùm hoa và mỉm cười với cô bé. Trước khi bé con kịp chạy đi tôi đã giữ nó lại, tôi ngắt ngắt một bông hoa màu tím và cài lên mớ tóc bông bèn của đứa trẻ Cừu trắng, thuần khiết và tinh tế vô cùng. Cô bé mỉm cười thật tươi với tôi và chạy đi.

Dường như sự việc của tôi đã khiến cả bàn trà bớt ồn ào đi hẳn để “hóng chuyện”. Ai cũng mỉm cười nhìn tôi như tôi đã ghi được điểm trong mắt họ vậy. Tôi cũng chỉ còn biết mỉm cười và bưng tách trà nhâm nhi một chút cho đỡ ngại. Cuộc trò chuyện của những người già lại bắt đầu, khi đó tôi mới nhẹ nhõm hơn. Tôi nhìn sang Paric, hắn có vẻ rất hài lòng về tôi.

Trời nhá nhem tối, chúng tôi vẫn còn ở ngoài vì Paric đã kéo tôi vào một quán ăn nào đó. Hắn gọi lên biết bao là đặc sản, ăn thì tôi có thể ăn nhưng mùi vị không bao giờ có thể so sánh với thịt được. Mà ở trong cái làng tận trên núi này thì tìm đâu ra thịt chứ? Chả nhẽ tôi phải tấn công đám Cừu này chỉ để no bụng à? Làm sao được... Dù sao tôi cũng chuẩn bị tinh thần sẵn rồi. Ăn chay hay ăn mặn gì, không phải chết đói trên đỉnh núi lạnh lẽo này là được.

Paric biết tôi chỉ muốn ăn cho qua bữa. Hắn sợ tôi không ăn được nhiều, không no bụng nên đã nhờ đầu bếp chế biến theo khẩu vị mặn ngọt, chua cay của tôi. Cũng không tồi, tôi ăn khá ổn. Hắn đã rất vui khi thấy tôi không bài xích thức ăn chay.

Xong bữa tối, hắn lại tiếp tục đưa tôi đi vòng quanh khu chợ, vớt thêm vài món đồ hay ho mà ở chỗ chúng tôi không có rồi đưa cho lính mang về. Paric còn có ý định đưa tôi đến một số nơi nữa nhưng tôi cảm thấy

quá lạnh nên đã bảo hần về nghỉ ngơi, một ngày lạnh lẽo như vậy là đã đủ cho loài ở đồng bằng ít chịu lạnh như tôi rồi. Dù sao đây cũng là gần đỉnh núi mà.

Yêu cầu của tôi ngay lập tức được thực hiện. Hần ôm tôi vào lòng như ôm một đứa trẻ. Hai chân tôi vắt bên hông hần, đầu rúc vào trong hõm cổ hần. Hai bàn tay luồn vào khoảng giữa chúng tôi để mà giữ ấm. Tôi chu môi hôn nhẹ lên yết hầu ấm nóng, hần cũng đáp trả tôi bằng cái hôn lên đỉnh đầu dịu dàng. Đôi bàn tay to lớn bọc lấy hông tôi, hần bưng khư khư một con sói trong lòng như vậy về phòng mặc kệ bao ánh mắt dòm ngó của ai.

27. Chương 27: Trêu Đùa

Ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra khi bạn cho một con sói ăn chay gần nửa năm trời?

Chúng tôi từ phòng tắm bước ra, Paric vẫn bế tôi trên cánh tay của hần như cha bồng con. Tôi hỏi hần vì sao hần luôn bế tôi khư khư thế này mà không để tôi tự đi. Hần trả lời rằng do hần thích cảm giác ôm tôi vào lòng, bao bọc lấy cô gái mà hần yêu thương. Nó khiến hần cảm thấy tôi sẽ an toàn trong vòng tay to lớn ấy cũng như tôi không thể nào thoát khỏi hần.

Rất may là tôi cũng thích chết cái cảm giác được hần bao bọc thế này. Có ai cứng chiều tôi được như vậy chứ?

Một tay hần đặt tôi ngồi xuống ghế. Nâng chiếc khăn lên lau khô đầu tóc cho tôi, bàn tay thô to mà chẳng mạnh bạo tí nào, hơn nữa còn khiến tôi cực kì thoải mái. Hần còn chu đáo nhắc tôi về vụ viết thư cho cha, trong khi hần đang tự lau khô bản thân thì tôi cũng đã hoàn thành xong bức thư, đặt nó trên bàn và cắt bút mực đi. Xoay lại, tôi nhìn thấy hần đang đọc sách.

Có một khoảng thời gian tôi vô cùng thích các anh chàng thư sinh hay đọc sách. Tôi đã luôn cho rằng, một chàng trai với thân hình mỏng manh, lịch lãm, da trắng, anh ta sẽ mang kính và thích đọc sách, thích vốn kiến thức bao la trong sách, trông tri thức vô cùng, họ sẽ ghi điểm cao trong mắt tôi. Nhưng đến lúc này tôi mới biết Paric đã phá vỡ hình tượng đó trong tôi, khiến tôi có một cái nhìn mới mẻ hơn và đúng thật là cái gì cũng có vẻ đẹp của riêng nó một cách rất khác biệt.

Một gã đàn ông với cơ thể cường tráng, làn da ngăm đen, lưng trần chỉ quấn một chiếc khăn trắng ngang hông, che đi cái thứ khiến tôi phát điên mỗi khi hần hứng tình. Gương mặt nghiêm túc như khi hần làm việc, đeo một cái kính gọng vàng bóng bẩy có vẻ rất ăn khớp với khuôn mặt và tôn lên làn da đặc biệt của hần cùng ngũ quan. Kiểu dáng này khiến tôi mê muội đắm chìm trong việc quan sát hần. Như một thú vui khiến tôi sa vào nghiện ngập, nghiện ngập ngắm nhìn vẻ đẹp của gã đàn ông ngồi trên giường kia.

Cứ như đội trưởng một đội quân hùng mạnh nói rằng anh ta là một con một sách vậy. Tuy hơi trái ngược nhưng tôi phải công nhận là khung cảnh này của hần thực sự có khí chất và đẹp đẽ. Tôi thực sự rất muốn chạy đến đó và ôm chặt hay thậm chí cắn hần để thỏa mãn sự thèm khát của bản thân đối với gã xuất thần ấy.

“Ngài bị cận thị sao?” trước đây khi hần xem văn bản hay làm việc giấy tờ tôi chưa bao giờ thấy hần mang kính cả. Tôi vừa hỏi, vừa rời bàn bước đến bên hần.

“Không, đây không phải kính cận. Ta thấy nó nằm trong học tử nên lấy ra đeo thử thôi. Em thấy sao?” hần nhìn tôi, nở một nụ cười có thể khiến tôi si mê tột cùng.

“Rất hợp với ngài đấy. Nó khiến em cứ muốn ngắm ngài mãi.”

Paric cười mỉm dang rộng vòng tay ôm tôi vào lòng rồi hôn lên má tôi, thốt lên một câu khiến tôi phì cười: “Vay mai ta đi mua một cái giống thế này.”

Tắm xong, hần thơm phức, tôi cứ dúi mũi vào cơ thể hần hít hít mùi thơm, chẳng biết do đâu mà tôi mặt dày còn dùng lưỡi liếm vài cái lên xương quai xanh của hần rồi dần dần kéo lên cần cổ nóng hổi. Yết hầu

hắn chuyển động một cái, sau đó hắn cất giọng trầm đục: “Hừm.... Lanie. Đừng nghịch.”

Tuyết rơi trắng xóa bên ngoài, không gian trong phòng còn lạnh hơn hôm qua, cũng may có lò sưởi trong phòng và còn có cả cơ thể ấm áp của Paric. Tôi như một con Sam bám chặt lấy hắn tìm kiếm hơi ấm. Bàn tay nhỏ cũng lần mò trên ngực hắn, cuối cùng bắt được một viên nho nhỏ, tôi mỉm cười và nghịch nó cùng với ngón tay của mình.

“Ta đếm đến ba...” lời nói này có vẻ ngụ ý rằng nếu tôi còn tiếp tục vuốt ve kích thích hắn khi hắn đếm đến ba thì hắn sẽ khiến tôi rên rỉ cả đêm. Có thể xem như một lời đe dọa đi. Nhưng tôi chẳng có quan tâm, tôi chỉ muốn nghịch hắn hay làm gì đó với hắn. Hôm nay tôi lạ nhỉ? Dù cho hắn có đe dọa, tôi vẫn làm ngơ thậm chí tay còn tăng thêm lực véo và ép sát viên nho nhỏ ấy. Điều khó khiến Paric hơi cau mày biểu lộ sự đau đớn. Hắn khép khế mắt nhìn tôi như kiểu “em chết chắc rồi”.

“Mặc kệ việc đếm đi.” bàn tay thô thiển của gã đàn ông hấp tấp đè chặt tôi trên giường, hắn chồm qua ngồi trên tôi, lột chiếc áo choàng bằng lông ấm áp ra khỏi tôi, vứt bừa ra sàn gỗ. Tôi không thể nào không rung mình khi làn da mỏng manh của tôi tiếp xúc với khí lạnh mùa đông. Nhưng hắn cũng mau chóng sưởi ấm tôi bằng cơ thể đang hừng hực lửa tình của hắn. Khăn tắm màu trắng cũng đã bay xuống sàn sau khi hắn đắp chăn cho cả hai, cái thứ cứng cáp to lớn nóng hổi mập mờ bên trong chiếc chăn, áp lên bụng tôi khi hắn khom xuống hôn hôn tôi, vuốt ve khắp cơ thể tôi và bắt đầu một màn dạo đầu đầy những kích thích.

“Ừm, Paric...a...” gã đàn ông nhỏ vùi sâu vào trong cô bé của tôi, đưa vào theo bao cái yêu đau đớn của sự xâm phạm bất thành linh, đưa đến tận tim gan. Một tia nhói khiến tim tôi đập mạnh vì bụng dưới đang bị ép phải chứa một thứ khổng lồ.

Tình yêu luôn đi đôi với tình dục, nếu thiếu đi một cái thì đó chắc chắn không phải là mối tình mà tôi trông mong.

Một tay đan vào một tay của hắn, bị giữ chặt trên đầu. Một tay khế bầu vú lấy tấm lưng trần của hắn, trong cơn mê tôi từ từ chậm rãi thưởng thức sự đau đớn kích tình khiến tôi trở nên phát nghiện và đòi hỏi nhiều hơn.

Sự ẩm ướt của tôi đã vừa đủ để khiến cả hai không còn cảm giác đau rát nữa. Thay vào đó là sự hòa hợp trơn tru nhưng khít khao. Chúng tôi quấn chặt lấy nhau, ngoài trời tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, nhưng tôi cứ tưởng tượng rằng sự nồng nhiệt của chúng tôi như đã làm tan chảy hết đám tuyết ngoài kia vậy.

“Lanie...” giọng nói khàn đi vì thở gấp, hắn thủ thỉ bên tai tôi những lời mà tôi nghĩ rằng Ngài Cừu Đen của tôi sẽ không bao giờ nói:

“...em đẹp lắm Lanie của ta,...Lanie yêu dấu...Lanie, ta yêu em... ta yêu em...” đêm nay hắn vô cùng hứng tình, hắn nói nhiều hơn so với những lần giao hoan trước, đây không phải là lần đầu hắn nhiệt tình đến vậy, nhưng là lần đầu hắn thủ thỉ với tôi những lời tình cảm này.

Đôi chân tôi quấn chặt lấy hông hắn, run rẩy theo từng nhịp hắn đẩy vào bên trong. Rồi một ngón tay thô to nhân lúc tôi còn đang lấy hơi thì nó đã chui vào bên trong khoang miệng của tôi. Hắn muốn tôi ngậm nó, thật hư hỏng nhưng tôi cũng muốn thử một lần hư hỏng xem thế nào.

Ngón tay len lỏi dung hòa với chiếc lưỡi của tôi, tôi lim dim mắt lấy ngón tay hắn, cảm nhận mùi hương cơ thể cùng với sự cứng cáp của hắn, để cho dục vọng dẫn dắt cảm xúc. Những chiếc răng sói bé nhỏ nhẹ nhàng chạm vào ngón tay, tôi cắn nhẹ lên ngón tay ấy, dùng lưỡi đẩy nó vào giữa răng hàm và nhai nhai thật nhẹ, đủ để cảm nhận được độ mềm của da thịt ngón tay mà không làm hắn đau.

Mùi vị của hắn khiến tôi hưng phấn, lúc tôi sắp lên đỉnh thì hắn lại rút hoàn toàn ra ngoài khiến tôi có chút hụt hẫng, luôn luôn là hắn tạo ra những cái bất ngờ cho tôi. Lần này thì không được thoải mái cho lắm, hắn rất biết cách trêu đùa tôi. Nhưng bây giờ ngoài cầu xin hắn tiếp tục thì tôi còn có thể làm gì đây? Mắng hoặc chửi rủa hắn chắc chắn không phải là một ý kiến hay.

“Tại sao ngài lại dừng?”

“Để xem em sẽ làm gì.” bờ môi mỏng cười khiêu khích. Ánh mắt hắn trông chờ nhìn tôi, khế liếm mép. Tôi chẳng thể nhịn được nữa, dẹp cái sự ngượng ngùng vốn có ở một thiếu nữ đi. Tôi quấn đôi chân chặt trên hông hắn, đôi tay vòng qua cổ hắn và tấn công vào đôi môi vừa khiêu khích tôi khi này.

Tay Paric đỡ lấy lưng tôi, chúng tôi hôn nhau nồng nhiệt và có vẻ như tôi là một que dim, hẳn là ngọn nến, tôi chạm nên ngọn lửa trong hắn và tôi cũng sắp bị hắn đốt cháy hết phần còn lại rồi.

Xoay một vòng tôi đã ngồi lên trên, gã đàn ông nằm dưới tôi với đôi mắt khép hờ cất giọng:

“Giang rộng chân ra nào đồ nhỏ nhắn chết tiệt, em chẳng bao giờ giãn ra được chút nào sao?” lời nói lỗ mãng vô cùng nhưng lại khiến tôi thêm hưng phấn. Hai tay hắn nắm lấy hông tôi kéo căng ra hai bên, sau đó lại ấn mạnh khiến tôi ngồi sát xuống ăn trọn cây gậy kia. Xong hắn lại nhấc hông tôi lên cao, để thứ kia hoàn toàn đi ra khỏi tôi, rồi lại ấn xuống thật thấp, chui thật sâu thật nhiều khoái cảm. Tôi gục ngã trước hắn...

Sung sướng tôi mang đến chưa bao giờ là đủ cho hắn, vì vậy hắn luôn đòi hỏi nhiều hơn, nhưng sung sướng hắn mang đến cho tôi thì đã quá thừa rồi, vì vậy tôi đã quá tải khi hắn không ngừng mỗi lúc một mạnh mẽ tìm kiếm thỏa mãn bên trong tôi. Bị ép rót vào trong quá nhiều khoái cảm khiến hai tuyến lệ tuôn trào nước mắt. Tôi ngả lên cơ thể hắn, bầu vú trên vai hắn vì không thể chịu nổi nữa.

“Đừng... Đừng... Em không thể... Ah” tôi rưng rưng nước mắt, cầu xin hắn. Cuối cùng đến lúc tôi sắp được thỏa mãn, được giải phóng, tuôn trào nhưng hắn vẫn tiếp tục giở lại cái trò khi này. Hắn không cho tôi được thỏa mãn, tôi hụt hẫng vô cùng.

“Không vui đâu Paric, em không thích cảm giác này chút nào.” tôi cau có với hắn.

“Cô Sói nhỏ cáu rồi sao?” hắn cười mỉm nhưng tôi có thể thấy được sự ranh ma đằng sau nụ cười ấy. Nếu có thể, tôi muốn cắn chết hắn tại đây luôn.

“Bỏ em ra, em không muốn nữa.” hắn không cho tôi thỏa mãn, tôi cũng chẳng thiết tha gì giúp hắn thỏa mãn. Ngồi thẳng dậy, rời khỏi hắn, tôi xuống giường nhặt đồ của mình mặc lên nhưng lại bị hắn giật lấy, tiếp tục ném sang một chỗ khác. Tôi tức giận, bộ mặt chủ ị liếc nhìn hắn, còn hắn thì ngược lại, nhìn tôi đầy phấn khích. Chẳng biết hắn đang bày trò gì với tôi. Hắn luôn lắm kế, ma lanh từ trước rồi, tôi thì chẳng thể đấu lại với con Cừu biến thái này.

Tiếp tục đi đến tủ đồ mở cửa tủ định tìm một bộ khác, tôi lại bị Paric phá. Hắn đóng cửa lại đứng tựa vào cửa tủ, chắn không cho tôi lấy đồ, lại giở cái nụ cười ấy. Tôi thật sự phát cáu.

“Ngài muốn cái gì đây?”

“Em nói thử xem.”

Nói cái gì chứ? Tôi nổi cáu còn không đủ bình tĩnh để chơi trò đoán mò với hắn đâu. Mặc kệ hắn, tôi xoay đi tìm bộ đồ khi này bị hắn ném đi. Cổ tay bất ngờ bị nắm lại, hắn kéo một phát khiến tôi nhào ngược vào lòng hắn. Sức chịu đựng của tôi không thể tiến xa hơn nữa, tôi vùng tay ra đánh đánh hắn.

“Bỏ ra, ngài muốn gì? Em bực rồi đấy. Để em yên.”

Chẳng nói chẳng rằng, hắn hai tay nắm chặt eo tôi nhấc lên cái một. Mang đến bên giường rồi quăng tôi lên đó không chút thương xót. Còn chưa hết bất ngờ vì bị thả lên giường hai tay tôi lại bị trói bởi một sợi dây chẳng biết Paric lấy từ đâu ra. Hắn cột tay tôi vào một góc giường và bắt đầu trò chơi của hắn.

“Tại sao ngài làm vậy?”

“Để em nhận ra bản thân đã làm gì.”

“Em có làm gì đâu chứ? Ý ngài là thế nào?” tôi cố nhớ lại xem mình đã làm gì khiến hắn không hài lòng nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng ra.

“Không biết, em tự nhớ đi.” cái điệu bộ này là thế nào? Hắn đang dối và trừng phạt tôi? Nhưng tôi có làm gì sai đâu chứ?

“Ngài phải nói em mới biết được em đã làm gì sai chứ...hừm...” vô vàn nụ hôn ập đến, lên môi, lên mặt và khắp cơ thể tôi. Hết hôn rồi lại vuốt ve, kích thích cho tôi hưng phấn. Đã đến lúc hắn trở thành que dim, hắn châm ngòi đốt cháy tôi nhưng tôi không thể đốt cháy ngược lại hắn. Chỉ có thể bị hắn chơi đùa khiêu khích và bất lực nằm đó để ham muốn mỗi lúc một dâng lên nhưng không được thỏa mãn.

28. Chương 28: Trêu Đùa (2)

Còn gì bất lực hơn là bị hấn trêu như vậy. Tôi rặng hỏi hấn mãi nhưng hấn không trả lời là không. Ép tôi phải tự nhớ ra cho bằng được. Cuối cùng tôi chẳng thể chịu nổi nữa, thà hấn đánh tôi hay mắng nhiếc tôi. Nhưng với kích thích mạnh mẽ thế này thì tôi xin thua. Sự khó chịu đến giới hạn khiến cơ thể tôi sinh ra phản ứng, giãy dụa, tôi thực sự muốn hấn, tôi cảm thấy thật trống vắng và muốn được lấp đầy. Linh hồn tôi gào thét điên cuồng muốn nuốt chửng phần lí trí còn lại của tôi.

“Đừng hành hạ em nữa, làm ơn, em muốn ngài....làm ơn cho em đi.” tôi nài nỉ van xin hấn.

Hấn vẫn cứng hơn tôi, nhất quyết không cho là không cho. Để rồi xem, ai cứng hơn ai.

“Được thôi, mặc kệ ngài, ngày mai em sẽ đi tìm gã nào khác để thỏa mãn.”

“Nếu em có gan.” hấn cười dịu dàng. Tôi thực sự càng lúc càng ghê lạnh cái nụ cười ấy. Và cái giọng điệu của hấn như đang đe dọa rằng tôi sẽ chết dưới tay hấn nếu tôi dám lén lút với gã trai nào khác.

“Em có gan đấy. Nếu ngài không cho em.” tôi đáp trả hấn cùng với ánh mắt khinh khỉnh.

“Chẳng ai dám động đến bạn tình của ta đâu.”

“Em có thể chuốc say họ và...” tôi nói như một điều hiển nhiên.

“Ta không nghĩ rằng em có thể làm được điều đó đâu, cô bé ạ.” hấn cố tình nhấn mạnh chữ “cô bé” để trả đũa tôi, cho rằng tôi chỉ mới lớn cùng với cơ thể nhỏ nhắn này, sẽ chẳng quyến rũ được ai.

“Nếu em làm được thì sao?” hình phạt đến với tôi là điều chắc chắn nếu tôi thực sự làm vậy. Dù biết, tôi vẫn muốn hỏi xem hấn trả lời thế nào trước sự tự tin của tôi.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” ngón tay hấn luồn ra sau mông tôi, cố ý chà sát lên hậu môn - một điểm nhạy cảm khác của tôi, sự đe dọa này tôi không thể không sợ rồi, hấn là tên biến thái, có chuyện gì mà hấn không dám làm đâu chứ? Hành động ma sát bây giờ cũng đủ khiến tôi cảm thấy cực kì không thích.

“Đừng...Nhưng em đã làm gì sai chứ? Ngài không nói làm sao em biết? Lại còn trêu em như vậy...” lời nói thốt lên kèm sự uất ức, giọng tôi càng về sau càng nghẹn ngào, đôi mắt, mũi và miệng tôi dần nóng lên đỏ hoe, cuối cùng meo mào khóc thút thít. Paric có vẻ hơi bối rối trước bộ mặt đầm nước mắt của tôi. Hấn dừng động tác kích thích tôi và ôm lấy mặt tôi gạt nước mắt ra.

“Ta xin lỗi, không trêu em nữa, đừng khóc, ta xin lỗi.” Paric ra sức vỗ về tôi.

“Vậy rốt cuộc em đã làm gì khiến ngài không vui chứ?” tôi nhân cơ hội hấn đang xuống nước mà lấn tới.

“Sáng nay em đã đi dạo trong vườn cùng Lote và ta cảm thấy không thích điều đó.”

“Em có rủ hấn theo đâu, tự dưng hấn đi theo thôi, chã nhẽ lúc đó em lại phải ngồi xuống trở lại và bảo rằng:”tôi không muốn đi nữa” thì điều đó thật bất lịch sự.”

“Vậy sao lúc đó em lại muốn đi dạo? Em đi mà không chờ ta hay rủ ta theo.”

“Vì lúc đó ngài còn đang bận trò chuyện cùng các bác mà, làm sao em có thể phá đám được, hơn nữa Envia còn bám lấy ngài thì làm sao em có thể rủ ngài theo. Ngồi một chỗ nghe chuyện thì chán chết đi nên em đành phải đi dạo một chút.”

“Được rồi, ta xin lỗi. Nhưng lần sau đừng đi đâu mà không có ta hoặc đi một mình cùng gã nào khác mà ta không ưa hoặc không quen biết.”

“Ngài ghen sao?” tôi hơi buồn cười trước sự cảm đoán của hấn.

“Không.”

“Em biết ngài đang ghen với Lote.” tôi thử chọc hấn, thấy cũng rất vui khi nhìn bản mặt khó coi của hấn khi mà tôi hỏi hấn như vậy.

“Ta không có.”

“Nhưng ngài đã cảm thấy khó chịu khi em đi với hấn, tức là ngài có ghen.”

“Ta không ghen. Ta cảm thấy khó chịu khi em có dính dáng với tất cả bọn đàn ông khác trừ ta.”

“Vậy với cha em ngài cũng khó chịu sao?”

“Trừ người thân của em.”

“Em có nên nghĩ rằng ngài đang ích kỉ không nhỉ?”

“Vì em là của ta.”

“Một ngày nào đó em sẽ bắt ngài phải thừa nhận rằng ngài đang ghen.”

“Em cứ thử xem.” hấn nhếch môi, sau đó cúi xuống vùi đầu vào giữa hai chân tôi dùng lưỡi trêu chọc cô bé của tôi. Hai tay vẫn chưa được giải thoát, tôi chỉ có thể uốn éo cơ thể trước sự kích thích phía dưới. Tôi ngẩng đầu nhìn hấn đang liếm mát ở nơi đó, thấy hấn cũng đang dùng ánh mắt gọi tình liếc nhìn tôi. Bất ngờ cắn nhẹ một phát vào đó khiến tôi run rẩy lên một tiếng.

Vẫn chưa kết thúc, hấn còn nâng mông tôi lên cao, để hành động ướt át của hấn lọt trọn vào mắt tôi, một cách rõ ràng, không sót một chi tiết. Điều đó khiến tôi ngượng muốn chết, chỉ muốn tìm một cái hố mà nhảy vào trốn ở đó.

Paric ngẩng mặt lên mỉm cười gian xảo với tôi, thấy tôi đang quan sát, hấn thè chiếc lưỡi to dài ra để đầu lưỡi liếm dọc lên xuống, cố ý trêu tôi. Rồi hấn lại từ từ đẩy lưỡi vào trong, quấy thật cuồng nhiệt. Quá nhiều kích thích khi nãy cộng với hành động này của hấn. Rốt cuộc tôi cũng tuôn trào.

Ngay sau đó, hấn đưa gã khổng lồ nhồi nhét vào bên trong cô bé của tôi, một cách gấp gáp nhưng nhờ phần nước bọt của hấn khiến thứ ấy trơn tru trượt lọt vào trong. Trong chốc lát sự căng đầy đã trở lại. Liên hồi và không ngừng nghỉ, mỗi lúc một nhanh hơn khiến tôi như điên loạn trong sự hân hoan, nồng nhiệt của hấn. Tôi lại lên đỉnh vì hấn.... Hấn tháo dây trói cho tôi.

“Cho em nghỉ một chút...em.. Á.”

Chưa bao giờ hấn dễ dàng nghe lời tôi trong chuyện giao phối. Cảm giác lên đỉnh còn chưa vụt tắt, lật một cái tôi lại nằm trên cơ thể hấn và hấn thì nắm chặt mông tôi, thất lực thúc đẩy liên tục như chim vỗ cánh. Tôi rơi nước mắt vì hưng phấn quá độ.

“Paric.. Dừng lại đi... Ah..”

“Làm ơn... Em mệt..”

“Em chết mất..đừng...”

Hấn chẳng chịu nghe tôi, chỉ tập trung hết sức vào sự giao hợp gắt gao phía dưới. Tôi đành bấu vào cơ thể hấn, khó khăn rên rỉ. Nhưng hấn quá nhanh, tôi khó mà cản rằng chịu đựng được, bờ vai săn chắc đầy mùi thịt thơm ngon của hấn kề sát bên miệng tôi. Như bị bùa mê, tôi há miệng cắn chặt lấy vai hấn, vừa để kiềm chế sung sướng đang bộc phá từ bên dưới, vừa để thưởng thức thịt tươi và sự thêm khát của tôi, mùi vị rất thơm ngon.

chát một phát thật mạnh vào mông của tôi, như được gọi về với thực tại, tôi ngửi thấy mùi máu tanh và giật mình nhả vai Paric ra mới phát hiện mình đã cắn hấn đến chảy máu, máu tuôn ra ướt một mảng trên vai hấn, thấm xuống gối. Ấy vậy hấn vẫn không ngừng động thân dưới mạnh mẽ, lại một cái bật dậy đổi tư thế. Tôi ngã quỵ trên giường và hấn tiến vào từ phía sau. Tiếng xé vải vang lên bên tai tôi, hấn xé mất một góc tấm trải giường, có lẽ để quần áo của tôi lại. Tiếng xé thứ hai vang lên, hấn dùng miệng vải tiếp theo để chùi miệng cho tôi rồi nhét vào trong miệng tôi.

Một tay hấn bịt miệng tôi lại, không cho tôi nhả miếng vải ấy ra. Tay còn lại nắm chặt hông tôi và làm một cú hích thật mạnh, tôi ré lên. Đau đớn còn chưa qua đi, cú hích thứ hai đã ập đến. Như là đang trả

thù cho việc tôi cắn hấn chảy máu vậy. Tôi vùng vẫy, tay vớ ra sau đẩy hấn ra, nhưng kết quả không được như ý muốn. Cổ tay bị hấn nắm lấy, tiện thể kéo tôi về phía hấn để cái chày già ấy rúc vào sâu hơn. Sau một vài cái trừng phạt, hấn đã nhẹ nhàng trở lại, ôm chặt tôi và dịu dàng ra vào, hôn lên lưng tôi, nắm lấy ngực tôi nhẹ bóp nắn, trêu chọc viên nhỏ, khiến tôi thoải mái như lúc đầu rồi mới từ từ lấy lại tốc độ.

Rất lâu, rất lâu sau đó. Tôi chẳng nhớ nổi là bao lâu, sau hai ba lần hấn lấp đầy tinh dịch vào trong tôi thì tôi cũng chẳng còn đủ sức để cự quậy nữa, nhắm mắt một cái và chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Trong cơn mơ tôi vẫn còn nghe thấy tiếng Paric rử rử tên mình, gọi một cách ầu ỹem và cưng chiều. Cảm giác ấm áp bao lấy tôi cả đêm đến khi bình minh ló dạng, ánh nắng len lỏi vào phòng thông qua cửa sổ, một vài tia rọi lên mặt khiến tôi cảm thấy chói và đành phải mở mắt.

Khi đó, tôi thấy Paric đã tỉnh dậy trước nhưng đôi mắt vẫn còn lim dim, nhìn tôi và mỉm cười. Hấn chòm dậy hôn lên trán tôi một cái, bàn tay to vỗ nhẹ lên mông như để làm cho tôi tỉnh ngủ.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” tôi cũng mỉm cười với hấn, vuốt nhẹ mái tóc trắng mềm mại, xuống vai.... Băng gạc đã được quấn rất gọn gàng trên vai hấn.

“Vai ngài có sao không? Em xin lỗi vì đã cắn ngài.”

“Không sao.”

“Hôm qua ngài tự quấn lại sao?”

“Không, hôm qua sau khi em ngủ, Envia đến tìm ta để trao đổi về chuyến đi đến làng của chúng ta. Cô ấy thấy vết thương này nên xử lí giúp ta.”

Chẳng hiểu sao tôi thấy buồn man mác trong lòng, tôi khiến Paric bị thương và Envia đã giúp hấn băng lại vết thương... Bản thân tôi thật vô dụng và đáng trách.

“Vậy sao?...” ngưng một chút, tôi tiếp tục: “Em xin lỗi, em chẳng biết hôm qua vì sao em lại cắn ngài đến nông nổi này...”

“Shhh, ta không sao, chẳng qua em cho ta một cái dấu ấn thôi mà.” hấn hôn lên mũi tôi, vỗ vỗ.

“Em cảm thấy có lỗi quá.”

“Xem như em đánh dấu lãnh thổ đi, ta rất vui khi có dấu vết này từ em.”

“Vâng.” Tuy hấn nói vậy, tôi vẫn chưa hết buồn phiền. Có khi nào, một ngày không xa, hấn sẽ cảm thấy không còn yêu tôi nữa và để ý đến Envia không? Bởi vì, thú thật mà nói, tôi cảm thấy Envia hơn tôi ở chỗ cô ấy nữ tính hơn, điềm đạm và duyên dáng, cô ấy cao hơn tôi...

Đêm hôm sau...hầu như suốt cả đêm, tôi cứ mãi nghĩ về điều ấy. Về cái cảnh mà Envia đã động chạm vào Paric dù cô ấy chỉ là thay thuốc cho hấn. Và thử nghĩ xem cô ta đã có những cảm xúc gì trong lòng khi được chạm vào làn da của chàng trai mà cô ta đã ôm mỗi tương tư bao năm? Có lẽ không hơn kém gì so với cảm giác của tôi.

Thật buồn cười khi chính tôi là kẻ nói rằng không chơi cái trò ghen tuông vớ vẩn như trẻ con ấy. Nhưng chính tôi cũng là đứa phá vỡ lời nói ấy của chính mình. Sự đề cao bản thân của tôi là hơi quá rồi. Chẳng phải tôi đang thâm ghen với cô tiểu thư Cừu Trắng sao? Vì đã chạm vào gã đàn ông của tôi... Chết tiệt những cái cảm xúc và suy nghĩ vớ vẩn, chúng khiến tôi chẳng thể ngủ được.

“Em sao vậy?” một cách bất ngờ, Paric choàng tay qua eo tôi kéo vào lòng hấn.

“Em hơi khó ngủ thôi, không có gì đâu.” tôi không xoay lại, tay đặt trên tay hấn, ngón cái xoa nhẹ làn da bàn tay thô ráp đặc trưng của giống đực.

“Nói ta nghe thử xem.” cảm giác sau lưng mình Paric đã chuyển động, tựa đầu lên tay chống trên gối. Giờ đây tôi mới xoay sang đối diện với hấn. Công nhận gã Cừu này to lớn thấy sợ, bóng hấn nuốt chửng cả tôi.

“Chỉ là em suy nghĩ về Envia...” đến lượt cánh tay tôi vòng qua hắn. Tôi phân vân giữa việc nói ra sự thật và giữ im lặng.

Ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, dù vậy cái lạnh vẫn không hề giảm đi, nó khiến tôi càng rúc vào trong vòng tay của Paric hơn. Hắn luôn luôn ấm áp như hành động cưng chiều của hắn.

“Em nghĩ gì?”

“Em biết nếu em nói ra ngài sẽ cười em, nhưng em nghĩ mình đang ghen với cô ấy.” cuối cùng tôi vẫn chọn sự thật, có lẽ do tôi không giỏi nói dối lắm, hắn sẽ không bỏ qua cho tôi, tôi biết vì tôi đã thử nhiều lần và luôn là hắn nắm được thóp của tôi. Và đúng như tôi đã dự đoán, hắn phì cười sau khi tôi dứt câu.

“Vì cô ấy đã xử lí vết thương giúp ta?”

“Em nghĩ là cô ấy chạm vào gã đàn ông của em thì đúng hơn.”

“Ai đã nói với ta rằng sẽ không chơi cái trò trẻ con này nhỉ?”

“Em biết, vậy bây giờ em có thể rút lại lời đó không?”

“Đồ ăn gian.” miệng nói vậy nhưng hành động lại là nựng má tôi. Hắn cười: “Tùy em thôi, mà ghen gì chứ? Ta với cô ấy đã có gì với nhau đâu.”

“Tuy là vậy, nhưng đêm hôm khuya khoắt như thế, một người phụ nữ đến tìm một người đàn ông...rất là mờ ám. Em không tin là cô ấy chỉ muốn bàn về chuyến đi sắp tới mà bỏ qua việc tận hưởng khoảnh khắc được ở một mình với ngài.”

29. Chương 29: Đêm Xuân

(Bonus nhạc nền lớn mơn ngọt ngào)

“Em sợ rằng Envia sẽ làm gì ta sao?” nụ cười của hắn dường như không thể ngừng lại được.

“Vâng.... Vì ngài là một kẻ háo sắc biến thái....nên em không an tâm.” tôi híp mắt liếc hắn, phô bày trần trụi sự nghi ngờ của bản thân.

“Háo sắc biến thái? Haha...Ta chỉ háo sắc biến thái với em thôi.... Đừng lo, dù Envia có quyến rũ ta cỡ nào, cũng không bằng em được.”

“...” tôi nói có sai đâu, háo sắc biến thái đã ăn sâu vào máu hắn rồi.

“Ừm, em không lo nữa...” nói là vậy nhưng lo vẫn cứ lo.

Đột nhiên Paric ngồi dậy bảo tôi đi với hắn đến một nơi.

“Đi đâu vào đêm hôm thế này?”tôi vội vàng trông bộ quần áo vào.

“Sang ngày mới rồi.” hắn véo nhẹ mũi tôi.

Chúng tôi trong bộ đồ mùa đông dày cộm mà ấm áp, đôi chân nhỏ của tôi bước theo dấu chân của Paric trên tuyết cho đến khi cả hai đều đến một nơi cao hơn ngôi làng, tầm nhìn thoáng đãng hơn, từ đây tôi có thể thấy được vô vàn vì sao và thậm chí cả những tia sáng từ trên trời chiếu xuống mặt đất, chúng có rất nhiều màu nhưng trước đây khi nhìn từ xa, tôi thường thấy chúng có màu xanh lá.

Nhưng dưới tiết trời giá rét trên đỉnh núi thế này, ngồi khời khời ra đó không phải là một ý kiến hay. Tôi phụ Paric gom nhánh cây khô lại để làm đồng lửa, khổ nỗi chúng toàn ẩm ướt, mãi một lúc sau mới chịu cháy. Tay chân tôi tê cóng đến độ chẳng còn cảm nhận được chúng nữa. Tôi nhào đến Paric, chui vào lòng hắn ngồi cạnh đồng lửa và ngắm trời đêm tuyệt đẹp trên đỉnh núi.

“Đẹp thật đấy.”

“Ừm, có điều cô gái ngồi trong lòng ta đẹp hơn.” lời nói ngọt như kẹo đường, nghe là thấy có vấn đề.

“Dạo này ngài dẻo miệng quá đấy, ngài học từ gã đào hoa nào à?”

“Không có.” tôi nhìn hắn, mặt hắn bỗng nghiêm lạ thường. Tôi biết hắn nói dối, có bao nhiêu cái vẻ mặt giấu diếm tôi đã được thuộc lòng từ bọn bạn rồi, hắn làm sao qua mắt được tôi.

“Ngài nói dối.”

“Sao em nghĩ vậy?”

“Về mặt của ngài nói lên tất cả rồi.”

“Vậy em nói xem sự thật như thế nào?” vòng tay xiết chặt tôi vào lòng, đôi môi mỏng kề sát má tôi, phả hơi thở nóng hổi lên đó.

“Chắc chắn có ai đó đã chỉ ngài cách tán tỉnh như vậy. Hồi mới mang em về ngài có dẻo miệng đến thế đâu. Một là ra lệnh, hai là động tay động chân, chẳng nói nhiều. Có phải là Rina chỉ ngài không?”

“Vậy ra đây là sức mạnh của phụ nữ à?”

“Ý ngài là sao?”

“Đoán mò.”

“Hừ. Vậy em nói sai sao?”

“Sai một nửa.”

“Là thế nào?” ban đầu hắn còn nhìn tôi, sau đó hắn xoay mặt sang hướng khác, câu trả lời còn ngập ngừng một chút.

“Rina không chỉ ta hoàn toàn, ta....còn tự học thêm.” tôi phì cười, giờ hắn mới lộ ra sự trẻ con của hắn. Lém lỉnh chả kém gì tôi, thật khổ cực chịu đựng hắn đến gần nửa năm trời hắn mới cho tôi thấy bộ mặt này. Vậy mà tôi cứ luôn nghĩ tôi sẽ bị sự nghiêm túc và áp đặt của hắn chinh đến chết.

“Học ba cái đó để làm gì chứ? Đi tán mấy cô Cừu khác à?” tôi trêu chọc.

“Để dụ em.” hắn vẫn không nhìn tôi, nhưng tay thì cứ luôn ôm lấy tôi, sợ tôi bị lạnh.

“Chả phải em đã bị ngài dụ lọt bẫy rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

“Sao lại chưa? Ngài ăn được em rồi còn gì?”

“Cái đó đã là gì đâu.”chả lẽ ăn thôi vẫn còn chưa đủ đối với hắn sao? Hắn còn muốn hơn như vậy nữa à?

“Vậy mục đích của ngài là gì?”

“Dụ em gã cho ta.” giờ hắn mới quay sang nhìn tôi, ánh mắt nghiêm túc như muốn nhìn thấu cả tâm hồn tôi.

“Đến chuyện này cũng phải dụ? Ngài cũng có thể ép em gã cho ngài giống như lúc đầu ngài bắt em về làm nô lệ mà. Hừ.” bây giờ lại đến tôi quay mặt sang chỗ khác không nhìn hắn. Nhắc đến chuyện mình bị gã này lừa về làm nô lệ - tình dục, hành hạ dã man đến không thể rời giường vào sáng hôm sau, tôi lại muốn giận đối hắn ghê.

Paric nâng những ngón tay đặt lên cằm tôi, kéo lại mặt đối mặt với hắn.

“Ta có thể làm vậy nhưng ta muốn em tự nguyện, ta muốn em sẵn sàng. Ta muốn tự bản thân khiến em muốn gã cho ta.” hắn khiến tôi rung động giữa trời đêm ngàn sao và các dãy ánh sáng huyền ảo, như một lời ngỏ được ngàn linh hồn trên bầu trời đêm làm chứng cho tình cảm sâu đậm của con Cừu này. Tôi cảm thấy thương hắn say đắm, muốn gã cho hắn ngay bây giờ.

“Vậy nếu em không nói muốn gã cho ngài, ngài sẽ không cưới em ư?”

“Ừ, sẽ không cưới...” hắn vẫn chưa nói hết nhưng về này khiến tôi buồn man mác. Hắn nói tiếp:

“Cũng không để em cưới ai hết. Bắt em làm nô lệ cho ta đến khi em chết đi.”

Tôi phì cười. Hừ...vậy mà cũng nói....không cần hắn nói tôi cũng xác định tôi muốn ở bên hắn cả đời rồi.

Đặt khuôn mặt vào hõm cổ của Paric, mùi hương của hắn cứ thôi thúc tôi thưởng thức mùi vị tuyệt vời này theo đúng nghĩa đen. Suy nghĩ ấy chợt lóe lên trong đầu tôi mới bật ra khỏi hắn, tiến về phía trước ngấm cảnh. Mấy ngày nay cứ ở cạnh hắn là tôi luôn có ý nghĩ bản năng ấy trong đầu, thèm thuồng mùi vị của thịt, tôi chả hiểu mình thế nào, rõ ràng đã ăn chay được gần nửa năm trời rồi đến bây giờ lại có triệu chứng thèm khát này...

“Em không lạnh à? Sao không để ta ôm nữa?”

“Em không lạnh. Chỉ là...”

“Có chuyện gì khó nói à?”

“Vâng.” phân vân một lúc cũng chọn sự thật.

“Tâm sự với ta có được không?”

“Dạo này.... em rất muốn ăn ngài.” tôi quay lại, có một chút áy náy nhìn hắn, rồi chẳng dám nhìn hắn nữa. Dứt câu cũng là lúc tôi nghe thấy hắn ho nhẹ.

“Làm ngay tại đây luôn có được không?” ôi...Hắn hiểu nhầm ý tôi rồi....

“Ý em là ăn theo nghĩa đen, mỗi lần đến gần ngài em đều bị mùi của ngài khiến cho thèm thuồng và đó là lý do mà tối hôm đó em cắn ngài đến chảy máu... Có lẽ là do đã lâu rồi em chưa được ăn thịt, em nghĩ vậy.”

“À, ta hiểu rồi. Mùi của ta quyến rũ em đến vậy à?” Hắn mỉm cười.

“Thật ra thì không chỉ có ngài...chỉ là do ngài luôn ở bên em nên mới như vậy thôi.”

Lời nói như gáo nước lạnh của tôi đã làm dịu lại huôn mặt tự cao của hắn. Paric lườm tôi như thể “em sẽ phải trả giá cho lời nói đó” vậy. Tôi bật cười muốn lao đến ôm hắn nhưng rồi lại thôi, tôi sợ bản thân sẽ lại phát sinh cảm giác bản năng thú săn mồi. Dù vậy Paric vẫn đến ôm tôi, hắn không sợ tôi...tất nhiên rồi, hắn mà sợ tôi thì hắn không phải là Ngài Paric nữa. Tôi đã lo hơi quá cho hắn, tôi thì có thể làm được gì hắn đây?

Bầu trời đang chuyển màu sáng dần lên, những tia nắng ban mai đầu ngày chiếu rọi lên khuôn mặt hai chúng tôi, ấm áp dịu dàng hệt như kẻ đang ôm tôi. Rọi lên cả một khung cảnh bên dưới chúng tôi, những cánh đồng, rừng cây, sông suối, tất cả mọi thứ.

“Chúng ta như đang ngồi trên đỉnh cả thế giới ấy.”

“Sai rồi, chỉ có em là ngồi trên cả thế giới thôi. Còn ta là đang ôm cả thế giới trong lòng.” ừ thì....tôi đang ngồi trên đùi hắn....còn hắn mỗi lúc một ôm chặt tôi hơn.

Giữa ngày, tôi thức dậy vì mùi thịt hầm bay thơm khắp cả phòng nhưng Paric đã biến đi đâu mất tích, tôi nghĩ chắc hắn có việc. Sau khi rửa mặt, tôi đến bên đĩa thịt thơm ngát ngày, tự hỏi nó ở đâu ra trên “hòn đảo Cừu” này, tôi hy vọng đây không phải là thịt Cừu....

Mang đĩa thịt ra cửa sổ phòng, tôi tựa hai khuỷu tay lên và bắt đầu nhâm nhi bữa trưa. Thấy Paric từ xa bước về nhà cùng Envia, cô ta cười tươi còn hơn ánh nắng ban mai sáng nay nữa hoặc do tôi so sánh quá. Có lẽ hai người vừa ghé chợ vì tôi thấy Paric hai tay đầy các vỏ đồ trong khi Envia chẳng mang gì cả, cô ta yếu đến vậy sao, đến không xách nổi một túi nhỏ, để người tình của tôi phải ôm hết và cô ta biết hắn bị thương ở vai - do tôi.

Lòng tôi nguội lạnh, liếc nhìn cặp đôi vừa trò chuyện vui vẻ cùng nhau vừa đi về kia. Đến trước cửa, Envia thẹn thùng cái gì đó với Paric của tôi, rồi cô ấy sờ lên vết răng của tôi trên vai hắn, chắc đang hỏi han vết thương thế nào rồi. Tôi vênh tai lên nghe, không khổ công làm thú săn mồi được trời phú cho đôi tai thính.

Envia:“Sẽ không sao chứ? Cô ấy là thú săn mồi đấy anh có chắc không?” ơ hay....nói về tôi à?

Paric:“Cô ấy không làm hại anh đâu, em đừng lo.” tôi không bị anh hại thì thôi chứ ai dám làm hại anh?

Envia:“Nhưng cô ấy đã cắn anh, anh chắc chứ?” buồn cười...đúng thật kẻ ngoài cuộc thì chẳng biết gì cả, làm như hần không cắn tôi cái nào vậy. Chẳng những cắn mà còn ngấu nghiến và cưỡng hiếp tôi. Ai mới ác hơn chứ?

Paric:“Ừ.”

Envia:“vậy thôi, anh giữ sức khỏe nhé, cẩn thận một chút, hẹn gặp lại.”

Tôi cố nhón thêm để thấy rõ hơn hai kẻ phía dưới lại lỡ làm trượt miếng thịt khỏi đĩa rơi xuống giữa hai kẻ đang thâm tình kia - tôi nghĩ vậy. Thế là Envia kinh hãi nhảy lùi về sau và hét lên, tiếp theo cả hai người lên nhìn thấy tôi.

“Chào buổi trưa. Xin lỗi nhé gió mạnh quá, tôi lỡ trượt tay.” tôi lịch sự giải thích kèm theo một nụ cười áy náy vì đã phá hỏng phong cảnh hữu tình của... Ừm có lẽ là của cô Envia. Paric thì nhếch mép nhìn tôi, Envia mặt như gặp ma, dù hoảng sợ nhưng vẫn:“vâng” rồi gật đầu chào tạm biệt chúng tôi sau đó chuồn đi ngay.

Không lâu sau Paric mang đồ lên tới phòng, tôi chẳng nhìn hần, thần nhiên đứng thay đồ. Sự ngại ngùng đã bị tôi vứt vào một góc nào đó rồi. Chiếc quần lót còn chưa được kéo xuống, một bàn tay đã luồn qua eo tôi nhắc lên đặt tôi ngồi trên nền bàn gỗ lạnh lẽo, tai hần chống hai bên.

“Để em thay đồ, trời đang lạnh đấy.” tôi co lại, hai tay ôm lấy cơ thể.

Paric không trả lời tôi, hần chỉ mỉm cười, đôi mắt xám không rời khỏi mặt tôi.

“Gì vậy?” cái lạnh khiến tôi hơi mất kiên nhẫn.

“Đợi một chút.” hần rời đi rồi quay lại cùng một chiếc lắc chân bằng bạc. Hần bưng tôi đặt lên giường, tự tay mang lắc chân vào cho tôi rồi nâng niu, cúi xuống hôn lên mu bàn chân tôi, dừng một chút ngược lên cười mỉm với tôi rồi lại tiếp tục hôn lên đến khi chạm được vào đôi môi của tôi.

“Sáng nay ta đi mua vài thứ trước. Lúc mua chiếc này cho em thì gặp Envia, cô ấy mới đòi đi với ta.”

“Vâng, sao ngài không đợi em đi cùng?”

“Vì ta không muốn đánh thức em, cả đêm hôm qua em gần như chẳng ngủ. Giờ em dậy rồi, lát ta dắt em đi mua một số thứ nữa cho em.” nghe vậy cả cơ thể tôi mềm nhũn, không còn cảm thấy lạnh nữa, thấy thương hần vô cùng.

“Vâng.”

Tối đó hầu hết dân làng đều tập trung tại một bãi cỏ trống được dựng rất nhiều củi ở giữa và những thứ xinh đẹp khác trang trí xung quanh. Một lễ hội lớn để đón chào năm mới. Rất nhiều cô gái và các chàng trai khoác lên mình những bộ đồ lộng lẫy, nam mang giày vải, nữ mang guốc gỗ. Trong đó, Envia trông bắt mắt không kém gì mấy vị tiểu thư kia. Còn tôi, hoàn toàn khác biệt trong bộ váy hết sức bình thường, hòa nhập với người dân nơi đây, áo cùng váy thổ cẩm ngắn và mang đôi giày da thân quen để tiện cho việc vui chơi.

Trước khi nhập tiệc tôi cũng đã được Paric nhồi vào bụng cả đồng thịt của gã Đại Bàng mang từ làng của bọn sư tử dưới núi lên nên chẳng phải lo về khẩu phần ăn của mình giữa một bữa Cừu này nữa.

Nhà nhem tối cũng là lúc đèn đóm được thắp lên, ánh sáng vàng cam lấp lánh cả một vùng đất, trên trời đầy sao cùng ánh trăng đang dần lộ dạng. Thức ăn được mang ra trên các bàn tiệc và họ bắt đầu với chúng trước tiên. Những chú Cừu háu ăn, tôi cười mỉm ngắm nhìn một đại gia đình lớn quây quần bên nhau trong đêm giao thừa và tự hỏi giờ này gia đình Sói của tôi thế nào rồi. Hy vọng họ vẫn vui vẻ bên nhau khi không có tôi, vài ngày nữa tôi nên bàn với Paric về việc thăm nhà.

Bao nhiêu con Cừu chén sạch cả một bàn thức ăn to dùng khiến tôi hơi ớn lạnh với sức ăn của họ. Ngẫm lại...đúng là không công bằng trong khi đám thú ăn thịt như tôi lại luôn nhỏ hơn so với đám thú ăn cỏ. Có lẽ rau xanh thực sự tốt và tôi nên hấp thụ chúng nhiều hơn là thịt thà.

Đâu đó phát ra tiếng trống kèn nhộn nhịp làm lòng tôi cũng rộn ràng theo. Hết một khoảng thời gian nghỉ ngơi sau khi chén no nê, họ bắt đầu đến với cuộc vui tiếp theo, cuộc vui mà tôi đã ngồi mục xương chờ này giờ. Tiếng nhạc vui vẻ dấy lên như ngọn lửa hừng hực cháy trong cái lạnh đêm giao thừa, dấy lên trong tôi một ngọn lửa nhỏ bé khác. Họ bắt đầu những điệu nhảy truyền thống, một nam và một nữ nắm lấy đôi tay của nhau và nhảy nhót xung quanh đồng lửa ấm áp.

Trông vui làm sao, nhưng tôi lại chẳng thể ra đó gia nhập cùng, ước gì tôi biết nhảy nhĩ. Nhìn xuống đôi chân của mình, màu ngọn lửa ánh lên theo chiếc lắc bạc Paric tặng tôi, khiến tôi chợt nhớ đến một thứ mà chiều nay đã lên mua cho hắn nhưng còn chưa kịp mang tặng.

“Em về phòng lấy đồ một chút, ngài ở đây nhé.” dứt lời, tôi phóng như bay về phòng, lấy ra chiếc kính bạc mà tôi cho là hợp với hắn nhất, mang theo quay về với bữa tiệc sôi nổi. Hắn đã không còn ngồi ở đó nữa, tôi mãi tìm hắn cho đến khi thấy một bóng dáng to lớn quen thuộc đang nhảy cùng Envia.

30. Chương 30: Đôi Chân Trần

Lòng tôi nao nao ảm ức, hay lắm, tôi về lấy đồ tặng hắn và hắn thì lảng lạng bỏ đi vui vẻ nhảy cùng cô gái khác. Tôi nâng chiếc kính lên định bẻ gãy rồi vất tại đây nhưng lại cảm thấy uống nên thôi, quyền tức giận thì tôi có đấy nhưng làm sao có quyền cấm hắn giao lưu cùng người khác, nhưng trong biết bao nhiêu cô gái ở đây, hắn lại chọn Envia? Cô gái mà tôi có thể xem là tình địch? Và hắn đã biết rõ rằng Envia thích hắn....vậy mà...Tôi chỉ có thể bỏ đi ra ngoài và hy vọng rằng hai kẻ kia đừng thân mật với nhau quá.

Đến cả đôi giày cũng khiến tôi cảm thấy ngột ngạt nên đã cởi phăng nó ra, bộ quần áo cũng chẳng có chỗ cho chiếc kính này, tôi đành đeo nó vào luôn, nó hơi rộng so với tôi. Cảm thấy đã đi đủ xa khỏi nơi đông đúc ấy, tôi mới ngồi xuống thăm cỏ mềm ngắm trời đêm. Buồn cười thật, sáng sớm nay tôi còn ngồi trong lòng Paric ngắm bình minh mà đến tối đã ngồi một mình ngắm sao đêm. Trớ trêu thế không biết.

Gió đột nhiên thổi mạnh cho đến khi tôi thấy một đôi cánh rộng lớn.

“Cô Lanie, thư của cô.” thư?? Chắc là hồi âm của cha.

“Cám ơn anh. Fiddle. Anh có muốn tham gia lễ hội ấy không?” tôi hất mặt về phía đám đông náo nhiệt.

“Không, thưa cô, tôi còn thư phải giao.”

“Đêm nay là giao thừa mà anh cũng không được nghỉ ngơi à? Làm việc quá sức không tốt đâu.”

“Nếu tôi mà nghỉ chắc sẽ khiến những kẻ chờ đợi thư sốt ruột lắm.”

“Vậy à, vậy chúc anh làm xong sớm và có một năm mới vui vẻ nhé.”

“Cô thật tốt bụng. Sao cô lại ngồi một mình ngoài đây đây? Không vào trong kia ăn tiệc cùng ngài Paric à?”

“Không, ngài ấy có vẻ đang bận nên tôi không muốn làm phiền. Đừng lo, tôi đang rất tốt với bầu trời đẹp này.”

“Vậy cô ngắm sao vui vẻ nhé. Cẩn thận bị lạnh. Tôi đi đây. Năm mới vui vẻ.”

“Ừm, cám ơn anh.”

Sau khi Fiddle bay khỏi, tôi tiếp tục nhìn lên bầu trời, tuy có ánh trăng sáng nhưng ở đây vẫn quá tối để có thể đọc thư. Vì vậy tôi nhét chúng vào trong áo. Tôi định vào làng dạo chơi xem các cửa hàng một chút nhưng nghĩ lại một con sói mà lảng vảng ở đó một mình thì không được hay.

Hình như họ vẫn còn nhảy, thật uống nếu cứ ngồi đây cho đến khi bữa tiệc vui nhộn này kết thúc. Đúng vậy, sao tôi phải buồn chứ? Paric có thể nhảy với Envia tôi cũng có thể nhảy với gã khác mà, thật sai lầm khi phí thời gian ngồi đây. Tâm trạng tôi phần khởi hơn một chút và rồi cũng quyết định trở lại bữa tiệc.

Nhạc vẫn còn rất sôi động, được rồi tôi nên tìm bạn nhảy của mình đi thôi. Nhưng trước hết, tôi bắt lấy ly rượu đã được rót sẵn đặt trên bàn hộp một ngụm cho men ngấm vào cơ thể, mục đích là để tôi trở nên mạnh dạng hơn, cũng như làm vơi đi cái lạnh. Rồi tìm một gã trai nào đó ưa nhìn một chút mà lôi hẳn ra nhảy cùng. Con mắt của tôi đang ngồi một mình trên khúc gỗ to đùng cách tôi không xa, khuôn mặt không được đẹp như Paric nhưng cũng không xấu, cao to tạm ổn. Thế là tôi mon men lại gần, nở một nụ cười thân thiện với gã lạ hoắc ấy.

“Chào buổi tối.”

Gã ấy quay sang nhìn tôi và bất ngờ, có lẽ vì có một con sói lạ đang bắt chuyện với gã.

“C..chào.” nụ cười của hắn hơi gượng gạo.

“Anh có một mình à?” tiếp đến tôi ngồi phịch xuống ngay bên cạnh khiến hắn rụt rè nhích ra ngoài một chút.

“Ừm...vâng..” gã này trông hơi nhút nhát, hắn to gấp hai lần tôi mà bộ dạng khép nép như con gái ấy. Làm tôi buồn cười.

“Vậy...anh có biết nhảy không?”

“Biết...”

“Chỉ tôi được không?” tôi nhích lại gần hắn. Thấy làn da trắng của hắn ửng hồng hồng lên, không trả lời tôi.

“Sao vậy? À, tôi là sói nhưng tôi ăn chay, đừng sợ. Tôi chỉ muốn tìm bạn nhảy thôi. Nhưng khổ nỗi mấy gã lúc này họ đều bỏ chạy hết rồi. Nếu anh không đồng ý cũng chẳng sao đâu, tôi sẽ tìm ai đó khác.” tôi nói dối, ra vẻ đáng thương để dẫn hắn vào đường cùng và tôi đã thành công.

“K..không sao. Nếu cô muốn. Tôi sẽ nhảy với cô, dù sao tôi cũng đang rảnh.” hắn đứng dậy, lịch sự chìa tay mời tôi, giờ thì trông hắn có vẻ đàn ông hơn rồi đấy.

“Cám ơn.” tôi mỉm cười với hắn. Để lại đôi giày trên khúc gỗ và bước ra ngoài cùng gã Cừu mới làm quen này.

“Anh tên gì? Tôi là Lanie.”

“Ồm...tôi..tên Fred.”

“Cám ơn, Fred.” hắn lại không trả lời tôi. Hắn đưa tôi vào vòng tròn những kẻ đang nhảy cùng nhau và bắt đầu chỉ tôi cách để nhảy.

“Cô không mang giày à?”

“Không, tôi thích cảm giác mấy ngón cỏ dưới chân tôi.”

“Hay vậy? Có lẽ tôi cũng nên thử xem.”hắn bắt chước tôi vắt đôi giày của chính mình ra ngoài rồi nâng nhẹ tay tôi, tay còn lại đặt lên eo tôi. Bắt đầu di chuyển. Chúng tôi là cặp đôi duy nhất nhảy chân trần ở đây và dường như cũng là cặp duy nhất bị chú ý nhiều nhất. Vô số ánh mắt đổ dồn lên chúng tôi, để làm giảm sự căng thẳng tôi bắt đầu trò chuyện với gã trai mới quen này.

“Sao khi này anh ngồi có một mình vậy?”

“À, tôi vừa bị bạn gái đá.”

“Ồ, xin lỗi. Tôi rất tiếc.” ít ra thì tôi vẫn không bị Paric đá.

“Không sao. Mắt kính của cô hơi rộng đấy, cô nên đổi chiếc khác nhỏ hơn.”

“Đây không phải kính của tôi.” tôi cười.

“Của bạn trai cô à?”

“Ừa.”

“Anh ta có ở đây không? Tôi nhảy với cô sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu. Vì anh ta cũng đang nhảy với một cô gái khác.”

“À, tôi hiểu rồi. Vậy chúng ta phải vui vẻ hơn mới được.” tên này cũng khá đấy chứ, hẳn làm tôi bật cười. Trong lúc đó, một giọng nói khác làm tôi giật mình.

“Này Lanie..” Rina khều nhẹ tôi rồi tiếp tục với điệu nhảy.

“Ồ trời...Rina sao cậu ở đây? Mình tưởng cậu không đi.” tôi giật mình. Nhìn sang cặp của Rina, tôi càng giật mình hơn khi bạn nhảy của Rina lại là Envia. Chẳng nhẽ khi này là tôi nhìn nhầm Rina là Paric? Vậy thì Paric đang ở đâu? Thôi chết rồi...

“Mình chỉ đi sau cậu và Paric thôi, hôm qua mình đã đến đây rồi. Hai người bị sao vậy? Cậu đang nhảy với ai thế? Sao không nhảy cùng Paric?” cô ấy khó hiểu.

“Mình không biết, mình chỉ mới quen anh ta thôi, chuyện khá rắc rối. Mà sao cậu ăn mặc như con trai vậy?” tôi nhìn ngoại hình của Rina, trông chẳng khác nào anh em song sinh của Paric chỉ có điều nhìn nữ tính hơn.

“Chuyện của mình cũng khá rắc rối. Nhưng không rắc rối bằng cậu đâu. Mình chỉ có thể khuyên cậu nên chạy khỏi đây và tránh gặp Paric cho đến khi anh ấy nguôi giận đi. Chứ mình thấy là cậu chết chắc rồi.”

Không cần Rina cảnh báo, từ lúc tôi xác định Envia nhảy với cô ấy tôi cũng đã đủ biết số phận của mình thế nào rồi. Tôi lo sợ nhìn sang Envia, thấy cô ấy có vẻ đồng cảm cho tôi. Rồi lại nhìn theo hướng tay Rina chỉ, tôi thấy Paric đang ngồi ở chỗ cũ, tay cầm hai cốc nước, khuôn mặt cực kì không vui quan sát tôi không chớp mắt. Rồi hẳn uống hết một cốc nước, lại tiếp tục nhìn tôi. Tôi nuốt nước bọt.

“Rina, có cách nào khác không?”

“Cậu có thể đi tự vẫn trước khi anh ấy bắt được cậu.” Rina lườm tôi, trông cô ấy cũng có vẻ giận dữ khi thấy tôi nhảy cùng gã trai nào khác mà không phải là cùng với anh trai của cô ấy.

“Nhưng mà tốt nhất là cậu vẫn nên dừng cái trò này tại đây đi. Anh ấy mà điên lên thì bữa tiệc này sẽ bị phá hỏng đấy. Mình thấy anh ấy đầu sắp bốc khói rồi kìa, cậu liệu hồn mà dám làm anh ấy ghen hơn thì đến thần linh cũng chẳng cứu rồi cậu nể đâu.” Rina dọa dẫm tôi, dù điều đó hoàn toàn là sự thật. Nhưng tôi đã lỡ vướng vào mớ rắc rối này rồi, kiểu gì mà chẳng thoát kiếp ăn đòn.

“Ngài Paric là bạn trai của cô à?” Fred hơi khựng lại. Tôi hoảng sợ và lo lắng không kém gì anh ta, nói:“Ừ, tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại tại đây thôi.”

“Hy vọng ngài ấy sẽ không giết tôi, trời ạ cô hại tôi rồi.” nói xong anh ta quay lưng bỏ đi vào đám đông. Tôi thở dài buồn phiền, kẻ mà ngài ấy sẽ giết là tôi đây này. Chân tôi chẳng hiểu sao đều bủn rủn cả ra, tim đập như trống, từ từ bước về phía Paric, hy vọng hẳn sẽ nghe tôi giải thích.

“Lanie, đừng có đi về hướng đó cậu điên à? Anh ấy sẽ giết cậu đó. Chạy đi.” Rina khẽ gọi với theo. Nhưng nếu tôi mà bỏ chạy, khi hẳn bắt được tôi, tôi sẽ chẳng những bị giết mà có thể sẽ còn bị phanh thây nữa.

“Lanie, cậu có nghe mình không? Lanieeee.”

Tôi mặc kệ cô ấy và tiếp tục đi về phía Paric. Đến trước mặt hẳn, tôi mím môi áy náy không biết phải bắt đầu từ đâu, trước tiên tôi trao chiếc kính cho hẳn, hẳn cũng chẳng nói gì, lấy nó vào đeo vào như thể vật này đã quen thuộc từ lâu đối với hẳn. Bỗng hẳn đưa tôi một cốc. Nghĩ rằng hẳn hàm ý muốn tôi uống nên tôi đưa lên miệng, mùi rượu nồng tỏa ra từ trong cốc. Tuy là khi này tôi có hớp một ngụm nhỏ rồi nhưng cốc này có hơi quá trớn đối với tôi.

“Uống hết.” thấy tôi khựng lại hẳn liền ra lệnh. Dù có ghét cái cách áp đặt của hẳn nhưng vì hẳn đang giận, tôi đành chiều hẳn. Nhắm nghiền mắt và nốc một hơi sạch cốc. Tôi nhăn nhó nuốt hết chỗ rượu còn lại trong miệng rồi “khà” một tiếng. Bụng tôi nóng dần lên. Cốc nước của hẳn được đưa lên trước mặt tôi,

hắn đã không uống hết, còn một ít trong cốc. “Nữa à?” tôi nghĩ thầm. Tôi đành tiếp tục chiều hắn, bưng lên miệng uống. Đây là nước trái cây! Tại sao hắn lại đưa tôi uống rượu trong khi hắn thì uống nước trái cây chứ?

Đầu óc tôi ong ong lên, men rượu đã bắt đầu ngấm vào cơ thể. Paric đứng dậy chộp lấy hai chiếc cốc trên tay tôi ném lên thảm cỏ rồi nắm tay tôi kéo đi ra khỏi đám đông. Hắn siết cổ tay tôi đến phát đau. Vì vậy tôi vùng tay ra.

“Paric, hãy nghe em nói...”

Nhưng hắn đã không còn kiên nhẫn với tôi nữa. Tiếp tục nắm lấy tay tôi kéo đi vào rừng cây. Còn tôi cứ loạng choạng chạy theo vì bước chân hắn quá dài lại còn đi nhanh. Đôi chân trần nhỏ bé của tôi vang lên tiếng lách chân nghe thật vui tai, dường như ý nghĩ ấy không hợp với bầu không khí lúc này cho lắm.

“Đừng giận em, hãy nghe em nói... Ngài đi chậm thôi Paric...em theo không kịp...”

“Paric...hồi nãy em không có ý muốn nhảy với gã kia, vì em tưởng nhầm Rina là ngài nên em mới buồn một chút và tìm ai đó nhảy cùng...em không biết là ngài đã đi lấy nước cho chúng ta.. Á...” hắn đẩy ngã tôi ra thảm cỏ khuất trong rừng, một nơi mà sẽ chẳng có ai để ý đến. Một nơi chỉ thấy được ánh sáng từ bọn đom đóm bay lơ lửng xung quanh. Nhờ đó tôi mới thấy được Paric.

“Đừng...chúng ta về nhà có được không? A...Paric...”

“Đừng... Ở đây lạnh lắm...”

“Làm ơn đừng mà...em xin lỗi...làm ơn...”

Xung quanh chỉ có tiếng của tôi, hắn không mở miệng nói dù chỉ một chữ. Hắn đang rất giận tôi.... Trong lúc tôi đang léo nhéo giải thích và xin hắn thì tay của tôi đã bị trói vào một góc cây nào đó bằng miếng vải hắn đã xé ra từ váy của tôi. Đầu tôi xoay vòng, không gian xung quanh đều mờ ảo, cơ thể nóng như lửa đốt.

Giọng tôi vẫn không ngừng thốt lên cho đến khi hắn tuột phăng quần lót tôi ra, cuộn tròn lại và nhét vào miệng tôi sau đó cột thêm miếng vải chắn ở ngoài ngăn không cho tôi nhả ra. Sau đó lại bịt mắt tôi bằng một tấm vải khác. Xung quanh tối đen như mực, tôi trở nên nhạy cảm hơn khi chẳng thấy được gì.

Paric bắt đầu những hành động biến thái, cho tay vào áo tôi véo nhẹ bộ ngực. Tôi khó chịu đập hắn ra, lòng bàn chân tôi chạm vào lồng ngực cứng cáp của hắn nhưng không đẩy ra được. Bất thành linh hai cổ chân tôi bị nắm lấy kéo căng ra rồi vác lên vai hay cánh tay gì đó của hắn. Tiếng tháo dây thắt lưng phát ra, váy tôi cũng bị kéo lên. Tôi lo nơm nớp, hy vọng hắn sẽ nhẹ nhàng một chút.

Nhưng điều đó đã không xảy ra. Xung quanh không có lấy một tiếng động nào ngoài tiếng quần áo ma sát cùng tiếng của bọn côn trùng. Trong không gian đen tối tĩnh mịch, một tia đau đớn xông thẳng vào trong tôi bất thành linh. Không có khúc dạo đầu, không có sự ẩm ướt khiến tôi tê rất và cần nức.

31. Chương 31: Màu Đen

Dù biết rằng tôi đáng nhận hình phạt nhưng cũng chỉ do một chút nhầm lẫn thôi mà, hắn chẳng cho tôi giải thích cũng như lắng nghe tôi. Hắn tra tấn tôi, đau đến xé lòng, nhưng tôi rất vui khi biết hắn đã ngồi đó đợi tôi chứ không nhảy cùng ai khác.

Có vẻ như sau cả đồng lần được hắn huấn luyện tôi đã trở nên có sức chịu đựng bền bỉ hơn, họ thường gọi nó là “lì đòn” ấy. Tuy nhiên cái gì cũng có giới hạn, chịu thì vẫn chịu nhưng đau vẫn là đau đến nỗi tôi rơi nước mắt là chả. Chắc là mặt tôi lúc này đang khó coi lắm khi phải chịu sự ma sát khô khốc và ngoại cỡ kia. Tiếng rên đau đớn nghẹn lại sau chiếc quần lót nằm trong miệng tôi rồi thoát qua đường mũi.

Trong bóng tối tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng rên rỉ của tôi và tiếng da thịt đập vào nhau. Hắn vạch áo tôi lên, cắn mạnh vào chỗ sườn non làm tôi ré lên, hắn tiếp tục cắn lên trước ngực tôi, cắn lên cổ và theo sau mỗi vết cắn hắn đều dùng lưỡi liếm nhẹ lên đó như đang xoa dịu cho tôi. Hắn lật tôi nằm sấp và tiếp tục làm điều đó với lưng tôi, không chỉ vậy mông tôi cũng bị giày vò bằng mấy cú tát mạnh bạo, đến khi nó đau rất lên. Tôi run rẩy bò lên phía trước tránh né dương vật to lớn đang chui nhủi sâu bên trong tôi, đến khi vừa tầm cho tôi có thể dùng tay kéo tấm vải bịt mắt và giải thoát cho khoang miệng của tôi. Paric mặc kệ cho tôi đang tự giải thoát bản thân, hắn nắm lấy eo tôi kéo về phía hắn đồng thời xoáy mạnh vào trong.

“Arg...hahhhh”

Tôi biết lời van xin của tôi không thể đá động đến Paric vì vậy tôi thôi cầu xin, tôi bỗng nhớ da diết cái sự dịu dàng của hắn. Phải làm sao để hắn nguôi giận đây?

Cơ thể tôi quá nhỏ bé và điều đó thật tiện cho hắn để thay đổi các tư thế cũng như thật tiện để áp chế tôi. Dù có men say tôi vẫn không thể hòa nhập được với sự thô bạo của hắn không thể nuốt nổi hắn. Các cơn run rẩy bắt đầu hoạt động mạnh mẽ.

Thân hình tôi mảnh mai trắng muốt dưới ánh trăng bạc. Cổ rướn cổ, ngấn đầu mà thở dốc, Paric quá nhanh để tôi có thể thích ứng. Lại cố gắng rướn lên thêm một chút, dùng răng cời trói cho hai bàn tay tái nhợt vì máu không lưu thông. Hai tay tôi được tự do vì thế tôi chống tay bò dậy, Paric thì nào có để tôi được theo ý mình, hắn lật ngửa tôi một lần nữa, cây gậy xoay một vòng bên trong cô bé làm tôi không thở nổi.

Đối diện với tôi là khuôn mặt điển trai của Paric cùng với cặp kính bạc ánh ánh lên. Đôi mắt tức giận, môi hắn mím lại...tôi muốn hôn lên đó. Đôi tay vươn lên vai hắn níu lấy làm điểm trụ để nâng cơ thể mình dậy, tôi muốn hôn lên đôi quầng rừ kia. Khổ nỗi còn chưa chạm vào được đã bị Paric đẩy ngã ra đất. Hắn không cho tôi ôm hắn cũng như hôn hắn. Dù có cố bao nhiêu lần hắn vẫn tránh né tôi, vậy mà hông hắn thì có tránh cái nào, trực tiếp đẩy thẳng nhóc khổng lồ kia chui vào trong cơ thể tôi không thương xót. Chân tôi cong vòng kẹp chặt hắn, bụng dưới bị nhét căng đầy bởi khối thịt hình trụ.

Hốc mắt tôi ngấn nước, tầm nhìn bị mờ nhòe đi, tôi mếu máo khóc vì bất lực. Buồn cười thật, bị hắn cưỡng bạo thì tôi chẳng khóc, dù có khóc cũng là do phản ứng cơ thể, đằng này tôi lại thực sự ồa khóc chỉ vì hắn từ chối cho tôi ôm hôn hắn. Tôi đưa hai tay lên che mặt, không muốn hắn nhìn thấy sự xấu xí của tôi khi khóc. Nhưng hắn vẫn là ông chủ, gã chuyên quyền đáng ghét. Hắn kéo tay tôi ra, ngắm nhìn bộ mặt đầm nước mắt của tôi.

“Buông ra...hức...” tôi quạu quọ. Tay gồng lên cố thoát ra khỏi bàn tay hắn. Tôi chẳng thể ngăn nước mắt của mình tuôn trào, cũng như cái miệng đang mếu máo. Chính tôi còn cảm thấy mình như một đứa trẻ bị mẹ đánh đòn. Ừ thì hắn cũng đang đánh đòn tôi mà, đòn nào đòn nấy đau thấu tim gan.

Tai tôi nghe thấy tiếng phì cười, rồi Paric gạt nước mắt ra cho tôi bằng ngón tay thô của hắn. Tay gì mà to thế không biết, đủ để bóp nát cả đầu tôi, một ngón của hắn to gấp rưỡi một ngón của tôi. Đúng là cơ thể to lớn rồi cái gì cũng to lớn theo, đặc biệt là cái thẳng nhóc dưới kia...

Chớp mắt một cái Paric nhấc cả cơ thể tôi dậy, như một cái bập bên, hắn ngã lưng ra thăm cổ còn tôi ngồi trên hông hắn, tay tôi mà không kịp trụ lên cái bụng chắc nịch kia để chồm dậy thì chắc đã bị hắn đâm thủng rồi. Xung quanh chúng tôi đã được rọi sáng bởi ánh trăng trên đỉnh đầu, đã quá nửa đêm, ngoài kia tiếng nhạc vẫn còn xập xình và tiếng hò reo của đám đông vui vẻ. Sao mà cái bọn Cừu này dai sức thế không biết, cả cái tên đang cưỡng dâm tôi nữa.

Hắn nắm eo tôi rồi nhấc hông lên xuống, tôi mệt mỏi ngã nhào lên cơ thể săn chắc của hắn, ngược lên thấy hắn đang lườm tôi. Đây là thời khắc của tôi, hai bàn tay nhỏ bé trắng muốt áp lên hai gò má hắn ép lại làm cho môi hắn chu ra, nhưng hắn vẫn cố chấp mím lại. Dù vậy tôi vẫn hôn lên đó.

Ngoài kia có một ngọn lửa lớn, ở đây có tận hai ngọn lửa quấn lấy nhau, nhờ men rượu cộng với lửa tình, cái lạnh mùa đông giờ chẳng có gì đáng lo với tôi.

Paric không né tránh tôi nữa,

Nụ hôn của tôi rải khắp nơi, nào là môi, mắt, mũi, miệng, má...dù đang bị hắn nhồi nhét đến đau đớn tôi vẫn dịu dàng hôn hắn. Xong tôi ôm mặt hắn, đôi mắt sắp mở không lên vì cơn say.

“Hừm...đừng giận em nữa...có được không?”

Hắn vẫn lườm tôi, hừ một tiếng rồi nhét vào miệng tôi hai ngón tay, treu đùa cái lưỡi của tôi rồi rút ra. Lần này đến hẳn chủ động hôn tôi, lưỡi hắn vuốt lưỡi tôi, tham lam cắn mút đôi môi. Trong sự hưởng thụ, hậu môn tôi cảm nhận được thứ gì đó ẩm ướt, trong lúc tôi chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thứ ấy đã chui tọt vào trong điểm mẫn cảm thứ hai. Tôi bật ra một tiếng khó chịu, nhanh chóng xoay đầu lại thì thấy ngón tay hắn đang chui vào trong chỗ đó được một nửa, ngón thứ hai bắt đầu theo sau. Tôi rợn cả người, sợ hãi bầu chặt lấy áo hắn.

“Á..Ngài...làm gì vậy? Hừm...a..” tôi khó chịu chết mất. Cả hai nơi bên dưới của tôi đều xiết chặt lại, đồng thời nghe thấy Paric thở hắt ra một hơi. Khuôn mặt điển trai thỏa mãn tận hưởng tôi, bộ mặt hứng tình này càng quyến rũ hơn...

“Lấy nó ra đi, chỗ đó bẩn lắm.” tôi nhăn nhó, vùng vẫy, đẩy tay hắn ra được một chút hẳn lại nhét nó trở về. Cảm giác lạ lẫm khiến tôi tuôn cả mồ hôi hột, hẳn thật quá đáng, một lúc đẩy cả ngón tay và cây gậy vào trong, làm tôi lên đỉnh trong phút chốc.

“Làm ơn dừng lại đi...em chết mất..hức..”

Chưa hết, ngón tay hắn bắt đầu ngoáy ngoáy, tôi khó chịu cực kỳ, ngồi thẳng dậy muốn thoát khỏi hắn, vừa mới nhấc ra được một nửa, hắn ngồi dậy và ôm chặt lấy tôi đứng dậy. Tôi đành phải choàng tay ôm cổ hắn, hai tay hắn vòng qua dưới gối tôi, bỗng hắn hất tôi lên rồi để tôi rơi xuống, hai mông đập vào thắt lưng hắn kêu bốp bốp.

“A...” sâu quá... Tôi mệt sắp chết đến nơi, chỉ muốn ngủ một chút. Lần này hẳn lâu ra quá, tôi nghĩ mình sắp ngất rồi, tôi dặt dựa gục đầu lên vai hắn, hai tay bầu chặt gấu áo hắn, bên dưới xiết chặt hơn mới thấy hắn có vấn đề. Gã Cừu đực thô thiển thở hắt ra, cũng hưng phấn hơn một chút. Đường như hắn rất phấn khích. Vì vậy tôi dồn hết sức lực còn lại để xiết chặt thẳng nhỏ của hắn.

“Hừm...”

Lần đầu tiên tôi nghe hắn rên nhẹ đầy hưng phấn như thế. Hy vọng việc này sẽ làm cho hắn nhanh ra hơn. Đổi lại là hắn tăng tốc cực nhanh, bên trong tôi bị ma sát muốn bốc cháy. Tích cực ngâm nga rên rỉ bên tai hắn nhiều hơn. Vì tôi đã chịu khó để ý biểu hiện của hắn khi hắn chuẩn bị lên đỉnh nên khi phát hiện hắn sắp bắn, tôi nhanh nhẩu thì thâm bên tai hắn.

“Paric, em yêu ngài... Ừm...”

Sự sung sức của đàn ông thật đáng sợ, hắn bóp chặt hai mông tôi, vỗ chát chát sau đó một cú hất mạnh, dương vật dính đầy chất nhớt nhấp nháy hoàn toàn rời khỏi cơ thể tôi, cảm giác như được giải thoát, dễ chịu vô cùng. Nhưng tiếp theo hắn nắm chặt hai mông tôi ấn xuống, cô bé của tôi vẫn trống rỗng, thay vào đó hậu môn bị thẳng nhóc nóng như lửa kia vùi sâu vào trong, đâm hết tận gốc, Paric gầm nhẹ và phun trào. Còn tôi, gồng mình hét lớn một tiếng sau đó hoa mắt chóng mặt, tầm nhìn bỗng tối đen trở lại. Trước khi ngất đi, tôi nhìn thấy pháo bông trên bầu trời kèm theo những quãng sáng xanh mà tôi đã được ngắm trước lúc bình minh cùng Paric. Cuối cùng là giọng nói trầm đục của hắn.

“Chúc mừng năm mới nhé em yêu.”

Cơn mê man đưa tôi đến một giấc mơ, tôi thấy một đôi tay nhỏ bé, vươn về phía gã đàn ông nào đó, đẹp tuyệt trần với mái tóc đen, hẳn không phải Paric, hẳn trắng hơn Paric, tôi cũng chẳng biết là ai. Gã ấy cười với tôi, nhắc tôi ngồi lên vai hắn. Rồi tôi thấy một cô bé trông cỡ tuổi tôi, mái tóc đen gọn sóng, làn da trắng như tuyết, môi đỏ son, khuôn mặt sắc sảo mỉm cười với tôi.

“Daley...” bọn họ gọi tôi.... Tất cả mọi thứ mỗi lúc một mờ ảo, tôi lại rơi vào bóng tối.

Ánh nắng rơi vào mắt buộc tôi phải bừng tỉnh, dụi mắt ngồi dậy tôi mới nhận ra này giờ mình nằm trong lòng Paric. Bộ đồ hôm qua cũng được thay khác, chúng tôi đang ngồi trong xe ngựa. Bụng tôi nhói lên ề ề khiến ký ức nóng bỏng đêm qua ủa về. Hai má tôi nóng nóng lên, tim đập mạnh. Tôi áp ứng.

“Chúng ta... đang về nhà á?”

“Ừ.” hắn vẫn còn giận tôi thì phải, cái mặt như ai cắn hắn vậy. Ngắm một lát tôi nhớ ra.

“Vậy Envia đâu ạ? Chẳng phải cô ấy sẽ theo chúng ta về nhà chơi sao? Còn Rina nữa.”

“Hai đứa ấy đi xe đằng sau.” hắn chống tay ra cửa sổ, ngắm nhìn cảnh bên ngoài.

Không gian bắt đầu lắng xuống, âm đậm vô cùng. Tôi quyết định tiếp tục bắt chuyện với hắn.

“Đúng như em nghĩ, kính hợp với ngài lắm.”

“ ... ”

“Vậy là sang năm mới rồi nhỉ...”

“ ... ”

“Paric ngài đừng giận em nữa mà. Hôm qua lúc em về lấy kính đưa ngài nhưng lúc em quay lại em chẳng thấy ngài ở đâu nữa. Sau đó em thấy Rina nhảy cùng Envia nhưng em nhìn nhầm Rina là ngài vì cô ấy ăn mặc nam tính quá. Sau đó em mới ra chỗ bãi cỏ bên ngoài ngồi ngắm trời, một lúc sau em mới có suy nghĩ nếu ngài có thể nhảy cùng Envia thì em cũng có thể nhảy cùng gã trai khác nên chuyện mới như vậy. Em xin lỗi, chẳng qua chỉ là nhầm lẫn thôi.”

“Vậy nếu sau đó gã ấy đưa em đến một nơi nào đó, bắt cóc em và làm những chuyện như đêm hôm qua ta đã làm với em thì sao?”

“Em....em, điều đó không xảy ra được đâu, em có thể đánh hắn rồi bỏ chạy khi em thấy hắn có biểu hiện lạ mà...”

“Hắn to gấp hai em....” tôi biết ý Paric nói gã Fred có thể dễ dàng áp chế tôi như hắn vẫn thường làm. Tôi không còn lời nào để chối cãi.

“Em xin lỗi... em sẽ không như vậy nữa. Sẽ không có lần sau.” tôi cúi mặt xuống ra vẻ ăn năn hối lỗi. Hắn không trả lời, ánh mắt nhìn tôi một hồi mới có chuyển động. Đặt tôi quỳ giữa hai chân rồi hắn chậm rãi tháo dây thắt lưng, lôi ra cây gậy đã cương cứng từ lúc nào. Hắn cứ như bị cuồng dâm ấy, nhu cầu của hắn quá cao, đêm qua làm nhiều đó mà bây giờ lại muốn nữa. Đã vậy còn quyết định chọn đứa ốm yếu như tôi để thỏa mãn dục vọng to lớn của hắn. Làm sao mà tôi ăn nổi chứ?

“Làm ướt nó.” hắn nói.

“Nhưng...em vẫn còn đau lắm, về rồi chúng ta hãy làm được không?” bụng dưới tôi chột quặng đau, tôi năn nỉ. Mắt hắn thắm lại nhìn tôi từ phía trên.

“Làm ướt nó hoặc ta sẽ không nhẹ nhàng với em.”

32. Chương 32: Mặt Dày

(Bài này cứng quá mấy má ôiiiiii. Hồng biết có hợp hoàn cảnh truyện hông mà thôi kệ đăng cho mấy má nghe chơi.)

Giờ tôi chỉ có một vài lựa chọn:

Một là lao ra khỏi xe và bỏ chạy, nhưng sau đó tôi sẽ như kẻ vô gia cư và nghèo khổ hoặc nếu bị Paric bắt được, tôi sẽ càng thê thảm hơn trong những ngày sau.

Hai là tôi giả vờ ngất nhưng khổ nỗi tôi lừa gạt tệ lắm, sợ chẳng lừa được hắn rồi cuối cùng cũng bị nhử đòn.

Ba là tôi cắn lưỡi tự vẫn...mà thôi cái này thiếu thiết thực lắm nên bỏ qua.

Bốn là tôi ăn vạ thách thức sự kiên nhẫn của hắn nhưng thôi cái này cũng cho qua đi....

Phương án cuối cùng là nghe lời hắn và nhận được sự dịu dàng của hắn, tôi sẽ chỉ chịu đau một lúc đầu rồi thôi. Sau khi hắn kết thúc tôi cũng được ngủ và hắn cũng nguôi giận phần nào. Sau đó chúng tôi sẽ làm hòa trở lại. Một kết thúc yên bình. Có vẻ như cái này là lựa chọn hợp lý nhất trong mấy cái tôi đã đưa ra....

Nhưng làm trên xe ngựa thế này thì lỗ măn quá còn gì. Nhỡ có ai thấy thì sao? Khuôn mặt của Paric càng lúc càng khó coi, như thể tôi mà còn bắt hắn chờ đợi thêm thì tôi chết với hắn. Không chần chừ nữa, tôi há miệng ụp lên phần đỉnh của hắn, từ từ liếm xuống, nước bọt tiết ra thật nhiều dùng để bao phủ cái hình trụ này. Hoàn tất công việc, tôi ngược mặt lên nhìn hắn thấy hắn liếc nhìn cây gậy ấy rồi nhìn tôi, thấy tôi không hiểu, hắn mở miệng.

“Đứng lên xoay lưng lại đây.”

Tôi làm theo lời hắn, giọng hắn tiếp tục vang lên.

“Làm đi.”

Hai má tôi nóng ran, hắn muốn tôi phục vụ hắn...cũng được thôi, chẳng sao cả. Tôi đưa tay cởi quần lót mới phát hiện, sáng nay hắn thay đồ cho tôi nhưng không cho tôi mặc quần lót, hèn gì này giờ cảm giác cứ có cái gì đó là lạ. Tôi tiếp tục vén vấy lên, mím môi, lùi về phía hắn, canh sao cho vừa rồi ngồi xuống thật nhẹ, cảm nhận được cô bé của tôi đang bị xâm lấn bởi thứ ngoại cỡ trơn tuột của Paric. Cơn đau ập đến, tôi cắn răng chịu đựng rồi chậm rãi hạ mình xuống.

Khi đã gần chạm mốc, tôi mới nhắc lên. Paric bắt ngờ ôm eo tôi kéo ngồi trở lại áp sát lưng với cơ thể hắn, hai chân dang ra gác trên hai bên đùi to dài, chân tôi chẳng có chạm được nền.

“Ngồi yên thế này đi.” tôi đã thắc mắc nhưng không hỏi, hắn biến thái thì kệ hắn. Ngồi yên cũng được, tôi đỡ phải vừa tự thân vận động, vừa nén chịu cơn đau. Giờ chỉ việc ngồi không thế này, khỏe re. Cơ mà hông tôi cứ đau rất, do sự thô lỗ của kẻ nào đó hôm qua đã vỗ bốp bốp vào hông tôi không thương tiếc. Vì vậy ngồi cũng hơi khó chịu.

Xe ngựa chạy thật êm đềm, cho đến khi nó vấp một hố nhỏ, điều đó khiến tôi bị hất lên xuống, cũng làm cho vật của hắn rút ra đâm vào được. Kế tiếp là con đường đầy đá, đường vằn nhấp nhô, tôi cũng lắc lư nhấp nhô theo và bên dưới dù chẳng làm gì cũng bị rút ra đâm vào liên tục. Ma sát nhẹ nhàng như vậy khiến cơ thể tôi sinh ra phản ứng hưng phấn, hơi thở nặng nề hơn một chút. Hai má tôi vẫn còn nóng nóng, chắc là tôi đang đỏ mặt dữ lắm. Tay Paric bắt đầu giở trò với nhũ hoa của tôi, vò nhéo chúng gây kích thích.

“Mmm...hưm..” hắn cắn nhẹ vành tai tôi, liếm láp.

Giọng Rina bắt ngờ vang lên, kèm theo đó là xe ngựa của họ chạy lên đi song song với chúng tôi.

“Paric, anh biết đường này rất gồ ghề mà sao vẫn đi? Chúng ta nên đi đường khác, anh.....” cô ấy bỗng khựng lại khi nhìn qua cửa sổ bên xe chúng tôi, đôi mắt của cô ấy tròn tròn nhìn tôi cùng Paric. Sự hoảng sợ khiêng tôi cũng ngắc lại, bối rối ngồi trong lòng Paric đầy hoảng sợ, bị cô ấy phát hiện rồi, tôi càng thẹn hơn khi Paric quá trơ trẽn, tay hắn vẫn còn trong áo tôi và vo viên nhỏ. Tôi vừa định vùng vẫy ra thì tay bên kia của hắn đã vươn về tấm rèm che bên hông cửa sổ, hắn cắt giọng lạnh nhạt trước khi xóa tấm rèm xuống che chúng tôi lại.

“Không.”

Bên trong xe tối đi, không gian mờ ảo. Hắn hôn hít tôi nồng nhiệt, hơi thở cả hai đều không ổn định. Sự kích thích nhẹ nhàng vậy mà khiến tôi lên đỉnh trong phút chốc, làm ướt cả quần hắn.

“Em xin lỗi...hưm..”

Bị buộc ngồi khur khur như vậy đến trưa, xe ngựa đã dừng nhưng tôi vẫn bị hắn ôm chặt như vậy.

“Ngài Paric...” tôi hốt hoảng khi ngoài cửa có tiếng gọi, bên dưới xiết chặt đầy căng thẳng. Chiều này có tác dụng với Paric lắm, hắn thở hắt ra một hơi rồi vén rèm đưa tay ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là gã lái xe đang cúi gằm mặt xuống đất, tay dâng một bọc giấy đưa cho Paric, mùi thơm xộc vào mũi tôi. Hắn rút tay về, đưa bọc giấy cho tôi ôm, giọng hắn thốt lên bất chợt làm tôi giật cả mình.

“Mang hành lí nhỏ của ta vào đây.”

“Vâng ạ.” gã lái xe nhanh nhẹn chạy đi lấy hành lí cho hắn sau đó gõ cửa để hắn mở cửa cho gã đẩy hành lí vào. Gã chẳng dám ngược đầu nhìn hay đưa vào trong xe dù chỉ một cái móng tay. Chắc là gã đã biết chúng tôi đang...nên mới như vậy. Ước gì bây giờ tôi có thể chui vào một cái hố nào đó rồi núp trong đó luôn. Mặt hắn đã dày thì thôi đi còn lòi tôi vào làm gì không biết.

Xe ngựa chuyển động trở lại, tiếp tục chuyển đi. Bất ngờ tôi bị hắn tát nhẹ vào mông.

“Thả lỏng ra.”

Mặt tôi tỏ vẻ ương bướng quay lại nhìn hắn. Càng gồng mình ra sức xiết chặt hắn hơn rồi lườm hắn, muốn xem lúc hắn bị tôi bẹo sẽ như thế nào.

“Nghe không?” hắn nhíu mày, một tay đặt lên bụng tôi, tay còn lại cho ngón cái luồn xuống dưới mông tôi cọ xát cái chỗ mà đêm qua hắn đã ra bên trong. Đau rất làm tôi phải phục tùng, thả lỏng trở lại, bộ mặt hờn dỗi quay đi. Từ nãy đến giờ tôi chẳng còn nghe Rina phàn nàn về đường đi nữa, xe ngựa bên kia im lặng đến bất ngờ. Trước đó tôi còn nghe tiếng trò chuyện cười đùa của hai cô gái mà bây giờ họ im re cả.

Paric chậm rãi ngồi chồm dậy tựa cằm lên vai tôi, hắn vòng tay lên trước mở gói thức ăn. Họ gọi đây là bánh nếp gì đấy, hắn đưa cho tôi ăn, rất ngon và thơm phức. Ngồi trên đùi hắn, tôi cảm miếng bánh nhai nhóp nhép, cách ăn hơi kém lịch sự nhưng phải là đồ ngon tôi mới ăn kiểu đó. Còn Paric một tay ôm tôi một tay cầm bánh ăn trong im lặng.

Chân tôi vung vẩy đung đưa như hồi nhỏ ngồi chơi trên cây. Điều đó khiến tôi rất thích thú và còn giúp tôi khỏi bị tê chân nữa. Trong sự chán nản, tôi vén rèm tính ngắm cảnh bên ngoài, lại thấy xe ngựa của Rina đi sát cạnh xe chúng tôi, tôi ấy thấy tôi vén rèm ra thì mỉm cười với tôi, vẫy tay chào. Tôi giật mình đóng chặt rèm cửa và quyết định ngồi im ngoan ngoãn cho đến khi xuống xe. Tim đập thình thịch đến tôi còn nghe thấy tiếng tim mình trong không gian xe ngựa này.

Tôi được nghỉ ngơi một chút sau khi no nê, tiếp đến Paric nhắc tôi rời khỏi hắn, ngã ngồi trên ghế còn hắn quỳ trên nền nấp lấy đùi tôi dang ra và chui vào. Mồ hôi rỉ ra ướt cả áo, tôi tê dại rưng rưng nước mắt, một lúc lâu sau hắn kéo tôi xuống nền quỳ gối xoay lưng về phía hắn. Tay chống lên ghế, phía sau hắn áp sát tôi, tiếng da thịt đập vào nhau dù đã nghe rất nhiều lần nó vẫn làm tôi đỏ mặt. Hy vọng Rina và cô gái kia sẽ không nghe thấy.

“Ahmm...hah..” càng lúc càng nhanh, tôi rên lên đầy hưng phấn, đằng sau là tiếng thở dốc thô thiển của gã đàn ông. Hắn sắp ra rồi, bỗng hắn rút ra khỏi tôi, xoay tôi lại và nhét cái thứ ấy vào miệng tôi nhân lúc tôi đang mở miệng lấy hơi.

“Mmm...” hắn tuôn ra toàn bộ chất trắng đục bên trong miệng tôi - cái thứ mà hắn bảo là sữa. Bây giờ mà nhả ra thì sẽ làm bẩn xe của ông chú kia mất, hoặc làm bẩn đồ của tôi cùng Paric, vì vậy tôi nuốt hết vào trong, hơi khó khăn cho tôi vì hắn quá to. Có vẻ hành động của tôi khiến hắn rất hài lòng, hắn tuốt cây gậy ấy, ép chất dịch ra hết vào miệng tôi rồi mới rút ra. Sau đó nhắc tôi ngồi lên ghế. Cưng chiều hôn lên môi, lên mũi, trán và đầu tôi.

Đuối sức, tôi mệt mỏi dựa vào ghế, Paric cũng ngồi xuống cạnh tôi, tay lục trong hành lí lấy ra bộ đồ sạch thơm mùi xà phòng hoa hồng. Hắn bắt tôi ngồi yên và tự thân thay đồ cho tôi và cả bản thân hắn. Đôi lúc tôi thấy bản thân được cưng chiều thế này không biết sau này có sinh hư không nữa, hắn cứ như vậy chắc máu lười sẽ ăn mất sự siêng năng của tôi quá.

Sau hai hôm đi đường mệt mỏi chúng tôi cũng về được đến nhà. Ngôi nhà thân yêu đầy mùi cỏ non thảo nguyên dễ chịu.

Sáng mở mắt dậy là thấy ngay khuôn mặt Paric còn mơ màng trên chiếc gối trắng muốt, chăn len bao lấy cơ thể trần trụi của chúng tôi. Tối qua về đến nhà là hắn kéo tôi đi tắm ngay rồi cứ trần truồng như vậy mà bung tôi vào phòng ôm tôi ngủ ngon lành.

Nắng xuân rọi lên khuôn mặt xinh đẹp. Hấn mở hờ mắt, con ngươi màu xám bạc ẩn sau hàng mi dài rậm cong vuốt xoáy sâu vào trái tim tôi khiến nó chệch đi một nhịp. Tôi mỉm cười với hấn, chồm dậy hôn lên gò má ấy.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” hấn nhếch môi, giọng nói hấn sau một đêm bỗng ồ ạt hơn - chất giọng còn say ke.

“Dậy đi, không phải sáng nay ngài có việc với cô Cừu trắng kia sao?” tôi chu đáo nhắc hấn.

“Nằm một tí nữa thôi, còn sớm mà.” hấn dụi mặt vào gối nói, giọng bị ồ đi nhưng vẫn nghe được. Rồi hấn ôm tôi vào lòng, tiếp tục nhắm mắt. Cứ như con nít ấy, tôi buồn cười đưa tay vỗ nhẹ mõng cong trần trụi của hấn.

“Dậy đi, chủ nhà mà để khách chờ là không nên đâu.”

“Biết rồi.” hấn ôm chặt tôi một cái, hôn lên trán tôi rồi bất mãn rời giường. Sau khi chén xong bữa sáng mà tôi làm cho cả hai, tôi ra trước cửa mang áo khoác cho hấn mặc vào, hấn xoa đầu tôi, véo nhẹ má tôi rồi bảo.

“Ta đi nhé.” tôi mỉm cười gật đầu nhưng khi hấn rời đi tôi lại nín áo hấn.

“Hửm?” hấn quay lại. Tôi kéo hấn xuống đồng thời nhón chân hôn chụt lên má hấn, sau đó hấn quay sang hôn lên đôi môi tôi thật nồng nàn, mỉm cười dịu dàng với tôi rồi rời đi.

Mất nửa ngày để tôi khiến ngôi nhà sạch bóng gọn gàng trở lại, hóa ra rồi siêng hơn tôi nghĩ. Hôm qua tôi lại mơ thấy người đàn ông và người phụ nữ kia. Giấc mơ tuy ngắn nhưng tôi đã biết Daley là tên con gái họ, và trong giấc mơ ấy, tôi trong vai con gái của họ. Lạ lùng thật, tôi nghe nói giấc mơ thường cho ta biết trước điều gì đó, hoặc trở về ký ức của ta hoặc biểu hiện mong muốn của ta. Nhưng có quá ít nội dung để tôi có thể suy ra điều gì đó.

Còn quá sớm để ngồi không ở nhà, tôi chạy đi chơi ngay. Mùa xuân hoa nở đầy trên các thảm cỏ, Oải Hương mọc đầy cả cánh đồng, một mảnh đất tím tuyệt đẹp, một nơi khiến tôi phải thốt lên rằng: “trông lãng mạn quá”. Tôi xin chủ cánh đồng vào chơi và bác ấy đã rất vui vẻ chào đón tôi. Cánh đồng rộng rãi gió lồng lộng, tôi mặc một chiếc đầm trắng, chạy tung tăng dọc theo các hàng bông tím.

Xa xa có vài Cừu cũng đang dạo chơi, trong đó tôi nhận ra ngay gã Cừu đen của tôi cùng cô Cừu trắng Envia. Hấn đưa cô ấy dạo chơi ở đây, tôi vội ngồi thụp xuống sợ rằng sẽ bị thấy, tôi không muốn trở thành kẻ phá đám nhưng tôi muốn đi theo quan sát họ, xem họ có gì với nhau không, nghe thật lố bịch, cứ như tôi đang đi bắt gian hấn ngoại tình ấy, nhưng nếu không làm vậy thì lòng tôi cứ thấp thỏm nao nao lo lắng.

Một cách lén lút nhất có thể, tôi mon men lại gần chỗ bọn họ. Tôi núp sau hàng bông cách họ mười mấy bước chân, vểnh tai nghe lén cuộc trò chuyện của họ.

“Hey, cô làm gì ở đây vậy?” sau lưng tôi là Lote cũng đang núp xuống, khề khề tôi và nói nhỏ. Hấn cũng đi theo Envia đến đây chơi.

“Anh làm tôi hết hồn, tôi chỉ đang xem bông thôi. Còn anh? Sao không đi cùng bọn họ?”

“Nói dối tệ quá. Tôi mới chạy đi lấy đồ để quên ở cửa hàng hồi nãy. Đến đây thì thấy cô lén lén lút lút đi rình hai kẻ kia.”

Bỗng Envia hét lên một cái làm cả tôi và Lote ngẩn đầu lên xem, thấy cô ấy xuýt ngã nhưng Paric đã nắm được tay cô ấy và kéo dậy. Khoảnh khắc tay bọn họ chạm nhau, tim tôi vọt thẳng lên cổ, nghẹn lại ở đó. Tôi nhìn sang Lote, thấy hấn cũng chẳng tốt hơn là bao. Ánh mắt đăm đăm nhìn hai kẻ kia, môi mím lại, có vẻ rất ức chế.

33. Chương 33: Tình Yêu Của Gã Đần

“Tại sao anh không đến và đi cùng cô ấy thay vì để cô ấy đi một mình với chàng trai cô ấy thích?”

“Vì điều đó sẽ khiến cô ấy không vui. Vậy còn em?” tình yêu của Lote dành cho Envia khiến tôi xúc động, anh ta nghĩ cho cô ấy nhiều như vậy nhưng trong mắt của cô ấy lại chẳng để ai vào ngoài Paric.

Lote yêu Envia cũng như Paric yêu tôi. Cả hai đều một mực theo đuổi cô gái mà họ để trong lòng nhưng cách theo đuổi hoàn toàn khác nhau. Trong khi Paric một mực tìm cách này đến cách khác chiếm hữu tôi, để tôi dần dần chấp nhận tình cảm của hắn và thậm chí còn yêu cả hắn. Nhưng Lote thì không, anh ta chọn cách lặng lẽ, nhẹ nhàng.

“Tôi không biết. Tôi chỉ không muốn đến đó.”

Tôi nói tiếp: “Anh không sợ rằng anh sẽ mất cô ấy?”

“Cô bé ạ, tôi chưa bao giờ có được cô ấy.” anh ta cười một cách buồn bã.

“Trước đây Paric bảo rằng ngài ấy thích tôi nên mới mang tôi về, anh biết không, ngài ấy làm mọi cách và cuối cùng ngài ấy có được trái tim tôi.”

“Tình yêu không phải là sự ràng buộc, hay ép buộc.”

“Anh nói đúng, tình yêu thì không thể nào ép buộc được. Nếu bây giờ Paric ép tôi yêu một gã khác, chắc chắn tôi cũng chẳng làm được. Nhưng Paric chưa hề ép tôi yêu ngài ấy, chính vì những việc mà ngài ấy làm cho tôi khiến tôi yêu ngài ấy.”

“Tôi chỉ không muốn làm cô ấy buồn.”

“Ôi trời ạ. Lote à, một tình yêu không thể nào tránh được những nỗi buồn đâu, nhờ những nỗi buồn ấy họ mới có được niềm vui...” tôi nói tiếp: “Vậy anh có muốn Envia không?”

“Tất nhiên là có rồi.”

“Nếu vậy thì sao lại không nắm lấy cô ấy mà lại để cô ấy bay đi như vậy?”

“Chỉ cần Envia mỉm cười thì tôi có thể chịu được mọi thứ.”

“Kể cả việc cô ấy lấy chồng?”

“Kể cả việc cô ấy lấy chồng.” anh ta cất giọng chắc như đinh.

“Vậy thì anh là thằng hèn nhát.” tôi thật phí thời gian với gã ngốc này.

“Sao em nghĩ vậy?”

“Nếu anh yêu Envia đến có thể chết vì cô ấy thì nghe còn có lí. Nhưng anh yêu Envia và có thể chấp nhận việc cô ấy lấy gã khác thì có lẽ anh chỉ ảo tưởng về tình cảm của mình thôi. Anh chẳng có yêu cô ấy nhiều đến vậy. Hoặc chỉ đơn giản là anh quá nhu nhược.” tôi vừa nói vừa đi theo hai kẻ kia và quan sát. Envia bỗng quay đầu lại như tìm kiếm một ai đó. Dường như tôi ngờ ngợ ra được một vấn đề.

Họ tiếp tục đi dạo, cười nói trông rất vui nhưng Envia cười hơi gượng gạo. Mặt cô ấy thoáng buồn một chút. Tôi nghĩ mình đã hiểu được một chuyện.

“Nhưng nếu tôi ra ngoài kia, làm gì đó cho Envia, cô ấy luôn bảo tôi phiền phức và lờ tôi.”

“Vì anh ảo lả quá đấy....biết vì sao Envia thích Paric không?”

“Vì hắn mạnh hơn tôi.”

“Một phần. Đúng hơn là ngài ấy mạnh dạng hơn anh. Cơ hội đến rất nhiều lần trong đời nhưng anh lại là một kẻ không biết nắm lấy chúng. Cô ấy từ chối anh thì đã sao chứ? Chỉ có nhiều đó mà đã chùn bước?” tôi bực dọc với anh ta.

“Vậy thì tôi nên làm gì đây?”

“Tôi hỏi cái này nhé. Anh có biết trước đêm giao thừa cỡ ba ngày, Envia có rời nhà vào đêm khuya không?”

“Có, cô ấy bảo đi tìm Paric.”

“Rồi anh có làm gì không?”

“Tôi chỉ im lặng đi theo dõi.”

“Vậy còn sáng hôm sau?”

“Cô ấy bảo cô ấy đi chợ với Paric. Tôi cũng rình đi theo.”

“Đêm giao thừa anh có mời cô ấy nhảy không?”

“Có nhưng cô ấy từ chối, sau đó cô ấy đi nhảy với Paric. Tôi chẳng biết làm gì hơn.”

Tôi tức chết với tên đàn này. Nếu tôi có bàn tay to như của Paric, tôi chắc chắn sẽ tát hắn đến gãy cổ, đến mất nhan sắc của hắn.

“Để tôi nói cho anh một bí mật nhé, đổi lại lát nữa anh phải chạy tới đó và cướp lấy cô ấy khỏi Paric của tôi đi.”

“Ừ, nếu bí mật của em đáng để tôi làm thế.”

“Nếu anh thực sự yêu cô ấy thì điều tôi sắp tiết lộ đáng bằng cả sinh mệnh của anh luôn ấy.”

“Vậy em nói đi.”

“Anh là một thằng ngu....” chưa nghe hết câu anh ta đã cắt lời tôi.

“Cái gì? Em nói đó là cái bí mật đáng bằng cả sinh mệnh của tôi à?...”

“Tôi chưa nói hết...” tôi lườm Lote, tiếp tục: “Envia thích anh đấy, cô ấy không hề thích Paric.”

Theo những gì tôi đúc kết được từ lúc tôi gặp Envia đến giờ thì tôi chắc chắn như vậy. Cô ấy là một nhàn hồng có gai, đồng đánh và kiêu kì như tính cách của bao cô gái khác, cô ấy muốn con Dê này phải mạnh dạng hơn nữa đối với cô vì vậy cô luôn tìm cách khiến anh ta ghen. Nhưng khổ nỗi, anh ta quá nhu nhược, chẳng cho cô thứ cô muốn “chiếm hữu mạnh mẽ”.

Đôi mắt ấy luôn nhìn về phía Paric nhưng hình bóng hắn không hề tồn tại trong đó. Chỉ vì muốn làm Lote ghen và làm nổi dậy bản tính đàn ông, muốn anh theo đuổi cô mạnh dạng hơn nên cô ấy luôn giả vờ rằng mình thích Paric. Trong lúc ăn tiệc ở nhà của ông Paric, ở bàn trà, và cả khi cô ấy nói rằng cô ấy đi gặp Paric. Nhưng đáp lại là một Lote nhu nhược, sợ cô gái mình yêu cảm thấy phiền phức vì tình cảm của mình. Thật trở trêu cho hai kẻ vì tình mà làm mệt lòng nhau thế này.

Trong khi tôi và Paric đã từng ở cách nhau rất xa, quá khác biệt về giống loài nhưng tôi và hắn vẫn tìm thấy nhau. Còn Lote và Envia, ở bên nhau từ nhỏ đến lớn nhưng lại chẳng thể nhìn thấy nhau.

“Sao em nghĩ vậy?”

“Cô ấy chỉ muốn làm anh ghen để anh...kiểu như bộc phát sự tức giận sau đó ôm chặt lấy cô ấy nói rằng:”em là của anh“. Mà chỉ vì cái tính kiêu kì làm cao nên cô ấy không nói. Cô ấy muốn anh tự mạnh dạng theo đuổi cô ấy. Anh biết đấy, con gái mà...”

“Sao em chắc chắn điều đó?”

“Cô ấy luôn cười nói với Paric rất vui vẻ khi có anh ở bên cạnh, nhưng cô ấy rất giữ khoảng cách với Paric. Đêm giao thừa, cô ấy không nhảy với Paric, cô ấy nhảy cùng Rina. Lúc đầu tôi cũng như anh, tưởng cô ấy nhảy cùng Paric vì Rina ăn mặc như con trai, nên tôi đã buồn bực đi tìm gã trai khác nhảy cùng, cuối cùng hai cô gái ấy đến kêu tôi, Rina bảo tôi chết chắc rồi vì dám làm Paric ghen còn Envia, nếu cô ấy thích Paric thì cô ấy đã nhìn tôi đầy ghen tị rồi, nhưng trái lại, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm, áy náy. Vậy là sao? Còn nữa, này giờ tôi thấy cô ấy có vẻ buồn buồn, lâu lâu thì cứ ngoái đầu tìm kiếm anh. Mấy cô gái như vậy, miệng nói không thích nhưng trong lòng thì khoái lắm đấy. Chẳng qua do làm kêu thôi.”

“Tôi không chắc lắm.”

Tiếng gió thổi đến tai tôi mấy lời lí nhí, tôi liền nắm tay áo Lote kéo hắn đi lại gần hai kẻ kia.

“Shhh, nghe xem họ nói gì.”

Envia: “Lote đi đâu này giờ lâu quá.”

Paric: “Chắc một lát nữa anh ta sẽ quay lại thôi.”

Envia: “Vâng. Chắc em gây phiền cho anh lắm. Hy vọng Lanie sẽ không buồn vì chuyện này.”

Paric: “Lanie không buồn đâu, cô bé rất hiểu chuyện.” nghe lời này tôi sướng rơn, mát cả lòng.

Envia: “Hy vọng là vậy.”

Paric: “Em và Lote sao rồi?”

Envia: “Anh ấy vẫn chẳng có gì thay đổi. Vẫn chỉ dám đứng nhìn em từ xa, chẳng dám động đến em chỉ vì em nói không.”

Paric: “Anh rất tiếc. Có lẽ một ngày nào đó anh ta sẽ nhận ra tình cảm của em và thay đổi, trở nên có bản lĩnh đàn ông hơn.”

Envia: “Em không chắc. Em sắp hết kiên nhẫn rồi, em đã chờ mười mấy năm nhưng anh ấy vẫn nhu nhược và hiền như vậy.”

Tôi huých nhẹ vào Lote, khẽ nói.

“Anh mà bỏ qua cơ hội này nữa. Tôi sẽ mượn cây rựa của bác ở đằng kia và sống chết với anh.” mặt Lote bỗng đỏ đến lạt thừng, hơi thở nặng nề.

“Chúc tôi may mắn đi.”

“May mắn nằm ở sự mạnh dạng của anh.”

Lote liếc nhìn tôi một cái rồi lại lén đi lùi ra sau đến chỗ bác nông dân, tôi cũng đi theo, hỏi:

“Làm gì vậy?”

“Làm điều mà từ trước đến nay tôi chưa dám làm.” anh ta mượn cây liềm của bác ấy và gặt một chỗ hoa Oải Hương và trả một số tiền cho chỗ hoa ấy. Xong, anh ta đứng dậy, tràn đầy khí chất bước thẳng đến chỗ Envia. Paric liền bước tránh sang một bên nhường chỗ cho gã Dê sắp làm một việc lớn lao trong đời anh. Trong nháy mắt, Lote tiến đến, chẳng nói chẳng rằng nhẹ nhàng ôm chặt Envia mà hôn.

Cô ấy giãy giụa ra khỏi Lote, lớn tiếng hỏi:

“Anh làm cái gì vậy?”

Lote vẫn không trả lời, tiếp tục hôn cô. Một lúc sau mới bỏ ra.

“Anh nghe hết rồi.”

“Nghe...nghe cái gì?” cô ấy lắp bắp, mặt đỏ ửng lên.

“Hồi này em nói cái gì anh đều nghe được hết...vậy nên...làm bạn đời của anh được không? Anh cũng không muốn chờ đợi thêm nữa.” Lote tặng hoa cho Envia nhưng cô ấy không nhận.

Gã này thay đổi nhanh đến chóng mặt, giờ thì hắn ra dáng đàn ông hơn một chút rồi đấy.

“Không...anh điên à?”

Envia cũng thật là làm cao quá đi. Cứ làm khổ anh ấy.

“Vậy em cầm giúp anh một chút” tuy làm mặt khó chịu với Lote, Envia vẫn cầm lấy bó hoa giúp anh.

“Đề...để làm gì? Á” tôi bất ngờ khi thấy Lote nhanh nhẹn vác Envia trên vai rồi quay sang Paric: “Xin lỗi nhé, tôi mượn cô ấy một chút.”

“Không có gì đâu, mượn cả ngày mai và ngày mốt cũng được.....nhẹ nhàng thôi nhé.” hấn nháy mắt với Lote, mặt trông đều đặn vô cùng. Trong khi đó Envia léo nhéo chữi rửa Lote và bảo anh để cô ấy xuống nhưng theo tôi thấy thì còn lâu Lote mới làm vậy. Tôi nhìn theo bọn họ rời đi khỏi cánh đồng mới vui vẻ định đứng lên nhưng chợt nhớ đến Paric còn đứng đó nên tôi vẫn còn ngồi thụp xuống. Tôi không muốn hấn biết tôi ở đây vì vậy tôi tiếp tục rón rén sau hàng bông và tìm chỗ ra.

Đang mãi loay hoay, một cô bé Cừu trắng chạy đến bên tôi, tay ôm một bó bông Oải Hương lớn đưa cho tôi rồi thì thầm vào tai tôi.

“Ngài Paric gửi chị cái này.” nói rồi cô bé hôn chụt lên má tôi một cái xong lon ton chạy đi.

Vậy là đã bị phát hiện rồi, tôi bối rối đứng dậy xoay lại nhìn hấn. Thấy hấn đang bước tới.

“Ngài phát hiện ra em lúc nào vậy?”

“Từ lúc ta thấy một cô bé mặc đầm trắng chạy tung tăng trên cánh đồng.”

Ra là từ đầu hấn đã thấy tôi, vậy này giờ tôi và Lote núp hấn và Envia chắc hấn cũng biết.

“Vậy bây giờ không ghen tuông tầm bậy nữa nhé?”

“Em có ghen đâu chứ.”

“Không ghen vậy đi theo rình làm gì? Bắt gian à?” hấn véo nhẹ má tôi, cười nói.

“Em chỉ tò mò xem ngài và Envia nói gì với nhau thôi.”

“Ồ.” hấn cười cười rồi kéo tôi đi ra giữa đồng. Trời chiều tà đã chuyển sang màu cam phớt hồng, mây xanh tím làm hài hòa sự chói chang của màu cam hồng kia. Xung quanh chúng tôi là cánh đồng tím ngắt đầy lãng mạn. Những lúc cảm xúc dâng trào thế này, tôi dễ dàng yêu mọi thứ.

Tôi yêu chết cảnh mặt trời lặn, buổi hoàng hôn màu buồn man mác, yêu cái cảm xúc mà thiên nhiên đã ban tặng cho tôi. Đặc biệt là hấn, một con Cừu có mái tóc trắng như đám mây bông bồng bênh, làn da tương phản với tôi và đôi mắt màu bạc ma mị. Một con Cừu chu đáo luôn dịu dàng với tôi, nuông chiều tôi như nàng công chúa của hấn, hiểu tôi muốn gì, cần gì dù đôi khi hấn có hơi chuyên quyền và áp đặt. Hấn là kẻ duy nhất mà tôi muốn có được, kẻ mà khiến tôi dùng toàn bộ khao khát cho hấn. Và tôi đoán, với hấn, tôi cũng vậy.

Chúng tôi cứ như hai kẻ khát tình, như trúng phải độc được tình yêu, yêu điên cuồng say đắm phá bỏ mọi rào cản.

Cứ cùng nhau ngắm nhìn hoàng hôn cho đến trước khi tia nắng cuối cùng vụt tắt, chúng tôi quấn chặt lấy nhau và trao cho đối phương nụ hôn nồng nàn trên biển hoa tím thơ mộng.

34. Chương 34: Hấn Là Tất Cả

Một trong những ngày tiếp theo là ngày mà tôi về quê làng, thăm gia đình cùng bạn bè. Như một lẽ đương nhiên, Paric đi cùng tôi và nhường lại công việc tiếp khách cho Rina. Đạo này Lote và Envia có vẻ khấn khít hơn nhiều so với hồi đầu nhờ có buổi chiều ở cánh đồng hoa. Vì thế mà Lote ví cánh đồng Oải Hương của chúng tôi như một nơi khiến tình yêu sinh sôi nảy nở, các cụ già ở làng cũng đồng ý vì hồi các cụ còn trẻ, họ dắt bạn tình ra cánh đồng ấy chơi và họ đã sống cùng nhau đến đầu bạc răng long như bây giờ. Nghe mà thích làm sao, tuy không thể đoán trước được, nhưng tôi vẫn tin trong tương lai, tôi và Paric cũng sẽ hạnh phúc bên nhau như các cụ ấy.

Vừa bước vào làng, cả đám Sói cứ vây quanh lấy bọn tôi chào hỏi tấp nập, hít hết cả không khí của tôi khiến tôi hơi choáng ngợp. Mà có phải họ chào hỏi tôi đâu, họ chỉ quan tâm đến Paric, những kẻ xu nịnh và đám con gái háo sắc... Cho đến khi cha tôi tới thì chúng tôi mới được cứu ra khỏi đám đông.

“Ái chà, con bé này giờ mới chịu về gặp ta.” cha tôi đi nhanh đến và ôm chầm lấy đứa con gái của ông ấy.

“Cha khỏe chứ. Con xin lỗi vì đã không đến thăm cha sớm hơn.”

“Không sao đâu. Vậy dạo này ở làng Cừu thế nào?”

“Rất vui ạ...” tôi vừa đi theo ông về nhà vừa luyên thuyên đủ thứ chuyện mà tôi đã trải qua khi ở làng của Paric. Tất nhiên là trừ mấy chuyện tình cảm nóng hổi rồi, còn ông thì bảo rằng ông rất mừng khi thấy tôi vẫn còn sống khỏe mạnh lành lặn.... Paric và tôi vào nhà ngồi nghỉ một lát sau chuyến đi bộ dài đằng đẵng, chúng tôi quyết định sáng hôm sau mới về và đêm nay sẽ ở lại đây. Tôi đã đòi đi xe ngựa nhưng Paric bảo đi bộ là được rồi, gọi xe làm gì cho mất công. Giờ thì cả cơ thể tôi nhể nhại mồ hôi.

Cha tôi vì có việc bận, nên chuyện chúng tôi tự túc là không tránh khỏi.

“Ngài có muốn vào phòng em nằm nghỉ một lát không? Em sẽ mang nước lên cho ngài sau.” tôi lịch sự, dù sao tôi cũng ở đây mười mấy năm rồi, cũng là nhà tôi nên khách đến thì phải hiếu khách.

“Ừ.” Paric đi theo tôi lên lầu vào một gian phòng - cái ổ nhỏ của tôi, thân quen làm sao. Những món đồ vẫn còn nằm nguyên ở chỗ của nó, chẳng có một sự xáo trộn, tuy nhiên vài lớp bụi là không thể không có.

“Em xin lỗi, từ hồi đi theo ngài em đã khóa cửa phòng nên chẳng ai vào dọn dẹp được, hơi bụi bặm một tí. Ngài có thể ra ban công hay đi đâu đó chơi một chút trong khi em dọn cái ổ này.”

“Ta dọn phòng cùng em.” hần xoa má tôi đầy cương chiều. Thế là chúng tôi cùng nhau hì hục lau dọn đến trưa, may là vừa kịp giờ ăn. Chúng tôi ra ngoài ăn trưa, lần đầu tiên tôi thấy Paric bảo hần muốn thử món thịt. Tôi hơi lo hần sẽ không thể nuốt nổi nhưng trái lại, hần ăn một cách ngon lành trong sự ngỡ ngàng của tôi và đám Sói khác có mặt ở đó, còn khen đáo để làm đầu bếp nở mày nở mặt không thôi. Tất nhiên thịt bò rừng mà đám Sói săn được là món tuyệt cú mèo nhất ở đây rồi.

Bụng đã được lấp đầy bởi đám thịt, chúng tôi lại trở về với căn phòng và nghỉ ngơi. Tôi chợt nhớ ra một chuyện.

“Đêm nay phải làm sao đây? Chắc cha không cho em ngủ cùng ngài đâu.”

“Chuyện đó em không phải lo, hồi đầu ta đã bàn với cha em rồi. Không cần nói ổng cũng tự hiểu mà cho em ngủ cùng ta thôi.”

“Ngài đã nói gì với cha em à?” tôi ngạc nhiên nhìn hần.

“Ta nói ta mang em về làm vợ. Nhưng hiện tại chưa thể cưới vì ta còn muốn vun đắp tình cảm. Nên ta bảo ông ấy giấu chuyện này đi, cứ nói ta mang em về làm nô lệ là được.”

“Ngài còn giấu em chuyện gì nữa hả? Khai hết ra đây.” tôi thẹn quá hóa giận.

“Phải có dịp thì ta mới nhớ mà kể được chứ. Hồi ngang xương thể này ai mà nhớ.”

“Hừ, đồ gian manh.”

“Cho vừa với em.” hần đắc ý.

Làng của tôi cũng không hơn kém làng Cừu là bao, chỉ là dân số có vẻ ít hơn một chút nhưng bù lại, chỗ tôi có thầy bói. Bà ấy rất nổi tiếng trong khu rừng này, là một kẻ lưu hành khắp nơi, cuối cùng lại chọn làng tôi làm chỗ ở, bà ấy lưu lại đây từ hồi tôi còn sừng sừng và đi đánh nhau với lũ con trai.

Đêm đến, tôi dắt Paric đến chỗ bà thầy bói để xem vận. Bà ta không cho cả hai vào một lượt vậy nên tôi vào trước, Paric chờ ở ngoài. Tôi bước vào trong, vẫn toàn mùi trầm hương cùng vẻ âm u huyền bí.

“Chào cô bé, cháu đến đúng lúc đây.”

Tôi ngồi xuống đối diện với bà, giữa chúng tôi là chiếc bàn trải nhung đen thẫm, trên bàn đặt một bộ bài cổ, một quả cầu thủy tinh cùng mấy viên đá, muối...v.v..

“Vâng, lâu rồi cháu không gặp bà.”

“Ta lại có cảm giác chỉ mới gặp cháu vào hôm qua thôi.” bà ấy mỉm cười đầy mê hoặc.

Thuộc loài Nai, sinh vật đại diện cho sự thuần khiết và trong treo, bà ấy được trời ban cho khả năng nhìn thấu mọi vật. Tuy trông vẫn còn trẻ, nhưng đến cả già làng cũng phải cúi đầu trước bà. Bên trong phòng bói của bà toàn là những đồ vật tinh xảo nhưng cũng có chút ghê rợn như đầu lâu xương xẩu của các loài khác cùng nền.

“Cháu đã sẵn sàng chưa?”

“Rồi ạ.”

“Trước tiên, cháu có muốn biết vì sao ta lại đến đây, trú lại chỗ này?”

Tôi hơi thắc mắc vì thường là tôi sẽ đặt câu hỏi trước và bà ấy bói cho tôi. Nhưng lần này, bà ấy hỏi tôi trước.

“Không ạ.”

“Trước đây khi ta còn chưa đến ngôi làng này, ta từng mơ thấy một cô bé... Một cô bé đến từ nơi khác. Giác mơ bảo rằng ta cần phải giúp cô bé đó trở về với thế giới cũ khi cô đã trưởng thành...” bà ấy ngừng lại và nhìn tôi, mỉm cười.

“Cô bé ấy...là cháu?”

“Còn ai vào đây. Và tất nhiên sau đó ta đã đi khắp nơi tìm cháu. Năm đó ta đến đây. Thấy cô bé trong giấc mơ và ta đã quyết định ở lại đây.”

“Cháu vẫn chưa hiểu.”

“Nói ta nghe xem dạo này cháu hay mơ thấy vài kẻ mà cháu chưa bao giờ biết đến đúng không? Trong giấc mơ, họ là người thân, bạn bè hay kẻ mà cháu yêu quý nhưng cháu lại chưa bao giờ gặp họ.”

Tôi chợt nhớ đến cặp đôi gọi tôi là Daley. Tôi thoáng ngạc nhiên.

“Vâng, có ạ.”

“Họ là những người thân cận của cháu ở thế giới kia. Cháu không thuộc về thế giới này, đó là lí do cháu không hề nhớ gì về quá khứ của cháu sau khi cháu lên sáu.”

Bà ấy còn biết cả chuyện đó nữa cơ, làm tôi cứ nổi da gà này giờ. Đúng là thầy bói có khác.

“Vậy nghĩa là cháu không phải con gái của cha Waff ạ?”

“Cháu chưa hề là con gái ông ta. Con gái ông ta đã chết từ lúc lên sáu, cháu và con gái ông ta lại có linh hồn giống hệt nhau. Lão Waff đã thuê một kẻ bán linh hồn cho quỷ dữ, để khiến con gái lão sống dậy, hắn bắt cóc linh hồn cháu ở thế giới bên kia mang về thay thế cho linh hồn của cơ thể này.” bà chỉ vào cơ thể tôi, giọng nói nhẹ như lông hồng thoang thoảng bên tai tôi.

“Vậy bây giờ cháu nên làm gì ạ?”

“Cháu rồi sẽ trở về với thế giới của cháu.”

“Bằng cách nào ạ?”

“Cháu sẽ biết sớm thôi.”

“Vậy...còn Paric? Cháu và ngài ấy...”

“Ra ngoài đi, để con Cừu kia vào đây. Ta bói xong cho cháu rồi.”

“Nhưng cháu còn chưa hỏi xong.”

“Nhiều đó đủ rồi. Biết nhiều quá không tốt đâu. Hita đưa con bé ra ngoài.” một tên sói bước vào kéo tôi ra ngoài. Bà già đáng ghét, đọc cho tôi nghe về số phận của tôi, nhưng lại không giải thích rõ ràng hơn. Nghe như sét đánh ngang tai. Tôi lo hơn cho Paric. Nếu thực sự tôi phải trở về với thế giới của mình, hẳn sẽ ra sao khi tôi không còn ở đây nữa?

Bước ra ngoài, tôi nhìn Paric, chỉ muốn lao vào lòng hắn mà ôm thật chặt. Nhưng tôi đã không thể làm vậy, chỉ mỉm cười với hắn và để hắn bước vào trong. Khoảng thời gian tôi ngồi chờ bà già kia bói cho Paric dài đằng đẳng. Sự yên lặng xung quanh khiến tôi dễ dàng chìm vào đồng suy nghĩ, rằng khi nào tôi sẽ trở về nơi của tôi, rằng Paric sẽ buồn và đau khổ đến mấy khi tôi không còn ở bên hắn, rằng khi trở về rồi tôi sẽ sống thế nào khi không có hắn, càng nghĩ tôi càng rơi vào bế tắc và rối rắm.

Tôi sẽ không còn thấy được nụ cười của hắn, không còn được hắn ôm lấy, hôn tôi, chúc tôi ngủ ngon mỗi tối, chào tôi buổi sáng khi tôi thức dậy. Sẽ không còn giọng nói trầm ấm của hắn trong cuộc sống của tôi nữa. Sẽ không còn nhận được sự cưng chiều, dịu dàng của hắn. Mười lăm mùa Đông của tôi trôi qua một cách lạnh lẽo, chỉ có mùa Đông năm rồi có hắn nên mới ấm áp được như vậy. Mười sáu mùa Xuân của tôi trôi qua thật nhàm chán nhưng đến mùa Xuân năm nay nhờ có hắn tôi mới hiểu mùa Xuân của một cô gái đẹp như thế nào.

Tuổi mười bảy tôi yêu say đắm một gã đàn ông, tôi gần như đã có được tất cả nhưng trong phút chốc, tất cả đều vụt mất khỏi tôi. Đến cả lão Waff cũng chẳng phải cha thật của tôi, ông ta đã lừa dối tôi từ đó đến giờ, tôi cứ ngỡ tính cách của ông ta là lạnh lùng từ đó đến giờ nhưng không phải vậy. Vì tôi chẳng phải con gái ông ấy nên ông ấy chưa bao giờ thực sự quan tâm đến tôi, tôi chỉ như một con búp bê, khiến cho ông ấy cảm thấy được an ủi khi nhìn thấy nhìn dáng con gái ông ấy vẫn còn đây.

Chỉ có Paric là yêu tôi thật lòng, giờ tôi cũng đã nhớ ra được chuyện lúc nhỏ đã gặp hắn thế nào, tôi nhớ được sau đó trong một cuộc vui, tôi ngã đập đầu vào đá, sau đó tôi đã quên Paric và Rina. Trong cái thế giới rộng lớn này chỉ có duy nhất một con Cừu thực sự thương yêu và luôn ở bên cạnh tôi. Vậy mà giờ đây tôi lại sắp phải rời xa hắn.

Tôi chạy ào ra khỏi đó với khuôn mặt đầm nước mắt, đến một gốc cây thật lớn, nơi mà lúc nhỏ tôi vẫn thường đến chơi và đôi khi ngủ quên lại đây. Tôi dựa lưng ngồi xuống, co chân lại và cuối mặt xuống khóc thật to. Đau còn hơn cả cái chết, những trận co rút trong lòng cứ kéo đến.

Cái cây này được bọn trẻ trong làng gọi là cây điều ước, trước đây tôi cùng lũ bạn đã ước hết hai điều. Đến điều thứ ba, chúng tôi quyết định để sau này lớn lên mới ước. Điều ước đầu tiên của tôi là tôi muốn có một gia đình thật hạnh phúc, nó đã không xảy ra vì tôi chỉ là đứa thay thế cho con gái của lão waff. Điều ước thứ hai, tôi ước sau này tôi sẽ thật tài giỏi và được tất cả muôn thú kính nể, tôi sẽ không bị coi thường nữa. Nhưng nó vẫn chưa xảy ra, tôi cảm thấy bản thân tôi chẳng có gì cả.

Thực sự tôi không tin lắm vào cái cây này, nhưng chỉ lần này thôi, tôi sẽ tin vào mong muốn của tôi, hy vọng nó có thể nghe thấy tôi. Điều ước thứ ba, tôi ước tôi và Paric sẽ ở bên nhau mãi mãi. Tay tôi đặt lên rễ cây, giọng tôi run run cất lên.

“Làm ơn, tôi không cần hai điều ước kia nữa. Chỉ cần một điều cuối cùng này thôi, xin hãy lắng nghe tôi.” xung quanh im ắng lạ thường. Tôi cảm thấy cô đơn như muốn chết đi.

Giá mà tôi có thể cùng hắn làm lễ cưới trước khi tôi biến mất khỏi đây, tôi muốn một lần cùng gã đàn ông mình yêu có một sự ràng buộc cho mãi về sau.

Ở thế giới kia tôi sẽ không có được Paric, nhưng ở đây, tôi nhất định phải có được hắn. Có thể tôi không cùng hắn đi đến hết đời được, dù sau này có thể tôi sẽ đi cùng gã đàn ông khác. Nhưng tôi chắc chắn một điều, hắn luôn luôn là gã đàn ông mà tôi yêu nhất trên đời.

Bỏ lại sự cô quạnh và cái cây, tôi lau nước mắt chạy đi tìm Paric, đúng lúc hắn vừa đi ra khỏi nhà của bà thầy bói, tôi chạy nhanh đến chỗ hắn, ôm hắn thật chặt, như thể chỉ một chút nữa thôi là tôi sẽ không thấy được hắn nữa vậy. Tôi ôm hắn chặt đến mức muốn nhập làm một với hắn.

“Có chuyện gì với em vậy? Em khóc sao?” hắn nâng mặt tôi lên ngón tay nhẹ chạm vào đuôi mắt của tôi. Nhìn thấy khuôn mặt ấy, tôi lại không kiềm được nước mắt, cứ như sẽ chẳng bao giờ thấy lại được khuôn mặt tôi thương sâu đậm này khiến tôi ức trong lòng, nghẹn ngào nhìn hắn. Giá mà tôi có thể có được một bức vẽ của hắn mang theo. Rồi tôi cất giọng mè nheo.

“Em muốn gã cho ngài, chúng ta làm lễ cưới vào ngày mai. Có được không?”

35. Chương 35: Trước Ngày Mai

“Cuối tuần này được không? Ta còn phải gửi thư mời cho bạn ở xa, và cả ông. Nếu là ngày mai họ sẽ không kịp đến đâu.” hấn gạt những giọt nước mắt của tôi ra.

“Nhưng em chỉ muốn làm lễ cưới ngay bây giờ.”

“Sao vậy? Có ai giành ta với em sao?” hấn cười dịu dàng.

“Vâng.” thời gian giành hấn với tôi, tôi phải có được hấn trước khi thời gian đưa tôi đi.

“Chẳng có ai giành được ta ngoài em đâu. Đừng lo nghĩ nhiều quá. Ta sẽ sắp xếp để lễ cưới diễn ra sớm nhất có thể.” vẫn luôn là hấn chiều tôi hết mực. Hấn hôn lên trán tôi.

“Chỉ có vậy thôi mà em không nhéo với ta à?”

“Em có không nhéo đâu.”

“Khóc ướt cả áo ta rồi mà còn nói không.”

“Em sẽ giặt lại cho ngài sau.” tôi bĩu môi. Paric phì cười, hấn chùi sạch mặt tôi bằng áo hấn rồi bế tôi lên đi về nhà.

“Cha...” tôi hơi gượng gạo với ông ấy. Dù đã bao năm tôi gọi ông ấy là cha nhưng bây giờ sau khi đã biết sự thật, tôi không thể nào bình thường được như mọi khi. Nhưng tôi không hề hận hay căm ghét do ông chính là nguyên nhân khiến tôi vướng vào chuyện, vì ông đã nuôi dạy tôi khôn lớn bao năm mà.

“Ừa, con và ngài Paric đi nghỉ đi.”

Chúng tôi bước lên phòng, Paric bảo tôi vào trước đi, hấn có chuyện muốn bàn cùng lão Waff. Tôi một mình leo lên giường hết nằm sắp rồi lại nằm ngửa, suy nghĩ về đủ thứ trên đời. Tôi không thể lên kế hoạch làm vài việc vì tôi chẳng biết khi nào tôi sẽ bị mang về thế giới kia. Nhưng điều tôi phải làm được bằng mọi giá đó là cưới Paric. Tôi nghĩ thật kỹ.... Cho đến khi Paric trở lại, tôi mới ngồi thẳng dậy.

“Paric, em không cần làm một lễ cưới huy hoàng bắt mắt đâu. Chỉ cần đơn giản thôi, có được không?”

“Sao vậy? Em có chuyện gì à?”

“Em chỉ muốn trở thành vợ ngài nhanh thật nhanh.”

“Rồi em sẽ trở thành vợ ta. Sao phải gấp gáp chứ?”

“Vậy thôi, em đợi đến cuối tuần cũng được.” tôi hơi bất mãn.

“Thôi được rồi vậy ngày mai chúng ta sẽ làm một lễ cưới nhỏ nhé.” hấn ngồi xuống cạnh tôi, vén tóc tôi sang một bên.

“Vậy có được không ạ?”

“Sao lại không? Làm cho em yên tâm trước, rồi sau đó từ từ lên kế hoạch tổ chức một lễ cưới hoành tráng nhất từ đó đến giờ. Chịu không?”

“Vâng.” tôi chồm đến vòng tay qua cổ ôm hấn thật chặt, hôn chụt lên má hấn. Tôi không thể nói cho hấn nghe về chuyện tôi sẽ phải rời đi, tôi sẽ viết cho hấn một bức thư vào ngày mai, khi đã về đến nhà, tôi sẽ lên viết lá thư ấy cho hấn.

“Ngài đã bàn với cha em về việc gì vậy?”

“Về hôn lễ của chúng ta.”

“Vậy sao?” tôi mỉm cười ôm hấn nằm trên giường.

“Ừm.”

“Em yêu ngài lắm.”

“Chúng mình đi.” hần lườm tôi như thể “còn lâu ta mới tin”. Tôi cười cười biết rõ hần đang làm bộ để xem tôi sẽ làm gì. Thế là tôi loi nhoi leo lên nằm sấp trên hần, hai tay áp lên má hần ép lại, tôi rất thích trò này vì khi đó mặt hần sẽ rất buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu. Và tôi hôn lên cái môi chu chu của hần. Sau đó tôi thôi ép mặt hần, tay cảm nhận da mặt hần. Tôi nhìn hần chăm chăm, muốn khắc ghi thật rõ khuôn mặt này trong lòng. Rồi hần đan hai tay vào nhau, gối sau đầu.

“Chỉ có vậy thôi à?” hần đòi hỏi nhiều hơn, tôi tiếp tục hôn hần cùng lưỡi, đến khi tôi cảm thấy mình sắp hết hơi thì mới buông hần ra. Hần tiếp tục vùi vùi.

“Vẫn chưa đủ.” tôi vui vẻ ngồi dậy, liền cảm thấy sự khác thường đang nhô lên chạm vào điểm nhạy cảm của tôi. Hần đã bị tôi kích cho cương cứng, vậy giờ việc tôi nên làm tiếp theo cũng không khó đoán lắm. Tôi dùng ngón trỏ, vuốt từ môi hần xuống cần cổ, xuống ngực, qua bụng, cuối cùng tôi nhích mình lùi xuống ngồi trên đùi hần, ngón tay tiếp tục di chuyển xuống đến khi chạm phải cái lều đang dựng đứng, không hề nhỏ.

“Vâyvvvvv...” tôi cố tình ngân dài một chút.

Yết hầu của hần chuyển động cùng với tiếng nuốt nước bọt. Tôi nhanh nhẹn quỳ giữa hai chân hần, tay kéo quần hần xuống đến khi vật to to bật ra trước mặt tôi. Hai tay cầm lấy nó và lưỡi tôi chơi đùa cùng phần đỉnh đầu. Tôi liếc nhìn hần thấy hần đang rất thư giãn mà quan sát tôi, đôi mắt vẫn khép hờ như mỗi khi hần đang phê.

Lưỡi tôi chuyển động cuồng nhiệt rồi tôi mở miệng thật to ngậm lấy nó, cắn thật nhẹ. Hần hơi cứng lại rồi thả lỏng, tôi nhả ra tiếp tục nghiêng đầu há miệng gặm phần thân cây gậy, cũng cắn nhẹ, tiếp tục là bên hông còn lại, xong tôi vuốt lưỡi từ gốc lên ngọn làm ướt cả cây gậy. Rồi tôi hôn lên đỉnh đầu nó một cái âu yếm, hơi thở của Paric đã lộn xộn lắm rồi, nó cho thấy tôi đã kích thích hần quá thành công nhưng để hần lên đỉnh, tôi buộc phải đưa thăng nhóc này vào cô bé của tôi.

Sau khi tôi cởi quần lót và vút lên mặt hần thì hần kéo chiếc quần ấy xuống, gấp gọn lại và tự nhét vào miệng, hai tay hần lại gối ở sau đầu, chẳng hiểu sao lúc đó tôi gan đến vậy, nhưng hần rất hoan nghênh điều đó và bây giờ trông như tôi đang trói hần, bịt miệng hần và sắp cưỡng hiếp hần vậy. Tôi phì cười, quỳ gối ở thắt lưng hần và ngồi xuống thật nhẹ, cảm nhận thăng bé chui vào trong tôi, nén đau đớn một chút, tôi tiếp tục nuốt nó vào.

Paric hít sâu rồi thở dài, đến khi nó đã chạm mốc, tôi ngồi yên một chút cho bản thân thích nghi với sự to lớn ấy, dù cho hần có đâm tôi bao lần thì tôi vẫn cứ bé hẹp như vậy chẳng hiểu tại sao, nó khiến tôi hơi khó khăn cho khúc đầu. Nhưng chắc Paric thích lắm, xem vẻ mặt của hần kia, hai mắt muốn mở hết lên rồi, miệng gặm chặt quần lót của tôi. Chỉ nhìn hần như vậy tôi cũng thấy nóng cả người. Mấy ngón tay nhỏ vén áo hần lên rồi chống hai bàn tay lên bụng hần.

Bỗng tiếng mở cửa bật ra, tôi hết hồn ngoái lại nhìn, thấy cha tôi vừa lú mặt vào, ông thấy chúng tôi rồi cũng hết hồn, vẻ mặt hoảng hốt.

“Ồi trời.” ông ngay lập tức đóng sầm cửa lại. Bên ngoài vọng vào tiếng ông:

“Xin lỗi nhé, ta tính đưa con cái này mà thôi sáng mai đưa cũng được.” rồi tiếng bước chân đi nhanh xuống lầu.

Tôi ngồi cứng ngắc, vẫn chưa hết bàng hoàng, may là chiếc váy đã che lại nơi chúng tôi đang...chứ không thì thật mất mặt. Tôi quay lại nhìn Paric thấy hần đang có vẻ rất chịu đựng, rịn cả mồ hôi hột, rồi tôi mới nhận ra do sự ép chặt của tôi khi tôi bị làm cho hoảng sợ. Dù vậy tôi vẫn không thả lỏng, cứ ép hần như vậy mà nhún để thưởng thức cái vẻ mặt thống khổ của hần dù tôi cũng bị đau. Tôi rất tích cực hưởng ứng trò này nhưng hần thì không, chẳng bao lâu sau hần không chịu được nữa mới ngồi dậy, phun quần nhỏ của tôi ra một bên, hai tay bợ lấy mông tôi không cho nhún nữa.

“Thả lỏng ra.”

“Không.” tôi lấu cá, muốn trêu hần thêm.

“VẬY...” ngón tay hắn áp lên hậu môn khiến tôi giật mình. Buộc phải thả lỏng theo lời hắn, chứ nếu không hắn sẽ lại chui tọt vào hậu môn tôi mất.

“ĐỪNG.”

“VẬY CÓ PHẢI NGOAN HƠN KHÔNG, BỎ CÁI TRÒ KIA ĐI, EM BỊ ĐAU CHỨ TA CÓ BỊ GÌ ĐÂU.” VẬY LÀ HẮN BIẾT TÔI ĐAU À.

“NGÀI NÓI DỐI. MẶT NGÀI LÚC NÀY NHÌN THỐNG KHỔ NHƯ VẬY.”

“ĐÓ LÀ KHI KHOÁI CẢM QUÁ NHIỀU, EM CŨNG SẼ NHƯ VẬY THÔI, NÓ KHÔNG ĐAU.” HẮN VÉO MŨI TÔI.

“XÌ.” TÔI TIẾP TỤC NHÚN KHI TAY HẮN ĐÃ ĐẶT LÊN EO TÔI, CHÚNG TÔI HÔN NHAU SAY ĐẮM, NỒNG NÀN. QUẦN CHẶT LẤY NHAU BÊN ÁNH ĐÈN DẦU VÀNG CAM. HẮN LỘT ÁO RA, CŨNG LỘT HẾT ĐỒ TÔI RA VÚT XUỐNG SÀN, MỘT CÁI NHẮC TAY HẮN ĐẶT TÔI NẪM DƯỚI, MẠNH MỀ ĐẨY VÀO RÚT RA. BÀN TAY THÔ ÚP TRÊN NGỰC TÔI NHẹ XOA. TÔI ỨƠN LÊN RẤT HOAN NGHÊNH BÀN TAY CỦA HẮN. NHỜ SỰ HĂNG HẢI CỦA HẮN VÀ CHIẾC GIƯỜNG PHÁT RA TIẾNG CỌT KỆT VÀ RUN LÊN THEO SỰ MẠNH MỀ CỦA HẮN.

“ĐỪNG MẠNH QUÁ...HƯM..., GIƯỜNG CỦA EM KHÔNG CHỊU NỖI NGÀI ĐÂU... NÓ...SẼ GÂY MẮT.” TÔI CHỐNG TAY LÊN VAI HẮN, YẾU ỚT THỞ GẤP GẤP KHI BỊ NHỒI NHÉT.

“CHO GÂY LUÔN.” THẮT LƯNG HẮN HUNG HĂNG LẠ THƯỜNG, TÔI LẠNH SỐNG LƯNG. LẠI MỘT CÁI NHẮC TAY, TÔI NẪM SẤP VÀ HẮN VÀO TỪ PHÍA SAU, ÔM LẤY TẮM LƯNG TRẦN CỦA TÔI MÀ HÔN HÍT NHẮM NHÁP. BỔNG HẮN TÁCH HAI MÔNG TÔI RA, CHẠM LÊN ĐIỂM MẪN CẢM THỨ HAI KHIÊN TÔI GIẬT NẢY LÊN.

“ĐỪNG, ĐỪNG LÀM CHỖ ĐÓ.”

“SAO VẬY?”

“HÔM TRƯỚC NGÀI LÀM RÁCH NÓ... GIỜ ĐAU LẮM.”

“THẾ THÌ Ể SAU VẬY.”

MÔNG TÔI BỊ NHÀU NHƯ CỤC BỘT BỞI HAI BÀN TAY THÔ LỖ CỦA HẮN. RẤT LÂU SAU ĐÓ, HẮN LẤP ĐẦY TÔI VỚI MẦM MÔNG CỦA HẮN. TÔI MỆT NHỪ, NHƯNG VẪN MUỐN TIẾP TỤC MÂY MƯA VỚI HẮN. CƠ MÀ HẮN KHÔNG CHỊU, HẮN BẢO TÔI PHẢI GIỮ SỨC CHO NGÀY MAI. NHƯNG TÔI CŨNG KHÔNG CHỊU, TÔI SẮP KHÔNG CÒN ĐƯỢC Ở BÊN HẮN NỮA, TÔI MUỐN GẦN GŨI VỚI HẮN NHIỀU HƠN.

TÔI VỚI HẮN GIẰNG CO VỚI NHAU, TÔI ĐẨY HẮN NẪM XUỐNG NHANH NHẪU NGỒI LÊN...NHƯNG TAY HẮN NHANH HƠN TÔI, BỊT THẰNG NHỎ LẠI, KHÔNG CHO TÔI QUAN HỆ NỮA. HẮN CƯỜI ĐỀU VỚI TÔI, TÔI BỰC LẮM, NGỒI CHỒM DẬY GỖ GỖ TAY HẮN RA NHƯNG CHÚNG CỨ NHƯ DÍNH KEO ẤY, GỖ MÃI CHẴNG ĐƯỢC. HẮN CƯỜI TÔI XONG XOAY XUỐNG NẪM ÚP TRÊN GIƯỜNG.

“HỪ...” TÔI LƯỜM HẮN. KÉO QUẦN HẮN XUỐNG THẤP HƠN ĐỂ LỘ RA HAI MÔNG CĂNG ĐẦY MÀ SẼN CHẮC. TÔI KHÔNG NƯỞNG TAY, VỖ CHÁT CHÁT LÊN ĐÓ.

“ỒI ĐAU QUÁ. ĐAU CHẾT ĐI THÔI.” HẮN CƯỜI CƯỜI, GIẢ GIỌNG ĐAU ĐỚN BUỒN CƯỜI ĐẾN NỖI ĐÙ ĐANG RẤT BỰC HẮN TÔI CŨNG PHẢI BẬT CƯỜI. CHỢT NGHĨ RA MỘT CHUYỆN, TÔI CƯỜI TẦM TẦM, HAI TAY TÁCH MÔNG HẮN RA. ÉP NGÓN CÁI CHÀ SÁT LÊN HẬU HÔN HẮN. ĐÚNG NHƯ TÔI ĐÃ DỰ ĐOÁN, HẮN SẼ KHÔNG CHỊU ĐƯỢC CÁI NÀY ĐÂU, HẮN VÙNG VẦY HẮT TÔI NGÃ NGỒI SANG MỘT BÊN RỒI NHANH NHƯ CHỚP ĐỨNG DẬY KÉO QUẦN LÊN, CÀI NÚT THẬT CHẶT. SAU ĐÓ TIẾP TỤC NẪM ÚP XUỐNG.

“ĐI NGỦ.”

TÔI BỰC DỌC NGỒI LÊN THẮT LƯNG HẮN NẮM TAY NHỎ BÉ ĐÁNH LÊN LƯNG HẮN KÊU BỊCH BỊCH.

“ĐỒ ĐÁNG GHÉT. NGÀI BỊ YẾU SINH LÍ À? CỎI QUẦN RA...” LẦN ĐẦU TÔI CẢM THẤY MÌNH NHƯ KẺ BIẾN THÁI SẤP HẦM HIẾP CON NHÀ LÀNH. KHÔNG, PARIC MÀ LÀ CON NHÀ LÀNH CÁI GÌ...NGHĨ ĐẾN NỖI CẢ DA GÀ.

“ỪA TA BỊ YẾU SINH LÍ ĐẤY, GIỜ THÌ NGỦ NÀO.” CỨ TƯỢNG NÓI THẾ THÌ SẼ KÍCH ĐƯỢC HẮN NHƯNG HẮN QUÁ NGOAN CỐ.

“KHÔNG, EM SẼ KHÔNG CHO NGÀI NGỦ.”

“Vây chúc em vui vẻ với cái lưng của ta.” hần mỉm cười, mắt nhắm nghiền. Tôi ẩm ực ngồi trên hần, hai tay thôi đánh nữa, đánh thêm cũng chỉ gãi ngứa cho hần. Khi tôi chuẩn bị ực đến khóc thì hần nắm lấy tôi xoay lại ôm tôi vào lòng.

“Ngày mai em sẽ không ngủ được với ta đâu. Bây giờ thì ngủ đi, khi em còn có thể.” như một lời an ủi rằng ngày mai hần sẽ bù cho tôi. Điều đó khiến tôi an tâm hơn và chìm vào giấc mộng.

Sáng hôm sau Paric thuê xe ngựa ở đâu ra mà tôi chẳng biết, chúng tôi về đến nhà một cách nhanh chóng. Hần bảo sẽ đi chuẩn bị, còn tôi hãy ngồi ở nhà tắm rửa sửa soạn cho tươm tất, tối nay hần sẽ về đưa tôi đi đến nơi làm lễ. Vì vậy tôi có thời gian viết thư, bức thư dài cỡ sáu bảy trang, nói về những gì bà thầy bói cho tôi biết, giải thích cho hần hiểu, cho hần biết tôi yêu hần nhường nào, bảo hần tự chăm sóc lấy bản thân khi không có tôi. Và cuối cùng tôi xin hần đừng bao giờ quên tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ quên hần.

Xong việc, tôi ngồi khóc sụt sùi cạnh đồng thư, rồi cất nó trong ngăn kéo cửa riêng tôi trong phòng hần. Sau đó tôi nhanh chóng chuẩn bị cho lễ cưới tối nay.

Khi những vì sao chiếu sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, Paric trở về cùng với bộ đồ cưới truyền thống, hần tuần tú vô cùng, tôi cũng nhanh chóng mặc bộ đầm cưới và bó hoa đi cùng hần lên xe hoa, họ đưa chúng tôi đến cánh đồng hoa Oải Hương, nơi cuối cánh đồng có một cây táo lớn. Đó cũng là nơi mà tất cả dân làng đang chờ chúng tôi.

Lòng tôi tràn ngập hạnh phúc, những ánh lửa cháy bập bùng xóa đi bóng tối, trên cây táo giăng những sợi dây hoa màu rực rỡ, trang trí lễ cưới bằng nến và hoa tươi, những hòn đá thủy tinh đặt cạnh các cây nến chiếu sáng cả một lối đi trên con đường hoa dẫn đến nơi làm lễ. Chỉ trong một ngày, mà có thể trang hoàng lễ cưới thế này cũng chỉ có Paric. Hần xuống xe trước đi đường vòng đến nơi làm lễ. Sau đó cha tôi đến mở cửa dìu tôi xuống xe.

“Cha.”

“Ừm.” mặt ông rất hạnh phúc, nhưng vẫn có chút buồn. Ông nắm chặt tay tôi, dìu tôi đi trên đường rải đầy hoa bởi hai cô bé Cừu trắng phía trước.

36. Chương 36: Ánh Trăng Và Linh Hồn

Cha đưa tôi đến trước Paric, nâng tay tôi lên, cầm chặt. Ông nói với Paric:

“Xin ngài hãy chăm sóc cho đứa con gái bé nhỏ này của tôi, dù có thể nào cũng đừng để nó chịu thiệt thòi. Bởi vì dù con bé có như thế nào...” ông trù mến nhìn tôi: “thì vẫn là báu vật, là con gái cưng của tôi.”

Hốc mắt ông hơi ngấn nước, đổ hoe, tôi cũng rưng rưng xúc động ôm chặt lấy ông như thể đây sẽ là lần cuối tôi gặp ông.

“Con yêu cha lắm, cha mãi là cha tốt nhất của con.”

Ông gật đầu, mỉm cười và gạt đi nước mắt rồi trao tôi cho Paric.

“Con sẽ không để con gái của cha chịu thiệt thòi, con sẽ luôn yêu thương và bảo vệ cô ấy.” cha tôi gật đầu, rồi hần đưa tôi đến trước già làng, bên phía Paric là Lote và một gã anh họ của tôi làm phù rể, bên phía tôi, Envia làm phù dâu cùng với Parina. Già làng hỏi chúng tôi đã sẵn sàng chưa, chúng tôi gật đầu và buổi lễ long trọng bắt đầu.

“Paric, Lanie. Các con có hứa sẽ yêu thương, bên nhau cả đời không phản bội nhau, dù buồn vui, dù có khó khăn, bệnh tật, cãi vã. Các con có thể rằng sẽ cùng nhau đi đến hết cuộc đời, đến đầu bạc răng long?”

“Con xin thề.” Paric dứt khoát, hần làm tôi cảm động đến muốn khóc nữa.

“Con xin thề.” dù tôi sẽ không thể nào làm vậy được, đây sẽ là lời nói dối cuối cùng với hần.

“Paric, con có đồng ý lấy Lanie làm vợ?”

“Con đồng ý.”

“Còn Lanie...” bà ấy chưa nói xong, tôi đã thốt lên trước.

“Con đồng ý.”

“Giờ các con hãy trao nhẫn cho nhau, minh chứng cho sự kết nối giữa hai con.”

Hai chiếc nhẫn được đưa lên từ hai bên phù dâu phù rể, tôi nhận lấy chiếc nhẫn từ Envia, nâng tay Paric lên và xỏ chiếc nhẫn vàng ấy vào ngón áp út hấn, vừa khít đến hoàn hảo. Hấn cũng nhận lấy nhẫn từ Lote, nâng niu bàn tay tôi lên xỏ vào ngón áp út của tôi, nó cũng vừa khít. Rồi hấn nâng tay tôi cao hơn, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn ấy như thể hiện cho sự trân trọng của hấn dành cho tôi.

“Ta tuyên bố hai con là vợ chồng. Tình yêu của các con được minh chứng bởi vàng trắng cao quý và các linh hồn, họ sẽ chúc phúc cho hai con. Và bây giờ các con có thể hôn nhau.” tôi và hấn sà vào nhau trao cho đối phương nụ hôn nồng ấm trên biển hoa tím cùng với sự chứng kiến của toàn thể dân làng cả Sói và Cừu. Cả một cánh đồng reo vang. Lần đầu tiên hai giống loài đối địch lại hòa hợp đến vậy. Họ ôm nhau mừng vui chúc phúc cho chúng tôi.

“Em vui lắm Paric.” Tôi cười rức rở. Dù có lẽ ngày mai tôi sẽ tìm cách rời xa hấn, và biến mất cho đến khi tôi được trả về với thể cũ.

Hấn mỉm cười dịu dàng với tôi, xoa đầu tôi đầy cưng chiều, rồi hấn bảo tôi đợi một lát.

Một cách bất ngờ, hấn rút ra thanh thủy tinh dài cỡ nửa cánh tay tôi, mỏng như cung tên và có hai đầu nhọn hoắc. Hấn đâm chính xác vào tim của Lote sau đó bước nhanh qua làm điều tương tự với Envia và Parina. Hai cô gái kia và chàng trai ngã xuống đất, họ không còn cử động nữa. Tôi sững sờ, nhìn hấn trân trân, máu vậy lên cả bộ đồ cưới của hấn. Cha tôi và dân làng cũng có vẻ sững sờ nhưng họ không la hét, họ im lặng....

“Paric?...”Hấn nhìn tôi, không một cảm xúc, hấn cũng im lặng, chậm rãi bước về phía tôi.

Linh tính mách bảo tôi phải chạy ngay đi và tôi đã làm thế. Cứ chạy mãi trong sự rối bời, tôi ngoảnh lại thấy hấn vẫn còn đứng đó, nhưng tôi không thể dừng lại. Đôi chân chạy một mạch vào rừng, đánh rơi cả giày cùng bó hoa, chỉ mang theo nỗi sợ hãi cùng những hoài nghi. Tôi không hiểu được mục đích của hấn.

Cái nơi có thật nhiều hoa mà lần trước vì hiểu nhầm kỳ kinh nguyệt, tôi đã ra đó nằm chờ chết. Tôi chạy thẳng đến chỗ đó, một mảnh đất đầy cỏ mềm xanh mướt và hoa dại. Tôi ngồi khụy gối xuống giữa bãi cỏ, ôm mặt khóc, tôi tự hỏi mình vừa trải qua cái chuyện kinh dị gì thế này? trong ngày cưới của chúng tôi, hấn lại tàn sát người thân không một chút thương xót. Nhưng lạ lùng hơn là dân làng hai bên đều trầm mặt, không ngăn hấn lại, họ khiến tôi phát sợ, thật quái dị. Tôi thầm mong này giờ tôi chỉ đang mơ và muốn tỉnh dậy thật nhanh.

Giờ tôi chẳng biết đi đâu, không biết liệu Paric có giết mình không. Tôi thần thờ ngồi đó, chờ đợi một lối đi, một sự hướng dẫn...

“Lanie...”Tiếng gọi nhẹ đến mức tôi cứ ngỡ gió nói gì với tôi. Ngẩng mặt lên nhìn xung quanh, Tôi nhìn thấy Paric trong bộ đồ cưới trắng muốt đang bước ra từ trong rừng tối, tiến về phía tôi. Máu đỏ tươi vẫn còn đó minh chứng cho việc hấn thực sự đã giết ba kẻ kia. Tôi sợ hãi...

“Ngài làm sao vậy..Paric?...Sao ngài giết họ?...”cứ như đây không phải là hấn, Paric của tôi không đáng sợ như thế này. Hấn vẫn im lặng, tiến về phía tôi một cách ung dung.

“Làm ơn nói cho em biết đi...” giọng tôi run lên từng cơn khi đối mặt với hấn.

Một nụ cười mỉm thay cho câu trả lời của hấn và trước khi tôi kịp đứng dậy chạy trốn hấn đã bắt được tôi, đè tôi xuống bãi cỏ, xé rách phần đầm phía trước và cả trước ngực. Giọng tôi hét thất thanh vùng ra khỏi hấn, một tay hấn ghì hai cổ tay tôi trên đỉnh đầu, cúi xuống hôn tôi đùa nghịch cùng lưỡi. Lướt theo đôi chân thon thả nhỏ bé của tôi, quần nhỏ bị hấn ghì đứt rồi nhét vào miệng tôi, hấn cột tôi lại hết như cái đem giao thừa, chỉ là không bị mất.

Hai ngón tay hắn thấm nước bọt rồi hạ xuống chà sát lên cô bé của tôi, trong chốc lát thay cho ngón tay là dương vật thô to nhắm thẳng vào cô bé còn chưa đủ ẩm ướt, đau đớn và sợ hãi, nhưng tôi không muốn làm tình với hắn ngay lúc này. Tại sao hắn không giải thích cho tôi nghe lý do của hắn. Tôi không muốn, cảm giác thật trống rỗng và cực mịt. Vì vậy mà tôi đã cắn răng chịu đựng, không hề phát ra một tiếng rên hay la hét. Dù gì cũng chẳng thoát được, tôi nên giữ sức để đối phó với ham muốn của hắn.

Cái chày già đâm sâu vào, rút ra không thương tiếc. Từ lúc đầu hắn đã không hề nhẹ nhàng với tôi, không cho tôi một chút thời gian thích nghi, tôi không nhìn hắn, quay mặt sang một bên để giọt nước mắt tràn qua đuôi mắt chảy xuống ngọn cỏ. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Hắn giày vò thân thể tôi đau phát khiếp, dù vậy cũng không bằng đau lòng.

Ấy vậy mà hắn còn bắt tôi phải đối mặt với hắn, bàn tay bóp mặt tôi kéo về, hông vận động kịch liệt, nước mắt tôi cũng lăn chã tuôn theo nhịp điệu của hắn. Buồn cười cái là hắn lại hôn lên trán tôi như cái cách mà hắn vẫn hay âu yếm tôi. Trong đầu tôi luôn hỏi tại sao, tôi không hiểu.... Cứ như hắn đang cố tìm lại khoái cảm hay sự an ủi trong cơ thể tôi nhưng lảm lảm rồi. Bởi vì chính tôi cũng đang trống rỗng, chẳng có gì để an ủi cho hắn cả.

Ngoài trời, bóng hắn lấp đi nửa con người của tôi, một nửa còn lại, tôi thấy bầu trời đầy sao cùng ánh trăng sáng rọi lên mái tóc bạc trắng, bông bèn như áng mây, mái tóc mà tôi vẫn hay luồn bàn tay của mình vào, áp mặt lên đó và ngửi thấy mùi cỏ non thanh khiết.

Cái mùi hoàn toàn trái với hắn, một con Cừu máu lạnh và tàn nhẫn. Hắn vẫn là con Cừu Đen tàn bạo ấy vậy mà tôi cứ tưởng tình yêu với tôi đã làm cho hắn thay đổi, nhưng hôm nay tôi mới nhận ra mình đã hoàn toàn sai. Vậy mà trở trêu thay, dù hắn có giết họ, tôi vẫn không thể ngừng yêu hắn và dù hắn có giết tôi, điều đó cũng sẽ không thay đổi.

Tình yêu mang đến cho tôi lòng vị tha nhiều lắm sao nhưng lại không thể thuần hóa hắn? Lúc trước hắn giết các cụ Sói là vì họ giết gia đình hắn. Nhưng lần này hắn giết Lote, Envia và Parina, vì sao chứ? Họ chẳng làm gì sai cả. Những thứ ấy cứ ám ảnh trong đầu tôi, tạo nên một mớ hỗn độn. Trong chốc lát, Paric tháo bịt miệng tôi ra, nhờ đó tôi có thể dễ dàng hít thở hơn.

Định mở miệng hỏi nhưng hắn đã không muốn nói, tôi có hỏi đến bao giờ cũng vậy thôi. Trong cơn điên cuồng, hắn ôm chặt lấy thân thể tôi, cắn lên cổ tôi, lên xương quai xanh, hắn cắn khắp mọi nơi. Đau thấu xương, nhưng tôi vẫn cố nén đau, nhất quyết không phát ra tiếng động nào ngoài hơi thở gấp rút. Hắn thúc mạnh vào tôi, mày tôi cau lại, hai tay nắm chặt, móng ghim vào lòng bàn tay. Tôi há miệng thật to hít lấy những ngụm không khí, những lần hắn tiến vào, tôi như ngừng thở. Ngón chân co quắp lại, cố mà chịu đựng.

Cho đến khi cái sự hung bạo ấy vượt quá sức chịu đựng của tôi, chất giọng nghẹn ngào bị kiềm nén mới bật ra, vang cả một khoảng không gian. Tôi nức nở, yếu ớt hơn cả một cánh hoa, vậy mà hắn nào có thương hoa tiếc ngọc, hay dù đã yêu thương tôi biết bao nhiêu, hắn vẫn không nương tay với tôi tí nào. Đêm thật dài vì chỉ mới sang đầu Xuân, đêm còn vượn lại một ít cái lạnh lẽo của mùa đông, nhưng nhờ có hắn, đến cả cái lạnh ấy cũng chẳng còn lạnh bằng trái tim tôi nữa rồi.

Vài cái đâm thật sâu, hắn rút một phần của hắn vào trong bụng tôi, đến nỗi nó tràn ra ngoài và có lẽ còn nhiều xuống thấm vào đất. Đôi chân trần trụi của tôi được gác lên vai hắn, cái đâm tiếp theo khiến tôi chết điếng, hậu môn tôi căng đầy, tôi cảm nhận được vết nứt toét và có thể còn rỉ cả máu. Tôi không thể ngất đi nên cái đau nó cứ dai dẳng không ngừng tra tấn tôi. Dù có cố suy nghĩ về những tháng ngày đẹp đẽ với hắn, tôi cũng chẳng thể tìm lại được chính cái khoái cảm mà hắn đã cho tôi. Tất cả chỉ dồn lại thành nỗi đau bao phủ lấy tôi. Tôi không còn thấy Ngài Cừu của tôi nữa, tất cả chỉ còn là một con quái vật đen đáng sợ.

Cơ thể tôi run lên bần bật, đau đến muốn ngất đi, giá mà tôi có thể ngất ngay bây giờ. Cả khu rừng vang vọng tiếng rên rỉ đau đớn của tôi. Phải rồi, đêm qua hắn đã nói đêm nay sẽ không cho tôi ngủ mà nhỉ....

“Argggg..... Hah...” tôi yếu ớt gào nhẹ, giọng nói đã khàn đi từ lúc nào tôi chẳng hay, cổ họng đau rát, khô cần. Rất lâu, rất lâu sau đó, hắn lại tuôn trào, lấp đầy tôi. Chân tôi trượt xuống cánh tay hắn như một con búp bê gỗ, vô lực và chẳng còn làm gì được hơn ngoài hấp thụ lấy không khí.

Đường như đối với hắn, ra bao nhiêu lần cũng không đủ. Tiếp tục nhồi nhét cái thứ ngoại cỡ ấy vào trong tôi. Cả một đêm dài, hắn để tôi nằm đúng một chỗ, đúng một tư thế, năng lượng của hắn như không bao giờ cạn kiệt, một con quái vật đội lớp Cừu....

Đêm có dài đến mấy rồi đêm cũng tàn, sau năm lần rút vào cơ thể tôi những chất lỏng trắng đục, bên dưới nơi chúng tôi giao hợp là một vũng chất nhầy ấy do hắn làm tràn ra ngoài. Tôi cạn kiệt sức lực, mất rất nhiều nước và năng lượng, nếu hắn cứ tiếp tục, tôi có thể chết bất cứ lúc nào. Âm hộ tôi tràn đầy mầm mống của hắn và việc hắn đâm rút khiến những bọt nước được tạo ra. May thay cuối cùng hắn cũng thỏa mãn, bắn ra hết vào bụng tôi và buông lỏng hai chân tôi xuống.

Hắn với tôi cởi trói cho tôi, hai cánh tay...chúng đã tê cứng đến nỗi tôi chẳng còn cảm nhận được chúng nữa. Một bất ngờ khác tiếp tục được hắn mang đến.

“Lamie tình yêu của ta....” hắn gọi tôi và lấy ra thanh thủy tinh trong suốt thật đẹp đã được lau sạch máu. Tôi biết đã đến lượt tôi...vậy nên tôi nhắm mắt và chờ đợi cho đến khi vật nhọn hoặc chạm lên ngực tôi, đau như cắt, tôi mở mắt nhìn trước ngực mình, rất nhanh cái sự đẹp đẽ ấy đã xuyên qua từng lớp da thịt vào đến trái tim tôi, máu rỉ ra.... Thanh thủy tinh ấy đã không được đâm thẳng, hắn đã đâm xéo nó, từ bên phải của tôi sang bên trái.

Hai mắt tôi mở to, đau lòng nhìn hắn... Vậy mà sau đó tôi còn đau lòng hơn khi thấy hắn tự xé mảnh áo trước ngực hắn, dùng sức đè cơ thể xuống, để đầu nhọn còn lại ghim vào chính trái tim hắn. Khuôn mặt ấy nhăn lại vì đau đớn, nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng nhìn tôi. Bàn tay lớn đan chặt lấy bàn tay nhỏ, tôi còn cảm nhận được cả sự cọ sát của hai chiếc nhẫn cưới mà chúng tôi đã trao nhau.

“Paric...ngài..làm gì vậy?...” tôi nói được tiếng có tiếng không, tràn đầy sợ hãi nhìn hắn. Ngực hắn áp sát ngực tôi không một khe hở, giữa hai cơ thể là một thanh thủy tinh đâm chéo xuyên qua cả hai trái tim. Máu chúng tôi hòa lẫn làm một, tràn xuống bãi cỏ xanh, thấm lên các cánh hoa dại xung quanh và ngấm xuống đất. Hắn mỉm cười với tôi, nụ cười ấm áp biết mấy.

“Hẹn gặp em sau, vợ yêu.” cùng với ánh mắt dịu dàng đầy cưng chiều, hắn hôn lên môi tôi rồi gục đầu sang một bên, đôi môi vẫn còn chạm má tôi.

“Paric..làm ơn..đừng chết...em yêu ngài...làm ơn...hãy sống...em xin ngài...” với hơi thở cuối cùng, tôi xót xa, thều thào gọi hắn dậy, lòng không ngừng cầu xin các linh hồn đừng mang hắn đi. Rồi đến lượt tôi...đôi mắt dán lên bầu trời, mặt Trăng sao gần quá, như bị ảo giác. Càng lúc tôi càng thấy ánh Trăng gần tôi hơn rồi tôi như bị hút vào đó, rơi vào một vùng tối tĩnh mịch....

37. Chương 37: Gia Đình

Như rơi vào hư không, tôi lơ lửng giữa một màu đen không đáy. Những kí ức có vẻ đã từng bị khóa, nay chúng được trả tự do, bay òa ra khắp không gian. Tôi nhớ lại được tất cả, tôi là một con người, là một nàng công chúa của một đất nước xinh đẹp. Tôi tên Daley Baron, con gái của vua Lewis Baron, mẹ là một người sói.

Năm sáu tuổi lợi dụng lúc cha mẹ đi thăm lại ngôi nhà cũ nào đó trong rừng, tôi đã trốn ra ngoài chơi và kết quả linh hồn tôi bị mang đến thế giới khác. Những dòng ký ức rẽ ngang hình ảnh Paric và cái chết của hắn. Ngực tôi nhói lên như muốn chết đi một lần nữa, trái tim tôi như nát ra thành từng mảnh. Hắn chết rồi, người tôi yêu đã chết rồi. Đám ký ức quần quanh đầu rồi khiến nó muốn nổ tung, tôi bật khóc vì có quá nhiều thứ mà tôi không biết, tôi không biết mình nên làm gì.

Lí do nào đã khiến hắn làm vậy? Tại sao hắn lại tự sát cùng tôi...Hình ảnh mũi thủy tinh xuyên vào tim hắn ám sâu vào tâm trí tôi. Xoay lại, tôi thấy Paric đứng đó, hắn mỉm cười với tôi, hắn quá xa để tôi có thể với tới, hình bóng nhòe dần, tôi sợ hãi gọi hắn, giấy dựa trong không gian... Tay tôi cứ với đến với đến nhưng không thể bắt được hình bóng ấy.

Tôi mở mắt ra, ánh sáng làm đau mắt tôi.... Đầu đau như búa bổ, tôi nhìn thấy một trần nhà cao thật cao, rất sang trọng. Một loại kiến trúc quen thuộc, đã từ lâu lắm rồi tôi không được thấy nó, tôi nghiêng mặt, nhìn xung quanh, căn phòng trắng tinh khôi với các vật dụng khang trang quý phái của con gái, đầu tôi đau đốn bởi vì từng mũi kim ọc đang dần hồi phục. Tôi hít mạnh một hơi chống tay ngồi dậy, đầu tôi trượt xuống một cái gì đó, tôi quay lại nhìn, là một chiếc vương miện nhỏ xinh bằng vàng, tôi cầm lấy nó cài lại lên đầu.

Việc đầu tiên tôi làm là đến trước tấm gương lớn, cái tôi thấy, vẫn là hình dáng của tôi hệt như ở thế giới kia, khác mỗi cái ở chỗ đôi tai và đuôi. Ai đó đã thay cho tôi một chiếc đầm màu trắng ngà thật đẹp, nhìn trong gương, tôi mặc đầm và đội vương miện, khuôn mặt cũng ưa nhìn - đó là tôi tự nhận định. Cũng ra dáng một nàng công chúa ấy chứ có điều còn nhỏ xíu. Có lẽ nhờ một phép màu nào đó, cơ thể tôi đã không chết đi mà còn phát triển theo thời gian.

Phòng tôi không cao lắm, nhưng cũng đủ để nhìn được cả vùng Conust, gió thổi lồng lộng mát mẻ...

Paric...hắn chết rồi sao? Nước mắt tôi lại rơi, khuôn mặt của hắn đau đốn nhìn tôi, nó khắc sâu và trong tâm trí tôi. Sàn đá lạnh lẽo nhưng tôi vẫn mặc kệ và ngồi xuống đó khóc, đau khổ, dằn vặt, nuối tiếc. Tôi còn có thể về lại thế giới này nhưng linh hồn hắn rồi sẽ đi đâu chứ? Tôi cảm thấy như mình đã lạc mất hắn dù tôi và hắn ở hai nơi rất xa và khác nhau. Đầu tôi gục xuống hai gối, tiếng vương miện rơi xuống đất nghe cũng xót lắm sao.

Cửa bật mở, tôi xuề xòa, tóc dính cả vào mặt, ngược lên nhìn. Cô người hầu nào đó bước vào cùng một xô nước, cô ấy không thấy tôi trên giường rồi đảo mắt tìm kiếm đến khi thấy tôi ngồi dưới cửa sổ, cô ấy trợn tròn mắt hét lên và vứt cái xô nước bỏ chạy lấy người. Trong lâu đài rộng lớn nguy nga có tiếng một người phụ nữ hét lên thất thanh và tôi là nguyên nhân cho tiếng hét ấy.

Phải rồi có lẽ cô ta nghĩ tôi là ma cũng nên vì tôi nằm bất động đã lâu rồi, giờ lại cử động được và còn bộ mặt nhếch nhác sau trận khóc nữa. Một khoảng thời gian sau khi tôi đã chải lại mớ tóc rồi đen nhánh hơi gọn sóng thì nhiều tiếng bước chân vội vã tiến về phòng tôi. Họ mở cửa, tôi thấy cha mẹ và một vài người hầu khác, mẹ tôi chạy đến ôm chầm lấy tôi.

“Daley, con gái của ta...” sau đó là cha tôi, ông chẳng nói lời nào, chỉ rất xúc động đến rơi nước mắt và ôm cả hai mẹ con tôi vào lòng. Tôi đã khóc khi nhìn thấy họ, không biết từ đâu mà tôi có cảm giác nhớ họ da diết. Rồi sau đó họ hỏi tôi rất nhiều thứ, tôi kể cho họ nghe tất cả, dĩ nhiên cũng trừ những chuyện “nóng hổi” kia ra, họ đã rất ngạc nhiên về câu chuyện của tôi. Lúc đầu tôi nghĩ họ sẽ chẳng tin, nhưng họ lại rất tin những gì tôi nói. Tôi cũng hỏi lại chuyện ở đây trong những năm tôi vắng mặt, sau đó tôi biết được mình còn có một đứa em trai tên là Leon Baron, nhưng thằng bé đang dạo chơi ở ngoài, cha đã cho người đi gọi nó về để gặp tôi.

Năm đó họ tìm thấy tôi ngất trong khu rừng, trái tim đã ngừng đập, họ rất buồn và quyết định làm một chiếc hòm bằng thủy tinh cho tôi, nhưng không chôn tôi, họ để tôi trong phòng, vài tháng sau họ ngạc nhiên vì thi thể tôi không những không phân hủy mà còn phát triển, lớn lên như bình thường nhưng vẫn chỉ là một cái xác. Vậy nên họ quyết định đặt tôi trên giường, hằng ngày cho người lau chùi thân thể tôi và cầu nguyện cho tôi trở về với họ. Và tôi đoán cái cô người hầu khi nãy mang theo một cái xô là để lau chùi vệ sinh cơ thể tôi mỗi buổi sáng.

Một gia đình như tôi hằng mơ ước, tôi vui và xúc động không nói nên lời lại ôm hai người họ. Chợt nhớ ra, hình như...cái cây già kia đã thực hiện được cho tôi điều ước đầu tiên. Tốt lắm, tôi sẽ tiếp tục chờ đợi xem những điều còn lại liệu có trở thành sự thật được hay không.

Tôi được chào đón rất nồng nhiệt, họ sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn mừng tôi trở về. Vui thì vui đấy nhưng nếu có Paric...tôi chắc chắn sẽ còn vui hơn nữa. Cả một lâu đài bỗng nhộn nhịp lên hẳn, họ rao tin cho cả nước rằng công chúa của họ đã trở lại và chuẩn bị tươm tất để ngày mai làm một lễ hội thật lớn đồng thời ra lệnh tìm tên phù thủy hắc ám - kẻ đã bắt cóc linh hồn tôi đi.

Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi dùng bữa cùng gia đình sau bao năm chia cắt, ấm áp hơn cả ánh mặt trời, tôi ngồi trên một bàn ăn toàn những món ngon, có vài món tôi còn chưa bao giờ thấy qua. Còn về Leon - thằng em của tôi có vẻ không thích tôi vì...có lẽ...do tôi giành tình cảm của cha mẹ với nó chăng? Tôi cũng chẳng

biết, nó cứ cục mịch và lạnh lùng thế nào ấy, tuy nhiên nó rất đẹp trai và biết điều, nhưng tôi vẫn không thích thái độ lạnh nhạt của nó.

Cha tôi cho người đi gọi nó từ sáng mà đến sau giờ ăn tối nó mới về ra mắt tôi. Một thằng nhóc mười một tuổi cao xấp xỉ tôi, da trắng và trông mịn đến muốn búng ra sữa, trông nó hệt như cha phiên bản thu bé, mở cửa cung điện bước vào, dáng đi rất có khí chất, rất lễ phép với vua và hoàng hậu.

“Thưa cha, mẹ, con đã về, vậy chị Daley đâu ạ?” khi đó tôi mới đi ra.

“Ồ chị vẫn nhỏ xíu như vậy nhỉ? Chào mừng chị đã về.” mặt nó khinh khỉnh, trêu ghẹo chiều cao của tôi.

“Chị lùn giống mẹ con đây.” cha tôi vẫn dán mắt vào tờ giấy gì đấy nhưng không quên hùa theo em tôi, tôi ầm ỨC nhìn ông nhưng không cần đến tôi làm gì, mẹ tôi đã véo ông một cái khiến ông nhăn mặt quay sang xin lỗi.

“Em còn chưa cao bằng chị.” tôi buồn cười quay sang thằng em, khoanh tay trước ngực và nhếch một bên mày.

“Em mới mười một và chỉ thấp hơn chị hai lóng tay thôi, còn chị đã mười bảy rồi mà còn không cao bằng chiều cao trung bình của một cô gái mười lăm.” và nó còn rất thông minh, nói năng lưu loát, trầm tĩnh nhưng vẫn là xoáy vào chiều cao của tôi. Thằng nhãi, tôi chẳng thích cái cách thằng nhóc chào chị nó về nhà sau một khoảng thời gian dài như vậy.

Tôi tính nói trả lại nó thì mẹ đã lên tiếng:

“Hai đứa có cãi nhau thì ra ngoài mà cãi.” thế là tôi im luôn. Xong, trong chốc lát, thằng bé mở cái túi to sau lưng nó lấy ra một con thỏ trắng đáng yêu vẫn còn sống, không bị thương. Trông như thằng bé đã bắt sống nó. Tay thằng bé bưng con thỏ đưa cho tôi, trong sự ngạc nhiên, tôi nhận lấy nó và thấy được những vết trầy xước mới tinh trên tay thằng bé, còn đỏ đỏ rướm máu.

“Từ sáng đến giờ em ở ngoài bắt thỏ cho chị à?” tôi thốt lên đầy ngạc nhiên, nhưng thằng bé không trả lời tôi, nó rút tay về và giấu đi chúng, đáng yêu và cảm động làm sao. Tôi kéo đứa em trai lại mà ôm chặt, má cạ vào má nó rất thân thiết dù tôi chỉ mới gặp nó lần đầu nhưng thằng bé đã vì tôi mà trầy cả tay nên tôi thương nó chết đi được.

“Cảm ơn em nhiều lắm.” nhưng nó thì đầu để yên, nó cố đẩy tôi ra và cầu nhàu như một ông cụ non.

“Bỏ ra coi cái bà này...” mặt thằng bé hơi ửng hồng, cau có đuổi tôi ra. Hai chị em khiến cả một cung điện cười rộ lên.

Vì vậy tôi rút lại cái câu khi nãy, giờ thì tôi rất thích cái cách mà nó chào chị gái trở về nhà.

Con thỏ được tôi thả ra vườn cây nhỏ xíu ngoài ban công phòng ngủ. Tôi chống tay lên thành vịn, ngắm nhìn Conust lốm đốm đèn vàng vào đêm, lại nhìn ánh trăng bạc sáng trên trời. Tôi nhớ đến hấn...

Tại sao hấn lại chết cùng tôi? Hay hấn đã phát hiện ra điều gì? Hay là hấn đã uy hiếp tra hỏi bà thầy bói, hấn biết chuyện nên tự sát cùng tôi...nhưng vậy thì mắc gì hấn phải giết ba cái người tội nghiệp kia?

Hay là hấn cũng bị bắt linh hồn như tôi? Những người kia cũng vậy? Nhưng làm sao trùng hợp đến thế chứ? Làm gì mà bắt cả một nhóm chơi cùng nhau thế kia? Còn quá mơ hồ để tôi có thể đoán ra được cái gì đó có lý hơn. Nhưng nếu linh hồn của Lanie và linh hồn của tôi giống nhau thì chắc hẳn thế giới kia là thế giới song song với thế giới của tôi. Vậy chắc là sẽ có một linh hồn giống hệt với linh hồn của Paric....

Nghĩ vậy tôi liền muốn đi tìm cái người đó ngay để xem có thể nào linh hồn của Paric cũng xuyên vào cái người đó không, sau đó tôi nên tìm cả cái gã phù thủy hắc ám gì đấy để thương lượng xem hấn có thể đưa linh hồn Paric về đây với tôi được không... Được lắm! Bắt đầu từ hôm sau tôi sẽ đi tìm người có diện mạo giống với Paric.

Cốc cốc...

“Vâng?”

“Con còn thức chứ?” mẹ tôi đẩy cửa vào.

“Vâng, có việc gì ạ?” tôi bước vào trong cùng với bà ngồi lên nệm mềm mại. Bà đã ba mươi lăm nhưng trông cứ như mấy cô gái trẻ thôi, với tôi bà ấy trông giống một cô bạn gái hay chị gái hơn là một người mẹ.

“Con ổn chứ?”

“Con không sao, con định ngày mai sẽ đi tìm một người giống với anh ấy vì nếu có một linh hồn giống với con ở thế giới kia thì ở đây cũng sẽ có một linh hồn giống với anh ấy.”

“Con chắc chứ? Nhỡ tìm không thấy thì sao?”

“Con sẽ tìm ra người đó bằng mọi giá.”

“Nhưng cha con, và cả ta sẽ rất lo lắng khi con bước ra ngoài kia, chúng ta đã mất con một lần rồi.” đôi mắt bà buồn bã nhìn tôi.

“Xin hãy tin con, cô gái ở thế giới kia đã chết rồi, gã phù thủy không bắt được con nữa đâu.”

“Mẹ không chỉ lo chuyện của gã phù thủy, ở ngoài kia còn vô vàn những con người độc ác mà con không thể đoán được lòng dạ của họ, vì vậy mẹ không an tâm chút nào khi con gái bé nhỏ của mẹ ra đó. Con mà xảy ra chuyện gì cha và mẹ sẽ không chịu nổi đâu.” bà nắm chặt tay tôi.

“Nhưng con lớn rồi mà mẹ, vậy con mang theo vệ sĩ bảo vệ là được mà, hoặc con sẽ học thêm đấu kiếm, để tự vệ. Con sẽ ổn thôi.”

“Ừa, nhưng làm gì cũng phải cảnh giác nhé con.” mẹ vuốt tóc tôi.

“Con hỏi mẹ chuyện này được không?”

“Con cứ nói.”

“Làm thế nào để hóa sói ạ?” lâu thì lâu nhưng tôi vẫn còn nhớ tôi cũng có dòng máu người sói. Trước đây tôi nhớ mình chỉ hóa sói được đúng một lần khi tôi đang rất bực tức chuyện gì đó, sau đó tôi không biết làm sao để hóa sói nữa.

Mẹ mỉm cười với tôi, tính nói gì đó thì cửa phòng vang lên tiếng gõ. Là cha tôi, ông hỏi hai mẹ con làm gì mà thức khuya thế, ông muốn mẹ về ngủ cùng ông và tôi cũng cần phải đi ngủ sớm. Mẹ tôi cười:

“Lâu lắm mới được nói chuyện với con gái, chàng về ngủ trước đi.”

“Cho ta tham gia với được không?”

“Không, chuyện của phái nữ, chàng nghe làm gì.” mẹ tôi bật cười.

“Nàng tàn nhẫn quá đấy, bỏ ta đêm nay.” ông không cam tâm.

“Chàng có tin mấy đêm sau em dọn qua đây ngủ cùng con gái luôn không?”

“Thôi được rồi vậy hai mẹ con tiếp tục đi, ta về với cô đơn đây.” ông bất lực bỏ đi về phòng. Hai mẹ con tôi cười rộ lên. Gia đình tôi vẫn luôn vui vẻ như vậy từ lúc tôi còn bé tí, đến bây giờ họ vẫn còn giữ cái tính cách thú vị ấy.

38. Chương 38: Gã Chăn Cừu

“Cha vẫn vui tính như vậy.”

“Từ hồi có con đấy.” mẹ tôi cười dịu dàng. Rồi cả hai mẹ con cùng bận rộn với khả năng hóa sói của tôi, đến nửa đêm cuối cùng cũng thành công, thế là hai mẹ con một mình cùng nhau ngủ thiếp đi.

Bắt đầu từ sớm, khắp phố phường đã rất nhộn nhịp, mọi người đổ xô ra đường để chờ được thấy tôi. Tôi ngồi trên một cỗ xe thật cao được kéo đi bằng ngựa, như một đoàn diễu hành, tôi nhẹ gờ tay chào thần dân của mình, bọn họ nhón nháo cúi chào tôi rồi nở những nụ cười tươi như Xuân. Họ cũng bàn tán về tôi.

“Công chúa kìa, cô ấy xinh đẹp quá, đẹp như Hoàng Hậu vậy...”

“Trông cô ấy giống Hoàng Hậu quá. Thật xinh đẹp và nhỏ nhắn....”

“Đẹp quá...”

“Công chúa thật đẹp.”

Dù họ khen tôi rất nhiều và tôi cũng sướng rơn trong lòng nhưng tôi không tin những gì họ nói về nhan sắc của tôi, đơn giản bởi vì tôi đang mang khăn che mặt, họ chỉ thấy được đôi mắt cùng mái tóc của tôi thì làm sao đoán được tôi trông thế nào chứ? Hah, cậu em của tôi cũng có cả đồng cô cái trẻ hò reo la hét, thằng bé có vẻ không thích điều đó. Tôi huých vào tay nó:

“Sao vậy? Có nhiều cô gái thích em như vậy mà còn làm vẻ mặt đó à?”

“Em không thích mấy người đó.”

“Sao thế?”

“Bọn họ chỉ vì nhan sắc của em thôi. Có cô nào thật lòng đâu chứ? Toàn háo sắc.” tôi buồn cười, xem thằng bé nói như ông cụ non này.

“Ít nhất em cũng chào lại bọn họ đi chứ. Đàn ông con trai phải biết lịch sự với các quý cô.”

“Xi.” mặt Leon chán chường nhưng sau có thằng bé đổi mặt như chong chóng, gật nhẹ đầu và nở nụ cười với mấy cô kia như một lời chào lại thế là mấy cổ hét toáng lên.

“HOÀNG TỬ EM THÍCH NGÀI.”

“Áaaaaaa. Hoàng tử cười với tôi kìa.”

“Không phải cô mà là với tôi.”

“Tôi chết mất trời ơi.” cả một dãy đường nháo nhào lên bởi các cô gái. Nếu không phải họ đã thông báo thì chắc người ngoài sẽ nghĩ đây là lễ chào đón em trai của tôi cũng nên. Tôi bị thằng em này lấn át mất rồi, mấy cô gái thật đáng sợ.... Còn ghê hơn cả mấy cô gái ở làng của Paric và làng sói.

Tối đó người dân vui vẻ nhảy với nhau ở đài phun nước. Những điệu nhảy thật mới lạ, hình như...tôi còn nợ Paric một điệu nhảy hồi giao thừa. Nhớ hấn làm sao, muốn được hấn ôm, được hấn hôn, muốn được đụng chạm hấn, chui vào lòng hấn những đêm se lạnh thế này. Tôi nhớ da diết mái tóc bạc cùng đôi mắt xám, làn da ngăm đen. Trong cơn gió thoảng qua tôi gọi tên hấn, mong cho cơn gió sẽ đưa giọng nói tôi đến nơi nào đó có linh hồn hấn, để cho hấn biết tôi vẫn còn sống và tôi sẽ tìm mọi cách để khiến hấn trở về bên tôi. Tôi sẽ không ngồi yên và chờ đợi phép màu nữa, tôi sẽ tự tạo ra phép màu.

Sáu tháng trôi qua nhanh như chớp, tôi vẫn còn tìm kiếm cái người mang hình dáng của Paric trong vô vọng. Khoảng thời gian đó tôi còn học cả đánh kiếm, một số bài võ thuật để cho cha mẹ yên tâm. Nhưng thằng em cứ khinh thường tôi rằng:“con gái mà học mấy cái này làm gì, cũng có đánh lại con trai đâu. Chị nên về phòng và học thêu thùa may vá đi.” hôm đó tôi đã rất tức giận, tôi thách đấu nó và đánh nó te tua dù nó đã được học từ nhỏ và thành thạo hơn tôi rất nhiều cả hai môn ấy. Chẳng những thế tôi còn có thể đánh bại cả một trong vài thanh niên cử nhất đội luyện tập, từ đó về sau, nó không còn bép xép với tôi nữa. Bắt đầu ngoan ngoãn hơn với tôi.

Cả một đám thanh niên luyện tập cùng cũng không còn xem thường cô công chúa nhỏ xíu này nữa. Dĩ nhiên để đổi lấy cái sức mạnh đó trong thời gian ngắn, tôi cũng phải te tua bầm dập rất nhiều lần, nhưng vì những mục đích cao cả của đời tôi, tôi phải vượt lên càng nhanh càng tốt.

Cha tôi dù đã lên làm vua, ông vẫn còn cầm chắc nghề kinh doanh trong tay, những mặt hàng ông kinh doanh phát triển không ngừng và ông là một trong những thương nhân có tiếng khắp thế giới, cũng nhờ ông

mà đất nước chúng tôi hưng thịnh hơn rất nhiều. Mỗi khi ông cử người đi kiểm tra hàng hóa, các cửa hàng của ông và những nơi tiện cho việc kinh doanh, tôi và Leon đều xách đít đi theo, mục đích chính của tôi là tìm cái người có linh hồn giống với Paric, phần phụ là tôi cảm thấy rất có hứng thú với việc kinh doanh của cha, vì vậy tôi đi theo để học hỏi và tập tành.

Markable Phalan - anh ta là cánh tay đắc lực cho cha tôi trong việc kinh doanh, cứ có cơ hội là tôi đi theo anh đến khắp mọi miền trong đất nước cũng học được rất nhiều điều từ anh trong sáu tháng qua.

Thằng nhóc Leon càng ngày càng bám dí lấy tôi không rời, có lẽ vì tôi biết nhiều thứ và già đời hơn nó, tôi hay kể cho nó nghe cái này cái kia và tôi cũng học nhanh hơn nó. Còn cả việc tôi kéo nó đi chọc phá mấy gã cộc cằn trong chợ sau đó bỏ chạy, hai chị em tôi càng ngày càng thân thiết hơn. Từ hồi đi theo tôi nó đã bớt cái sự cao quý công tử của nó đi rồi. Tôi ra ngoài chơi cũng đưa nó theo, chúng tôi giả thành con của một quý ông giàu có nào đó và nó thì cần phải cải trang cho khác một tí vì con gái ở cái đất nước này ai cũng biết mặt và phát cuồng nó cả. Tôi thì cứ để mặt mộc nhong nhong ra đường cũng chả ai biết tôi là công chúa.

Tôi lấy cái tên Lily còn nhóc em tôi gọi là Phanel chúng tôi đã kết giao được kha khá bạn bè và họ đều rất quý chúng tôi. Một hôm, có cô bạn bảo với tôi rằng gần chỗ cô ấy mới có một anh chàng nhập cư đẹp không tí vết nhưng khổ nỗi anh ta chỉ làm cu li cho người ta thôi.

“Anh ấy làm gì?”tôi nhâm nhi tách trà.

“Chần cừu, cậu có muốn ghé xem không? Anh ấy rất đẹp, bọn con gái phát điên vì anh ta, trời ạ cha mình mà cho thì mình mua anh ấy về ngay, hoặc muốn cũng được nhưng mà nhà mình đủ người làm cả rồi.” mặt cô ấy thiu thiu buồn rồi rất nhanh phần chần trở lại.

“Vậy ý cậu thế nào? Có muốn ghé qua xem thử mặt mày người ta ra sao không? Không xem hơi phí nha, cả đời mình mới gặp một cái người đẹp trai như vậy ngoài hoàng tử Leon ấy.” tôi nổi da gà nhìn sang thằng nhóc em tôi ngồi cạnh, nó nhếch môi liếc nhìn tôi, mặt đắc ý vô cùng.

“Được rồi vậy cậu dắt bọn mình đi với.” chúng tôi ngồi xe ngựa của cô ấy và đi theo đến chỗ cái người đẹp trai gì đấy. Cô ấy nói làm tôi cũng tò mò theo.

Bước xuống xe ngựa, tôi cảm thấy bầu không khí có chút lạ thường, ở đây có rất nhiều các cô gái, họ cứ đi qua đi lại cái bãi đất trống nơi đám cừu đang gặm cỏ. Cô bạn tôi bước xuống theo, kéo tôi đi lại gần chỗ đó. Tay cô ấy chỉ chỉ.

“Kia kìa cậu nhìn đi, là anh ấy đó. Trời ơi mình thấy nóng cả người.” cô ấy quạt quạt cái tay.

Nhìn theo hướng chỉ tay, tôi thấy một hình bóng quen thuộc, là hắc, nhưng....tóc hắc đen nhánh, làn da không còn đen nhem nữa mà đã chuyển thành màu đồng, không có sừng, tai và đuôi nhưng vẫn là một cơ thể nóng bỏng đã khiến tôi điên đảo từng đêm ấy. Cả một thân hình và khuôn mặt giống như đúc từ một khuôn ra. Tôi đứng đó, tim như ngừng đập, trong nháy mắt, dường như trong không gian chỉ còn có hắc và tôi.

Linh tính mách bảo rằng tôi đã tìm được hắc, tôi mong hắc là Paric, tôi mong hắc sẽ nhận ra và gọi tôi là Lanie, là Lanie của hắc. Tất cả những kí ức của tôi có hắc đều ùa về xuýt chút nữa thì tôi xúc động bật khóc. Chỉ muốn chạy đến đó ôm chặt lấy hắc và gọi tên hắc.

Tôi mừng đến nỗi không thốt nên lời, đứng bất động, mắt không chớp một cái nào. Đến cả làm rơi quạt lúc nào mà tôi không hay cho đến khi nó chạm xuống đất nghe lộp cộp. Nhưng tôi không còn tâm trí nào để chú tâm đến nó nữa vì Paric đang quay lại nhìn tôi. Hắc mở miệng. Tim tôi đập liên hồi, chờ đợi....

“Nhìn cái gì? Các cô làm bọn cừu sợ đấy.” hắc làm mặt không vui rồi tiếp tục lừa bọn cừu đi. Ánh mắt thật xa lạ, tôi hụt hẫng, vậy là không phải Paric rồi, anh ta chỉ là một con người bình thường. Tôi vẫn không muốn từ bỏ hy vọng. Quay sang cảm ơn cô bạn tới tấp và nhờ cô ấy đợi một chút, tôi mở cửa đi vào nhưng cửa đã khóa, cái gã giống Paric kia cũng không đến mở cửa cho tôi, đứng đưng đứng hóng gió giữa bầy cừu.

Nhìn vậy chứ tôi cũng chẳng chịu thua, tôi vén đầm lên cho gọn rồi một hai cái dậm tôi lấy đà chạy nhanh đến bờ rào tìm điểm tựa trên đó và chống một tay nâng cả người nhảy qua cái một rất trơn tru và điều

luyện. Bỏ qua cái nhìn trở mắt của cô bạn tôi xoay người nhấc đầm đi thẳng đến chỗ gã chặn cừu điển trai, đẩy đẩy mấy con cừu ra và đứng chắn trước mặt hắn.

“Gì vậy? Sao em vào được đây?”

“Tôi nhảy qua, giờ thì anh có thể...”

“Tại sao một cô bé tiểu thư sang trọng lại nhảy qua hàng rào chứ?” hắn cắt ngang lời tôi.

“Vì tôi thích đây. Mà này, ngắt ngang lời của một quý cô là bất lịch sự lắm đấy.”

“Mấy cái lịch sự đó chỉ dành cho quý ông thôi và thưa quý cô, tôi chẳng phải quý ông...giờ thì tránh ra đi, em sẽ khiến tôi bị chủ mắng đấy.”

Tôi rất kiềm chế bản thân để không cãi nhau với hắn một trận ra trò.

“Được rồi vậy anh tên gì? Tôi là Lily.” tôi mỉm cười thật thân thiện.

“Tại sao tôi phải nói cho em biết?” giờ thì tôi bực mình thật đấy, sao tôi phải tốn nhiều thời gian với gã bất lịch sự này nhỉ? Tôi nên thuê người bắt cóc hắn rồi bán lại cho tôi, vậy là tôi xong việc với cái gã to xác này, sau đó tôi chỉ cần tìm gã phù thủy kia nữa là đủ bộ. Nhưng nhờ gió thổi bớt sự nóng nảy của tôi đi, tiếp tục kiên trì với hắn.

“Tôi muốn biết về anh nhiều hơn.”

“Không cần đâu, em chỉ cần biết tôi đẹp trai là đủ rồi.”

“Anh có thể nghiêm túc một chút không?”

“Tôi nói nghiêm túc mà, mấy cô kia ai cũng đồng ý là tôi đẹp trai mà, cả ông chủ cũng ghen tị với tôi và thường xuyên tìm lí do chửi mắng tôi chỉ vì tôi khiến ông ta ngứa mắt với cái ngoại hình này.” trời ạ tôi đang phí thời gian với một gã điên tự tin thái quá. Nhưng vì Paric tôi sẽ chịu đựng thêm.

“Được rồi tôi công nhận là anh rất đẹp trai vậy giờ anh có thể cho tôi biết tên của anh được không?”

“Không. Nếu em là chủ của tôi thì may ra tôi sẽ nói. Tôi sẽ không khai ra tên của mình với người lạ đâu.”

“Anh là trẻ con đấy à?”

“Thế giới này đầy rẫy những nguy hiểm nên tôi không muốn liều đâu. Xin lỗi vì đã làm cô em thất vọng.”

“Vậy tôi có thể biết chủ của anh đang ở đâu không?”

“Ông ta đi nhậu rồi. Giờ thì em hãy ra khỏi đây đi trước khi tôi kiện em tội xâm phạm bất hợp pháp.”

Quá lắm rồi, tôi mất hết kiên nhẫn, bực mình đá vào chân hắn khiến hắn ôm chân nhảy cẫng lên rồi mất thăng bằng mà ngã bịch xuống đất. Tôi tự hỏi tại sao trông hắn to lớn có cơ và thân hình chắc khỏe đến vậy mà lại té ngã vì cú đá của một đứa nhỏ như tôi. Hay tại tôi tập luyện giàu quá nên mạnh hơn rồi?

“Em điên à?” hắn cau có.

“Ừa tôi điên đấy. Tôi sẽ tạm gọi anh là Patric, đó sẽ là tên mới của anh. Chuẩn bị gọi tôi là cô chủ đi.” tôi móc trong túi ra một mớ tiền thả cho hắn rồi đi ra cánh cửa.

“Đây là tôi đền bù trước.”

“Cho cái gì chứ?” hắn vừa thắc mắc xong tôi cũng giơ chân xoay người tung cú đá xoáy bể cả cửa rào bằng gỗ, như trút được hết sự nóng nảy, tôi quay lại nở nụ cười mỉm thân thiện với hắn.

“Cho cái cửa này.” nói xong tôi ung dung bước lên xe theo sau là nhóc em cùng cô bạn kia. Hai người vẫn còn chưa hết bàng hoàng nhìn tôi.

“Sao vậy, mình xong việc rồi, chúng ta về nhé?” tôi rất nhẹ nhàng nói với cô ấy.

“Ừ ừ.” cô ấy có vẻ khiếp sợ tôi, lệnh cho xe chạy ngay không dám chần chừ giây phút nào.

39. Chương 39: Mua Bán

Sáng sớm hôm sau tôi vay mượn cha một số tiền không nhỏ và bảo rằng tôi muốn đầu tư kinh doanh.

“Con kinh doanh cái gì?” ông hỏi.

“Con muốn mua một đàn cừu và lấy lông bọn chúng để làm ra mấy món đồ mà con biết được ở thế giới kia. Trước mắt là vậy, một mặt hàng mới có lẽ sẽ thu hút người dân.”

“Con sẽ làm gì nếu một ngày họ chán sản phẩm của con.”

“Sản phẩm của con không lặp lại những món đồ. Mỗi một món hàng đều sẽ là độc nhất vô nhị. Nhưng nếu họ muốn đặt thêm thì con sẽ làm cho họ, nhờ vậy con sẽ không sợ thừa sản phẩm. Họ sẽ không thể nào chán sản phẩm của con được, họ sẽ bị thu hút mạnh.” tôi trình bày.

“Rồi con làm cách nào để giới thiệu cho họ khi con chỉ mới mở cửa hàng?”

“Trước tiên con mở một sạp nhỏ và dùng nhan sắc để dụ người mua...”

“Cái gì?”

“À không...ý con là con có quen biết một người bạn, anh ta rất đẹp trai, các cô gái rất thích anh ấy, con sẽ thuê anh ấy đứng bán ở sạp. Sau đó khi đã có lượng khách trung bình nhất định con sẽ mở cửa hàng.”

“Đẹp trai hơn cả ta nữa à?” ông đảm chiêu.

“Không, cha vẫn đẹp hơn.” tôi tính bảo “tất nhiên rồi” nhưng tôi chọn nịnh ông ấy vì tôi đang là kẻ vay mượn mà. Phải biết lựa lời mà nói khi ở trong môi trường kinh doanh, giao tiếp mạnh và biết đọc biểu hiện của đối phương để đoán ý cũng rất quan trọng.

“Giỏi lắm. Con rất khôn ngoan. Ta rất kỳ vọng ở con.” ông cười với tôi rồi gọi Phalan đi cùng tôi đến đó, anh ấy sẽ là người chi trả.

Không thể đi xe ngựa hoàng cung được, chúng tôi phải thuê một chiếc xe ngựa thường để đảm bảo cho cái danh “tiểu thư Lily và công tử Phanel”. Em trai tôi cũng có mặt trong lần kinh doanh này.

Đến nơi, tôi xuống xe và thấy mọi người đang có vẻ tụm lại để xem vụ lùm xùm nào đó gần trại cừu. Tôi bước đến, luôn lách qua đám người đến thẳng cái chỗ lùm xùm ấy. Là Patric đang bị ông chủ mắng vì cái cửa bị hỏng do cú đá của tôi hôm qua.

“Này ông gì đó ơi, đừng mắng anh ấy nữa anh ấy đâu phải người làm gãy cửa của ông.”

“Đúng rồi đó, hôm qua tôi thấy là một cô gái làm mà.”

“Này anh đã đưa tiền bồi thường cho ông chú này chưa?” tôi đến trước mặt Paric.

“Tôi đưa rồi mà ông bảo không đủ.”

“Cái gì? Nhiều đó mà không đủ?”

“Cô bé này là ai vậy? Chuyện của tôi liên quan gì đến cô?” ông chú ấy quay sang tôi, ngữ điệu cộc cằn.

“Có đấy. Tôi là đứa đã làm bể cánh cửa đó. Hôm qua anh đưa ông ấy bao nhiêu?” tôi xoay sang Patric.

“Mười đồng.”

“Vậy đúng rồi. Mười đồng để làm ra cái cửa đó là quá dư rồi. Ông còn muốn gì nữa?”

“Nhưng đây là nhà tôi, tôi có quyền quyết định giá cả của mấy món vật dụng của tôi.”

“Vậy ông trả tôi mười đồng tôi đi làm hẳn hai cánh cửa đẹp hơn cánh cửa bèo bọt cũ kỹ kia của ông, tôi sẽ mang đến đây và gọi người đóng vào cho ông luôn.” tôi biết ông ta chẳng cần cánh cửa đẹp, ông ta chỉ muốn có tiền nên khi nghe tôi nói vậy, ông đã nhân nhượng.

“Thôi được rồi, tôi không chấp với một cô bé. Còn cậu, liệu hồn cậu với tôi.” ông ta lườm Patric rồi bỏ đi.

“Ông đi đâu đấy? Tôi còn chưa xong với ông.”

“Cô còn muốn cái gì nữa hả?” ông quay phắt lại gần với tôi.

“Tôi có chuyện này muốn thương lượng với ông.”

“Ôi, một cô bé mười ba tuổi muốn thương lượng chuyện gì với ta đây? Nếu cô muốn kẹo thì ta không có đâu nhé.” ông ta chònh gheo tôi.

“Tôi muốn mua cái nhà này và đám cừu kia của ông. Ông thấy sao?” tôi rất dứt khoát nói.

“Thôi nào, một cô bé thì làm gì có tiền để mua nhiều đến vậy?”

“Tôi có đủ năng lực để mua cả ông luôn đấy nếu ông không tin. Và thưa ông, tôi là một cô bé có thể đá banh cửa nhà ông và tự trả tiền đền bù cho cái cửa đó và tôi đã mười bảy rồi. Giờ thì chúng ta vào chứ? Tôi chắc là ông không muốn đứng ngoài nắng để bàn về vụ giao dịch này đâu nhỉ?” tôi vừa đi vừa nói, đến cánh cửa ngôi nhà gỗ thì tôi quay lại chìa tay vào nhà ra ý mời ông ta. Ông ta cũng chẳng nói gì nữa, cái mặt cộc cằn khó ở bước vào trong nhà.

“Cả anh nữa đấy.” tôi gọi luôn Patric vào.

Trong căn phòng, tôi với ông ta ngồi đối diện nhau như hai đối tác.

“Tôi trả ba trăm rưỡi đồng để mua tất cả mọi thứ ở đây.” tôi mỉm cười.

“Năm trăm.”

“Phalan...” tôi gọi anh ấy cho việc tính toán.

“Đây là bảng giá cả thị trường, theo như tính toán của tôi thì tất cả mọi thứ ở đây chỉ đáng giá chưa đến hai trăm rưỡi. Cô chủ của tôi đưa ông ba trăm rưỡi, vậy hơi quá rồi còn gì?” anh ta đưa ra tấm giấy ghi rõ bản giá thị trường của từng món đồ có ở đây.

“Nhưng tôi bán năm trăm. Được thì lấy và kí vào đây, không được thì rút.” ông ta đưa ra một tờ giấy có vẻ như là hộ khẩu của căn nhà và đất đai ở đây. Tôi cầm lấy tờ giấy, đọc một lượt từ trên xuống rồi nhận ra một thứ khiến tôi nhẹ cả người. Tôi đưa tờ giấy cho Phalan.

“Ba trăm rưỡi hoặc chúng tôi sẽ rời đi và kiện ông tội lưu hành giấy tờ giả. Ông biết đấy, cha tôi là một quan lớn và ông ấy rất thân thiết với tòa án...” ông ta định lừa tôi kí vào đó với số tiền năm trăm đồng và sau đó sẽ tiếp tục trấn lột tôi bằng cách báo với tòa rằng tôi dùng giấy tờ giả.

“Cái gì? Cô lấy bằng chứng ở đâu ra mà buộc tội tôi?” thế là tôi bảo Phalan đem một bản gốc ra đối chiếu.

“Thưa ông, chúng ta đều là thương nhân mà, phải biết ý nhau chứ?”

“...”

“Ông thử nghĩ xem, cả đời ông khi nào mới kiếm được số tiền lớn như vậy? Nhưng nếu ông không bán, tôi sẽ rất vui vẻ và rời khỏi đây cùng với giấy tờ giả của ông trên tòa. Và theo tôi được biết thì ông còn một ngôi nhà nữa ở thị trấn Barly vì vậy nếu bán nơi này cho tôi ông cũng còn nơi để về. Vậy ông chọn bắt tay với tôi và lấy số tiền này về hay ông chọn ra mắt quan tòa?” tôi nói một cách nhẹ nhàng.

“Hừ” ông ta làm gì còn lựa chọn nào khác ngoài đưa ra giấy tờ thực và đồng ý bán lại cho tôi. Một lúc sau cũng xong hết các thủ tục, ông ta cầm lấy số tiền bước ra cửa cũng không quên bỏ lại câu: “ranh con”. Tôi nhìn sang Patric.

“Anh ngồi xuống đó đi tôi có vài chuyện muốn hỏi. Mọi người cho phép chúng tôi có không gian riêng tư một chút nhé.”, tôi nói với Phalan và em trai tôi cùng gã vệ sĩ đi theo. Đến khi trong căn phòng chỉ còn lại tôi và hần, tôi mới bắt đầu.

“Thế nào?” tôi chờ đợi hần nói.

“Ừm...nhanh thật đấy.”

“VẬY...?”

“Ừm...tôi tên Henry” một cái tên thật bình dân.

“Tôi nghe nói anh là dân nhập cư.”

“Phải.”

“Trước đó anh ở đâu?”

“Tôi ở nước láng giềng, Plumpa.”

“Sao anh lại đến đây?”

“Em biết đấy Plumpa vừa có một vị vua mới, ông ta ăn chơi sa đọa và áp bức người dân với thuế nên tôi chạy sang đây kiếm sống.”

“Ừa, tôi biết chuyện đó, vậy từ nay anh là người làm của tôi. Hãy dùng tên Patric khi anh ở đây. Hợp tác tốt nhé.”tôi định rời đi nhưng anh ta lại hỏi:

“Sao lại phải dùng cái tên đó?”

“Vì trong kinh doanh, dùng tên giả vẫn tốt hơn. Hay còn gọi là bí danh ấy. Khi anh thất bại hay có tai tiếng quá, anh vẫn có thể đổi lại tên khác.” nhìn gương mặt ấy, tôi nhớ đến Paric của tôi, đôi mắt của anh ta cũng xám như của Paric, đáng tiếc anh ta không phải Paric.

“Vậy giờ tôi nên làm gì?”

“Cạo lông đám cừu đi, đủ dài rồi đấy. À anh tính sẽ làm ở đây trong bao lâu?”

“Cho đến khi vua mới bị lật đổ.”

“Anh tin rằng ông ta sẽ bị lật đổ?”

“Tôi tin như vậy.”

“Vậy chúc anh may mắn. Ngày mai tôi sẽ đến đây và chúng ta bắt đầu cho việc kinh doanh.”

Vậy là việc thu lượm người có linh hồn giống với Paric đã xong. Giờ chỉ còn tìm gã phù thủy kia - kẻ bán linh hồn cho quỷ dữ.

Sáng hôm sau tôi đến chỗ Henry cùng với đồng giấy tôi đã phát thảo mấy món đồ mà tôi định làm với lông cừu. Cái nhà gỗ này chứa một số đồ làm len vì vậy tôi có thể dùng chúng để tạo ra mấy sợi len. Tôi bảo Henry ngồi kéo sợi còn tôi đi ra ngoài mua màu nhuộm về và có một ngày bận rộn.

Vài ngày sau đó, một cái sạp nhỏ được mở trước trại cừu của tôi với mấy món đồ từ búp bê bằng len, gấu len đến tất vớ thổ cẩm, vòng tay lắc chân và các phụ kiện trang sức được kết hợp từ len và vải thú khác. Tôi rất biết cách làm ra mấy món đồ dễ thương và tôi nhớ được rất nhiều thứ xinh đẹp ở làng của Paric sau đó tự làm ra những món như vậy và bày ra gian hàng.

Không chỉ có vậy, tôi còn bắt Henry mặc một bộ đồ sáng sủa, cài lên đầu hấn một cái nơ bằng len hồng và để hấn ngồi đó bán. Như tôi đoán, sạp thu hút rất nhiều cô gái, vì giá cả cũng rất bình dân, ngày đầu tiên, gian hàng của tôi bị mua sạch không còn một món, cả cái nơ hồng trên đầu Henry cũng bị mua mất. Các cô gái tranh nhau giành các món đồ mà Henry giới thiệu, hấn cũng dẻo mồm đấy và các cô gái cứ âm ỉ lên vì hấn đến nỗi tôi phải ra ngoài xem. Họ bảo họ cũng muốn có cái giống cô kia vừa mua hay cái của cô này vừa lấy. Tôi bảo họ muốn có thì phải đặt hàng và số lượng đơn hàng của chúng tôi bắt đầu dày lên. Trong nửa tháng, tôi và Henry đã có được một lượng khác đáng kể và số tiền tôi có được còn gấp đôi cả số tiền mà tôi dùng để mua nơi này.

Cửa hàng cũng nhanh chóng được thành lập, tôi còn thuê một vài người khéo tay về để phụ việc nữa. Từ những món hàng đáng yêu tinh tế và sang trọng cho phái nữ, dần dần có thêm cả các mặt hàng dành cho nam như cài áo, vớ, mũ,...thành công vượt ngoài dự đoán của tôi.

Vua cha cũng không bắt ép về thời gian ra ngoài cung của tôi nữa. Vậy nên nhiều khi, tôi có qua đêm tại cửa hàng của mình ông cũng không la mắng, một phần cũng là vì cạnh tôi lúc nào cũng có vệ sĩ riêng. Dù tôi qua đêm ở đó cùng Henry, tôi không ngủ cùng hắn vì hắn không phải Ngài Cừu... Nhưng tôi đã ngắm hắn ngủ, ở bên cạnh hắn, tôi thấy mình được an ủi phần nào với hình dáng này.

Đôi khi làm việc cùng gã ấy, những cái đụng chạm chân tay cũng khiến tôi có cảm giác như với Paric. Hắn có nụ cười hết như Paric, giá mà hắn là Paric. Giá mà tôi có thể tiếp cận cái thân thể ấy, nhưng tôi không thể vì hắn là Henry.

Một tối thứ bảy, tôi cho đóng cửa sớm và rủ hắn đi ăn cùng tôi. Tôi đưa hắn đến một quán gà và cả hai cùng dùng bữa nhưng tôi ăn rất ít, chủ yếu là ngồi ngắm hắn. Trông rất gần gũi nhưng cũng xa lạ không kém, cứ như xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Cứ như người yêu của tôi vừa tỉnh dậy và anh ấy chẳng nhớ gì về tôi.

“Này ông có biết gì không? Mới này tôi đã đi gặp thầy phù thủy mà ông giới thiệu và được ban điều ước ấy. Đúng như ông nói, cô ta làm được điều đó.”

“Tôi bảo mà. Giờ thì tin chưa...”

Tôi ngay lập tức đứng dậy, không quên nói với Henry là ăn xong thì đợi tôi một lát, tôi có việc rồi đi thẳng đến chỗ hai gã vừa nhắc đến thầy phù thủy gì đó.

“Này ông, ông có thể cho tôi biết thầy phù thủy đó ở đâu không?”

“Ồ, cô bé đáng yêu muốn tìm thầy phù thủy à? Ở trên lầu ấy, trong một căn phòng kín có chữ thập trước cửa.” thế là tôi cảm ơn ông ấy rồi chạy nhanh lên lầu, tìm một căn phòng kín có chữ thập trước cửa rồi gõ.

“Ai đấy? Vào đi.” giọng một cô bé vang lên.

Tôi hồi hộp bước vào và thấy một cô bé tóc đen tuyền rẽ hai mái dài. Tôi đến trước bàn của cô ấy và ngồi xuống.

“Cô có phải...”

“Ồ, công chúa à? Lâu rồi không gặp.” cô ấy thật nhỏ trông như tôi vậy, tôi cứ ngỡ cô ấy phải lớn tuổi lắm.

“Cô biết tôi?”

“Cô nói gì vậy? Hồi trước tôi bắt linh hồn cô đi mà.” cô ấy nói không ngượng miệng: “Vậy làm thế nào mà cô lại trở về đây rồi? Ở bên kia đang sống tốt vậy mà, có phải bà già đó đã tìm cách mang cô về đây không?”

40. Chương 40: Gọi Tên Tôi

“Cô biết bà thầy bói ở chỗ làng sói?” tôi đoán mò.

“Bà già nai tơ đó là một người bạn của tôi. Nhưng vì trái quan điểm nên chúng tôi không còn chơi cùng nhau nữa.” cô ấy giải thích.

“Tôi không cần biết. Tôi chỉ cần cô giúp tôi chuyện này.” tôi cũng hơi sợ cô ta nhưng giờ chỉ có cô ta mới giúp được tôi.

“Chuyện gì? Nhưng đổi lại tôi sẽ lấy một thứ từ cô.”

“Thứ gì?”

“Ví dụ nhé. Khi lão Waff nhờ tôi bắt hồn cô về thay Lanie, ông ấy đã đưa linh hồn của em trai Lanie còn trong bụng người mẹ đã chết của cô ấy cho tôi. Là linh hồn đổi lấy linh hồn đó.”

“Vậy tôi nhờ cô đưa linh hồn Paric vào xác gã đàn ông dưới lầu kia được không? Và cô có thể lấy linh hồn của anh ta, bọn họ rất giống nhau.”

“Vậy Paric ở đâu?”

“Ngài ấy...chết rồi, cô có thể tìm linh hồn của ngài ấy về được không?”

“Cô điên à? Tôi không thể bắt hồn của một người đã chết. Linh hồn của hắn có lẽ đã xuống âm phủ hoặc lên thiên đàng rồi, đó không phải là nơi mà phù thủy có thể vào.”

“Vậy làm sao để đưa linh hồn anh ấy về được?”

“Tôi nghĩ là cô nên bỏ đi, chẳng thể làm được chuyện đó đâu. Tôi xin phép nhé, lính sắp tới rồi, tôi đi đây...”

“Này khoan...” cô ấy đã biến mất cùng với ánh nến vụt tắt.

.....

Tôi thẫn thờ đi ra đặt tờ năm đồng lên bàn ăn của mình rồi đi thẳng ra ngoài. Henry gọi với theo nhưng tôi chẳng quan tâm, tôi cứ đi và bật khóc như một đứa trẻ lạc mẹ. Tôi mất Paric rồi, thực sự đã mất Paric rồi. Thật tàn nhẫn, Paric ngu ngốc tại sao lại tự sát cùng tôi chứ? Tôi nên làm gì đây? Không có hắn rồi tôi phải làm gì đây? Hắn là lí do duy nhất để tôi cố gắng đến bây giờ để rồi chẳng nhận được gì cả. Tôi chỉ cần hắn, tôi muốn gã đàn ông của tôi...

Nước mắt rơi xuống là chỗ, tôi cúi gằm mặt, hai tay nắm chặt lấy chân đầm. Tôi vừa tức vừa đau lòng vừa bất lực. Nếu hắn còn sống ở thế giới đó, ít ra tôi vẫn còn có cái để hướng về, nhưng lần này hắn đã hoàn toàn tan biến....

“Này coi chừng.” Henry phía sau nắm vai tôi kéo lại, trong nháy mắt một chiếc xe ngựa lao nhanh qua trước mặt tôi. Tôi quay lại nhìn Henry, khuôn mặt ấy càng làm tôi đau đớn hơn, nhưng tôi vẫn ôm chầm lấy hắn khóc nức nở.

“Em sao vậy? Sao tự dưng lại khóc?” hắn ấy này không biết phải làm gì với một cô gái đang rơi nước mắt.

“Henry... Bé tôi về tiệm.” giọng tôi nghẹn ngào với hắn. Tôi được hắn bế lên ôm vào lòng và hắn mang tôi về. Trên đường đi, tôi không ngừng rút vào hắn, nắm chặt áo hắn, khóc ướt cả vai hắn. Tôi muốn được cái thân thể này an ủi, tôi tự tưởng tượng là Paric đang ôm mình đi nhưng điều đó vẫn không thể làm vơi đi cái đau của tôi.

Suốt một đêm tôi bắt Henry ngồi đúng một chỗ còn tôi ngồi trong lòng hắn như tôi vẫn thường làm với Paric. Mũi tôi đặc nghẹt nên chẳng thể ngửi mùi hương như tôi thường làm với Paric.

“Nói cho tôi biết em xảy ra chuyện gì đi.” Henry lấy khăn lau nước mắt cho tôi.

“Không...” giọng tôi nghẹn lại, tiếp tục nức nở trong lòng hắn. Tại sao tôi phải nói cho hắn biết chứ...

Sáng hôm sau, tôi mở mắt không lên, hai mắt sưng húp, mệt mỏi nằm trên giường. Trong nhà chỉ một mình tôi, tôi tự hỏi Henry đã biến đâu mất, tối hôm qua tôi đã ôm hắn ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Một lát sau tôi thấy Henry bước vào tiệm cùng với một ổ bánh mì và súp trên tay.

“Em dậy rồi à? Ăn chút gì nhé.” đến cái giọng quan tâm tôi cũng giống Paric. Tôi lại bật khóc khi nhớ đến Paric... Thế là hắn bỏ hết đồ xách trên tay xuống và chạy lại dỗ tôi ngay.

“Thôi, thôi, không ăn thì thôi. Khóc gì mà khóc.” tôi lại chui vào lòng hắn và ôm chặt hắn. Đường như bây giờ, chỉ còn có hắn là người duy nhất có thể an ủi tôi ngay lúc này.

“Tôi gọi anh là Paric nhé?”

“Không phải Patric à?”

“Không, là Paric.”

“Em muốn gọi thế nào cũng được nhưng có thể đừng làm tôi sợ hãi nữa được không? Em khóc cả một đêm rồi đây và tôi thì chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Tôi đã mất một người mà tôi rất yêu thương.” giờ tôi mới tâm sự.

“Bạn trai em à?”

“Ừa...”

“Anh ta phản bội em?”

“Không, anh ấy chết rồi.” tôi đau lòng.

“..tôi rất tiếc...”

“Anh ấy bảo rằng:”hẹn gặp em sau” nhưng anh ấy đã không giữ lời...anh ta là một kẻ đần, là đồ tồi...” tôi mếu máo khóc.

“Ừ ừ hắn ta là kẻ khốn, đừng khóc nữa, hôm nay đóng cửa, tôi dắt em đi chơi nhé, và quên cái gã không giữ lời ấy đi.”

Vậy là Henry lôi tôi ra khỏi cửa tiệm, để làm tôi vui, anh ta chọc tôi bằng đủ trò hề. Đưa tôi đến chỗ này chỗ kia, vừa đi vừa trò chuyện với tôi. Đến tối anh ta đưa tôi vào một quán rượu và bảo rằng thất tình thì nên giải sầu bằng rượu, tôi cũng muốn thử xem rượu có thể giải được nỗi sầu lớn này không. Vậy nên tôi đã uống cùng hắn, uống rất nhiều....nửa đêm tôi và hắn như hai kẻ bợm rượu, khoác tay nhau chệnh choạng bước về cửa tiệm. Trên đường đi không ngừng hát hò rồi cười lớn dù tôi chẳng biết tôi và hắn đang hát gì cả.

Về đến tiệm, chúng tôi ngã nhào ra tấm nệm lót dưới sàn, đầu tôi ong ong lên quay cuồng rồi tôi thấy Paric đang nằm kế bên mỉm cười với tôi, nụ cười như mỗi buổi sáng hắn lười biếng trên giường và nhìn tôi cười. Thế là tôi rướn người sang hôn hắn một cái, cơ thể nóng như lửa đốt, tôi cởi phăng bộ đồ đang mặc ra, chui vào lòng Paric nằm. Bỗng hắn nhìn tôi đến lạ thường.

“Sao vậy Paric...?” tôi dật dựa nhìn thấy hắn cũng cởi từng món đồ vứt trên sàn, hah, hắn vẫn như vậy. Sau đó hắn đè chặt tôi trên nệm, nụ hôn áp đến như vũ bão, hắn hôn sâu khắp người tôi, đau nhưng hưng phấn không thôi. Cơ thể tôi hoan nghênh những cái đụng chạm của hắn, bất cứ nơi đâu...hắn cũng có thể làm tôi run lên và cất tiếng rên rỉ. Paric hôn dọc xuống cô bé của tôi, lưỡi hắn nóng hổi ép vào đó khuấy động, ngực tôi ưỡn lên vì kích thích.

“Paric...cho em đi...Paric...” tôi rên rỉ cầu xin hắn, bàn tay luồn vào mớ tóc mềm mại của hắn. Rất nhanh sau đó hắn thẳng người áp lên tôi, hôn tôi cuồng nhiệt, đầu dương vật chà sát cô bé của tôi rồi đẩy một cái, tôi rên lên đau đớn...đau đến chết mất.... Paric xoa đầu tôi, hôn lên trán thấm mồ hôi của tôi rồi cất giọng trầm ấm quyến rũ đặc trưng của hắn.

“Ráng chịu một chút. Sẽ đau đấy.” đúng như lời hắn nói, khi hắn vùi sâu vào tôi, còn đau hơn cả lần đầu hắn cưỡng ép tôi nữa. Đau điếng cả người...tôi nức nở, tay bấu chặt lấy lưng và bả vai hắn, chịu đựng thống khổ. Phải rồi, cái cơ thể này là lần đầu tiên nên đau như thế cũng phải. Những nụ hôn nhỏ rơi xuống mặt tôi, xoa dịu cái đau bên dưới, hắn ôm chặt lấy tôi, khẽ cắn vành tai nhỏ. Chờ đợi một lúc hắn bắt đầu “yêu” tôi, thật nhẹ nhàng và chậm rãi như sợ làm đau tôi. Tôi yêu chết cái sự dịu dàng và chu đáo của hắn.

“Ahmmm...” nắm chặt lấy tấm nệm, cảm nhận sự to lớn của hắn xâm lấn tôi, dần dần, hắn trở về với cái sự hung hăng vốn có của hắn, làm tôi nức nở rên rỉ, bợ lấy móng tôi và đâm rút mạnh mẽ. Từng nét trên cơ thể hắn, những múi cơ làm tôi càng phát hỏa hơn khi thấy chúng thấm mồ hôi bóng loáng. Cơ thể hắn vẫn đẹp như vậy, vẫn khiến tôi say đắm như ngày nào.

“Em đẹp lắm...” hắn thốt lên đầy hưng phấn bên tai tôi, dù rất đau nhưng sướng không kém, gọi là gì nhỉ? Phải rồi...là khoái cảm. Cánh tay và chân của tôi, hắn cứ cắn mút chúng, tay đan vào lòng bàn tay của tôi...

Chúng tôi quấn chặt lấy nhau, nhấp nhô như cơn sóng trên biển tình. Đã bao lâu rồi tôi không được hân hưởng thể này? Đã bao lâu rồi tôi không được gọi tên, không được gần gũi với hắn như thế.

Ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ nhắc tôi nhớ lại hình ảnh Paric dùng thanh thủy tinh đâm vào ngực hắn. Phải rồi...hắn đã chết...

“Paric..” tôi gọi tên hắn, nước mắt tôi lại trào ra. Phải rồi...cái người mà tôi đang làm tình cùng...đâu phải Paric.

“Paric...” tôi đau lòng gọi hắn, bỗng Henry hích thật mạnh vào tôi...

“Á...anh làm gì vậy?” tôi đẩy hắn ra nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì.

“Em làm tình với tôi và gọi tên người đàn ông khác à?” giọng hắn lạnh lùng, trong đôi mắt của hắn có cái gì đó mà tôi không thể nhìn ra được, giận dữ? Cưng chiều? Khao khát?... Có quá nhiều thứ ẩn trong đôi mắt xám ấy..

“Anh bực gì chứ? Chúng ta...chẳng qua là bạn làm ăn thôi mà...hah...nhẹ thôi...”

“Tôi bực đấy.” hắn càng mạnh bạo hơn, hắn hơi giống với Paric rồi đấy, cứ thích giày vò tôi.

“Á...dừng lại đi...đau quá...” tay hắn kiềm hay tay tôi lại, răng hắn ghim sâu lên ngực tôi, sao lại giống nhau đến vậy?

“Anh...là Paric à?” tôi mơ hồ trong cơn đau, hỏi hắn.

“Tôi là Henry, đêm nay tôi sẽ cho em nhớ rõ cái tên này.” hắn lật tôi lại và tiếp tục húc sâu vào trong.

“Ồ tôi...dừng lại đi, đau quá...hức..”

“Gọi tên tôi.” hắn nói.

“Không...” tôi cứng đầu.

“Gọi!” hắn vờ cái chát lên mông tôi.

“Á... Không...” tôi vẫn lì lợm, hai tay che úp lấy mông.

“...” hắn rút ra khỏi tôi, thô bạo nhấc tôi đứng dậy rồi nhấc tôi lên ôm lấy hắn, lưng tôi bị hắn ép dán lên tường, một cái đấm thô bạo tiến tới, tôi cắn lên vai hắn, ém lại tiếng đau đớn trong cổ họng. Trời ạ...tôi đang bị một gã giống hệt với Paric cưỡng ép.

“Em lì quá đấy. Gọi mau...”

“Tôi...sẽ không gọi tên gã nào...ngoài anh ấy cả...”

“Rồi cả đời em cũng như vậy sao? Gã nào em cũng gọi bằng cái tên ấy sao? Kể cả chồng em?” Henry tức giận với tôi, hắn giày vò cô bé của tôi không thương xót.

“Tôi sẽ không lấy chồng...”

“Đừng nói những điều vô lý đó.”

“Tôi nói thật...tôi sẽ không lấy ai ngoài anh ấy cả.” tôi bấu chặt lên lưng Henry, không có móng tay, rồi không thể cào lên lưng hắn được.

“Nhưng hắn chết rồi! Hắn đã chết rồi.” Henry gào lên với tôi.

“Không...ừm..anh sai rồi...anh ấy vẫn còn sống trong trái tim tôi...không ai...có thể..thay thế anh ấy được cả.”

“Em đang xem tôi là người thay thế...không phải à..” hắn nói trúng tôi rồi...

“Xin lỗi nhé...tôi chỉ muốn tìm...một chút an ủi.” tôi đau đớn bám chặt trên vai hắn.

“Em không đáng để được tôi an ủi...” hắn tiếp tục đè chặt tôi trên sàn gỗ lạnh lẽo, cật lực thô bạo với tôi, không màng đến tôi đang nức nở cầu xin sự nhẹ nhàng của hắn. Đến một lúc, hắn hung hăng lạ thường, tôi biết hắn sắp ra nhưng hắn không có ý định xuất ra ngoài..

“Làm ơn...dừng ra bên trong...ah..” đã quá muộn, tôi thút thít bất lực để hắn rót đầy vào bụng tôi. Chưa dừng lại ở đó, hắn tiếp tục chơi đùa với cô bé của tôi cho đến khi tôi ngất đi vì kiệt sức. Trong cơn mê, Paric với mái tóc đen luôn miệng bảo rằng hắn yêu tôi, yêu tôi.

Ngày hôm sau và những ngày tiếp theo tôi tránh gặp mặt hắn, chỉ đến đưa bản phát thảo các món đồ cho người làm rồi rời đi, hắn cũng không nói gì cho đến một ngày, bỗng hắn bắt lấy tay tôi kéo ra ngoài.

“Có chuyện gì xảy ra với chúng ta vậy?”

“Ý anh là sao?”

“Em trốn tránh tôi vì cái gì?”

“Tôi chẳng trốn ai cả, chỉ là do công việc quá bận.”

“Đừng lấy cái lí do cùn đó để qua mặt tôi. Em trốn tôi vì tôi nói rằng tôi yêu em sao?”

“Không” thực ra là chính nó đẩy nhưng việc gì tôi phải cho hắn biết chứ?

“Xong chưa? Tôi vào nhé?” hắn nín tay tôi lại khi tôi rời đi.

“Thật ra vài ngày nữa tôi sẽ rời khỏi đây...” giọng hắn trầm xuống.

“Thì sao?” tôi lạnh lùng.

“Tối đó em có thể đến tiễn tôi đi không?”

“Tại sao tôi phải làm vậy?”

“Thì...xem như tình nghĩa chúng ta đã hợp tác từ đó đến giờ. Em có thể đến tiễn tôi được không?” ánh mắt hắn khẩn cầu tôi.

“Được rồi...” coi như lần cuối tôi toại nguyện mong muốn nhỏ của hắn vậy.

Đêm hôm đó như đã hứa, tôi đến tiễn hắn, kì lạ thay, họ đã đóng cửa sớm, người làm đã về hết, chỉ còn mỗi hắn và tôi, chẳng hiểu sao tôi cứ có cảm giác nguy hiểm thế nào ấy.

“Em đến rồi à.” hắn đang bỏ những bộ đồ cuối cùng vào hành lí.

“Ừm, mọi người đâu hết rồi? Họ không ở lại tiễn anh sao?”

“Không, họ đã tiễn tôi xong rồi, tôi chỉ còn chờ em.”

“Vậy..anh có trở lại đây không?” chẳng hiểu sao tôi lại muốn biết về điều này.

41. Chương 41: Tìm Anh

“Nếu như em đợi tôi trở về.”

“...” tôi im lặng.

“Sao?”

“Không gì. Mà sao anh lại về bên đó?”

“Tôi có việc.” hắn bước ra ngoài con ngựa đã được cột vào hàng rào, tôi cũng đi theo. Chợt hắn quay lại ôm tôi lên và hôn thật cuồng nhiệt như thể tôi là của hắn vậy. Tôi muốn giãy giụa rồi lại thôi, quyết định tận hưởng nụ hôn hơn là từ chối. Xong hắn cứ để như vậy mà bưng tôi ngồi lên yên ngựa.

“Làm gì vậy?”

“Đưa em về. Tôi sẽ không để em qua đêm một mình ở chỗ này.” nói rồi hắn cũng leo lên ngựa. Bị hắn phát hiện ra ý đồ, tôi đành câm nín, nhưng...

“Anh biết nhà tôi à?”

“Biết sao không? Nhà của người yêu còn không biết thì tôi không xứng để yêu em nữa.” tên này giấu tính ranh ma kĩ thật đấy. Hắn phi ngựa thật nhanh, bàn tay lớn ôm chặt eo tôi như sợ tôi ngã, nhưng không phải vậy...hắn dời tay xuống sờ hông tôi.

“Bỏ cái tay dê cù của anh ra khỏi hông tôi ngay.” tôi tát lên tay hắn

“Làm như chưa từng sờ qua, tôi còn thấy qua rồi cơ.” hắn nói khê bên vành tai nhạy cảm khiến tôi rụt cổ lại, tim đập mạnh một cái.

“Ừ ừ biết rồi lo chạy đi.”

Đến trước cung điện, tôi vẫy tay ra hiệu cho mấy người lính cho chúng tôi qua, ngựa chạy thẳng một mạch vào trong, đến trước cung điện, trước khi xuống ngựa, tôi đeo vào tay trái hắn một cái vòng len xoắn qua mảnh gỗ hình con cừu làm quà cho hắn. Henry cười với tôi, nắm chặt hai tay của tôi và hôn lên chúng như một lời cảm ơn, thay cho lời cảm ơn. Xong hắn để tôi xuống rồi xoay ngựa cười nói.

“Hẹn gặp em sau, công chúa của ta.” rồi hắn phóng đi. Sao mà giống đến như vậy...tên này có gì đó rất bí ẩn. Tôi hoài nghi rất nhiều về hắn.

Ngoài ban công phòng ngủ, tôi lại ngắm trăng, dường như sau cái đêm cuối cùng ấy, tôi thường xuyên ngắm trăng hơn, bởi vì trăng bạc và sáng như đôi mắt của hắn. Mỗi khi ngắm nó, lòng tôi nhẹ hơn một tí. Kể cả tối hôm sau cũng vậy. Tôi tự hỏi giờ này Henry đang làm gì ở Plumpa...

“Hẹn gặp em sau, công chúa của ta” hắn nói hệt như Paric “Hẹn gặp em sau, vợ yêu” rồi sau đó hắn đi mất. Tôi bỗng có chút hoang mang, hy vọng Henry sẽ trở về nhưng nhờ có chuyện gì xảy ra với hắn, Plumpa còn đang loạn lạc vì lão vua mới như vậy.... Tôi thật ngu ngốc, tôi không nên để cái gã ấy rời xa tôi mới đúng, tôi chỉ mới tìm thấy hắn thôi mà, nếu lần này hắn không trở lại, không phải chúng tôi sẽ lạc mất nhau nữa sao? Một lần với Paric là quá đủ, tôi không muốn cái hình dáng ấy phải rời xa tôi nữa. Đau đớn một lần là quá đủ với tôi rồi. Henry không được phép biến mất khỏi cuộc đời tôi như Paric đã từng nữa, tôi là ai chứ? Chỉ là một cô công chúa nhỏ, tôi không thể ra lệnh mọi người như vua cha tôi cao được, tôi đâu được phép vờ vĩnh như trẻ con, nhưng tôi có thể ra lệnh cho bản thân mình. Tôi không thể ra lệnh cho Henry phải ở bên cạnh tôi, nhưng tôi có thể ra lệnh cho bản thân tôi phải ở bên cạnh hắn.

Sáng hôm sau tôi xin cha và mẹ cho tôi sang Plumpa chơi một mình một thời gian. Tất nhiên là có vệ sĩ đi theo bảo vệ, lúc đầu họ ngăn cản tôi nhưng rồi cuối cùng tôi cũng thuyết phục được họ. Cửa tiệm giao lại cho em trai tôi trông coi trong khi tôi đi vắng. Trước khi xuất phát, mẹ gọi tôi lại, khoác cho tôi một cái áo choàng đỏ.

“Thôi mà mẹ, nó nổi quá.”

“Cứ mặc đi, con gái mẹ mặc nó đẹp mà.”

Cuối cùng tôi vẫn chiều mẹ, mặc nó vào đi đường cùng với một chiếc khăn mang dấu ấn công chúa của Conust. Tôi từ chối đi xe ngựa, chỉ mang theo một ít hành lý và rất nhiều tiền. Xong, tôi lên đường cùng với Glie và Baoba - hai anh bạn vệ sĩ đã theo tôi từ hồi tôi mới trở về thế giới này, cả hai đều rất ít nói và luôn theo sát tôi. Hoặc đứng ở đâu đó mà tôi không biết, nhưng họ luôn quan sát tôi và có mặt khi tôi cần.

Tổng cộng hết mười giờ đi đường mệt mỏi, chúng tôi đến nơi khi trời đã chập tối. Tôi hỏi vài người về cái gã tóc đen cao to đẹp trai tên Henry và trả họ một đồng, thế là họ chỉ tôi đến một quán rượu. Baoba ở ngoài trông đồ và ngựa còn tôi cùng Glie bước vào trong tìm kiếm cái tên Henry ấy. Ngay lập tức đập vào mắt tôi là hình ảnh mấy tên bụi con bặm nhậu hơi hám, họ đều dán mắt lên tôi...chắc do cái áo choàng đỏ này, nó làm tôi trông nổi bật quá mà.

Bước thẳng đến quầy rượu, tôi hỏi gã pha chế:

“Henry có ở đây không?”

“Cháu tìm cậu ta làm gì?”

“Anh ta nợ tình tôi.” cùng một lúc, nhiều tiếng phun nước phèo phèo vang lên sau lưng tôi. Tôi quay lại thấy mấy gã bụi con bị câu trả lời của tôi làm cho sặc bia. Mặc kệ họ. Tôi tiếp tục với gã pha chế.

“Vậy ông biết anh ta ở đâu không?”

“Đợi chút.” mặt ông ta vẫn còn bàng hoàng rồi vọt nhanh vào phòng đằng sau quầy. Tôi rất bình tĩnh, tay khoanh trên bàn chống cằm lên đó, mũi chân phải chống lên đất lắc lư cổ chân chờ đợi. Không gian thật im lặng, tôi lấy làm lạ, những tiếng cạ ly ồn ào đâu hết rồi? Tôi quay đầu lại thì bọn họ cũng quay lại với đồ nhắm cùng bia rượu của mình, tiếng ồn ào bắt đầu trở lại.

“Mày ra đây cho tao, mày nói mày đã làm cái gì trong hơn hai tháng rồi hả?” tôi ngạc nhiên khi thấy Henry bị véo đỏ cả tai bởi lão pha chế, ông nắm tai hấn kéo hấn lại chỗ tôi.

“Con có làm gì đâu chứ?” hấn che tai lại, nhăn mặt nói.

“Nè, mày đã làm gì cô bé này hả? Mày bị biến thái à? Có bản mặt đẹp trai cao to rồi muốn làm thì là làm hả?” ông véo chặt tai hấn, đáng lắm. Mấy ông bự con bộm rượu kia nhìn hấn mà cười rộ lên.

“A...Lily? Sao em tới đây?” hấn nhìn tôi ngạc nhiên.

“Vậy là mày đã làm gì cô bé rồi hả cái thằng này...” ông chuẩn bị véo nữa thì hấn bịt tai lại.

“Chú thôi đi.”

“Giải thích tao nghe cái nào.” ông nhìn tôi rồi lịch sự kiên nhẫn hỏi hấn.

“Đây là cô chủ nhỏ của con ở bên Conust...”

“Thật ra tôi muốn kiểm anh ta để hỏi vài chuyện thôi chứ không có gì đâu, anh theo tôi ra bàn trống đằng kia nhé. Ở đây có sữa không?” tự dưng tôi lại thêm sữa bò trong cái không khí nồng mùi bia rượu này.

“Có có.” ông chú ấy gật đầu với tôi.

“Lấy tôi hai ly nhé.”

“Tôi không uống sữa” Henry bảo với tôi.

“Tôi có gọi cho anh đâu.” rồi tôi thấy mắt anh ta hơi khó hiểu nhìn qua Glie, xuýt thì tôi quên mất, tôi quay lại hỏi ông chú.

“Ở đây có cho thuê phòng không ạ?”

“Còn ba phòng.”

“Tôi thuê một phòng hai giường, người quen nên giảm giá nhé.” tôi cười tươi.

“Em ngủ với cậu ta à?” Henry thắc mắc.

“Không, tôi ngủ với anh.” hết sắc bìa rồi đến ho khù khụ, tôi chẳng biết mấy ông này bị gì nữa. Rồi tôi quay sang Glie bảo anh ta và Baoba dọn đồ lên phòng của họ, còn hành lí của tôi thì mang vào đây cho tôi là được, rồi tôi bảo hai người xong việc thì xuống đây ăn uống gì đi.

Ngồi đối diện với Henry, tôi nhâm nhi hai ly sữa của mình, không biết nên nói gì với hấn. Tôi nhìn hấn, thấy hấn chống cằm nhìn tôi chờ đợi rồi tôi lại nhìn xuống hai ly sữa.

“Đây là nhà anh à?”

“Ừ.” hấn cười mỉm.

“Trông tốt đấy.” tôi nhìn xung quanh, gương gạo rạn ra một ý tốt. Thật ra trông hơi cũ và đầy mùi mồ hôi của bọn đàn ông.

“Lát nữa tôi ngủ cùng anh được chứ?”

“Ừm.” hấn trả lời chán phèo làm tôi cũng lười bắt chuyện. Rồi hấn hỏi tôi.

“Em tới đây làm gì?”

“Thăm anh.”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Và thăm dò tình hình ở đây.”

“Em đã ăn gì chưa?”

“Tôi không đói. Uống sữa đủ no rồi.”

Nhâm nhi một lát cũng hết sữa, Henry xách hành lí của tôi vào phòng hấn rồi tôi cũng vào theo. Một căn phòng nhỏ chỉ cỡ bốn mét vuông, tôi tháo áo choàng đồ xếp ngay ngắn đặt trên hành lí rồi ngồi xuống giường. Henry bị chú hấn lôi ra ngoài, giọng ông nhỏ vừa đủ hai người nghe và cả tôi.

“Mày ấu dâm à Henry? Con bé ấy trông chỉ cỡ mười ba thôi mà mày dám động đến con bé. Mặc dù con bé đẹp thật đấy tao phải công nhận chưa bao giờ thấy đứa nhỏ nào đẹp như vậy, lớn lên chắc phải tuyệt trần lắm, mày may mắn đấy, nhưng còn quá nhỏ! Mày thêm ấy ấy lắm rồi hay sao mà không đợi thêm vài năm nữa hả? Thằng quý! Muốn thì đi kiếm mấy cô đào đi chứ sao bắt con bé ấy...làm sao nó chịu nổi mày hả? Mày có còn tình người hay không? Hôm nay tao phải dạy dỗ mày lại mới được.....” ông ta thô lỗ la rầy hấn. Đợi ông chửi rửa hết hấn mới mở miệng:

“Cô ấy đã mười bảy rồi chứ à.” thế là ông im re luôn. Tôi buồn cười nhìn hấn bước vào phòng. Hấn cao xuyết đụng cả đỉnh cửa.

“Em tắm chưa?”

“Chưa, tắm không?” tôi chống tay hai bên mép giường, chân đung đưa nhìn hấn.

“Ừ tắm.” hấn nhướng mày một cái rồi cười với tôi. Nhà tắm bên ngoài, hấn đưa tôi đến đó rồi bảo:

“Em tắm trước đi, tôi chờ ở ngoài.” tôi nhíu mày nhìn hấn, vậy là hấn hiểu sai ý tôi à? Thôi kệ, tôi nắm ngón tay hấn kéo vào phòng tắm luôn.

“Gì vậy? Muốn tắm cùng tôi à?” tôi không trả lời, lườm hấn một cái rồi vén áo hấn lên cao, hấn cũng biết phối hợp. Sau khi cả hai đều trần truồng tôi mới xối nước cho mình, tiếng nuốt nước bọt phát ra từ trên cao phía sau tôi. Ngoảnh lại tôi thấy hấn nhìn tôi, thằng nhỏ cương lên cứng rắn.

“Nhanh vậy?” tôi cười chọc ghẹo và mặc kệ hấn đang nổi lên ham muốn, xối lên người hấn một gáo nước lạnh. Tôi ung dung chậm rãi bảo hấn ngồi xuống để tôi gội đầu cho hấn, kì lưng cho hấn sau đó đến hấn làm cho tôi, cơ mà hấn kĩ đến từng cái móng tay sợi tóc, tắm cho tôi sạch bóng, hấn cũng sạch bóng. Sau đó tôi nhón chân với lấy cái khăn trên kệ cao nhưng không tới, tôi thầm trách cái chỗ này thật không tinh ý, đóng kệ gì mà cao quá trời. Tôi bảo hấn lấy giúp tôi hấn lại không lấy, tôi kéo ghế lại để đứng lên đó thì hấn chặn lại, đá cái ghế ra xa.

“Anh làm trò gì đấy?” tôi không vui nhìn hấn.

“Làm cái trò mà nãy giờ em làm với tôi.”

“Vậy giờ anh muốn sao?”

Cổ tay tôi bị nắm lấy kéo về hấn, một chân móc cái ghế nhỏ lại, hấn nhắc tôi đứng lên đó và úp mặt vào tường, hai tay tôi đành phải chống trụ trên vách phòng tắm. Henry ngồi xuống bắt tôi chu mỏ ra và liếm tôi, chiếc lưỡi khiến cả người tôi nóng lên, tim đập như trống. Sau khi đã đủ ẩm ướt, hấn cắn mỏng cắn tròn của tôi tôi một cái hơi đau và đứng dậy.

“Anh biến thái quá đấy.”

“Vậy mới vừa với em.” hấn nhắc tôi lên cao hơn một chút, cho tôi nhón trên ghế sau đó hấn to lớn, tách cô bé của tôi ra và chui vào bên trong, chen lấn khiến tôi ngạt thở. Nhờ có nước bọt của hấn mà cây gậy sẵn tròn chui trượt lọt vào dễ dàng nhưng làm tôi đau quá trời.

“Ah..từ từ...”

“Không, nãy giờ tôi nhịn em đủ lắm rồi.” thất lưng hấn linh động làm cho cây gậy kia đâm vào rút ra thật nhanh, làm tôi rơi nước mắt, toát mồ hôi hột.

“Hừm..không...nhẹ thôi..ah...” tôi thở hồng hộc bởi bị đâm quá nhiều, một cái nhắc tay hấn ôm một chân tôi lên cao, cái tư thế này thật biến thái và khó trụ bởi tôi chỉ còn lại một chân đứng nhón. Quá nhiều khoái

cảm làm tôi bủn rủn chân tay, chân nhón không trụ nổi nữa, tôi buông xuôi trượt xuống thế là hấn nhanh nhẹn luồn tay qua nách xốc tôi lên cao, cái vật ấy cũng chui ra ngoài.

“Em yếu quá đấy...chú nói phải, em làm sao chịu nổi tôi.”

“Nổi đấy...” xem ai cứng hơn ai? Hấn xem thường tôi quá rồi. Hấn nhếch môi cười, ngồi xuống ghế và kéo tôi ngồi lên đùi hấn, mặt đối mặt, cái vật ấy lại chui tọt vào trong làm tôi cong người, tay áp lên ngực hấn.

“Nhún đi.” hấn hồi thúc, tay nâng mông tôi lên rồi kéo xuống hỗ trợ cho tôi. Mãi lâu sau hấn mới lên đỉnh và bắn hết chúng ra bên ngoài. Chúng tôi xối nước rửa cơ thể lại một lần nữa rồi mới tròng quần áo vào, kết thúc việc tắm. Henry ẵm tôi về phòng, ông chú kia thấy vậy liền đi theo sau nói lú lú khe khẽ:

“Sao rồi?... Quất chưa?”

42. Chương 42: Ghen

Cái ông này làm tôi mắc cười gì đâu, Henry quay lại đóng cửa phòng sẵn tiện nhìn ông ta rồi lắc đầu cười, cửa được đóng lại và khóa trái.

Ba bốn bước chân và thấy tôi lên giường, hấn ngã úp xuống theo sau đó lấy que dim đốt nến thấp sáng căng phòng. Henry ôm tôi.

“Em sẽ ở lại trong bao lâu?” giọng hấn trầm ồ vang trên đỉnh đầu tôi.

“Khi nào muốn thì tôi sẽ về.”

“Vậy là lâu nhỉ?”

“Có lẽ...” thực ra tôi cũng chẳng biết mình sẽ ở lại trong bao lâu.

Vòng tay hấn siết hơn một chút, tôi áp mặt vào ngực hấn, lắng nghe tiếng tim đập đều đều, có lúc nhanh hơn một nhịp rồi lại đều đều. Tôi bật dậy cởi áo hấn ra.

“Sao vậy?” hấn thắc mắc.

“Không có gì.” đến lượt tôi cởi chính mình, chỉ chừa lại mỗi chiếc quần nhỏ trên người rồi leo lên giường nằm nép vào lòng hấn. Tay bé nhỏ chạm lên ngực hấn chắc, lần đến ngực trái, tôi chạm tay vào cái nơi mà thanh thủy tinh xuyên qua trái tim Paric, lại nhớ đến hấn rồi. Thật buồn cười, tôi nằm trong lòng một người đàn ông, lại nhớ đến gã đàn ông khác, buồn cười hơn là hai gã này lại giống nhau như đúc.

“Vậy anh có việc gì ở đây?”

“Ừm...hơi khó nói.”

“Tôi sẽ bám lấy anh khi còn ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

“Vậy mai mang em tới đó rồi tôi nói luôn.”

Chúng tôi ôm nhau ngủ đến sáng, ánh nắng rọi vào làn da trắng muốt và mắt tôi, điều đầu tiên tôi thấy sau khi thức dậy là Henry cùng nụ cười chào buổi sáng của hấn. Tôi nhắm mắt, tiếp tục nghiêng người ôm hấn và nhắm mắt ngủ tiếp, mông tôi run nhẹ bởi mấy cái vỗ của hấn.

“Dậy đi.”

Một chút thời gian để chuẩn bị xong tất cả, tôi bước ra ngoài Henry theo sau và nắm tôi lại, trên tay hấn là cái áo choàng đỏ mà tôi đã bỏ lại trong phòng.

“Gì vậy?”

“Mặc vào đi.”

“Không, nó nổi lắm.”

“Ngoan đi, em sẽ ra mắt bạn bè tôi nên mặc vào đi, đáng yêu mà.” tôi liếc nhìn sang ông chú ở quầy rượu, thấy ông ta gật gật đầu với tôi tỏ ý đồng tình với Henry. Sau đó chẳng hiểu thế nào mà tôi lại đồng ý để hắn trông cái áo ấy vào cho tôi.

Bữa sáng xong xuôi, thật ra cũng đã gần trưa rồi, Henry ôm tôi ngồi trên ngựa của hắn, phóng đi. Theo sau là Glie cùng Baoba trong chiếc áo choàng nâu đen. Dọc đường, người dân nghèo khổ đến đáng thương, tôi chưa thấy qua cảnh này bao giờ. Còn có cả những người vô gia cư, ốm đói, bầy trẻ ăn mặc rách rưới, có đứa còn chẳng có quần mà mặc. Ở chỗ tôi cũng có nơi nghèo khổ nhưng chưa đến nổi thế này. Lão vua kia lên ngôi để làm gì vậy chứ?

Xa xa, đám lính đang đánh đập một người đàn ông và bảo ông ta phải đóng thêm thuế, thật tàn nhẫn... Henry bỗng rẽ vào một con hẻm, rồi rất nhiều hẻm, như một mê cung. Đến nơi, anh ta xuống ngựa và bế tôi xuống rồi dắt tôi vào trong.

“Henry, anh đến rồi, em nhớ anh quá.” cô gái trong bộ đầm nâu nhạt, tóc nâu đỏ xoắn xoắn chạy đến ôm lấy Henry rồi hôn lên má hắn như một lời chào hỏi. Tôi không thích cái cách cô ta chào người đàn ông của tôi.

“Ồ, cô bé này là ai vậy?” mặt cô gái ấy trông cũng xinh, da trắng mắt xanh, có một ít tàn nhang. Cô ta cao hơn tôi, ngực hơi nhỏ nhưng hông cô ta cũng được đấy, nhìn chung khá là quyến rũ.

“À, đây là...”

“Tôi là Lily, công chúa của anh ấy, rất vui được làm quen với cô.” tôi cướp lời Henry, nhấn mạnh câu “công chúa của anh ấy”. Tôi đưa tay như một phép chào hỏi lịch sự, cô ta hơi ngáp ngừng bắt tay tôi.

“Ồ, rất vui được làm quen với em, chị là Lophi, bạn của Henry...em nói em là công chúa của anh ấy?”

“Anh ấy nói với tôi như vậy.”

“Em gái anh đáng yêu thật đấy Henry.”

“Em ấy không phải em gái tôi.” Henry cười cười lắc đầu, rồi anh nói tiếp:

“Em ấy là công chúa của tôi và em ấy lớn hơn em một tuổi đấy.” Henry đưa tôi bước vào trong, bỏ lại Lophi còn đang ngỡ ngàng.

Xuống một cái tầng hầm, nơi có những gã đàn ông to cao đang tụ họp, khi tôi bước xuống theo Henry, bọn họ quay lại nhìn tôi, ánh mắt đầy tò mò cùng đánh giá. Hắn đưa tôi đến đứng ở một nơi nhất định, nơi mà tất cả mọi người trong phòng đều có thể thấy được tôi.

“Mọi người, đây là Lily, là người tình của tôi và cô bé sẽ ở đây một thời gian, có gì giúp đỡ nhé.” cả phòng im thin thít nhìn bọn tôi cho đến khi có một ông lên tiếng.

“Cậu...được lắm.”

“Phải rồi cậu giỏi lắm Henry... Bé thế mà cũng ăn cho được.. Haha.” Cả phòng bắt đầu rầm rộ lên.

“Cô bé xinh đấy, cái thằng này cứ có đồ tốt là lúc nào nó cũng ôm lấy trước chúng ta.”

“Haha khẩu vị của cậu nặng thật...”

“Vợ nuôi từ bé à? Hahaha...”

“Kiếm đâu ra vậy? Giới thiệu cho tôi một em đi chứ?”

“Thế cô bé này bao nhiêu rồi?”

“Tôi mười bảy.” tôi mỉm cười, sau câu trả lời của tôi, cả phòng im thin thít, rồi lại cười rộ lên.

“Cô bé lừa ai vậy? Haha”

“Bé thế mà mười bảy? Nói mười lăm tôi còn chẳng tin.”

“Tin hay không tùy các anh, vậy chỗ này là sao?”

Henry kéo tôi đến chỗ còn trống rồi gọi một ly sữa cho tôi.

“Mấy chuyện trên đường khi nãy đi ngang em thấy chứ?”

“Thấy.”

“VẬY MỘT ĐẤT NƯỚC LOẠN LẠC...” hân vòng vo khiến tôi phát mệt.

“Nói vào vấn đề chính.”

“..chúng tôi đang có kế hoạch nổi dậy...”

“VẬY Ở ĐÂY CẦN GÌ?”

“Một đội quân để chống lại vương triều.”

“VẬY TÔI SẼ CÓ ÍCH CHO CÁC ANH.”

“Một cô bé thì có thể làm gì chứ?” gã ngồi đối diện tôi vênh mặt, mấy gã khác cũng hòa theo.

“Muốn thử không?” tôi hất cằm với gã, gã gật đầu, vẻ mặt tự tin vô cùng. Tôi bước ra giữa phòng, một khoảng trống lớn, gã bước ra đối mặt với tôi, tay nắm lại thành nắm đấm thủ trước mặt. Tôi nhíu mày, rút thanh kiếm giấu trong áo choàng ra.

“Tôi đấu kiếm.”

“Sao không đấu tay không?”

“Anh nhìn anh và tôi xem, đấu tay đôi thì anh thắng chắc rồi còn gì.” mấy gã kia cười cười.

“VẬY ĐỂ COOKIE ĐẤU VỚI CÔ EM ĐI, ANH TA RÀNH VỀ KIỂM HƠN.” vậy là Cookie ra mặt thay cho gã kia. Anh ta cao gần bằng Henry, thân hình cân đối, da trắng tóc đỏ xoăn. Anh mỉm cười với tôi.

“Tôi không nường tay đâu nhé.”

“Cứ tự nhiên.”

“Lên trước đi.” anh hất cằm.

Tôi quan sát hân, vừa bước lên một bước thì kiếm anh ta vung tới chém lia lịa, nhát nào cũng nặng trĩu làm tôi đỡ mỗi cả tay. Tôi hơi lùi lại, mấy gã kia nhìn tôi cười nhạo khiến tôi càng nổi máu hiếu chiến hơn. Cookie cười tôi, nắm được sơ hở, tôi lao đến cầm kiếm xuống sàn gỗ làm điểm chống và nhảy lên xoay người tung cú đá vào mặt anh ta. Vóc người to lớn chao đảo ngã ra đất. Chống tay ngồi dậy, anh lau đi vết máu trên miệng.

“Cô em được đấy.” tôi mỉm cười, đưa tay cho hân hỏi: “NỮA KHÔNG?”

“Lần nữa.” anh nắm tay tôi đứng dậy. Rồi trận đấu tiếp theo bắt đầu. Tôi lao đến trước vùng kiếm chém từ trên xuống, anh nhanh nhẹn đỡ lấy kiếm tôi. Trong nháy mắt tôi nới lỏng tay đảo kiếm và xoay người luồn qua kiếm đang đỡ của anh trên cao rồi thúc cán kiếm của tôi vào bụng anh ta. Kiếm to rơi xuống sàn vang lách cách còn Cookie bị cán kiếm của tôi thúc vào bụng ngã ra nằm co ro dưới sàn.

“Ra chiêu tốt lắm...” Cookie khó khăn nói.

“Nhưng nếu lúc đó tay còn lại anh bắt được tôi thì tôi sẽ chết chắc sao?”

“Em nghĩ được như vậy mà vẫn lao vào?”

“VÌ TÔI BIẾT ANH BỊ TÔI LÀM CHO HẾT HỒN RỒI, PHẢN ỨNG KHÔNG KỊP TÔI ĐÂU.”

Cả phòng cười rộ lên, từ đó về sau họ gọi tôi là Chuột đỏ. Vì tôi bé xíu, nhanh nhẹn và hay khoác áo choàng đỏ. Henry nhìn tôi cười tươi rói. Bỗng bậc thang gỗ vang lên tiếng guốc dồn dập. Là Lophi đang vội đi xuống, cô ấy thấy tôi thì giật mình.

“Cô làm gì ở đây?”

“Gia nhập cùng mấy người này.” tôi thản nhiên nói.

“Trời ạ, Cookie...anh bị gì vậy?” cô ấy chạy đến đỡ anh ta, trông hai người họ giống nhau thật, có lẽ là anh em.

“Vậy có ai không đồng ý cô bé này gia nhập với chúng ta không?” Henry hỏi.

“Tôi không đồng ý.” Lophi đỡ anh trai mình đứng dậy.

“Vì sao vậy?” tôi nhú mồm hỏi cô ta.

“Vì ở đây chỉ có một chỗ cho một cô gái thôi, và tôi đã cô gái đó.” cô ấy khó chịu với tôi.

“Vậy cô có thể xem tôi là một thằng con trai cũng được, hoặc một cô bé hay trẻ em.... Tôi sẽ không giành cái danh ”cô gái” của cô đâu.” mấy gã kia cười phá lên bảo rằng:“Em đừng phá nữa Lophi.”

“Vậy quyết định xong rồi nhé. Chào mừng em.” Henry nâng ly cùng mấy ông anh kia chào mừng tôi gia nhập với họ. Cả phòng ồn ào lên hẳn, họ giới thiệu bản thân với tôi và làm quen các kiểu sau đó bắt đầu bàn vào chiến thuật cùng kế hoạch cho cuộc chiến sắp tới.

Tối đó khi về đến nhà Henry, hần bưng tôi lên đi vào trong và ôm hôn cuồng nhiệt.

“Mm..khoan..ừm..” nụ hôn cứ ập đến, hần cởi thắt lưng và quần tôi ra vứt bừa ở chỗ nào đó rồi đẩy tôi nằm ngửa ra một trong mấy cái bàn của quán rượu.

“Anh sao vậy? A...”

“Hôm nay em chạm nhiều gã quá đấy.” hần nắm chặt đùi tôi giang ra, làm ướt vùng nhạy cảm của tôi với miệng lưỡi hần, tôi chống tay ngồi dậy đẩy đầu hần ra. Gò má và hai vành tai tôi nóng hổi, tim đập thình thịch bởi sự lỗ mãng của hần.

“Anh vô duyên quá đấy. Anh cũng để cho Lophi ôm hôn anh đó thôi, tôi...cũng có làm gì..hah.. Đừng...aaaa...” tiếp tục bị đẩy ngã ra bàn. Hần vội vã hấp tấp nhồi đẩy tôi, đau đớn dồn dập kéo đến, gã này càng ngày càng thô lỗ với tôi, hết như Paric lúc hần phạt tôi.

Những cái đâm vào khiến tôi căng thẳng, chân co lại đạp lên ngực hần dùng sức đẩy. Tay chống cơ thể ngồi dậy, bất ngờ hần nắm cổ chân tôi kéo thẳng hai chân ra gác lên vai hần, cơ thể hần ép sát xuống, hai tay tôi bị nắm lấy kéo về phía hần.

“Không...ah...hừm...bỏ ra...” tôi sắp khóc đến nơi, rõ hồi trưa tôi còn đấu kiếm thắng gã kia mà bây giờ đã bị kiếm của gã Henry này đâm tới tấp.

“Anh...quá đáng...ah..buông...” tôi vùng vẫy, bỗng hần buông một tay tôi ra, vớ lấy chiếc giày của tôi rơi trên ghế chọi đi đâu đó va vào vách. Tôi ngược nhìn theo, thấy một cánh cửa vừa đóng chặt lại cái cách.

“Buông ra...có người...” tôi ngượng chín mặt, vùng ra, lú lú khẽ nói.

“Ông ta không dám lú mặt ra xem nữa đâu.”

“Không...đồ khốn...đau quá...” tôi rướm rướm nước mắt, cau mày thở dốc. Henry hôn lên giữa hai mày tôi dọc xuống mũi, cuối cùng đến môi. Tôi mở miệng cắn một cái nhưng hần đã kịp nhấc đầu lên, tôi cắn hụt, nghe cả tiếng răng va nhau.

“Chết tiệt Henry...đủ rồi...hừm” hô hấp không còn đủ cho tôi nữa, hần khiến tôi phát điên trong khoái cảm, buộc tôi phải bật ra tiếng rên rỉ, ngâm nga đứt quãng. Trước mặt tôi, mấy ngón chân co quắp lại vì sự công phá của hần.

“Chậm...hah..” hôm đó Paric đã từng nói, khi khoái cảm quá nhiều thì mặt hần sẽ thống khổ như vậy. Tôi đang vươn vào trong trường hợp đó, chắc là mặt tôi khó coi lắm.

“Hừm.” hần hô nhẹ, thắt lưng giữ nhịp đều đều. Hần quá to lớn, còn ma sát nhanh như vậy, cuối cùng tôi chịu thua, cả quán rượu vang vọng tiếng nức nở của tôi. Cánh tay nhỏ bé bị hần nắm chặt kéo về, máu chẳng lưu thông được, chúng tê tái chẳng còn cảm giác.

“Hmmm...Paric...” trong cơn mê, tôi gọi tên gã Cừu yêu dấu của tôi, chốc chốc bóng đen rời khỏi tôi, hắt lạt tôi nằm sấp, một chân quỳ trên ghế, một chân gác lên bàn rồi lại một lần nữa xâm nhập.

“Tên tôi là gì?” hấn gần hỏi, tay nắm eo tôi ghì mạnh, như tra tấn.

“...” tôi lặng thinh, cắn răng chịu đau.

“Nói...” hấn véo mông tôi rồi tát một phát thật mạnh.

“Hmmm...” tôi vẫn không trả lời.

“Đồ lì lợm...” hậu môn tôi bị xâm nhập, ngay lập tức tôi quay lại đẩy tay hấn ra thì hấn khóa chặt tay tôi sau lưng. Ngón tay tiếp tục ngo ngoáy bên trong.

“Hừm...không...Á...” áo tôi được vén lên và hấn cắn tằm lưng nhỏ của tôi, đau đến muốn ngất đi.

“Đừng...Henry...á...đau quá...” tôi khóc nức lên trong sợ hãi.

“Vậy...” ngón tay rút ra rồi lại nhét vào, tôi khó chịu chết mất.

“Henry...Henry...” tôi khó khăn gọi ra tên hấn.

“Vậy có phải ngoan không.” hấn rút ngón tay ra, tôi yếu ớt nằm trên bàn nhể nhại mồ hôi, cạn kiệt sức lực. Tôi bất tỉnh nhân sự khi hấn còn chưa ra lần nào.

43. Chương 43: Kế Hoạch

Trên bàn ăn sáng, lần đầu tiên tôi ra lệnh cho Glie và Baoba ngồi ăn cùng tôi. Họ hơi gượng gạo, ăn cũng dờm chừng tôi. Sau đêm hôm qua tôi đã có rất nhiều thắc mắc rằng tại sao trong lúc tôi bị Henry cưỡng ép thì họ đâu mất hết rồi, tại sao họ không xuất hiện và cứu tôi khỏi Henry? Không nhắc thì thôi, nhắc đến bụng dưới cứ nhói đau, đau còn hơn cả đến kỳ kinh nguyệt nữa trời ạ. Ăn nửa chừng, tôi bỏ nĩa xuống.

“Glie, Baoba...” họ dừng động tác nhìn tôi, cả tên khốn Henry ngồi ăn bên cạnh tôi cũng ngược nhìn.

“Đêm hôm qua mấy anh làm gì? Ở đâu?” ánh mắt tôi lườm qua hai người bọn họ. Họ nhìn nhau rồi bỏ muống nĩa cúi gằm mặt xuống bàn, Baoba liếc nhìn tôi rồi nhìn xuống bàn, trông như một đứa trẻ mắc lỗi bị mẹ la còn Glie thì căng thẳng không thôi. Tôi đập tay lên bàn, tức giận.

“Tôi hỏi.” tôi gần giọng: “... đêm hôm qua hai anh làm gì và ở đâu?”

“Thưa...công...thưa tiểu thư...đêm qua chúng tôi...” Glie ngập ngừng: “...ở trên mái nhà ạ.”

“Vậy là biết tôi gặp nạn mà không cứu, còn ở trên rình coi?” tôi giận tím mặt.

“Chúng tôi không rình người...chúng tôi...”

“Vậy tại sao không cứu? Cha tôi trả tiền cho mấy anh để ngồi chơi à?” tôi suýt chút nữa thì hét lên. Glie và Baoba căng thẳng, một lát sau Glie mới ngập ngừng gơ tay che miệng nói khề với tôi.

“Bởi vì người đã từng làm với anh ta rồi mà...tôi tưởng người thích anh ta, nên chúng tôi...đã ngồi trên mái nhà canh chừng cho hai người.”

Mặt tôi nóng lên, muốn giận cũng không có cơ gì mà giận, tôi đâu thể bảo rằng mình bị cưỡng hiếp chứ, vì rõ ràng tôi cũng để ý Henry thật mà nhưng chỉ là vì hấn có ngoại hình giống Paric thôi nhưng hôm qua rõ ràng là hấn cưỡng ép tôi mà. Chỉ có thể bực tức mà quay sang cắn mạnh lên tay Henry, hấn không la hay chống cự gì cả. Tôi chỉ nghe tiếng hít sâu, hấn mím môi, tay bên kia gồng lên chịu đựng. Gã này da trâu gì đâu ấy, tôi bực bội nhả tay hấn ra và tiếp tục ăn bữa sáng của mình, liếc nhìn hấn đang xoa xoa vết cắn.

Thông thường, những buổi họp của cuộc nổi dậy sẽ diễn ra vào các ngày chẵn, hôm nay là ngày lẻ, và cũng là đến phiên Henry đi thăm dò tình hình vào ban đêm, hấn mang tôi theo, đi bắt bớ câu đêm để nắm thông

tin, rồi thả chúng ra, theo chúng đi đến nhà của các quan lớn hay quý tộc, thuộc phe của lão Eric - vua Plumpa. Sau đó cùng một nhóm khác giả làm bọn lính lẻn vào lâu đài của lão, thăm dò từng góc ngách trong lâu đài, từng lối rẽ đường đi, đường hầm và ống cống, không chừa một khu nào. Sau đó vẽ lên một tờ giấy, mỗi ngày họ sẽ đi dò một khu và đêm nay là khu cuối cùng của lâu đài.

Vì tôi quá nhỏ, không thể giả làm lính như họ nên phải ngồi đợi ở ngoài. Tôi bảo Glie đi theo họ còn Baoba thì ở lại với tôi. Mãi lâu sau khi tôi suýt ngủ quên họ mới ra khỏi lâu đài một cách an toàn.

“Sao rồi?”

“Xong việc rồi, giờ mang đồng này về mật thất, ngày mai tiến hành lên kế hoạch cụ thể cho đợt tấn công.” Henry nhắc tôi lên ngựa và cùng mấy người kia phi thẳng đến căn cứ, đưa tài liệu và thông tin cho Cookie rồi mang tôi về nhà ôm ngủ một giấc đến sáng.

“Chúng ta cần một ai đó để đánh lạc hướng hấn ta, để giảm sát thương cho hai bên nhất có thể.” Cookie nói.

“Đánh lạc hướng kiểu gì?” một gã khác hỏi

“Chúng ta cần một người khiến hấn phân tâm, một người khách chẳng hạn. Khi đó hấn sẽ bận tiếp đãi khách của hấn, chúng ta sẽ dễ dàng tiếp cận hấn hơn.”

“Sao không tấn công lúc hấn ngủ?” tôi lên tiếng.

“Ừ, ban đêm sẽ tiện hơn mà.” một gã khác đồng ý với tôi.

“Hay là chúng ta cần một vị khách, vị khách đó ở phe chúng ta, nhưng vẫn khiến hấn tin tưởng và tiếp nhận? Sau đó vị khách ấy sẽ là người ra tay với tên vua?” nếu là ở phương diện này thì tôi có thể giúp họ đấy vì tôi là công chúa nước láng giềng mà.

“Đúng rồi, cô hiểu ý tôi đấy.” Cookie háo hức lên tiếng. Henry thì cau mày nhìn tôi, hấn lắc nhẹ đầu không đồng tình với tôi. Nhưng chỉ có tôi mới giúp được họ bằng cách đó. Bởi vì họ làm gì đủ người để chống lại quân đội của triều đình? Nhưng nếu giết được vua thì chúng tôi sẽ thắng và làm chủ.

“Tôi có thể giúp các anh.”

“Lily...” Henry đứng dậy đi về phía tôi.

“Tôi là công chúa nước láng giềng, tôi có thể giúp các anh...” tôi nhanh miệng thốt ra trước khi bị Henry bắt lấy.

“Em điên à?” hấn giận dữ với tôi.

“Giờ chỉ có tôi mới giúp được các anh thôi. Đó là cách nhanh nhất.”

“Không là không, tôi sẽ không để em làm vậy. Đừng có bướng bỉnh...”

“Này này khoan đã nào...cô bé này là công chúa của nước láng giềng sao? Sao anh không nói cho chúng tôi biết Henry?”

“Vì tôi không thích, thật sai lầm khi tôi đưa em đến đây.” hấn cộc cằn, sau đó kéo tay tôi ra khỏi quán rượu.

“Này...anh làm gì vậy? Đau tôi...” cổ tay bị hấn nắm chặt đến phát đau, kéo đến ngựa của hấn, tôi vùng vẫy không chịu lên thì hấn vác tôi trên vai rồi leo lên ngựa xong mới để tôi ngồi xuống yên rồi phóng nhanh về nhà. Vào phòng, hấn khóa chặt cửa không cho tôi ra ngoài rồi xếp đồ tôi bỏ vào hành lí.

“Anh làm gì vậy?” tôi ngăn hấn lại.

“Đưa em về nhà.” hấn dứt khoát đẩy tôi ra. Tôi tiếp tục chạy đến ôm chặt thắt lưng hấn.

“Đừng, hãy để tôi ở lại đây đêm nay đi, tôi muốn ở bên anh...”

“Để làm gì chứ? Tôi cũng chỉ là người thay thế đối với em thôi.” hấn tiếp tục với đồng đồ của tôi.

“Không...không phải...tôi yêu anh, để tôi ở bên anh đêm nay đi làm ơn...xin anh, Henry.” hấn mặc kệ tôi. Tôi vẫn không bỏ cuộc, vòng lên phía trước hấn ôm hấn thật chặt, dụi dụi đầu vào lòng hấn.

“Làm ơn đi mà Henry...em muốn ở bên chàng...đừng bắt em về, ít nhất là đêm nay thôi...làm ơn.” bỗng hấn dừng lại, tôi ngẩng lên nhìn hấn, thấy hấn cau mày nhìn tôi.

“Đêm nay thôi đây, sáng mai về sớm.”

“Ừm...cám ơn chàng.” tôi mỉm cười ôm hấn thật chặt. Henry giam lỏng tôi cả ngày trong nhà, hấn không cho tôi đi ra ngoài hoặc tôi muốn đi đâu thì phải có hấn theo. Tôi muốn thuyết phục hấn cho tôi tham gia vụ này nhưng chỉ sợ tôi mà nhắc đến chuyện đó lần nữa thì hấn sẽ cho tôi ra về trong đêm nay mất. Trông hấn rất không vui và tôi thì chẳng biết làm gì để hạ hỏa cho hấn ngoài lâu lâu chủ động ôm hôn hấn để xoa dịu cơn giận.

Cả buổi trưa, hấn và tôi không rời nhau nửa bước. Đến chiều, tôi tìm cách quyến rũ hấn, tôi tự khỏa thân rồi ve vãn, vuốt ve hấn, lúc đầu hấn không chịu, trốn tránh tôi bằng cách nhốt tôi một mình trong phòng nhưng không lâu sau đó hấn tự trở lại và giao nộp cơ thể cho tôi, cũng rất tự giác cởi đồ của bản thân ra rồi ôm tôi hôn hít liếm láp đủ thứ kiểu. Rất nhanh hấn đã cương cứng và chui vào miệng tôi.

Henry ngồi trên giường, tôi quỳ giữa hai chân hấn, tay đặt trên đùi hấn và mở to miệng gặm lấy cái thứ sắp khiến tôi phải rên rỉ. Tôi dùng lưỡi quấn lấy nó, vuốt lên xuống rồi ngậm nó vào miệng mút như kẹo. Henry thư thả, hai mắt khép hờ quan sát tôi, rồi hấn đặt tay lên đầu tôi vuốt ve, rờ vành tai tôi khiến tôi nhột và rụt cổ lại.

Bỗng chốc hấn xốc nách tôi lên đặt tôi nằm trên giường, đè lên người tôi và vọt vào trong. Vẫn luôn là đau đón trước tiên, nhưng có lẽ nhìn thấy biểu hiện căn rằng chịu đựng của tôi, hấn ngừng đẩy, cúi xuống hôn hôn tôi, ngón tay vân vê nhũ hoa của tôi, làm mọi cách mang đến sự dễ chịu và thoải mái cho tôi.

Hấn để tôi nằm sấp và ngồi trên mông tôi từ từ ra vào, ngón tay hấn ấn lên lưng tôi học hai bên xương sống, rồi xoa bóp vai và lưng cho tôi. Dễ chịu chưa từng thấy, không ngờ hấn cũng có chiêu này.

“Henry, chàng biết bấm huyết à?” tôi nhắm mắt tận hưởng bàn tay thần kì của hấn.

“Ừm, sơ sơ.”

“Sao mấy lần trước chàng không nhẹ nhàng thế này?”

“Vì mấy lần trước em không ngoan.”

“Vậy ngoan của chàng là thế nào?”

“Là nghe lời ta và không làm ta lo.” hấn đẩy nhanh hơn một chút khi tôi đã dần quen với sự to lớn ấy. tay tôi nắm chặt tấm trải giường, tuy tôi chỉ nằm đó và chẳng cần làm gì nhưng mồ hôi vẫn cứ tuôn ra và hô hấp không ổn định, nhờ có hấn.

Hơn nghìn vì sao đã ló dạng cùng ánh trăng sáng, Henry ôm chặt tôi và hôn âu yếm, không gian trong phòng nóng dần, Henry...hấn thực sự yêu thương tôi, hấn không cho tôi làm vị khách của tên vua kia, hấn lo cho tôi, cảm động làm sao. Nhưng tôi không để đứng ngoài làm ngơ, tuy tôi không phải công chúa của Plumpa nhưng Henry là người dân Plumpa và tôi là công chúa của hấn, tôi cũng muốn mình phải có trách nhiệm đối với vương quốc của tình nhân.

“Một cô bé thì có thể làm gì chứ?” tôi không phục câu này của hầu hết tất cả mọi người khi gặp tôi, nhưng chỉ có hấn là không bao giờ nói vậy với tôi, hấn chưa bao giờ xem thường tôi hay ai cả. Vậy mà giờ trong khi mọi người đang cần tôi giúp thì hấn lại ngăn tôi, hấn sợ tôi không đủ mạnh để giết lão vua kia sao? Tôi đâu có vô dụng đến vậy, tôi muốn cho cả thế giới biết rằng một cô bé như tôi thì có thể làm được gì.

Hơi thở nồng đậm mùi tình ái, hấn thở dốc nắm chặt eo tôi thúc đẩy thẳng nhỏ to xác thật nhanh.

“Henry...ah... Henry.. em yêu chàng...” tôi nức nở bên tai hấn, kích thích hấn nhiều hơn, những ngón tay đan vào mái tóc đen nhánh mềm mại như lông vũ, tôi ngấn đầu ra sau rên rỉ. Mãi hấn mới chịu lên đỉnh, rút ra khỏi cơ thể tôi và phun đầy lên lưng tôi, cũng không quên lấy áo hấn chùi sách lưng cho tôi. Lật tôi nằm ngửa lại, hấn lấy ra một cái gì đó tròn vào thẳng nhỏ của hấn, trông như một cái vỏ bọc mỏng.

“Đó là gì vậy?”

“Ruột heo.”hắn liếc nhìn tôi và cười, dường như thấy tôi còn thắc mắc, hắn nói tiếp:“Để chặn tinh dịch của tôi, nếu không em sẽ mang thai.” hắn mới ra có một lần và hắn vẫn muốn tiếp tục.

“Vậy cũng được à? Chàng lấy nó ở đâu ra thế?”

“Ta mua từ một người bạn, anh ta chuyên làm cái này và mấy thứ liên quan đến tình dục.”

“Chàng biến thái thật đấy...” tôi cười, khi hắn sắp đè tôi lần nữa thì tôi thốt lên:

“Khoan, em muốn làm chuyện này.”

“Chuyện gì?” tôi đẩy hắn ra ngồi dậy, lấy từ hành lí ra một chiếc áo mà tôi cho là xấu nhất trong mấy bộ tôi mang theo, đưa cho hắn và bảo hắn xé ra thành mấy miếng vải dài cho tôi. Sau đó tôi thật thà nói ra mong muốn của mình:

“Em muốn cường bạo chàng.” mặt hắn đơ ra, sau đó phì cười.

“Cường bạo thế nào?”

Tôi đẩy hắn nằm sấp xuống giường sau đó leo lên lưng hắn ngồi, hắn vui vẻ chờ đợi xem tôi sẽ làm gì với hắn. Thế là tôi kéo hai tay hắn ra sau lưng, nhưng hắn rút tay lại.

“Em làm gì vậy?”

“Trói chàng, nếu không lát nữa chàng chạy rồi sao? Chàng biết rõ em yếu thế hơn mà, nên em phải làm thế này.”

“Ta sẽ không bỏ chạy.”

“Thôi đi, em không tin. Hồi nãy em quyến rũ chàng không chịu rồi chạy ra khỏi phòng nhốt em một mình bên trong đó.” cuối cùng hắn cũng chịu thua, nằm yên cho tôi trói tay ra sau lưng bằng nhiều miếng vải, tôi trói thật chắc, trói luôn hai chân và bịt luôn mắt của hắn. Xong tôi cười khẩy, ngồi trên mông hắn cúi người xuống cắn lên lưng trần to lớn, trả thù cho mấy lần hắn cắn tôi.

Từng múi cơ gồng nhẹ chịu đựng hàm răng bé tí của tôi. Hết cắn rồi đến đánh lên mông hắn, véo lưng hắn. Sau khi tôi đã trả thù xong, cảm thấy hả dạ mới thưởng thức da thịt hắn, chúng chắc nịch và lán bóng. Có lẽ sắp đến lúc rồi, tôi liếm vành tai hắn khẽ thủ thỉ:

“Em xin lỗi...” xong tôi rời khỏi hắn.

“Lily?” hắn thắc mắc khi tôi không còn trên lưng. Tôi nhanh chóng mặc đồ vào và chuẩn bị một túi đồ nhỏ, tiếp đến tôi kéo tấm mền đắp lên cơ thể khóa thân đã bị trói của hắn.

“Em làm gì đấy? Lily?..” hắn mất kiên nhẫn. Tôi bịt luôn miệng hắn lại bằng một cái áo của mình.

“Baoba, Glie..” tôi gọi.

“Vâng..” trong nháy mắt họ đã có mặt ở cửa phòng và tôi mở cửa cho họ vào, tôi ra lệnh cho Baoba canh chừng Henry, không được để hắn thoát, còn Glie thì mang theo kiếm sủng và vài thứ khác đi cùng tôi đến sào huyệt của những kẻ nổi dậy, bỏ lại Baoba cùng Henry tức tối trong phòng hắn.

44. Chương 44: Tấn Công

Bọn Cookie rất vui khi thấy tôi trở lại nhưng họ thắc mắc Henry sao không đến cùng tôi, tôi bảo anh ta bắt tôi trở về và tôi không đồng ý nên đã trói anh ta lại rồi một mình đến đây. Đến nửa đêm, kế hoạch của chúng tôi mới hoàn thiện và chặt chẽ. Ai về nhà nấy và làm một giấc đến sáng, tôi xin ở lại quán của Cookie nhưng em gái của anh ta xài xể tôi và không đồng ý việc đó, cô ta không thích tôi, dù vậy cuối cùng tôi vẫn được ở lại.

Sáng sớm, như đã bàn trong kế hoạch, tôi trong bộ quần áo quý tộc, khoác chiếc áo choàng đỏ ở ngoài và đến trước cổng thành, nói với lính rằng tôi là công chúa của nước láng giềng, con gái của vua Lewis và hoàng hậu Tom đến từ Conust đến thăm và tham quan đất nước của họ như một chuyến du lịch, tôi đưa chiếc nhẫn lên cho họ xem. Bọn họ bảo đợi họ báo với vua, sau một lúc, họ mở cửa cho chúng tôi vào.

Cookie, Glie cùng một đám thanh niên khác làm tùy tùng và lính cho tôi, trông như thật, bọn họ bắt sống mấy tên lính, tháo bộ quần áo của đám lính và chỉnh sửa theo lời tôi để trông như lính của tôi.

Ái một vượt qua thành công, vua Eric chào đón chúng tôi rất nồng nhiệt bằng nụ cười thân thiện của ông ta. Theo như kế hoạch thì chúng tôi sẽ tiến hành cuộc ám sát vào đêm khuya vào lúc ông ta đang say giấc.

Lần đầu tiên bước vào cung điện tôi thấy có rất nhiều nữ hầu ăn mặc hơi phóng khoáng và gợi cảm. Ngay lập tức có thể đoán được tên vua này thuộc loại hoang dâm, bảo sao tôi thấy đất nước này có vẻ ít các cô gái trẻ, hóa ra họ bị bắt vào đây làm cung nữ hết rồi. Dù sao thì ông ta đối đãi tôi cũng rất tốt, những cuộc trò chuyện của chúng tôi toàn là về sở thích của ông ta ở đây và ông ta là một kẻ quái dị, nếu không phải vì cứu lấy sinh mạng của biết bao người thì tôi cũng chẳng phí thì giờ ở đây nghe ông ta làm xàm về mấy sở thích dị hợm của ông, một kẻ chỉ biết lãng phí tài nguyên của Plumpa. Chẳng biết đám diên khùng nào đưa ông này lên làm vua nữa, chắc là bọn quan lại chứ chẳng phải người dân.

Trong bữa tối, tôi nháy mắt ra hiệu với bọn Cookie đi thông báo với đám đồng minh còn lại lên vào lâu đài và chuẩn bị. Có điều trước khi anh ta bước được đến cửa, quân lính đã tràn vào và chúng tôi bị bao vây. Lão Eric cười khẩy, tôi biết chúng tôi đã bị lão bắt được nhưng làm sao lão biết? Trừ phi trong đội có gián điệp hoặc một kẻ phản bội. Tôi nhìn sang Cookie, anh ta và đồng bọn đã bị khóa tay từ lúc nào. Chỉ có tôi là còn được ngồi trên bàn ăn nhưng kiếm đã chìa thẳng vào cổ.

“Sao ông biết?” tôi lườm Eric.

“Dem ả ra đây.” lão ra lệnh cho bọn lính. Khi họ mang cô gái với mái tóc nâu đỏ ra, chúng tôi bàng hoàng không thôi.

“Lophi? Em đã làm gì?” Cookie hoảng sợ khi thấy em gái anh ta bị bắt.

“Hah, tôi cũng khá ngạc nhiên với trường hợp của cậu đây chàng trai ạ, bị chính em gái mình phản bội, chỉ bởi lòng dạ ghen tuông của đàn bà của cô ta với cô công chúa nhỏ này.” ông ta nói với cái giọng khó ưa. Tôi khẽ cau mày khó hiểu nhìn cô ta rồi nhìn sang lão Eric.

“Phải đấy công chúa ạ, cô gái tóc đỏ này muốn ta tiêu diệt cô để cô ấy có được người đàn ông của cô. Tình cảm làm sao, tiếc tay, con người hay bị tình cảm làm cho mù quáng.”

“Vậy giờ ông thả anh tôi và mấy người kia ra được rồi chứ?” Lophi run giọng hỏi Eric.

“Làm sao được? Chuột đã bắt rồi, thả ra thì lúa sẽ bị phá nữa mất.”

“Nhưng ông đã hứa sẽ không làm hại họ...”

“Ta hứa sẽ không làm hại họ, nhưng đâu hứa sẽ không giam họ? Vậy nhé! Lôi chúng đi.” ông ta cười thỏa mãn, ra lệnh bắt giam đám Cookie. Rồi đến lượt tôi cùng Lophi bị lôi đi. Cả tôi và cô ấy đều bị mang đến một căn phòng ngủ nhưng lạ và đáng sợ ở chỗ trong phòng có rất nhiều các cô gái bị xích lại, chúng tôi ngay lập tức trở thành một trong mấy cô gái đó. Vũ khí tôi mang trên người cũng bị tước đi hết, chúng xích chân tôi vào một trong mấy dây xích trống.

“Buông ra...đồ chết tiệt...sao ông còn bắt cả tôi?” Lophi vùng vằng gào thét.

“Xin lỗi nhé nhưng trước khi cô có được gã đàn ông của cô bé kia thì cô sẽ trở thành của ta đêm nay....giờ xin thứ lỗi nhé các quý cô, ta sẽ đi tắm thật sạch sẽ cho các cô thưởng thức.” nói xong hắn cất tiếng cười man rợ và bỏ đi, cửa phòng đóng chặt, nhốt cả bầu không khí áp lực lại.

Lophi bị xích ngay cạnh tôi, cô ta ôm chân cúi gầm mặt xuống khóc thút thít. Tôi cũng mặc kệ cô ta, quay sang bắt chuyện với mấy cô gái bên cạnh.

“Sao các cô bị nhốt ở đây? Hắn ta nói hắn đi tắm để chúng ta thưởng thức hắn là sao?”

“Lão vua ấy bắt cóc và giam chúng tôi lại đây, cách vài ngày hắn sẽ đến và cưỡng hiếp các cô gái, nếu tâm trạng không tốt, sau khi hắn thỏa mãn, sẽ giết luôn cả cô gái ấy. Tôi rất tiếc khi cô bé như em bị bắt vào đây.” cô ấy buồn bã.

“Cô ở đây được bao lâu rồi?” tôi hỏi.

“Hơn hai tuần rồi.”

“Không có cách nào thoát ra sao?”

“Lão ta giữ chìa khóa trên cổ của lão. Chẳng ai lấy được nó cả, phái nữ chúng ta quá yếu để chống lại một gã đàn ông.”

“Cô nói gì vậy? Phái nữ thì sao chứ? Các cô không hề yếu.” tôi phản đối.

“Sao lại không chứ? Chúng ta chẳng là cái gì trong xã hội này cả. Chỉ là một công cụ sinh đẻ cho bọn đàn ông.”

“Đừng bi quan, các cô chỉ bị sợ hãi kiềm hãm sự mạnh mẽ của mình. Tại sao các cô lại nghĩ chúng ta chỉ là công cụ sinh đẻ cho bọn họ mà không nghĩ rằng lũ đàn ông ấy chỉ là công cụ để giúp chúng ta có những đứa trẻ cho riêng mình?”

“Em ngây thơ quá đấy, phái yếu chúng ta thì làm được gì chứ?”

“Ai nói chúng ta là phái yếu? Chỉ có những người không đủ can đảm chứ chẳng có ai yếu cả.”

“Vậy tại sao em bị bắt vào đây? Em không yếu thì làm sao em bị bắt được chứ? Thật buồn cười.” một cô gái khác lên tiếng.

“Nếu tôi nói tôi giả vờ bị bắt để vào đây cứu các cô, các cô có tin không?”

“Em mà cứu được ai? Đừng nói là lão vua, tôi không nghĩ em đánh được một tên lính quèn nữa là.”

“Vậy lát nữa nếu tôi đánh được lão Eric, các cô sẽ giúp tôi chứ? Đồng ý là tôi nhỏ bé, tất nhiên sức lực của tôi chẳng bằng ai nhưng nếu tôi có thể đánh ngã lão ấy vào các cô, các cô có thể phụ tôi cùng đè lão chặt xuống đất không? Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Bởi vì chúng ta rất đông, tôi không phục nếu các cô nói các cô không thể chống lại lão. Eric không phải kẻ thù lớn nhất của các cô, nỗi sợ hãi và bi quan mới là kẻ thù lớn nhất của chúng ta.”

“Nhưng nếu vậy, bọn lính sẽ tràn vào...”

“Các cô thấy cái kẹt cửa đằng kia không? Những người ở gần cửa có sợi xích đủ dài để với đến cái chốt ấy, cửa này là cửa sắt, hãy khóa nó lại sau đó lão Eric là của chúng ta.”

“Tôi không nghĩ rằng chúng ta sẽ làm được.”

“Như đã nói, nếu tôi đánh ngã được Eric, các cô phải giúp tôi làm những điều này giờ tôi nói.”

“Ừ.”

Kim đồng hồ trên vách cao đã chỉ quá nửa đêm, tên Eric trở về cùng mùi rượu nồng nặc cứ như hắn tắm bằng rượu ấy. Gò má hắn cùng cái mũi ửng hồng bước vào đóng chặt cửa. Hắn bước đến chỗ tôi, thô bạo nắm lấy mặt tôi lên nhìn ngấm, bắn bóp chặt cằm tôi đến phát đau. Tôi liếc hắn.

“Cô nhóc đáng yêu này để lát nữa nhé, hà hà, giờ ta phải vui vẻ với cô gái tóc đỏ này trước để cô ta có thể về sớm và đi chiếm lấy người đàn ông của cô bé. Thứ lỗi nhé.” hắn buông mặt tôi ra, xoay qua Lophi mở khóa chân cô ta rồi nắm lấy mái tóc đỏ đã bị rối tung ấy lôi cô ta lên giường, tiếng hét thất thanh vang lên khắp phòng càng làm bầu không khí ảm đạm và căng thẳng hơn. Hình ảnh lão ta như con dã thú xé áo Lophi, tát vào mặt cô ta khi cô ấy chống cự lão.

Cả người tôi nóng lên khi thấy cô gái ấy bị con quái vật Eric chà đạp trên giường. Hơi nóng gần như bốc ra khỏi áo quần tôi, hừ, lão Eric nào có biết tôi là một con sói. Đến khi cái tát giáng trời ập thẳng vào mặt Lophi khiến cô ta té cả môi, chảy máu. Tôi quạu lên và hóa sói, tất nhiên còng chân của người chẳng thể

nào giữ được chân một con sói nữa. Tôi như kẻ săn mồi nhào đến thật nhanh cắn vào cổ lão ta trong sự hoảng sợ của lão.

Cú tấn công bất ngờ khiến lão ngã xuống giường, té vào người một cô gái, tôi hóa người trở lại và đập vào mặt lão ta.

“Làm ngay.” tôi nói lớn với mấy cô gái. Họ ngỡ ngàng một chút rồi cũng nhanh chóng xúm đến đè chặt lão trên sàn. Mấy cô gần cửa thì khóa chốt lại. Tôi rút nhanh con dao găm trên thắt lưng lão nhanh nhẹn đâm một phát ngay cổ tên già dâm loạn ấy, không hề làm thêm bất cứ hành động dư thừa nào.

Lão chết ngay trước khi kịp thốt nên lời. Máu bắn lên người tôi tung tóe, mấy cô gái sợ hãi nhìn lão ta rồi nhìn tôi. Không chần chừ nữa, tôi dùng chính con dao ấy cắt đứt đầu lão ra rồi quấn vào trong áo khoác lão để đó, tiếp theo tôi chui máu trên cơ thể và lấy chìa khóa trên cổ Eric mở khóa chân cho các cô gái.

“Em làm được rồi...” họ nhìn tôi với đôi mắt sáng ngời.

“Là chúng ta làm được, không có các cô làm sao tôi giết được lão?”

“Cám ơn em..”

“Chúng ta thoát rồi...” các cô gái òa khóc mừng rỡ.

“Được cứu rồi...”

“Cô bé, em là ai?”

“Tôi chỉ là một cô bé và các cô có thể giúp tôi giấu đi chuyện con sói lúc nãy không? Rất khó để giải thích và đó là một bí mật của tôi.” sau khi giải thoát xong cô gái cuối cùng, bản thân mới tự mặc đồ vào và cầm lấy đầu Eric bước đến trước các cô gái nói.

“Trước đây đã có rất nhiều người hỏi tôi:”Một cô bé thì có thể làm gì chứ? Bây giờ tôi hỏi các cô, mấy cô gái như các cô thì làm được gì chứ? Có đồng ý giúp cô bé này không?” bọn họ đều gật đầu, miệng cười mừng rỡ ôm chặt lấy tôi.

“Vậy giờ chúng ta làm gì?”

“Đi cứu anh của cô ta và đồng bọn của tôi.” tôi chỉ vào Lophi đang còn sợ hãi trên giường rồi nói tiếp.

“Trong phòng này cái gì lấy làm vũ khí được thì lấy hết.”

“Vậy kế hoạch thế nào?”

“Gặp địch giết địch, cứu đồng bọn, luôn nhớ rằng chúng ta là những con người mạnh mẽ. Chúng ta không hề thua kém bọn đàn ông và hãy tin tưởng tôi. Điều cuối cùng, không bao giờ làm ồn vì chúng sẽ báo động đấy. Chúng ta không phải số ít nhưng không nhiều bằng binh lính ở đây đâu. Lophi, cô nhớ bản đồ không?” cô ta run rẩy gật đầu.

“Vậy cô dẫn đường đến chỗ ngục giam.”

Mở chốt cửa, tôi cùng các chị em đều đi chân trần ra ngoài, giảm thiểu tiếng động tối đa và tôi chịu trách nhiệm thủ tiêu bọn lính đầu tiên, con dao găm ghim vào cổ chúng khi chúng chưa kịp lên tiếng, sau đó các cô gái cùng mang xác chúng giấu vào một góc khuất nào đó trên đường đi. Chúng tôi như lũ chuột nhắt luồn lách rẽ lối vào những nơi vắng vẻ theo sự dẫn dắt của Lophi.

Rất nhanh tôi đã đến chỗ bọn cai ngục, một tên lính canh ở ngoài có biểu hiện rất đáng nghi, hẩn cứ rình rập ai đó rồi lên vào trong. Tôi lần theo hẩn đi vào hành lang các phòng giam, những tên lính nằm chết sống soài khắp đường đi, tôi nghi rằng là do tên lính kia làm. Trước hết tôi vẫn giải thoát cho các tù nhân và thuyết phục họ đi cùng tôi để thoát ra ngoài. Tôi bảo họ chờ ở đó và hãy giải thoát cho những kẻ còn lại để tôi vào trong xem trước.

Vào sâu trong ngục hơn một chút, không gian yên tĩnh lạ thường, các phòng giam không còn ai cả, cho đến khi một thanh kiếm chém vào tôi, theo như kinh nghiệm khổ luyện ngày đêm hơn bảy tháng học đấu kiếm, tôi đỡ được cú chém ấy thành thạo và chủ nhân của nhát kiếm cũng lao ra chớp lấy con dao của tôi nhanh như cắt và tịch thu nó. Là tên lính ấy, hẩn nắm lấy cổ áo nhắc tôi ép lên các thanh củi sắt rồi chiếm lấy

đôi môi của tôi.

45. Chương 45: Bình Minh

Mùi hương quen thuộc thoang thoảng quanh mũi tôi. Phải, đó là gã đàn ông của tôi, làm sao hắn thoát ra được nhỉ? Tôi tự hỏi... Nụ hôn hơi thô bạo, đôi khi cắn nhẹ như là trừng phạt.

“Oắt con....em được lắm, dám lừa cả ta.” rồi hắn tiếp tục ngậm lấy đôi môi của tôi.

“Các người quá đáng lắm đấy có biết không hả? Bắt bọn tôi đứng đây nhìn hai người chụt chụt mãi à? Thèm thì về nhà mà làm đi chứ...” sau lưng Henry là đám Cookie đang nấp trong một lối khuất.

“Lát nữa em chết với ta.” hắn nhìn tôi đầy tức giận. Nếu bây giờ mà không phải lo cho đám người này chắc hẳn đã đề tôi xuống tại đây mà làm cái chuyện điên rồ kia rồi. Thiết nghĩ lát nữa xong việc tôi nên trốn đi trước khi bị hắn trút cơn giận. Henry để tôi xuống đất và trả tôi con dao.

“Vậy Baoba đâu?”

“Đi giết mấy tên quan theo phe tên Eric rồi. ”

“Này cô Chuột, em gái tôi đâu rồi?”

“Ở ngoài kia kìa.” tôi chùi miệng.

“Vậy giờ chúng ta làm gì?” một gã khác hỏi.

“Đi giết tên khốn Eric.” Henry nắm chặt tay tôi kéo đi ra ngoài.

“Khỏi đi, lão chết rồi.” đôi chân nhỏ của tôi vội bước nhanh theo Henry.

“Sao em biết?”

“Em giết lão rồi.” cả đám bỗng khựng lại quay sang nhìn tôi đầy hoài nghi cùng thắc mắc, thế là tôi kéo tay Henry đi ra ngoài nơi mấy tù nhân đã được giải thoát. Tôi đi đến chỗ mấy cô gái và lấy cái đầu của Eric đưa cho đám Henry. Hắn mở ra xem rồi đưa cho đồng bọn, đôi mắt xám bạc nhìn tôi, như đang tán dương.

“Úi trời, trông ghê quá.” một gã thốt lên khi nhìn thấy cái đầu máu me của lão.

“Ừa vậy là xong rồi đó hả? Sao nhanh vậy?”

“Ừa...Tôi tưởng vua khó giết lắm.”

“Cô Chuột ghê thật.”

“Sau vụ này, cô sẽ là nữ hoàng của bọn tôi.”

“Tôi...” trước khi tôi kịp nói ra quan điểm của mình thì có người đã lên tiếng trước.

“Khoan đã. Tên này đâu phải vua thật...”

“Cái gì?” cả đám nhìn cái gã vừa mới nói kia, gã là tù nhân mà tôi vừa giải cứu, một lão già khằn với chòm râu bạc trắng xù xòa.

“Eric hắn ta có một người em song sinh, tên Erar, Eric thường ngồi sau chỉ đạo cho Erar công việc triều chính và hắn là một kẻ khôn ngoan nên đã lấy Erar làm bia đỡ cho hắn, kẻ mà cô giết là Erar chứ không phải Eric.”

“Làm sao ông biết tên này là Erar chứ không phải Eric?”

“Tôi giữ chúng từ hồi nhỏ mà sao không biết được, tên Eric có một nốt rùi ngay bên má phải.” lão già này khiến cả bọn ngạc nhiên hết lần này đến lần khác.

“Vậy bây giờ đi giết Eric. Lấy vũ khí của đám này đi.” Henry hất mặt vào trong dãy hành lang nơi đồng lính nằm chết. Sau đó chúng tôi đi tìm gã vua thật sự nhưng lúc đi đến sảnh thì đã bị bao vây bởi binh lính. Trực giác tôi nói rằng có lẽ đến lúc trùm cuối xuất hiện rồi. Đúng như linh tính, lão Eric ở trước bậc thang cùng lính của hắn.

“Một lũ chuột nhắt....giết hết bọn chúng”

Quân lính ập đến và chúng tôi buộc phải giao tranh, tôi vừa chiến đấu vừa tìm tên đầu xỏ, hắn đang đi lên lầu, bước chân ung dung nhẹ nhàng, tôi gạt mấy tên lính sang một bên luồn lách lao về phía tên vua ấy. Còn nhanh hơn cả tôi, Henry lao đến như một cơn gió bắc đâm chết mấy tên lính thân cận của lão. Lúc này lão mới bỏ chạy như một con vật hèn hạ.

Henry đuổi theo lão, tôi cũng vậy. Chúng tôi đuổi theo lão đến một căn phòng tối, lão muốn chơi chiêu. Cửa được đóng chặt sau khi chúng tôi bước vào, trong không gian tối đen như mực, hơi người tỏa ra từ phía sau lưng tôi, không phải mùi của Henry. Tôi ngay lập tức hóa sói khi gã phía sau vỗ đến, một cái cắn vào đùi hắn và tôi nhảy lùi lại.

“Có chó....” gã báo động. Tôi lại hóa người, nhớ được vị trí bộ đồ của mình và lao đến lấy dao ghim vào nơi vừa phát ra tiếng nói, hắn hét lên và ngã rết xuống đất. Lửa nhanh chóng được thắp sáng, bọn chúng muốn tìm con sói này. Thế là tôi nhanh chóng vớ lấy chiếc áo choàng đỏ khoác lên người rồi chạy đến đối lưng với Henry. Chúng tôi thấy tổng cộng có sáu bảy tên bao gồm cả lão vua. Bọn chúng là đồ ngu, tôi và Henry lao đến giết từng tên một, lão vua mở toang cửa chạy ra ngoài, tôi vớ lấy cây súng ngắn, canh bắn lão nhưng trượt mất. Lẽ ra tôi nên chăm luyện bắn súng hơn.

Tôi lao ra ngoài ngấm kĩ hơn và bắn sượt qua chân lão, lão cà nhắc chạy đi trên dãy hành lang. Tôi chạy nhanh đến đó cùng với con dao găm trên tay, quyết giết chết được lão nhưng Henry đã vượt qua tôi, hắn rất nhanh.

“Tránh ra Henry, hắn là của em.” tôi hiểu thắng hét lên với Henry, nhưng đã muộn, lưỡi kiếm của hắn xuyên qua tim lão, rút ra, máu tuôn đầy trên nền đá. Thanh kiếm đỏ chét cắt lia đầu lão khi tôi vừa kịp chạy đến.

“Em nói lão là của em rồi mà sao chàng còn...” tôi cần nhằn chưa xong đã bị hắn túm lấy cổ lên môi, nụ hôn cuồng nhiệt khiến tôi hoa cả mắt, hụt hơi và đẩy hắn ra. Nhưng nào có được như ý, hắn giữ tôi chặt còn hơn cả còng sắt. Giày vò đôi môi của tôi xong hắn mới nhả tôi ra và lên giọng.

“Ta mới là của em.” hắn nói tiếp:

“Ta còn chưa tính sổ em vụ đêm hôm qua đâu.” hắn tức giận. Xuýt thì tôi quên bém mắt vụ đó, tôi quay đầu chạy nhưng bị kéo giật lại, hắn cầm cái đầu của lão Eric và lôi tôi đi vào căn phòng tối khi này. Toàn mùi máu của bọn lính, hắn bắt tôi mặc lại bộ quần áo.

“Con gái gì mà trần truồng chạy nhong nhong ra ngoài.” hắn cau có với tôi, trông xong chiếc giày cuối cùng vào, hắn nhắc tôi ngồi lên trên cánh tay hắn. Cứ như cha ẵm con vậy. Henry bước nhanh ra sảnh nơi đám lính cùng đồng bọn chúng tôi giao tranh.

“Kết thúc rồi, vua Eric đã chết.” Henry giơ cao đầu lão vua còn nhiều máu tươi mà nói lớn. Đám lính dần hạ binh khí xuống và đầu hàng. Baoba giờ mới xuất hiện, báo rằng tướng quân của Plumpa theo phe chúng ta nên đã cùng chung sức giết mấy tên quan khác. Không gian lắng xuống, những con người bên dưới lặng nhìn nhau rồi hô to.

“Thắng rồi, chúng ta thắng rồi...”

“Giỏi lắm Henry...”

“Chúng ta thắng rồi...”,

Họ mừng reo, ôm nhau cười khóc. Những người anh em đã ngã xuống, họ ôm những người anh em ấy và hôn lên trán họ. Cầu nguyện cho những linh hồn được lên thiên đàng. Dần dần các ánh mắt hướng về Henry và tôi, một người quý xuống, hai người quý xuống rồi tất cả đều quý xuống.

“Đức vua vĩ đại.” họ cúi đầu trước Henry, lúc này binh mình cũng ló dạng, ánh nắng xuyên qua các cửa kính trên vách cao rọi xuống thẳng chỗ Henry và tôi. Một cảnh tượng hoàng mỹ nhất mà tôi được thấy từ trước

đến giờ. Vui sướng trong lòng, tôi ôm cổ Henry và hôn chụt lên má hắn. Thế là hắn lườm tôi.

“Đừng tưởng làm vậy là ta hết giận.” tôi xụ mặt rồi kéo mặt hắn qua hôn lên môi hắn.

“Đức vua và hoàng hậu vĩ đại.” một kẻ nào đó chiêm thêm vào làm tôi ngượng chín mặt, bỏ Henry ra.

Bình minh mới của Plumpa sẽ là Henry, tôi không ngờ đến tôi sẽ có ngày hôm nay, giúp được cả người tình của tôi lên ngôi vua. Paric chắc sẽ tự hào về tôi lắm, hoặc sẽ rất tức giận khi biết tôi đang ở trong vòng tay một gã đàn ông khác giống với hắn. Dù vậy, tôi vẫn hy vọng hắn sẽ thấy tôi mạnh mẽ hơn nhường nào rồi, đã không còn là một con bé vô dụng chỉ biết ngồi trong vòng tay của hắn, để hắn nuông chiều và che chở.

Chúng tôi ra về trong vinh quang, cả một đất nước hò reo khen ngợi các anh hùng của bọn họ sau khi nghe tin vua Eric đã băng hà, ngày mới bắt đầu rồi...

Đêm đến mới là lúc bọn tôi thực sự ăn mừng, cả một quán rượu của Henry tràn ngập trong bia rượu và thức ăn ngon, một cây kèn sáo cũ đã có người chơi cùng tiếng guitar và bọn họ đập tay lên bàn hay dùng những dụng cụ rất tầm thường và tạo ra tiếng nhạc vui tươi. Bỗng bên cạnh tôi xuất hiện một cô gái.

“Tôi thực sự xin lỗi về sự ích kỷ của mình.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu một chú chó con tham ăn?” tôi nhìn vào những con người đang hò hát.

“Nó sẽ vỡ bụng mà chết.”

“Nhưng nếu không ăn, nó cũng chết.” tôi nhìn Lophi, mỉm cười: “Sự ích kỷ là bản năng trời sinh của con người, cô không cần phải xin lỗi tôi vì điều đó. Hãy xin lỗi bản thân cô và dung hòa sự ích kỷ đó, rồi cô sẽ có được cái mà cô cần.”

“Nhưng tôi cần tình yêu của anh ấy.”

“Để làm gì?”

“Tôi không biết, tôi chỉ muốn có được anh ấy.”

“Tình yêu không phải sở hữu nhau. Mà là một sự liên kết. Nếu cô thực sự yêu thương ai đó, cô sẽ mong người đó được hạnh phúc. Nếu Henry đồng ý làm bạn trai cô nhưng lúc nào anh ấy cũng buồn vì không được ở cạnh người mà anh ta thực sự có tình cảm. Cô có thấy vui không? Hay cô sẽ tức giận?”

“Tôi chẳng biết nữa.” cô ấy không nói gì thêm, chỉ ngồi đó băng quơ suy nghĩ, tôi cũng im lặng.

Mấy cô gái được tôi cứu rất xinh đẹp, họ được các chàng trai để ý và mời nhảy cùng, những vũ điệu thật đẹp ngay trước mắt làm tôi nhớ đến đêm giao thừa hôm ấy.

Chuyện đã qua rất lâu nhưng tôi không bao giờ quên được. Mỗi khi nhớ đến, tôi cảm giác như nó chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua. Paric...em nợ ngài một điệu nhảy, làm sao để trả cho ngài đây?

Rời khỏi bầu không khí nhộn nhịp, tôi đến với vầng trăng sáng ngời cùng không gian tĩnh lặng. Lại ngắm trăng, chẳng biết từ khi nào nó đã trở thành sở thích của tôi. Tôi thêm được ngắm nhìn mái tóc bạc trắng của Paric, sờ vào làn da ngăm đen của hắn. Thêm được ngồi trong lòng hắn, được ngửi thấy mùi cỏ non thanh khiết trên cơ thể hắn. Làm sao đây...? Paric, em đã nhớ ngài biết bao nhiêu nhưng vẫn không được nhìn thấy ngài. Em rín rợn rằng mình vẫn cầu nguyện để được nhìn và ôm lấy ngài lần nữa, nhảy cùng ngài một lần, bên ngài một chút nữa thôi.

Tôi sụt sùi, nhớ về những ngày tháng còn ở bên cạnh Paric. Tôi hận bản thân vì sao những lúc ôm lấy hắn, tôi đã không ôm lâu thêm chút nữa...

“Sao lại chạy ra đây khóc rồi?” tôi giạt mình, quay lại thấy Henry ung dung bước tới.

“Không có gì, chỉ là...ánh trăng khiến cho em nghĩ về một số chuyện buồn thôi.”

“Vậy à? Có thể tâm sự với ta không?” hắn ngồi xuống cạnh tôi. Nhìn hắn cười mỉm, tôi lại càng nhớ đến Paric hơn. Sẽ ra sao nếu tôi khiến người đàn ông này buồn chỉ vì tôi còn vương vấn tình cũ? Ngay từ đầu tôi đã sai khi xem Henry như người thay thế, tôi không muốn làm anh ta tổn thương vì đến cuối cùng, gã đàn ông tôi luôn hướng về chỉ có Paric.

“Henry, em xin lỗi. Em không thể quên được anh ấy.”

“Vậy thì đừng quên.” hấn nhìn tôi đầy thâm tình. Ánh mắt ấy có cái gì đó...

“Chàng sẽ sẵn sàng bỏ qua nếu em luôn nghĩ về anh ấy sao?”

“Tại sao không?” hấn trả lời dứt khoát. Tôi tự hỏi...tình yêu có thể cho con người ta lòng vị tha nhiều đến vậy sao?

“Nhưng em không muốn chàng buồn vì em.”

“Ta đâu có buồn.”

“Vậy sao hôm đó chàng tức giận khi em gọi tên anh ấy?”

“Vậy nếu ta đang làm tình với em mà gọi tên người phụ nữ khác, em có bực không? Có mất hứng không?” tôi im bật.

“Vậy em cứ nhớ về anh ta thế này, chàng cũng không ghen?” hấn phì cười véo mũi tôi.

“Ai lại đi ghen với chính mình?”

Thời gian như ngừng lại, trong phút chốc, tôi nhận ra điều gì đó, ngỡ như rằng tôi đã tìm thấy được phần còn lại của mình, tôi lại có được tất cả. Nụ cười ấy là nụ cười mà tôi vẫn hằng ao ước được nhìn thấy bấy lâu. Là hấn? Là cái gã mà tôi luôn nhung nhớ và khao khát được chạm vào. Là cái gã mà tôi cứ ngỡ hấn chỉ còn là một giấc mơ. Hóa ra hấn vẫn luôn ở bên tôi? Trong sự mơ hồ, tôi hoài nghi hỏi hấn.

“Chàng là...Paric, phải không?” lạ lùng thay là hấn lại mỉm cười lắc đầu, vậy là sao chứ? Hấn nắm lấy hai bàn tay tôi đứng dậy đưa tôi rời khỏi đó. Tôi ngu ngơ nhìn hấn kéo mình vào bữa tiệc ồn ào.

46. Chương 46: Henry

(Clip này dành cho các thím mừng tượng về điệu nhảy của hai nhân vật chính nha, tôi đã lục nhạc phục hưng nhưng nó béo lắm còn nhạc trong clip thì nghe vui hơn mà có vẻ giống nhạc Irish. À mà phim đó là Rage of Bahamut: virgin soul. Phim có nữ chính cực lắm, thấy trai đẹp là đổ mặt bỏ chạy. Còn nam chính là vua đẹp trai. Khuyến khích xem.)

Giữa một bầy người đã chia thành đôi và nhảy cùng nhau, Henry đưa tôi vào và trở thành một trong số bọn họ. Trước khi nhảy, chúng tôi chào nhau như một thủ tục.

“Em không biết nhảy.”

“Thử rồi sẽ biết.”

Lúc đầu tôi khó khăn loạng choạng đôi khi còn giẫm phải chân hấn. Ngượng gì đâu, vậy mà hấn cứ nhìn tôi cười, dù sao thì tôi cũng dần quen với điệu nhảy này, đôi nhân nhỏ nhảy nhót trong điệu nhạc vui tươi, hấn nắm lấy tay tôi đưa tôi đi theo điệu nhạc, tôi phấn kích không thôi, chúng tôi vòng qua nhau, từ động tác này đến động tác khác. Vui còn hơn đi hội, tôi bắt đầu nghiện cảm giác này rồi.

Chúng tôi nhìn nhau, tim tôi đập thình thịch khi nhìn thấy cái thân hình quyến rũ của hấn nhảy theo nhạc, lúc mềm mại lúc cứng rắn, má tôi nóng hổi hai bên như muốn bốc hơi. Thánh thần ơi sao trên đời này lại có con người quyến rũ đến như vậy. Tôi cứ ngỡ lúc trên giường thì hấn đã quyến rũ nhất rồi. Ai ngờ đến nhảy cũng quyến rũ chết tôi. Mấy cô gái kia nhìn hấn thiếu điều muốn lao đến cắn hấn luôn vậy.

Vòng tay hấn thật lớn vòng qua đầu tôi làm tôi xoay một vòng rồi tiếp tục di chuyển, giằng chúng tôi phát ra tiếng lóc cốc trên sàn gỗ. Rồi Henry phóng lên một cái bàn dài kéo theo tôi và biến nó thành sàn nhảy của riêng hai đứa. Chúng tôi rời xa rồi tiến gần lại với nhau, đặt lòng bàn tay áp nhau rồi đi một vòng, sau đó ngược lại.

Chiếc áo choàng đỏ của tôi tung bay theo điệu nhảy, lướt theo chiếc bàn, chúng tôi trở thành cặp đôi nổi nhất, được mọi người vỗ tay và cổ vũ. Henry bỗng kéo tôi lại nhanh như chớp đặt một nụ hôn lên trán tôi sau đó đẩy tôi ra xa tiếp tục động tác quyến rũ của hắn. Chúng tôi đối mặt, đánh vòng qua nhau một cái, nếu có thể, tôi muốn cả cuộc đời sẽ được nhảy cùng hắn, được hưởng thụ cảm giác hân hoan này.

Khi cả hai đều đã thấm mồ hôi, cơ thể nóng bừng, Henry mới bưng tôi xuống, rời khỏi sàn nhảy. Hắn kéo tôi vào phòng và nhấc tôi lên, hai chân vắt bên hông và ôm chặt cổ hắn. Bàn tay dê xồm của hắn bọ dưới mông tôi nắn bóp, hắn chu môi gọi cảm: “chụt chụt” ý kêu tôi hôn hắn. Tôi buồn cười nhưng cũng chiều theo, ôm cổ hắn và hôn nhăm nháp, mở miệng tự đẩy lưỡi mình vào quần quít lấy lưỡi hắn. Mũi của chúng tôi hòa lẫn vào nhau, kích thích cả hai.... Đột nhiên cửa bật mở làm tôi hết hồn nhìn ra ngoài.

“Ồi, xin lỗi nhé.” họ cũng hốt hoảng khi thấy tôi với Henry đang có một màn nóng bỏng. Chỉ xin lỗi rồi đóng sầm cửa lại. Henry nhìn tôi cười rồi đặt tôi ngồi xuống giường xong hắn quay đi ra ngoài, bọn họ rất ồn ào nhưng bỗng nhiên tiếng ồn giảm bớt cho đến khi Henry trở về phòng cùng một chai rượu, hắn đóng cửa và khóa chốt, mặt đều căng nhếch môi nhìn tôi. Ngay lập tức bên ngoài hò hét lớn.

“Yahhhhhh đức vua đừng mãinh...”

“Đức vua vĩ đại.. Horayyy...”

“Yeahhhh... Cạn ly nào các anh em. Chúng ta sắp có hoàng tử rồi.”

“Sao ông biết? Nhỡ là công chúa rồi sao?”

“Ai chả được chứ? Công chúa hay hoàng tử thì cũng đều quý giá. Miễn có là được. Hahaha..”

“Nhẹ nhàng thôi nhé ngài Henry, hoàng hậu nhỏ xíu, không chịu nổi ngài đâu. Hahaha...”

“Mấy người điên.” tôi nhăn nhó nhưng gò má nóng ran bởi những lời trêu ghẹo thô bỉ của bọn họ. Henry chậm rãi đi về phía tôi, tay bứt nút chai rượu nốc một hơi rồi bỏ xuống, cúi người hôn môi tôi, cạy miệng tôi ra. Men nồng lỏng lẻo tràn vào miệng tôi từ miệng của hắn, nhờ có lưỡi của Henry xoa dịu cái đắng chát nhưng tôi vẫn khó khăn nuốt chúng, một vài giọt tràn ra ngoài miệng kéo dài một đường và nhiều xuống xương quai xanh cùng áo tôi.

Cho tôi uống hết rượu, hắn rời khỏi tôi, nhếch môi cười.

“Điên cái gì? Làm một đứa không?” hắn đặt chai rượu lên bàn rồi cởi áo tôi.

“Không! Đồ biến thái...” tôi lườm hắn, đầu lảo đảo, tôi nắm lấy tay hắn đang mở cúc áo tôi ngăn chặn hành vi đồi bại của hắn. Bỗng hắn hừ một cái, thô lỗ đẩy ngã tôi ra giường, nhanh chóng mở chân tôi đưa cơ thể hắn vào giữa.

“Không mà...” tôi vùng vẫy, đầu óc bị men rượu làm cho quay cuồng, tôi nhớ chỉ có một ngụm thôi mà, rượu gì mạnh thế không biết. Henry cởi áo hắn ra vứt đi, áo tôi bị hắn xé không thương tiếc, xé thành sợi dài cột chặt tay tôi lên song sắt đầu giường và bịt cả mắt tôi lại. Tiếp theo hắn lột quần tôi ra vứt ở đâu đó, cơ thể tôi trần trụi vùng vẫy.

“Khoan, em muốn biết chàng có phải Paric không...”

“Không.” hắn rất dứt khoát, nâng mông tôi lên cao dùng lưỡi liếm ướt cả vùng kín của tôi. Chiếc lưỡi trơn ướt chui tọt vào trong, quấy điên cuồng, dù sao làm bằng lưỡi vẫn thích hơn bằng cái thứ to dài kia vì vậy tôi cố mà tận hưởng sự thoải mái khi còn có thể, sau một lúc hắn rời khỏi tôi. Tiếng bật nút nhỏ vang ra, hắn chế thêm cái gì đó lên cô bé của tôi sau đó thoa đều. Khi tay hắn kiểm lấy eo tôi, đó là lúc tôi biết mình sắp bị hắn đâm đến nơi.

Cây thịt thô to của hắn đặt trên cô bé của tôi, đẩy từ từ vào, thật may vì hắn không gấp gáp vì vậy tôi thả lỏng, nhưng sau đó mới thấy hối hận. Hắn nhanh chóng thúc một cái đến tận cùng của tôi.

“Ah...” tôi giật bắn lên, lòng bàn chân và lòng bàn tay rịn cả mồ hôi, chân tôi quắp lấy tấm trải giường, ưỡn người lên. Henry cúi xuống mút lấy ngực tôi và cắn nhẹ. Cơn đau bắt đầu phát tán, đau đến rướm nước mắt. Hắn căng đầy bên trong tôi, dường như cái thứ ấy to hơn mọi lần thì phải, tôi căng thẳng cảm nhận

sự thống khổ. Hắn nắm lấy bàn chân tôi đặt lên miệng, liếm rừ gót chân qua lòng bàn chân lên trên rồi mút các ngón chân, gợi cảm và ướt át làm sao, nó làm tôi đỡ đau hơn một tí.

Hai tay hắn đặt hai bên eo tôi rồi chuyển động hông sang hai bên thay vì đâm rút, hắn làm nó đẩy qua phải rồi đẩy qua trái bên trong tôi. Cảm giác lạ lùng khiến tôi thở dốc và rên rỉ, vật ấy như con rắn bò ngoằn ngoèo đá động hai bên phía trong.

“Đừng...hưm..” vừa định dùng đùi kẹp chặt hông hắn lại bị hắn chop được và giang ra hết cỡ. Tôi gồng mình chịu đựng cảm giác mới lạ. Bịt mắt của tôi lỏng lẻo trượt xuống, trả tự do cho đôi mắt. Cùng lúc đó tôi thấy hắn liếm ngón cái và đặt ngón ấy ấn xuống viên nhỏ trên chỗ hắn cắm vào một tí. Tôi lên đỉnh trong phút chốc, hắn liếc nhìn tôi nhếch môi cười.

“Làm ơn cho em biết, chàng có phải Paric không.”

“Đã bảo không! Đồ lì lợm.” hắn vờ lên miệng tôi cái chất.

“A...vậy sao chàng bảo chàng không ghen với chính bản thân mình.”

“Vì trong cái xác của con cừu chết tiết ấy..là ta.” hắn đẩy mạnh, gác một chân tôi lên vai, tiếp tục đẩy mạnh.

“Hah...đừng...” giờ tôi đã hiểu rồi, cái kẻ mà tôi yêu từ đầu đến giờ là Henry, Paric đã chết từ nhỏ cùng với Lanie, thế chỗ bọn họ là tôi và Henry, hắn là Henry, hắn không phải Paric...

“Daley Baron..” hắn gọi cả họ tên thật của tôi.

“Hưm..vâng..”

“Ta tên gì?” hắn thật thô bạo, đánh vào miệng tôi rồi véo chúng...tôi yết ớt nức nở gọi tên hắn.

“Henry...”

“Henry Clay. Nói lại.”

“HENRY...CLAY...hah.. Chàng tên Henry Clay...làm ơn nhẹ thôi..” hắn như là đang trừng phạt tôi vậy.

“Tốt, nhớ kỹ cái tên này. Giờ thì chúng ta tiếp tục chuyện đêm qua...” thôi rồi, đêm nay tôi cầu nguyện cho các vị thần hãy cứu lấy thân xác nhỏ bé này của tôi, vì tôi sắp chết dưới tay hắn... Tôi đã sai khi nghĩ rằng Eric là trùm cuối, lão ấy không phải. Tên Henry biến thái cuồng dâm này mới là trùm cuối, hắn là tên trùm mà tôi sẽ chẳng bao giờ giết được bởi tôi yêu hắn mất rồi.

“Đừng...hôm qua...vì chàng ép em về nên...hưm...” đau quá!

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như không may em bị bọn chúng giết hoặc làm những chuyện mà ta đang làm với em? Hả?” hắn gầm lên với tôi. Dường như sự tức giận khiến hắn hung hăng với tôi hơn. Đâm tôi đau thấu tim gan nhưng biết làm sao được... Hắn lo cho tôi nhường nào mà tôi còn lợi dụng sự tin tưởng của hắn, trói hắn lại để đạt được mục đích của mình. Tôi cần rằng chịu đựng từng đợt đánh tới như trút giận.

“Em chết mất....làm ơn...Henry..” tôi càng cầu xin, hắn càng nắm chặt tôi điên cuồng phát tiết hơn. Đến nỗi tôi khóc nức lên vì không chịu được nữa, hắn mới kiềm chế một chút.

“Em rất nhỏ bé em biết không? Nhỏ đến mức đôi khi ta tưởng chừng em có thể bị một cơn gió bình thường cuốn đi mất. Nếu em có chuyện gì ta sẽ hối hận và đau khổ cả đời vì đã không bảo vệ được em. Tuy em rất dũng cảm và giỏi, không có nghĩa là em không bao giờ thất bại. Nếu em thất bại ở phòng luyện tập thì được, nếu em thất bại trong trận chiến này thì thế nào? Ta sẽ phải làm sao với quãng đời còn lại của mình khi mất đi em?” lòng tôi tan chảy bởi lời hắn nói. Khuôn mặt hắn trông bất lực đến đau lòng. Cái cảm giác mất đi người mình yêu không vui tí nào, chính tôi cũng từng trải qua sáu tháng không có hắn bên cạnh, với tôi như một địa ngục trần gian, có cái đau nào bằng đau lòng?

Chỉ nghĩ đến hắn phải đau khổ như thế tôi òa khóc. Muốn ôm hắn nhưng tay đã bị trói mất.

“Em xin lỗi, em sai rồi. Em sẽ không như vậy nữa....hức...xin lỗi vì đã làm chàng lo lắng nhiều đến vậy...”

Henry mở trối cho tôi và chúng tôi ôm chăm lấy nhau, hấn vẫn luôn là người đàn ông mà tôi yêu nhất. Là hấn! Là kẻ đã luôn ôm tôi ngủ, hay bưng tôi trên tay, chăm sóc cho tôi, hay chiều tôi và rất yêu tôi....Hấn yêu tôi hơn bất cứ người đàn ông nào khác và tôi có thể cảm nhận được điều đó.

“Henry...em yêu chàng..nhiều lắm.” tôi nức nở, mè nheo với hấn, dường như bao nhiêu nhớ thương của tôi đều dồn lại một lần khiến tôi òa khóc khi biết được hấn vẫn còn ở bên tôi. Hấn chưa bao giờ rời bỏ tôi cả. Dù có chết đi, chúng tôi vẫn tìm thấy nhau lần nữa và sà vào lòng nhau. Yêu đến chết đi sống lại, như thể chúng tôi đã trải qua hai kiếp tình duyên và vẫn còn hướng đến nhau, cái chết không thể nào ngăn cản bọn tôi đến với nhau.

“Ừm.” hấn mỉm cười với tôi, ôm tôi hôn thấm thiết. Hấn không cần nói nhiều, chỉ cần hành động cũng đủ khiến tôi biết hấn thương tôi nhường nào. Hấn hôn lên trán tôi đầy cương chiều nhưng rồi cũng trở mặt nhanh chóng. Hấn đè lên tôi lần nữa, rút ra cắm vào với lực vừa phải.

“Nhưng vẫn phải bị phạt.” hấn làm sao có thể bỏ qua cơ hội bạo tình tôi chứ, đâu có dễ đến vậy. Tuy nói là phạt nhưng hấn rất nhẹ nhàng, tôi nằm sấp, hấn vào từ phía sau và cong lưng cúi đầu cắn nhẹ lên lưng tôi, hết cắn rồi mút để lại mấy dấu đỏ đỏ khắp người tôi.

“Đừng...hah...nhột..”

Dần dần hấn hung bạo lạ thường, thúc tôi tới tấp rất nhanh, rất vội vã.

“Từ từ Henry...em..không chịu được..” quá nhanh, tôi thở gấp, rướn mình lên mà rên rỉ. Bất quá thì ngắt thôi nhưng sao tôi vẫn còn chưa ngắt, cứ mãi bị hành hạ cật lực kiểu này...bên dưới dường như có thể bốc lửa ngay lập tức bởi hấn ma sát quá nhanh. Tôi cắn chặt lấy cái gối, tiếng rên truyền từ cổ họng lên mũi, phát ra ngoài. Hấn lại đánh mông tôi rồi nắn bóp nó.

“Oát con, xem em khiến ta trở thành cái gì này,...hừm..” hấn hưng phấn không thôi, chống tay bên hông đầu tôi, tôi nhìn sang, thấy chiếc vòng tay chính tôi đã đeo vào cho hấn. Vòng len cùng miếng gỗ nhỏ hình con cừu. Bàn tay nhỏ nắm lấy cổ tay hấn, sờ lên chiếc vòng. Tôi chồm sang hôn lên cánh tay hấn, tiếp tục bị hấn lật ngửa. Tay nắm lấy xương chậu tôi và ra vào thật nhanh, mặt hấn tràn đầy khoái cảm, cau mày và khẽ mở miệng thở dốc. Lòng ngực phập phồng, hấn ngửa mặt lên hít thở rồi cúi mặt nhìn tôi. Nhanh đến chết mất, tôi bám lên cánh tay hấn đẩy ra.

“Hừm...đừng...” khoái cảm quá nhiều khiến tôi lên đỉnh, vậy mà hấn vẫn không ngừng lại. Cuối cùng hấn cũng rút ra khỏi tôi và phun hết lên bụng tôi. Một nhừ cả người, tôi nằm bất động thở hổn hển, mắt khẽ khép, giờ tôi chỉ muốn ngủ. Bỗng nghe thấy hấn cười khẩy, tôi mở mắt thấy hấn lấy cái bao nhỏ mà hấn nói là ruột heo trồng vào cây gậy còn cứng ngắc kia.

“Mới bắt đầu thôi mà.”

“Tha cho em đi...ah..” tôi cau mày, hấn nâng một chân tôi lên, tiếp tục chui vào và đẩy đẩy cho đến khi tôi ngắt đi trong vòng tay hấn.

47. Chương 47: Khiêu Vũ

Hôm sau, tin tức công chúa của vương quốc Conust chung sức với người dân Plumpa giết vua Eric lan truyền ra ngoài. Cha tôi đã rất tức giận và đích thân đến tận Plumpa lôi tôi về nhà, Henry cùng mấy người kia bị ông găng một trận vì đã lôi tôi vào vụ này, họ cũng chỉ biết cúi đầu nhận lỗi.

Còn tôi bị giam lỏng trong cung điện, không được phép ra ngoài, chỉ có thể luẩn quẩn trong lầu đài, đã có vài lần tôi lên trốn ra nhưng toàn bị bắt vì lính canh quá chặt chẽ, còn Baoba cùng Glie, họ đều theo phe cha tôi hết rồi, quan sát tôi chặt chẽ hơn cả canh trộm. Tôi chịu, đành ở trong cung ngày đọc sách, đánh kiếm và học thêm vài thứ khác, đêm viết thư cho Henry. Khổ nỗi tôi chẳng bao giờ thấy hấn hồi âm cho mình.

Không biết hắc đạo này thế nào, đã làm lễ đăng quang chưa, tình hình ở bên đó thế nào rồi, hắc sổng có khỏe không? Có vui không? Có nhớ tôi không? Còn những chuyện kia thì sao? Parina, Lote, Envia họ cũng giống chúng tôi, vậy họ đang ở đâu? Henry lúc trở về đây thì hắc thế nào? Rất nhiều thứ mà tôi muốn hỏi hắc nhưng mãi chẳng nghe ngóng được điều gì.

Khi đã hết chịu được sự gò bó trong cung, tôi tức mình xách đầm lên đi vội đến gặp vua cha nói cho ra lẽ.

“Cha....”

“Con đến đúng lúc lắm, vua mới của Plumpa vừa đăng quang cách đây vài ngày, là cậu trai trẻ Henry gì đấy. Cậu ta mời chúng ta đến dự tiệc vào ngày mai. Nhưng ta bận rồi, mẹ con thì muốn ở nhà với ta, vậy nên con và Leon hãy đi đến đó đi.” ông nói một lèo làm tôi còn chẳng kịp tức giận với ông nữa, tôi vui mừng sướng điên lên chạy đến ôm và hôn lên má ông.

“Cám ơn cha.” sau đó tung tăng chạy về phòng. Ngày mai là được gặp hắc rồi, nhưng mà tức thật, hắc đăng quang tại sao không cho tôi biết? Tôi sẽ hỏi tội hắc sau. Giờ thì nên mặc gì cho ngày mai nhỉ? Tôi muốn mặc một chiếc đầm đẹp nhất vì vậy tôi đi tìm hoàng hậu và hỏi bà tôi nên mặc gì cho vũ hội ngày mai ở Plumpa, bà đã đưa tôi đến một cửa hàng may đầm đẹp nhất đất nước và chọn cho tôi một bộ đầm trắng đơn giản thêu các họa tiết hoa màu tím nhấm một vài nơi trông như mấy nhành bông Oải Hương, đẹp suất sắc có điều hơi rộng. Nếu như báo trước thì tôi còn có thể nhờ thợ may, nhưng quá gấp rút, tôi chỉ có thể mua một bộ có sẵn và nhờ người ta sửa cho bé lại một tí.

Đêm đó, tôi cứ nằm ôm gối lăn qua lăn lại mà chẳng thể ngủ được. Không biết Henry trên ngai vàng sẽ như thế nào nhỉ? Trong dáng vẻ thường dân, nhìn hắc cũng đủ khiến tôi sôi máu rồi, tôi nóng lòng muốn được gặp hắc sau gần một tháng trời bị nhốt ở đây. Không có người yêu tôi như bông hoa thiếu đi nước, héo úa cả trái tim.

Bắt đầu dậy từ sáng sớm khi mà mặt trời chỉ vừa nhú lên một tí, tôi nháo nhào đi chuẩn bị hết cái này đến cái kia. Tắm rửa sạch sẽ, chải vuốt tóc tai, mấy cô người hầu của tôi bận rộn hết cả lên. Tôi nghe mấy cô bạn gái nói cuộc hẹn đầu tiên họ cũng rất cuống quýt chẳng biết nên mặc gì cho đẹp để đi gặp người yêu. Giờ đến tôi vương phải trường hợp ấy, thật hồi hộp.

Lần đầu tiên tôi thấy mình ra dáng một cô gái, biết điệu đà và chải chuốt cho bản thân. Từ nhỏ đến giờ tôi hết đánh nhau với bọn con trai rồi đi bắt Cừu Paric rồi lại đánh nhau với Cáo, với Sói và mới đây thì đi giết vua, chả thực nữ tí nào. Chưa bao giờ tôi biết lo cho nhan sắc và vẻ ngoài của mình, mấy đồ trang điểm mà Henry đưa tiền tôi mua về cũng dùng có mỗi lần đó. Hôm nay được mấy cô hầu thoa nhẹ mấy thứ son phấn ấy lên mặt, trông tôi chừng chạc hơn nhiều.

Cuối cùng tôi cũng xong với bộ đầm và mớ hoa cúc tím nhạt được cài lên đầu nơi giao nhau giữa hai lọn tóc mai của tôi sau đầu. Chân mang đôi giày như tôi vẫn thường mang ra ngoài vì tôi chẳng quen đi guốc.

Sau mười giờ đi đường, đến nơi vẫn là trời chợp tối như lần trước tôi đi tìm Henry. Xe ngựa đi thẳng vào lâu đài, đến nơi, em trai tôi xuống trước và đưa tay cho tôi, lúc đầu tôi hơi ngại nhưng rồi cũng nắm lấy tay nó để nó dìu xuống xe. Bỗng tôi thấy buồn cười khi được một thằng nhóc cao còn chưa bằng tôi dìu xuống xe. Đường như chúng tôi đến trễ, bên ngoài vắng tanh, chỉ có mấy anh lính đứng nghiêm.

Bước vào bên trong, cung điện giờ đây sáng sủa hơn hồi trước khi tôi vào đây ám sát vua, đèn đóm thấp sáng khắp mọi nơi. Tôi cùng Leon vội vã đi đến báo danh nhưng không cần báo nữa, vì cái gã báo danh chính là một trong những người có mặt trong cuộc chiến. Tôi không biết tên anh ta, chỉ gật đầu mỉm cười.

“Chào công chúa.” anh ta lịch sự rồi quay ra sảnh điều chỉnh giọng sau đó hô to.

“Công chúa Daley Baron và hoàng tử Leon Baron của vương quốc Conust.” tiếng nói đồng dục vang khắp sảnh lớn. Mọi người đều ngừng động tác, quay sang nhìn tôi cùng Leon. Tôi ngưỡng muốn chết đi, tự đứng lại bị cả nghìn người chú ý thế này, tim tôi đập thành thạch, quyết định kéo Leon bước xuống bậc thang vào sảnh. Một tiếng vỗ tay rồi hai tiếng vỗ, sau đó là một tràng vỗ tay, tôi bất ngờ khi nhìn thấy bọn họ như đang tuyên dương hai đứa bọn tôi. Vì sao nhỉ? À, có lẽ do tôi giúp họ lật đổ vua Eric. Thật là vinh hạnh làm sao, tôi gật đầu đáp lễ bọn họ.

Bước xuống được sảnh cũng là lúc tôi bị vây quanh lấy, đông đến nỗi tôi vụt tay lạc mất Leon. Mọi người

hỏi tôi dạo này có khỏe không, họ bảo họ rất biết ơn tôi rồi đủ thứ chuyện đến nỗi tôi cảm thấy hơi chóng mặt... Sau một hồi đám đông mới giải tán, đó cũng là lúc tôi đảo mắt tìm Henry, nhưng ghế vua trống không, có lẽ hắn vẫn đang chuẩn bị, gì mà lâu thế không biết, xí xọn còn hơn cả tôi à?

Bụng còn cào dói, tôi kéo Leon đi đến bàn ăn và làm đầy bụng bởi những món ngon của hoàng cung.

“Thục nữ lại một tí xem chị có chết không? Công chúa kiêu gì mà ăn như heo. Không thấy kì hả?”

“Tôi nuốt vội miếng bánh và đánh nhẹ đũa em trai cầu kì.”

“Ăn vậy mới gọi là ăn, em thì biết gì chứ? Suốt ngày cứ ra vẻ quý tộc, tao nhả. Một chết đi.” tôi tiếp tục nhồi vào hai bên má những miếng bánh thơm lầy lừng trong khi thằng bé lắc đầu nhìn tôi. Đột nhiên có người báo rằng đức vua đến, tôi vội nhìn sang bên đó và thấy Henry đang bước vào. Quên cả nhai, tôi nhón lên cao chút nữa vì mấy người trước mặt tôi cao quá. Tôi chẳng thấy gì cả, cho đến khi vũ hội bắt đầu, mấy quý ông mời quý bà ra sàn khiêu vũ, thật đẹp và điêu luyện làm sao.

Xa xa, mấy cô gái xinh đẹp sang trọng cũng được các chàng trai mời ra nhảy cùng, nhạc nhẹ nhàng, ầm ập làm sao. Tôi nhìn lên Henry, thấy hắn ngồi đó quan sát tôi, tim tôi đập thình thịch, xoay mặt sang chỗ khác và nhai hết bánh trong miệng. Xong, tôi phủi tay, bước ra xem đám người đang khiêu vũ. Tôi cố lờ Henry đi, tập trung vào mấy người kia nhưng đôi mắt cứ làm trái lời tôi, cứ liếc nhìn sang hắn.

Henry vẫn ngồi đó, bỗng tôi thấy vài cô gái quỳ trước các bậc thang dẫn lên ghế vua. Tôi khều một bà chị bên cạnh và hỏi:

“Cô có biết mấy cô gái kia đang làm gì không?”

“Họ đang mời đức vua nhảy cùng họ đấy.”

Không biết tôi có nên ra đó mời hắn như mấy cô gái kia không, thật ngại quá đi, mọi người sẽ lại đổ dồn ánh mắt lên tôi cho xem. Nhưng hắn vẫn cứ ngồi ở đó thì làm sao mà tôi đi hỏi chuyện hắn được đây. Thôi thì dù gì cũng nên chủ động thử một lần xem sao. Tôi từng quyến rũ được hắn lên giường cơ mà, giờ chỉ mời hắn nhảy thôi, có gì lớn lao đâu chứ?

Tim tôi đập như trống, gò má nóng đến mang tai, hồi hộp gì đâu. Trước khi tôi kịp nhấc chân đi đến mời hắn nhảy thì hắn đã đứng lên. Tay gơ ra hiệu cho dàn nhạc dừng, hắn bước xuống bậc thang trong bộ đồ trắng cao quý của vua, tươi tắn, lịch sự và có khí chất vô cùng. Hắn nhìn tôi, chậm rãi bước về phía tôi. Ngực tôi như muốn vỡ tung ra, tôi mở cây quạt màu tím nhạt che trước mặt, hy vọng sẽ làm tôi đỡ ngại hơn. Chẳng hiểu nổi bản thân bị gì, trước đây còn làm tình với hắn rất nhiều mà, sao giờ lại ngại ngùng thế này.

Tiếng giày của hắn vang trong sảnh, Henry đã đến trước tôi, hắn cao lớn làm tôi phải ngước nhìn, rồi một bàn tay chìa ra, hắn mời tôi nhảy. Tôi ngại ngùng cất quạt vào thắt lưng và nắm lấy tay hắn, để hắn đưa ra giữa sảnh. Sao hôm nay hắn lại trông hút hồn thế này? Tôi và hắn đứng đối diện với nhau, tay phải tôi gơ lên nắm lấy tay trái hắn. Tay trái tôi nhẹ đặt lên vai hắn và tay phải hắn đặt lên thắt lưng tôi.

Nhạc nổi lên và hắn dìu tôi bước theo hắn, lần này không như lần trước, nhạc êm nhẹ hơn nhiều vì vậy mà điệu nhảy cũng đổi thay, lần trước chúng tôi dậm chân và nhảy nhót thì lần này chúng tôi lướt theo nhạc thật mềm mại, uyển chuyển. Hắn xoay tôi một vòng rồi đỡ tôi ngã người ra sau, tiếp tục những bước đi nhẹ nhàng, hắn cười mỉm với tôi, ôm tôi lên cánh tay hắn và xoay một vòng. Những bước chân cứ lặp đi lặp lại nhưng hoàn toàn khác nhau, tay chúng tôi gơ lên rồi hạ xuống như đôi thiên nga quấn quýt lấy nhau.

Trong một khắc liếc nhìn về đám đông, hình bóng quen thuộc của một cô gái khiến tôi phải mở tròn mắt nhìn lại, là Rina, cô ấy trong bộ đầm xanh biển với nước da trắng toát và mái tóc đen, Rina đang ngắm nhìn chúng tôi khiêu vũ và cô ấy mỉm cười thật dịu dàng. Tôi rất muốn chạy đến và ôm cô ấy cùng những lời hỏi thăm nhưng chắc là phải để sau rồi và tôi nghĩ là hai người còn lại có thể cũng đang ở đây. Trong bộ đầm trắng họa tiết tím xoay vòng, tôi tự cảm thấy mình thật xinh đẹp cùng hắn.

Những con người xung quanh nhìn chúng tôi trầm trồ thưởng thức, một vài ánh mắt ghen ghét nhìn lên tôi nhưng rồi cũng chăm chú quan sát chúng tôi khiêu vũ. Nhẹ nhàng và lãng mạn làm sao, cuối cùng khi nhạc kết thúc, hắn đỡ tôi ngã ra sau, đôi mắt chúng tôi nhìn nhau, động tác như là để kết thúc vũ điệu nhẹ nhàng này vậy. Sau khi đỡ tôi đứng thẳng lại, hắn nâng tay tôi đưa tôi đi ra vườn hoa bên ngoài.

Cửa mở ra, tôi thấy một con đường đá thạch anh tím cùng những hộp đèn dầu thủy tinh thấp sáng dọc hai bên đường, Henry bế bổng tôi lên và đi theo con đường ấy ra một vườn hoa tuyệt đẹp, chúng tôi đứng trong một vòng tròn xếp bằng đèn dầu và hoa hồng cùng đá thủy tinh. Trên đầu tôi là ánh trăng suýt tròn nhưng vẫn sáng ngời. Bỗng hắn đặt tôi xuống và quỳ một gối trước mặt tôi, lưỡi hắn khê liếm môi.

Tôi hồi hộp nhìn hắn, cảm giác có cái gì đó là lạ, tôi xoay về phía trong sảnh. Các cửa sổ bị mấy người trong đó bu kín cả, họ hóng chuyện của tôi với Henry đây mà. Mặt tôi nóng bừng, quay lại nhìn Henry, hắn mỉm cười với tôi, nụ cười quyến rũ chết người ấy... Tay hắn rút ra một chiếc nhẫn vàng đính một viên kim cương trong nhẫn. Hắn nâng chiếc nhẫn ấy lên.

“Làm hoàng hậu của ta nhé, Daley.” Hắn dịu dàng nhìn tôi và chờ đợi câu trả lời.

“Em không muốn làm hoàng hậu của ngài.” tôi lắc đầu rồi nhìn hắn, không một chút cảm xúc nào. Mặt hắn cứng lại, không vui nhìn tôi như kiểu cảnh cáo, hah, bị tôi lừa thành công rồi nhé. Tôi cười cười nói tiếp:

“Em chỉ muốn làm vợ của Henry Clay, ngài có thể gã chàng ấy cho em không?”

“Không....” trông hắn không vui tí nào, còn lườm tôi. Tay còn lại của hắn nâng lên ý bảo tôi đưa tay cho hắn, tôi làm theo, hắn nắm chặt tay tôi, cất giọng:

“Ta chỉ có thể gã em cho hắn....” tôi mím môi cười, nhìn hắn xỏ chiếc nhẫn vào tay tôi rồi đứng lên ôm chặt tôi vào lòng, hắn nâng cằm tôi.

“Và giờ thì em là của hắn.” sau đó một nụ hôn ập đến, đẩy lưỡi vào trong liếm lấy lưỡi tôi, bên trong sảnh, mấy người nhiều chuyện vui vẻ hò reo làm tôi ngại chết đi, sao hắn lại hôn tôi trước mặt nhiều người thế này chứ. Quá lộ liễu nhưng biết làm sao được, chính tôi cũng thích chết đây.

48. Chương 48

Vote

48. Sự thật.

1.3K 125 10

Mấy nay tôi thức ngày cày đêm ra truyện nhanh cho các nàng thỏa mãn. Cũng đáng để được bình chọn và chia sẻ truyện chứ hí? >...

Kết thúc vũ hội đã nửa đêm, trong khi mọi người lần lượt ra về thì tôi bị Henry bắt lại. Lí ra tôi định sẽ thuê một chỗ nghỉ bên ngoài, tôi cùng Leon sẽ ngủ tạm một đêm ở đó rồi sáng sớm sẽ rời đi. Nhưng Henry bảo tôi ở lại cung điện, hắn đã sắp xếp chỗ nghỉ cho hai chị em tôi hết rồi.

Leon vui vẻ đi theo người hầu về phòng đã được chuẩn bị cho nó, còn tôi thì được dắt về phòng đã được chuẩn bị cho mình, trước khi vào ngủ, rồi còn được hầu hạ cho tắm rửa thật sạch sẽ, sau đó các cô hầu đưa tôi đến một phòng ngủ rộng lớn, với đồ dùng sang trọng, một chiếc giường to đặt giữa phòng nơi có Henry đang nằm đó chờ tôi.

Ra là hắn có mục đích cả, để gì hắn để tôi thoát. Tôi lườm hắn một cái rồi đi đến leo lên giường nằm lên cánh tay đang dang ra của hắn. Cuối cùng thì tôi cũng đã có cơ hội được trò chuyện với hắn.

“Sao chàng không trả lời thư của em?”

“Thư gì? Câu đó mới là câu ta nên hỏi em đấy, sao không trả lời thư của ta?” tôi khó hiểu nhìn hắn, sau đó mới đoán được lí do vì sao chúng tôi đều không nhận được thư của nhau. Lão cha đáng ghét, chắc ông đã đem giấu hết đồng thư của bọn tôi rồi. Về nhà tôi sẽ làm mình làm mẩy với ông sau.

“Được rồi về nhà em sẽ hỏi cha. Vậy chàng giải thích đi.”

“Giải thích cái gì?” ơ hay hấn còn giả điên nữa à? Tôi véo hấn.

“Từ đầu đến giờ. Giải thích cho em nghe từ đầu đến giờ.” hấn mím môi thành một đường ngang rồi bắt đầu.

“Năm ta lên chín, lúc đó có lẽ em được một tuổi rồi. Khi ấy ta và Mifa tức là Parina, bị truy đuổi, bọn lính đã giết cha mẹ bọn ta, khi ấy Mifa mới ba tuổi, ta ôm con bé chạy vào rừng và gặp được một cô bé, cô bé ấy bảo có thể giúp được ta và nó mất hồn bọn ta đi mất. Ta trở thành Paric, Mifa thành Parina, ta và con bé hoàn toàn quên mất kí ức khi còn là con người. Ba mẹ của Paric bảo rằng bọn ta vừa thoát chết sau trận dịch bệnh và để sức khỏe ta cùng Rina ổn định hơn, bọn họ đưa bọn ta rời núi tuyết, về cái làng ở đồi cỏ đó. Khi ta lên mười, đám Sói ở làng của lão Waff tìm đến làng ta, chúng giết chết ba mẹ của Paric ngay trước mặt ta, điều đó làm ta lấy lại được ký ức con người. Nỗi ám ảnh cha mẹ cả hai bên thế giới đều bị sát hại làm ta nổi điên lên và khi chúng có ý định động đến Mifa, ta đã giết hết tất cả bọn chúng...”

“Em rất tiếc, Henry.” tôi áp tay lên mặt hấn xoa nhẹ, an ủi hấn. Hấn xoay sang nhìn tôi, mỉm cười và hôn lên trán tôi, rồi hấn kể tiếp.

“Rồi lúc ta lên mười bốn, em sáu tuổi và khi ấy em bị bắt hồn vào cơ thể Lanie, một năm sau đó là lúc chúng ta gặp nhau. Em mang hình dáng một cô sói nhỏ nhưng có một linh hồn và trái tim mạnh mẽ, điều đó khiến ta chú ý đến em, sau hôm em cứu Mifa khỏi lũ sói, ta dần nghĩ về em nhiều hơn nhưng không thừa nhận rằng ta thích em. Khi em và Mifa đi chơi cùng nhau, ta cũng rất tò mò về em nên quyết định đi cùng, tiếp xúc với em, dần ta cảm thấy mình thích em hơn. Cho đến một ngày ta không thể nào chối cãi rằng trong lòng ta đã có em, thì khi đó em không đến chơi cùng Mifa nữa. Cũng quên luôn cả bọn ta...”

“Thật ra thì sau đó em đã bị ngã đập đầu vào đá, thầy thuốc cứu được em nhưng không cứu được trí nhớ của em.” tôi mím môi.

“Vậy à. Đập vào chỗ nào đâu?” hấn nhìn lên đầu tôi, sờ hết chỗ này đến chỗ kia. Tôi buồn cười chỉ vào chỗ bị thương lúc đó thế là hấn hôn nhẹ lên chỗ tôi vừa chỉ như thể xoa dịu cho tôi ấy.

“Cơ thể của Lanie bị chứ em có bị đâu.”

“Thì khi đó linh hồn của em điều khiển thể xác Lanie, cơ thể bị thương thì linh hồn cũng đau chứ.”

“Xi...thôi chàng kể tiếp đi.” tôi làm bộ dáng chăm chú nghe chuyện.

“Rồi sau đó ta cho lính đi điều tra về em, mới biết được em là con của lão Waff, lúc ta đang nằm suy nghĩ tìm cách dụ em về làng của ta thì em tự tới nộp mình luôn. Khi đó ta mới biết em đã quên mất ta, rồi ta mang em về làm nô lệ. Khi đó ta đã hy vọng Mifa sẽ khiến em nhớ lại được vì em với nó khá thân nhưng mà rốt cuộc em cũng chẳng nhớ được gì. Rồi cho đến cái ngày chúng ta gặp bà thầy bói, những gì bà ta cho em biết, bà ta cũng cho ta biết nốt về phần của em lẫn bản thân ta và Mifa...”

“Còn Lote với Envia?”

“Ừa hai người đó cũng bị bắt hồn, Lote là thần dân ở Bitafi, vương quốc ấy khá xa chúng ta, còn Envia là công chúa của nước đó, lúc này họ cũng có mặt ở bữa tiệc nhưng rồi dất nhau đi đâu mất không biết.”

“Chắc là đi làm chuyện mà chàng vẫn hay bắt em làm cùng..” tôi gian xảo cười cười.

“Ừ chắc vậy.” hấn cũng hí mắt cười với tôi.

“Rồi bà thầy bói cho ta biết cách để đưa chúng ta trở về thế giới con người. Bà ta bảo hãy làm thật hoành tráng rồi đưa ta thanh pha lê ấy, phải dùng nó để giết chết thể xác ở thế giới đó thì hồn chúng ta mới được trả về thế giới này. Lúc đầu khi nghe em nói muốn làm đám cưới ta cũng nảy ra ý định sẽ làm một lễ cưới thật hoành tráng rồi sau đó sẽ đưa chúng ta về đây. Nhưng vì em đòi gấp rút nên ta đành chiều em...” hóa ra là vậy, nhưng mà..

“Chàng cũng biết vậy sao chàng không nói cho em biết? Để em ngu ngốc suy nghĩ những thứ vớ vẩn như vậy. Chàng có biết em đã đau lòng đến mức nào không hả? Em cứ tưởng em đã mất đi chàng rồi, chàng có biết em đã đau khổ đến nhường nào không? Đồ độc ác.” tôi tức giận.

“Ta biết chứ. Vậy cho có cái phạt em.” hấn lườm tôi và búng nhẹ lên trán tôi một cái làm tôi ôm lấy trán mình cãi lại hấn.

“Phạt cái gì? Em làm gì sai mà chàng ác với em vậy chứ?”

“Lúc đó em biết em bị như vậy nhưng em lại giấu ta. Em có thể cho ta biết chuyện mà em đang mắc phải rồi cùng nhau giải quyết nhưng em đã không làm vậy, em chọn lừa dối ta...” tôi cảm nín, chẳng biết nên nói gì để bào chữa cho bản thân nữa. Vậy nên hôm đó hấn mới tức giận mà tra tấn tôi như vậy.

“Vậy nên đêm lễ cưới chàng đã..”

“Ừ, hôm đó trong lúc em ở nhà thì ta đã đi tụ họp dân làng, nói về chuyện của ta cho họ biết, lúc đó Envia và Lote cũng bảo họ nhớ về ký ức con người của họ vậy nên ta cũng nói với dân làng rằng ta sẽ rời đi cùng em với ba người kia. Sau đó thì em biết rồi đấy, đêm hôm đó ta đã trừng phạt em, dù sao cái cơ thể đó cũng sẽ chết nên ta đã lợi dụng điều đó và dùng hết sức để thỏa mãn ham muốn của bản thân ta xem em chịu được đến đâu nhưng đúng là hôm đó em lì đòn thật đấy, vậy mà qua cơ thể này cứ ngất lên ngất xuống, làm ta cũng không dám thỏa mãn hết ham muốn...”

“Chàng là đồ ác độc, hôm đó...đau lắm đấy. Chàng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.” tôi đánh lên cánh tay hấn một cái. Hừ hấn biết cách lợi dụng thật.

“Vậy cho em chữa.” hấn lườm tôi rồi véo mũi tôi, sau đó hấn nói tiếp.

“Lúc tỉnh dậy ở thế giới này, ta đang ở trong một lớp đất, cùng với Mifa, bọn ta vùng vẫy khỏi lớp đất, xuýt thì chết ngạt nhưng may mắn là vẫn còn sống sót chui ra được khỏi đó. Ta cũng chẳng hiểu sao cơ thể bọn ta không bị bọn côn trùng cắn phá hay chui vào được mà còn phát triển y hệt như cơ thể của thế giới kia, vậy nên ta nghĩ là những cơ thể bị bắt hồn này có một lớp bảo vệ và một mối liên kết. Còn vì sao lại như vậy thì chỉ có mấy bà phù thủy ấy mới biết được. Khi đó ta cùng Mifa quần áo đều rách rưới vì cơ thể phát triển còn bộ quần áo thì không vậy nên ta lên vào nhà dân trộm đồ cho hai anh em mặc đỡ, lúc đó ngượng gì đâu...”hấn che tay lên mắt và phì cười.

“Do hoàn cảnh thôi mà.” tay tôi vuốt ngực hấn, đầu tôi gác lên vai hấn tiếp tục nghe chuyện.

“Ta nhớ được đường về nhà chú, ông ấy rất mừng khi thấy ta cùng Mifa còn sống và chưa chấp hai đứa. Rồi ta biết được tình hình của Plumpa, chú đã rất vất vả kiếm sống vậy nên ta sang Bitafi mang theo Mifa vì ở đó hưng thịnh hơn cả Plumpa và Conust, mất một ngày để đến đó, ta cùng Mifa ở đó kiếm sống và gặp được Lote và Envia, Lote tên thật là Jack Boot còn Envia là Rossa Muete - con gái của vua Bitafi đời thứ ba. Họ nói cho ta biết về một cô công chúa ở Conust vừa tỉnh dậy sau mười mấy năm ngủ say. Lúc đó cũng đã được sáu tháng sau khi ta trở về với thế giới này.”

“Đó là em.”

“Ừ đó là em.” hấn lại hôn lên đầu tôi.

“Vậy là ta để Mifa lại đó để con bé kiếm sống và gửi ít tiền về cho chú, nhờ Jack và Rossa giúp đỡ con bé. Còn ta chạy sang Conust tìm em, vừa xin đỡ được việc trông cừu vài ngày thì em tìm đến ta.”

“Phải, lại là em tự đến giao nộp mình....vậy sao lúc đó chàng không cho em biết sự thật mà cứ để em hiểu nhầm như vậy?”

“Vì ta thấy trên em vui lắm.”

Tôi vừa véo hông hấn vừa chửi rửa hấn, rồi bị hấn đè chặt trên giường.

“Yên nào, để ta kể tiếp.” hấn cười cười rồi ôm tôi.

“Em lúc đó rất ra dáng phụ nữ trưởng thành, trên mặt lúc nào cũng có vẻ u buồn gợn cảm. Em có biết cảm giác bị cấm dục sáu tháng mà vẫn phải bị cấm dục thêm một thời gian, mà khoảng thời gian ấy lại ở bên cạnh cô gái mà bản thân thèm khát...” tôi phì cười.

“Khó chịu lắm đấy nhưng ta vẫn ráng nhịn. Em trở thành cô chủ nhỏ của ta, thuê ta làm việc nhưng lúc nào cũng nhìn ta với ánh mắt say mê và lưu luyến. Rồi hôm đó em khóc lóc chạy ra khỏi quán gà và bắt ta ôm em ngồi trong lòng để em khóc cho đến gần sáng.”

“Lúc ở quán gà em đã gặp cô bé phù thủy ấy, lúc đó em còn lầm tưởng chàng là Paric, em xin cô ta mang linh hồn của chàng vào cái thân xác này nhưng cô ta bảo cô ta không thể bắt linh hồn của một kẻ đã chết rồi nên em đã tuyệt vọng.”

“Ừ, rồi sau đó ta phải ngồi nghe em khóc lóc rằng em đã mất ta, rằng ta là kẻ khốn không giữ lời...”

Cái chuyện này thực sự làm tôi muốn chui vào đất cho rồi, ngượng chết đi. Tôi vùi mặt vào vai hắn che đi sự xấu hổ, hắn cười và nói tiếp.

“Đêm hôm đó chúng ta làm tình, em cứ mãi gọi tên con cừu kia nên ta có hơi bực mình...”

“Vì em quá say và ảo giác tưởng chàng là con cừu có mái tóc trắng...”

“Vì vậy nên ta cảm thấy không vui và muốn trừng phạt em...sau đó thì em trốn tránh ta, và rồi sau đó thì em biết rồi đấy.”

“Em muốn hỏi chàng một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Vậy cô gái mà chàng yêu là em hay Lanie?”

“Daley, ta không yêu một cái xác rỗng...cái mà ta yêu là linh hồn của em trong đó.” vẫn là hắn yêu tôi nhất, giờ thì tôi mãn nguyện rồi, tôi chợt nhận ra, cái cây già ấy đã hoàn thiện cho tôi tất cả những điều tôi ước, hạnh phúc làm sao.

“Henry...”

“Chuyện gì?”

“Chàng đừng giận em nếu em nói ra điều này nhé?”

“Em nói đi.”

“Em lỡ nhớ da diết mái tóc trắng và làn da đen nhẻm kia rồi làm sao bây giờ?” tôi cắn môi nhìn hắn, làm vẻ ấy náy. Hắn lườm tôi sau đó lật người đè lên tôi.

“Giờ thì xem ai đang ngoại tình trong tư tưởng này. Ta thương em đến vậy mà em lại nhớ đến hình bóng con Cừu kia à?” hắn cắn nhẹ lên má tôi.

“Á.. Vì em với Lanie giống nhau từ tóc đến da, nên chàng cũng nhưng nhớ chỉ có một hình dáng duy nhất thôi là phải. Còn chàng với Paric khác nhau ở làn da và mái tóc, mà em lại ở bên hình dáng Paric lâu như thế...”

“Vậy để ta làm cho em ám ảnh cái cơ thể này luôn.” bàn tay dè xồm dâm ô của hắn lần mò vào trong váy ngủ của tôi dượt dượt quần lót và dang hai chân tôi ra, cơ thể hắn chen vào giữa. Hắn cúi xuống hôn môi tôi thô bạo rồi chui vào hõm cổ tôi cắn mút không thương tiếc.

“Lần này mình làm một đứa thật nhé cưng.” đôi mắt bạc ánh lên lửa tình, dường như ánh nhìn ấy có thể đốt cháy cả tôi...

“Không...ah...”

49. Chương 49: Ngoại Truyện: Lễ Cưới

;;A;; bình chọn và chia sẻ giúp em nha.

Đã bước sang tháng mười một, Henry mang lễ vật sang hỏi cưới tôi. Hắn cúi đầu và xin cha tôi gả tôi cho hắn, cha tôi quay sang nhìn tôi.

“Con chịu không?”

“Chịu sao không.”

“Con gái gì mà dễ dãi thấy ghê, thấy trai đẹp là đòi gã liền, y như mẹ con...” ông thì thầm trêu tôi khiến tôi buồn cười.

“Mẹ nhìn cha kìa.” lúc này ông mới e hèm chỉnh giọng và ngồi nghiêm lại, lén nhìn mẹ tôi một cái, bà mím môi lườm ông như muốn cắn ông đến nơi. Rồi ông nghiêng sang bà.

“Em có chịu không?”

“Chịu cái gì? Con nó ưng thì gã đi. Dù sao hai đứa nó cũng thương nhau mà.” Mẹ tôi nhẹ nhàng nói, rồi cha tôi ngồi nghiêm lại nhìn Henry.

“Được rồi. Ta sẽ gả con gái ta cho cậu, với điều kiện...cậu phải yêu thương nó hơn cả ta, phải chăm sóc và bảo vệ nó như sinh mạng của cậu. Nếu cậu làm nó buồn hay đau lòng thì cậu không yên với ta đâu.” ông nói cứ như lời răn đe, còn Henry mím môi mỉm cười cảm ơn ông không hết. Hối cưới xong, vua cha vô duyên đuổi Henry về, không có hấn nghỉ lại lâu dài, ông bảo rằng không an tâm nếu để gã trai ấy lại đây, ông phải bảo vệ vợ và con gái, thế là hoàng hậu véo ông một cái thật đau.

Tối hôm đó, khi tôi đang đứng ở ban công hóng gió thì Henry từ đâu nhảy vào làm tôi giật mình tưởng trộm, đâm hấn một cái vào mặt. Hấn đã có thể đỡ lấy cú đâm ấy nhưng hấn không làm vậy, để yên cho tôi đánh tét cả môi. Tôi hoảng hồn khi nhận ra đó là Henry, tôi lôi kéo vào phòng ngồi lên giường rồi gọi người hầu mang thuốc đến. Tôi ngồi thoa thuốc lên môi cho hấn, cười cười hỏi.

“Thiệt tình. Tại sao chàng không đỡ?”

“Vì ta muốn được em chăm sóc thế này.”

“Ồng ngốc...bình thường em cũng chăm sóc cho chàng được mà.”

“Em chỉ chăm sóc cho ta trên giường thôi, mấy cái như vậy ít lắm.” hấn cười đều, chạm đến vết nứt trên môi, hấn hơi nhíu mày, đáng lắm.

“Đau lắm không?” tôi lo lắng hỏi han.

“Không đau.” hấn cười tươi, tôi lườm hấn, thoa xong thuốc, hấn ôm tôi ngồi vào lòng.

“Sao chàng vào được đây? Em tưởng chàng về rồi.”

“Ta thuê nhà nghỉ tính ngủ lại đó nhưng nhớ em quá nên trèo vào đây ngủ với em.”

“Cao như vậy mà chàng cũng liều? Té chết rồi sao?”

“Ta có cách hết mà...” hấn hôn hít mặt tôi.

Cốc cốc cốc...

“Chị còn thức không?” thằng em trai của tôi tìm đến, tôi hoảng hồn sợ Henry sẽ bị phát hiện, thế là tôi kéo hấn nhét vào tủ đồ của mình rồi đóng chặt lại. Tôi điều chỉnh giọng bình thường hơn một chút, bình tĩnh nói.

“Còn, em vào đi.”

Thằng bé mở cửa bước vào, mặt nó buồn hiu đóng cửa rồi đi đến ngồi lên giường tôi.

“Sao vậy? Có chuyện gì buồn à?”

“Chị sắp cưới gã Henry đó à?” nó không nhìn tôi, chỉ cúi mặt nhìn xuống đất.

“Ừa, sao thế?”

“Sao không để vài năm nữa rồi cưới?”

“Lúc đó chị thành gái già rồi sao?”

“...em không muốn chị gã đi qua đó chút nào.”

“Sao vậy?”

“Em không thích gã đó.”

“Anh ấy tốt mà?”

“Em với cha mẹ cũng tốt mà sao chị không ở lại với em?” thằng bé nhìn tôi, nhăn mày mím môi, hai mắt ướt át.

“Thôi nào, lại đây, chị rất thương em và cha mẹ nhưng chị cũng thương anh ấy. Em không muốn chị được hạnh phúc sao?” tôi ôm lấy nó xoa đầu nó.

“Nhưng em mới được đi chơi cùng chị chưa đầy một năm.” thằng bé buồn bã.

“Thì chị gã đi rồi nếu em muốn em vẫn có thể qua đó chơi với chị mà hoặc chị sẽ về đây chơi với em.”

“Chị làm hoàng hậu ở bên đó rồi sẽ bận đủ thứ chuyện như mẹ vậy. Sẽ không còn thời gian chơi với em.” nó mếu máo.

“Thôi thôi, không có chị thì tìm bạn khác mà chơi chứ có gì đâu mà buồn, nhớ chị thì sang thăm.”

“Nhưng chơi với chị vui hơn. Chị đừng đi qua đó được không? Em sẽ ngoan mà.” thằng bé nhìn tôi, đôi mắt đáng thương khiến tôi mềm lòng nhưng làm sao chiều nó được.

“Chị xin lỗi, chị không thể.”

“Chị là đồ đáng ghét.” thế là nó khóc lóc bỏ chạy ra ngoài. Tôi cũng không biết phải làm sao, cửa tủ mở ra, Henry nhìn tôi cười cười lắc đầu như không còn gì để nói.

Cốc cốc cốc....

“Daley, con còn thức không?” lần này đến lượt cha tôi. Henry rất tự giác tự đóng cửa tủ lại và ngồi im trong đó.

“Vâng, cha vào đi.”

Ông bước vào đóng cửa và đi đến ngồi cạnh tôi.

“Ta vừa thấy nhóc Leon khóc lóc chạy về vòng cửa nó. Con chọc ghẹo gì nó à?”

“Không, nó không chọc ghẹo con thì thôi chứ. Chẳng qua nó bảo con đừng gả cho Henry và đòi con ở lại với nó nhưng con bảo con không thể, nên nó mới như vậy.”

“Leon nó thương con lắm đấy.”

“Vì con hay dắt nó đi chơi.”

“Không, nó thương con từ trước đó nữa cơ.” ông trều mền nhìn tôi rồi nói tiếp.

“Từ khi nó biết nhận thức mọi việc, biết tình trạng của con nên ngày nào cũng đem hoa tới thay vào bình cho con rồi cầu nguyện cho chị gái nó sớm tỉnh lại. Có hôm nó khóc lóc với ta và mẹ con, nó bảo muốn gặp con, tuy là con vẫn nằm đó, nó vẫn thấy được con nhưng không thể nào gặp được con. Rồi cái hôm mà con tỉnh dậy, ta cho người đi báo với nó, nó mừng rỡ muốn về nhà ngay gặp con nhưng mà nó muốn mang gì đó về tặng cho con. Vậy nên nó đã đi săn thỏ, nó cũng có một phần đông máu người sói của mẹ con đấy nên đi săn cũng không tồi.”

Lòng tôi chùng xuống, tôi thấy thương nó làm sao, đứa em trai duy nhất của tôi. Cái mặt thì lúc nào cũng lạnh lùng, ai ngờ nó lại tình cảm đến vậy. Ngày mai tôi sẽ dắt nó đi chơi cả ngày, yêu thương nó nhiều hơn.

“Tự dưng ta thấy hối hận, ta có thể rút lại lời đồng ý gả con gái cho tên kia không?”

“Cha này, nói rồi làm sao rút lại được?”

“Chỉ là ta thấy hơi hụt hẫng....khi con năm tuổi, ta mới được gặp con lần đầu. Vậy mà khi con lên sáu thì con đã đi khỏi cuộc đời ta. Lúc mất con ta đã rất đau lòng, tìm mọi cách để đưa con về nhưng không tìm được, rồi bây giờ con trở về chưa đầy một năm và con sắp đi theo chồng. Con biết đấy, kẻ làm cha như ta

còn chưa được nuôi dạy con gái mình cho ra hồn lần nào, chưa được thương yêu chăm lo cho con gái như cách mà những người cha khác thường làm với con gái họ, tình thương còn chưa trao đủ cho con, lần gặp gỡ còn chưa đến ba năm, vậy mà dùng một cái nó đã tiếp tục rời xa ta đi lấy chồng....” giọng ông run run như hốc mắt của tôi vậy. Tôi ôm ông khóc nức lên, ông cũng ôm tôi vào lòng, xoa đầu tôi.

Hai cha con chúng tôi tâm sự đến đêm khuya, giờ tôi mới biết không chỉ có mẹ và con gái có thể tâm sự thấu đêm với nhau mà một người cha như ông cũng có rất nhiều tâm sự. Tôi cảm thấy thương ông gì đâu....

Sau khi ông rời đi, Henry mới chui ra khỏi tủ và đi đến ôm tôi.

“Coi bộ có nhiều người muốn giành em với ta quá nhỉ?”

“Chỉ có mình chàng có được em, sướng quá rồi còn gì? Lo mà yêu thương em nhiều hơn đi.” tôi chùi mắt rồi lườm hắn.

“Thương em cỡ này con chưa đủ hả? Xem này, khóc sưng cả mắt rồi.” hắn áp tay lên mặt tôi nâng nhẹ lên rồi hôn lên khóe mắt tôi. Tối đó chúng tôi nằm tâm sự đến gần sáng rồi hắn ôm tôi ngủ ngon lành.

“Con gái...”

Sáng hôm sau, mẹ tôi chả hiểu có chuyện gì mà xông thẳng vào phòng tôi cùng cha, Henry và rồi giật mình tỉnh giấc, họ thấy Henry ôm tôi ngủ không ngần ngại thế là cha tôi nổi điên tống cổ Henry ra ngoài rồi mắng tôi một trận nên thân.

Đầu xuân, lễ cưới của chúng tôi diễn ra ở cung điện Plumpa,, cha dìu tôi đi trên thảm đỏ trước chúng tôi là hai cô bé mặc đầm trắng trông như thiên sứ nhỏ đang tung rải những cánh hoa hồng, lần đầu tiên mang guốc, tôi hơi sợ nên nắm chặt lấy tay cha, ông cũng biết điều đó và giữ chặt tôi, sợ tôi sẽ ngã. Chỉ vài bước nữa thôi tôi đã đến trước mặt người bạn đời của mình. Cha trao tay tôi cho hấn dặn dò kỹ lưỡng những điều ông muốn hấn phải chắc chắn. Cuối cùng ông nói:

“Dù cho con bé có là hoàng hậu của cậu, thì suốt cuộc đời, nó vẫn luôn là công chúa bé bỏng của ta. Ta không hề muốn chia sẻ con bé với bất cứ gã nào khác, nhưng cũng không muốn con bé phải buồn phiền, giờ đây vì hạnh phúc của nó, ta trao nó cho cậu. Chúng ta đều là đàn ông, đừng làm ta thất vọng.” trước khi tay tôi kịp đưa đến Henry, tôi đã xoay người ôm lấy người cha của mình, ông nói như cha Waff vậy. Cuộc đời tôi có tận hai người cha và ai tôi cũng thương chết đi.

“Con yêu cha lắm.” tôi ôm ông thật chặt, ông cũng vậy.

“Ừ, nhưng vì cậu ta trẻ đẹp hơn ta nên con yêu nó hơn yêu ta. Giờ thì về với gã đẹp trai của con đi.” ông cười cười trêu tôi rồi trao tôi cho Henry.

“Cám ơn cha, con sẽ không bao giờ làm người thất vọng.” Henry mỉm cười với ông rồi đưa tôi đến trước cha xứ, hấn mở khăn voan trùm đầu của tôi hất ra sau rồi cả hai nhìn cha xứ.

“Các con đã sẵn sàng chưa?” cha xứ hỏi chúng tôi. Lần này hết như lần ở làng Cừu, tôi cảm thấy đỡ hồi hộp hơn. Chúng tôi gật đầu sau đó cha xứ nói gì tôi cũng chẳng quan tâm. Chỉ chú ý ngắm nhìn Henry, tôi chưa bao giờ chán việc ngắm nhìn hấn, đôi mắt sâu màu xám xanh, đôi khi ánh bạc. Mái tóc đen tuyền cùng làn da màu đồng, hấn gợi cảm trong bộ đồ cưới, uy nghiêm chất phát, đôi môi khiến tôi điên đảo mỗi khi nó chạm vào bất cứ đâu trên cơ thể tôi.

“Con đồng ý.”

“Con đồng ý.” tôi nói theo hấn, rồi chúng tôi đứng đối mặt với nhau, bàn tay hấn to lớn có vài chỗ chai sạn của hấn nâng tay tôi lên, so với hấn, tôi thật nhỏ bé. Bàn tay ấy cũng gợi cảm chết đi mỗi khi hấn nắm chặt lấy tôi không buông, mỗi khi hấn đánh vào mông tôi và mỗi khi hấn dụ dỗ dùng bàn tay ấy nâng niu tôi.

Ngón áp út được hấn xỏ vào chiếc nhẫn vàng hòa lẫn với các họa tiết bạc và đính một viên kim cương tượng trưng cho một tình yêu vĩnh cửu mà chúng tôi hướng đến. Tôi cũng trao một chiếc như vậy vào ngón áp út của hấn.

“Ta tuyên bố, các con là vợ chồng.”

Henry ôm bổng tôi lên cánh tay hắn, chúng tôi hôn nhau trước sự chúc mừng của mọi người, môi lưỡi chúng tôi hòa quyện, thật ướt át! Bỗng mọi người trầm trồ, tôi và Henry nhìn sang thì thấy vua Lewis và hoàng hậu Tom cũng đang hôn nhau thắm thiết rồi ông buông bà ra, bà ngại ngừng nấp vào lòng ông, hai má ửng hồng.

Giờ thấy cầu hoa, tôi cầm bó hoa cưới trên tay ném đại lên trời và mấy cô gái tranh nhau đỡ lấy bó hoa. Một trong số bọn họ chụp được và hét toáng lên rằng: “Trời ơi tôi chụp được hoa cưới của hoàng hậu rồi này...”

“Đưa đây...”

“Của tôi..”

Thế là bọn họ tiếp tục giành lấy bó hoa ấy. Tôi cùng Henry mỉm cười nhìn nhau rồi lại hôn và tôi đã có được tất cả.

Tôi là ai chứ? Tôi là Baron Daley, trông như một cô bé nhưng đã mười bảy, giết được một trong hai lão vua xấu xa và trở thành một trong những nữ chiến binh anh hùng trong lòng người dân Plumpa, được thần dân của mình yêu quý và kính trọng. Và cuối cùng, tôi yêu say đắm một chàng trai tài giỏi xinh đẹp và lấy được chàng trai ấy cùng với tình yêu của hắn. Rồi chúng tôi sẽ có những đứa con đáng yêu của riêng mình và cùng nhau chăm sóc nuôi dạy chúng. Tôi thật hạnh phúc làm sao!

50. Chương 50: Ngoại Truyện: Lũ Quỷ

Mùa hạ thứ hai mươi hai, tôi buồn bực ngồi bên cửa sổ cho con bú. Tôi nhớ mình chỉ mới cưới hắn thôi mà giờ đã ba đứa con, một cặp trai song sinh Hades - Hamit và cô bé út Lana này. Nhớ lại cảnh một đứa chít ết như tôi phải mang bụng bầu to đùng thật đáng sợ, cái hôm tôi chuyển dạ khi đang đi dạo trong vườn hoa với hắn, nước ối chảy ra, tôi chẳng biết chuyện gì xảy ra cả chỉ cảm thấy bụng đau nhói và Henry thì cuống cuống bế tôi lên vừa chạy về phòng vừa la lớn kêu người đi gọi bà đỡ, còn tôi nơm nớp sợ hãi trong lòng, bụng thì đau quặng.

Trong lúc sinh con, lý ra Henry không được vào trong nhưng hắn mặc kệ, vẫn cứ vào trong nắm lấy tay tôi cho tôi an tâm. Lúc đó đau đến nỗi tôi tưởng mình sẽ chết ngay trên giường nhưng tôi không thể chết nổi với Henry. Hắn cứ căng thẳng hồi thúc bên tai tôi.

“Rặn đi, cố lên Daley, rặn đi, rặn lên, rặn mạnh lên chút nữa...” tôi đi để mà hắn làm còn hơn hắn để nữa. Bụng đã đau muốn chết, mà hắn càng làm tôi đau đầu hơn. Tôi không chịu được nữa và rút tay tát vào mặt hắn, gào lên:

“EM ĐANG CỐ ĐÂY!” sau đó hắn trần trần nhìn tôi nhưng vẫn chộp lấy tay tôi và nắm chặt, về sau hắn đã đỡ ồ ồ hơn một chút. Ra được hai cậu hoàng tử, Henry mừng húm ôm con cười trí trá rồi hôn lên đầu tôi.

“Em giỏi lắm, vợ yêu.”

Sau khi sinh được hai ba tuần hắn lại đè tôi lên giường và thực hiện những hành vi đồi bại của mình lên cơ thể tôi. Con hắn đưa cho một bà vú trông, ban ngày hắn bận việc, ban đêm hắn chiếm lấy tôi, giày vò đến khi tôi thiếp đi trong vòng tay của hắn. Cơ thể tôi sau lần sinh con đầu tiên bỗng nở nang quyến rũ hơn, trông tôi mặn mà hơn, vậy nên hắn cứ không biết kiềm chế mà muốn tôi.

Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là cô bé của tôi vẫn không giãn ra được chút nào sau khi sinh vì vậy tôi vẫn bị hắn chèn ép kéo căng ra đến đau đớn. Ngực tôi đầy sữa cho con bú, hắn cũng xin một ít rồi ngậm lấy chúng, mút như trẻ con. Hắn vẫn to lớn dững mãnh như vậy, hằng đêm đều dùng cái giọng trầm ấm cùng đôi mắt ma mị lôi cuốn quyến rũ tôi, dù có quyến rũ không được thì hắn vẫn ghì lấy tôi mà làm cho được bằng bất cứ giá nào.

Hai thằng nhóc kia sinh ra trông cấu kính đẹp trai y hệt như cha nó, có điều càng lớn thì càng ranh ma, quậy như quỷ, hệt như tôi lúc nhỏ. Nhưng mà đứa nào cũng thương tôi, thích bám lấy tôi và thường giành tôi với Henry vào buổi tối. Bởi vậy chúng luôn chọc hấn điên lên rồi hấn luôn tìm cách nhốt chúng trong phòng vào buổi tối để thư thả ăn mẹ nó.

Đêm đến sau khi tôi cho con bú xong, đặt con bé vào giường bên cạnh giường chúng tôi rồi Henry tiếp tục giở trò với tôi.

“Không, em không chiều chàng nữa đâu, hôm nay em mệt rồi, muốn đi ngủ sớm.” tôi chui vào mền, quần chặt mình lại, thật ra tôi cũng muốn hấn nhưng tôi cảm thấy mình không nên dung túng cho bản thân nữa. Phải kiềm chế, không được ngiên ngập như vậy.

“Làm một cái thôi rồi ngủ.” hấn quỳ gối chống tay hai bên, bao tôi lại.

“Không.” tôi cứng đầu, hấn còn cứng đầu hơn, nhất quyết phải ăn tôi bằng được.

“Ta biết nàng muốn...” hấn hôn tôi, lướt qua vành tai khẽ dụ dỗ. Tôi lắc đầu úp mặt xuống gối để tóc che đi hai tai. Một cái kéo, tôi lật ngửa lại, bị hấn giật lòi ra khỏi tấm chăn, hấn rút ra một sợi dây trói màu đỏ rượu và tất nhiên là để trói tay tôi lên đầu giường rồi.

“Không mà đồ cuồng dâm biến thái. Bỏ em ra..”

“Không bao giờ...” hấn gian xảo cúi xuống hôn cổ tôi, kích thích lửa tình cho tôi, tay lần vào bầu sữa của tôi. Bồng cửa mở...

“Xông lênnnnnnn...” giọng trẻ con trong trẻo của Hamit hét lớn lên.

“Bảo vệ mẹ.... Yaaaaaaa...” Hades cũng chạy theo. Chúng leo lên giường và đánh đánh Henry, đẩy hấn ra, hấn cũng lâm bệ bị đẩy ngã. Rồi hai đứa trẻ ôm chặt tôi khiến tôi phì cười.

“Hai đứa cứu mẹ với...cha xấu xa quá.”

“Để con cứu mẹ...Không cho cha động đến mẹ...”

“Sao cha trói mẹ? Cha là người xấu!”

Bọn chúng loi nhoi chồm lên sợi dây trói nhưng lại không mở được nút thắt. Henry nở nụ cười quyến rũ, rồi hấn ôm chúng đem ra ngoài.

“Mấy thằng quỷ này. Để yên cho cha yêu thương mẹ các con nào. Lính đâu.” vậy là tôi hết được cứu, hấn tổng cổ hai chàng trai đáng yêu của tôi về phòng chúng và trở về giường, tiếp tục yêu thương tôi như hấn đã nói.

Hai đứa sinh đôi kia khiến tôi nhiều khi liên tưởng đến Eric và Erar, có khi nào bọn họ đầu thai thành con chúng tôi không nhỉ?

Lột đồ tôi ra chỉ chừa mỗi chiếc quần nhỏ, hấn hôn hết chỗ này đến chỗ kia rồi gặm cắn nhẹ, tôi thở dài vì kích thích mà hấn mang đến. Hấn nâng mông tôi lên, vùi đầu vào vùng kín của tôi rồi cắn nhẹ. Tôi ngượng ngùng co chân kẹp chặt đầu hấn, lưỡi hấn ép lên đó, liếm lên xuống rồi chui vào bên trong nhưng vướng miếng vải của quần nhỏ, hấn không vào sâu hơn được. Nhưng cũng vì vậy mà tôi càng bị kích thích hơn.

“Hmmm...” chiếc quần vướng víu ấy cuối cùng cũng được lột ra, hấn trực tiếp đẩy lưỡi vào trong, quấy mạnh. Hấn rất biết cách làm tôi sướng điên lên. Tay lần úp lên ngực tôi vo hai viên nhỏ, bên dưới không ngừng quấy động. Bỗng hấn rút ra làm tôi hơi hụt hấn, khuôn mặt điển trai quay sang một bên cạp nhẹ đùi non của tôi rồi quay lại hôn sâu vào cổ bé, mút lấy và tiếp tục đẩy lưỡi vào mạnh mẽ phá phách. Tôi lên đỉnh trong phút chốc, thủy triều còn chưa rút. Hấn đã làm bóng cây gậy của hấn với chất trơn trơn gì đó rồi nhét vào người tôi, đẩy nhẹ.

“Mmm... Hah...”, tôi uốn người lên, gồng mình cảm nhận bản thân bị đẩy giãn ra phát đau. Henry nhấp nháp thất lưng thon thả chắc nịch của hấn, gã to xác lại đè lên tôi, hấn há miệng cắn sượt qua ngực tôi, tiếng răng đập vào nhau cái cốp làm tôi hoảng hồn.

“Chàng làm gì vậy?”

“Làm trò.” hần mỉm cười, mút ngực tôi rồi má miệng cắn nhưng đến gần ngực tôi thì hần xoay mặt qua một bên để má áp vào ngực tôi, còn răng hần cắn vào không khí. Tôi giật mình, sợ bị hần cắn trúng ngực.

“Cài trò gì mà biến thái vậy? Á...thôi đi..” một kiểu dọa nạt mới đây mà. Hần cười gian, hôn hít bên hông ngực tôi rồi tiếp tục làm cái trò kì cục đó. Còn tôi, dù biết hần chỉ trêu thôi nhưng mà cảm giác cứ như bị hần cắn trúng thật vậy. Hần làm tôi đứng tim mấy lần, đến nỗi tôi phải giãy dụa.

“Chàng thôi đi...á...đừng...” tôi run rẩy, bị hần dọa cho căng thẳng toát cả mồ hôi.

“Cầu xin ta đi.”

Tôi mút môi không phục, thế là hần ngậm lấy ngực tôi, viên nhỏ bị kẹp giữa hai hàm răng hần, nhai nhai nhẹ rồi mút lên, hần lại há miệng cắn sượt qua nhũ hoa của tôi, tôi chịu hết nổi rồi, cảm giác này khó chịu hơn bị hần giày vò cô bé.

“Làm ơn...Henry, em xin chàng...dừng lại đi.” giờ hần mới hài lòng buông tha cho ngực tôi. Bắt đầu tập trung vào bên dưới, bụng tôi nhẹ gồ lên một phần nhỏ mỗi khi hần đâm vào, hần đâm tôi chảy cả nước mắt.

Nước nở rên rỉ, chân tôi cong lên tựa lòng bàn chân vào bụng hần, khẽ đẩy nhằm giảm sức mạnh của hần đi. Hần nào có để tôi được toại nguyện, kéo chân tôi vòng qua hông hần rồi đè lên tôi, cơ bụng hần chuyển động thật quyến rũ. Hần giữ đầu tôi, gặm mút vành tai, tôi thở dốc, run rẩy với kích thích của hần.

“Ah...đồ đáng ghét Henry.” hần phì cười, hôn lên gò má tôi, ngoài trời mưa đổ xuống tầm tã, bên trong phòng cũng có cảnh ướt át không kém, Henry nhấp nhô như con sóng cuốn thuyền tôi đi dập dềnh, lơ đãng trong biển tình với hần. Rồi hần như cơn bão, hung bạo và mạnh mẽ dập sóng vào người tôi.

“Ah..Henry...hưm..” tôi ngấn đầu thở dốc, hần nắm eo tôi giữ chặt đó và đẩy vào liên hồi, hôn lên cổ tôi, mút thành dấu.

“Mmm..hư.. ” tôi nức nở, chân quăn chặt lấy hông hần, đeo bám. Tay tôi bứt rứt, nắm chặt lấy nhau.

“Hmm...Daley của ta....ta yêu em...” lưng hần cong lên một đường đồng thời hông nép vào giữa hai chân tôi đẩy sâu cây gậy vào.

“Hah...đừng...sâu quá....á. ” tôi cau mày, lắc đầu khóc lóc. Hần nâng mông tôi lên cao, thẳng lưng thúc mạnh và bắn ra hết mầm mống trắng đục tận sâu trong tôi. Giờ tôi mới nhận ra, hần cũng là một con quỷ quyến rũ thêm tình.

“Ôi Daley...ta yêu em chết mất.” tôi mệt mỏi thở hổn hển và nằm đó chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo của hần cho đến rạn đông.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-cuu-den>